thriller & mystery

LISA UNGER

ADEVĂRUL CARE UCIDE

Un nou bestseller semnat de autoarea thrillerului
Minciuni periculoase

HUMANITAS fiction

LISA UNGER (n. 1970 la Hartford, Connecticut) a absolvit New School of Social Research şi a lucrat câţiva ani la New York, în publicitate. A debutat în 2002 cu Angel Fire, un mystery publicat sub numele ei de fată, Lisa Miscione, urmat de alte trei cărţi poliţiste. Primul ei thriller, Minciuni periculoase (Beautiful Lies, 2006), a fost o revelaţie şi a consacrat-o definitiv: a ajuns instantaneu în lista de bestselleruri a ziarului New York Times, s-a numărat printre puţinele „Cărţi internaţionale ale anului" (Bookspan) şi a fost tradus în aproape douăzeci de limbi. Cititorii şi criticii din SUA o consideră în unanimitate pe Lisa Unger drept una dintre cele mai originale şi proaspete voci ale genului, apreciere confirmată de Adevărul care ucide (Sliver of Truth, 2007).

De aceeaşi autoare, în colecţia „Thriller & Mystery: Minciuni periculoase (2007).

LISA UNGER

Adevărul care ucide

Traducere din engleză de RALUCA MARIA DUMITRU

Coperta de DANIEL IONESCU

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt rodul imaginaţiei autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane în viaţă sau decedate, cu evenimente sau instituţii este pur întâmplătoare.

LISA UNGER SLIVER OF TRUTH
2007 by Lisa Unger

This translation published by arrangement with Shaye Areheart Books, a division of Random House, Inc.

HUMANITAS FICTION, 2008

www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311.23.30 C.P.C.E.
— CP 14, Bucureşti e-mail: cpphumanitas.ro www.librăriilehumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României UNGER, LISA
Adevărul care ucide / Lisa Unger; trad.: Raluca Maria Dumitru.
— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008 ISBN 978 – 973 – 689 – 224-O
I. Dumitru, Raluca Maria (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Pentru Ocean Rae care, chiar înainte să se nască, m-a schimbat într-un fel pe care nu mi l-aş fi imaginat vreodată posibil. Care ne-a adus mai multă dragoste, mie şi lui Jeffrey, decât ne închipuiam că există, însăşi aşteptarea ei a fost cel mai minunat dar… chiar dacă era doar strălucirea razei de soare pe apă. Prezenţa ei în viaţa noastră e o binecuvântare.

25 decembrie 2005

Partea întâi
FETIŢA TATEI

1

PROLOG

Se întreba: „E posibil, poate chiar normal, să-ţi petreci douăzeci de ani din viaţă cu un om, să-l iubeşti uneori mai mult decât te iubeşti pe tine însăţi şi alteori să-l urăşti cu adevărat, atât de mult încât să-ţi vină să iei tigaia nouă din fontă şi să-l loveşti în cap?” Poate că aceste gânduri erau doar rezultatul unora dintre momentele întâmplătoare, dar furtunoase care preced menopauza. Sau din cauză că porcăria aia de aer condiţionat pe care de doi ani îl tot ruga să-l înlocuiască nu făcea faţă unei bucătării în care erau trei tigăi pe aragaz şi o friptură de porc în cuptor.

Căldura părea să nu-l deranjeze, stătea în faţa televizorului, cu un Times în mână. Cu picioarele pe pernă, cu un pahar de merlot pe măsuţa de lângă el. Sigur, se oferise s-o ajute, dar în felul acela al lui, în care nu prea se oferea: „Ai nevoie de ajutor?” (fără să-şi ridice privirea din pagina de sport a ziarului), nu „Cum pot să te ajut?” (suflecându-şi mânecile) sau „Mai odihneşte-te şi tu, lasă-mă pe mine să toc usturoiul” (turnându-i vin în pahar). După părerea

ei, acestea ar fi fost iniţiative reale de ajutor. Voia ca el să insiste. Mai ales când ea ştia prea bine că nu putea niciodată să citească liniştită, la un pahar cu vin, în timp ce el făcea ceva enervant, de exemplu gătea pentru prieteni (prieteni de-ai lui, că tot a venit vorba), indiferent dacă îi refuza ofertele de ajutor sau nu.

S-a uitat la ceas şi nivelul ei de stres a crescut brusc. Mai era doar o oră până când soseau invitaţii şi nici măcar nu făcuse duş. A oftat şi a aruncat o tigaie în chiuvetă, ceea ce l-a făcut pe soţul ei să-şi ridice privirea din ziar.

— E totul în regulă? întrebă Allen, uitându-se la ea.

— Nu, a zis ea repezit. E prea cald aici, trebuie să fac un duş.

— Bine, zise el, apropiindu-se şi luându-i lingura din mână. A luat-o de talie şi i-a zâmbit în felul acela diabolic, care o făcea întotdeauna şi pe ea să surâdă, indiferent cât ar fi fost de furioasă.

— Uşurel, a spus el, sărutând-o pe gât.

S-a tras înapoi o clipă, prefăcându-se furioasă şi de neîmpăcat, dar s-a îmblânzit imediat.

— Dacă ai nevoie de ajutor, de ce nu-l ceri? i-a şoptit el la ureche, provocându-i un fior foarte senzual.

— Trebuia să-ţi dai seama şi singur, l-a certat ea, încă bosumflată.

— Ai dreptate, i-a răspuns el, ţinându-şi gura

lipită de pielea ei, între gât şi claviculă. Îmi pare rău. Ce pot să fac?

— Păi, spuse ea, simţindu-se dintr-odată ca o fetiţă, cred că e aproape gata.

S-a îndepărtat de ea, a luat un pahar din dulap şi i-a turnat vin.

— Atunci ce zici de asta? Du-te şi fă un duş. Eu o să spăl vasele, mă ocup şi de tigăi.

I-a luat paharul din mână şi l-a sărutat. După douăzeci de ani, încă îi plăcea la nebunie gustul lui (atunci când nu îşi imagina că îi dă în cap cu o tigaie). S-a uitat prin apartamentul lor din West Village. Cea mai mare parte din el putea fi văzută de lângă barul care separa bucătăria de sufragerie şi de dormitor. Era înghesuit, dar plin de lucruri drăguţe şi cărţi şi fotografii pe care le strânseseră de-a lungul vieţii lor împreună, păstrate într-o dezordine elegantă. Canapeaua pentru două persoane şi fotoliul asortat erau vechi şi uzate, dar de bună calitate şi la fel de confortabile ca o îmbrăţişare. Masa pentru băuturi era o uşă veche cumpărată de la un magazin de antichităţi din New Hope, Pennsylvania. Televizorul era un dinozaur care trebuia înlocuit cât mai repede, la fel şi aparatul de aer condiţionat de la fereastră. Dormitorul era atât de mic, încât abia încăpuseră în el un pat dublu şi două noptiere pline de cărţi. Şi-ar fi permis ceva mai bun şi mult mai încăpător… poate în Brooklyn sau în Hoboken. Dar ei erau până în vârful unghiilor cetăţeni ai

Manhattanului şi n-ar fi suportat să fie despărţiţi de oraş printr-un pod sau un tunel. Poate că încăpăţânarea asta era o prostie, însă chiria rămăsese la şase sute de dolari pe lună (din 1970 încoace) – pentru că apartamentul îi fusese cedat lui Allen de către fratele său, printr-o „clauză de excepţie”, atunci când acesta se mutase într-o casă drăguţă, tip vagon, în Park Slope. Continuaseră să stea aici. Copiii pe care speraseră să-i aibă nu veniseră niciodată şi nu găsiseră niciun motiv şase mute într-un spaţiu mai mare. Abia în ultimul timp viaţa lor începuse să devină mai puţin confortabilă.

Noul proprietar ştia că putea să primească oricând două sau chiar trei mii de dolari pe lună, aşa că repara orice defecţiune după nesfârşite amânări, sperând să-i forţeze să se mute. Iar într-un apartament vechi dintr-o clădire veche se strică mereu câte ceva, se arde o siguranţă sau se sparge vreo ţeava.

În ultimul timp discutaseră mai mult despre mutare, dar preţurile din oraş erau exagerat de mari. Aleseseră o viaţă în care sentimentele şi călătoriile erau mai importante decât un apartament bun sau un televizor cu ecran plat. Şi, cu toate că le mergea bine – ea lucra ca reporter de investigaţii pentru câteva ziare din oraş, şi acum, în sfârşit, pentru Times, iar el era fotograf comercial – de-a lungul timpului fuseseră obligaţi nu o dată să ia decizii dificile. Trăiseră bine,

călătoriseră mult, economisiseră pentru pensie fără să-şi facă griji în privinţa apartamentului. Asta nu fusese niciodată o hotărâre grea. Văzuseră lumea şi încă erau, în adâncul sufletului, exploratori. La cei cincizeci de ani ai lor, aveau o situaţie destul de bună încât să-şi permită să iasă la pensie în următorul deceniu, chiar fără să fi deţinut vreodată o proprietate.

S-a gândit la toate astea sub duş şi s-a simţit ceva mai bine. Astăzi, din fericire, boilerul funcţiona. E×l×l×a şi Rick, prietenii lui Allen din facultate, trebuiau să sosească cu o sticlă de vin de o sută de dolari; E×l×l×a avea să poarte ceva exagerat de modern şi scump, iar Rick avea să vorbească despre noua lui jucărie, oricare-ar fi fost ea. Nu erau snobi, nu aveau pretenţii şi se înţelegea bine cu ei. Dar erau foarte bogaţi şi asta se cunoştea imediat, cerea să fie remarcat, cerşea comparaţii. Uneori, când nu se simţea bine în pielea ei, o deranja aşa cum n-ar fi trebuit. Allen n-ar fi înţeles, mintea lui nu funcţiona la fel. El se bucura de succesele prietenilor lui, de jucăriile lor, de casele lor de vacanţă de parcă ar fi fost ale lui. El nu credea în comparaţii.

Îşi clătise în sfârşit şi balsamul de păr. Undeva în apartament, sau poate deasupra lor, s-a auzit o bătaie puternică, suficient de tare încât să o sperie. Putea fi boilerul sau un vecin. S-a rugat în sinea ei să nu fie musafirii care ajunseseră mai devreme. Sau proprietarul, dornic să termine

cearta despre infiltraţiile groaznice din baie care apăreau prompt după fiecare duş al vecinilor de deasupra. Azi îl ameninţaseră că nu mai vede banii de chirie dacă nu rezolvă definitiv problema. Discuţia se oprise în punctul în care el începuse să vorbească în limba maternă, o limbă dură, est-europeană, şi să ţipe la ei ceva neinteligibil. Îi trântiseră uşa în nas şi el plecase furios, urlând în timp ce cobora scara.

— Ăştia din estul Europei sunt iuţi la mânie, nu-i aşa? remarcase Allen, imperturbabil.

— Poate că a venit timpul. Dobânzile au scăzut şi avem bani pentru un avans măricel. Jack ne tot zice că trebuie să investim în imobiliar ca să fim într-adevăr liniştiţi la bătrâneţe, spusese ea, referindu-se la contabilul lor.

— Dar întreţinerea… Şi cine ştie dacă preţurile nu scad în următorii zece ani?

Făcuse o pauză şi clătinase din cap.

— Nu ne permitem să cumpărăm ceva în oraş.

Ea sfârşise prin a ridica din umeri. Era o discuţie nu de azi, de ieri, şi amândoi încercau s-o evite. Renunţase şi plecase la Union Square să cumpere ce trebuia pentru cină. La întoarcere, se întâlnise pe stradă cu proprietarul şi încercase să-i zâmbească. El n-o băgase în seamă şi continuase să urle în telefonul mobil, în limba aceea guturală.

A ieşit de sub duş şi s-a înfăşurat într-un prosop, cu altul şi-a acoperit părul lung şi roşcat,

apoi s-a spălat pe dinţi. A auzit combina din living şi şi-a spus că volumul era mai puternic decât îi plăcea soţului ei în mod obişnuit. Dar n-a auzit voci şi s-a liniştit – deocamdată nici musafiri sosiţi prea devreme, nici proprietar furios. Da, se simţea mai bine după duş. Şi-a zâmbit în oglindă. S-a gândit că încă mai era frumoasă: avea ochi mari şi verzi şi piele fină, uşor pistruiată. Arăta încă destul de tânără dacă nu puneai la socoteală ridurile din jurul gurii şi ochilor, care se vedeau mai bine când râdea.

A început să fredoneze odată cu radioul melodia aceea uşor de ţinut minte, cântată de unul dintre puştii de la American Idol, şi i s-a părut ciudat că Allen nu pusese un CD cu Mozart sau Chopin, mai pe gustul lui. E drept, încerca uneori să fie „modern”, mai ales când venea Rick în vizită. Pentru că Rick era modern – cel puţin aşa susţinea el. Se ferise să le spună vreodată că oricine folosea cuvântul „modern” avea toate şansele să nu fie. Ea şi E×l×l×a zâmbeau întotdeauna discret când Rick şi Allen încercau să pretindă că erau la curent cu cele mai noi tendinţe.

Bătaia s-a auzit din nou. De data asta fusese mai mult o bufnitură grea şi venise din camera de zi. A deschis uşa şi l-a strigat pe soţul ei. Nu i-a răspuns nimeni. Muzica părea foarte tare acum. A trecut prin dormitor şi s-a dus la bucătărie. Inima a început să-i bubuie în piept. L-a strigat din nou.

A văzut ceva pe jos, chiar în faţa ei. O mănuşă? Nu, o mână. Mâna soţului ei pe podea. Timpul parcă s-a oprit. Primul ei gând a fost „Infarct!” atunci când a dat colţul şi l-a găsit întins pe spate. A îngenuncheat şi el a deschis ochii, încercând să vorbească.

— Allen, sunt aici, dragul meu, a spus ea, uimită de propriul ei calm. Vocea îi era fermă şi sigură. O să chem salvarea. Rezistă, iubitule. Nu-ţi face griji.

O să fie bine, şi-a zis, cu o linişte stranie. În ziua de azi ai şanse mari să supravieţuieşti unui infarct. Soţul ei lua aspirină în mod regulat. L-a ridicat puţin, gândindu-se că era bine să-i dea încă o doză până venea salvarea. Abia atunci a văzut sângele care îi năclăia spatele şi groaza din ochii lui. Apoi i-a văzut pe bărbaţii care stăteau lângă uşă.

Erau îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare. Unul dintre ei avea un pistol, celălalt ţinea o lamă zimţată, plină de sânge. Amândoi purtau măşti de schi. Se aşezaseră între ea şi telefon.

— Ce vreţi? a întrebat ea; calmul începuse s-o părăsească. Luaţi orice.

S-a uitat prin apartament şi abia atunci şi-a dat seama că de fapt nu aveau nimic de valoare. Până şi verigheta ei era doar o fâşie subţire de aur. Avea douăzeci de dolari în portofel, iar Allen probabil nici atât. A simţit ceva cald pe picioare şi

a înţeles că era sângele care curgea din rana soţului ei. Faţa lui Allen era albă ca varul. Acum avea ochii închişi.

— Nu te mişca, spuse unul dintre bărbaţi. Situaţia devenise de o irealitate ceţoasă. Mintea ei se chinuia să ţină pasul cu ceea ce se întâmpla.

— Să nu scoţi un sunet.

Unul dintre bărbaţi s-a apropiat repede şi, înainte ca ea să se poată opune, i-a apucat încheietura mâinii şi a învârtit-o în loc. I-a pus un sac negru pe cap şi i l-a legat în jurul gâtului. În adâncul sufletului, ea ştia ce se va întâmpla, doar că nu-i venea să creadă. A simţit o durere paralizantă la ceafă şi a văzut o ploaie de stele. Apoi, nimic.

Alerg, dar nu mai pot alerga prea mult. Durerea mă face să şchiopătez, plămânii mi-au luat foc. Nu-i aud paşii, dar simt că nu e departe. Acum ştiu că a stat lângă mine toată viaţa, într-un fel sau altul. Eu sunt lumina, el e umbră. Am trăit împreună fără măcar să ne fi întâlnit vreodată. Dacă aş fi fost fată bună, o fată aşa cum am fost educată să fiu, nu l-aş fi cunoscut niciodată. Dar e prea târziu pentru regrete.

Mă aflu pe Hart Island, în Bronx, într-un loc cunoscut sub numele de „Ţarina olarului”. Este cimitirul oraşului pentru anonimi şi săraci – un loc sumbru şi înfricoşător. Cum am ajuns cu toţii aici? E o poveste lungă, dar ştiu că se va sfârşi în acest punct – poate doar pentru câţiva, poate pentru

toţi. În faţa mea se conturează o clădire înaltă, părăsită, care pare să atârne în aer. E cea mai întunecată noapte pe care am văzut-o vreodată, întunecată în mai multe feluri. Un boţ de lună se ascunde în spatele perdelei groase de nori. Cu greu poţi vedea ceva, dar eu îl văd cum dispare printr-o uşă care atârnă strâmb în balamale, îl urmez.

— Ridley!

Strigătul vine din spate. Nu răspund. Merg mai departe, până când ajung la intrarea în clădire. Acolo ezit, mă uit la edificiul strâmb care geme încet şi mă întreb dacă e prea târziu să mă întorc.

Apoi îl văd, chiar în faţa mea. Strig, dar nu-mi răspunde, doar se întoarce şi începe să se îndepărteze încet. Îl urmez. Dacă aş ţine într-adevăr la viaţa şi la sănătatea mea, l-aş lăsa să dispară şi aş spera că va face şi el acelaşi lucru. Ne-am putea întoarce la ceea ce aveam cândva. El la o lume despre care nici măcar nu ştiam că există, eu la viaţa mea obişnuită, în care scriu pentru reviste, mă uit la la filme, ies în oraş cu prietenii.

Frica şi furia mă izbesc în piept ca un pumn. Ura are gust şi textură, îmi arde gâtul ca fierea. O clipă, aud vocea unui om pe care-l iubeam: Ridley, poţi lăsa ura în urmă, poţi merge mai departe. Nu e decât o simplă alegere, atâta tot. Amândoi putem să facem asta. Nu avem nevoie de toate

răspunsurile ca să ne trăim vieţile. Nu trebuie să fie aşa. Câteva minute mai târziu, dispăruse.

Acum ştiu că erau numai minciuni. Ura nu dispare. Să plec nu e o alegere bună pentru mine. Poate că n-a fost niciodată. Poate că toată viaţa am stat în calea unui tren de marfă, legată de şine, prea slabă, prea nebună, prea încăpăţânată ca să încerc măcar să mă salvez.

Când intru în clădire, mi se pare că aud zgomotul unor motoare de barcă. Simt o adiere îndepărtată de speranţă şi mă întreb dacă vine cineva să mă ajute. Aud din nou numele meu, mă uit în spate şi îl văd pe bărbatul care a devenit singurul meu prieten venind şovăitor spre mine. E rănit, ştiu că va dura mult până va ajunge. Mă gândesc o clipă că ar trebui să mă duc eu la el, ar trebui să-l ajut, dar aud mişcare înăuntru şi geamătul structurii instabile. Respiraţia mea devine superficială şi rapidă. Intru.

— Opreşte-te, laşule! strig în întunericul dens. Vocea mea stârneşte ecouri în spaţiul gol. Lasă-mă să-ţi văd faţa.

Cuvintele mele ricoşează din nou pe suprafeţele din jur. Nu par speriată şi nefericită, dar sunt. Vocea mea e puternică şi sigură. Trag pistolul de la centură. Metalul s-a încălzit. Îl simt în mână, solid şi cinstit. E a doua oară în viaţa mea când ţin în mâini o armă cu intenţia de a o folosi. Nu îmi place mai mult decât prima dată, dar acum am mai multă încredere în mine, ştiu că

pot trage dacă sunt obligată.

El iese din beznă şi mi se pare că se mişcă încet, că pluteşte ca fantoma care şi este. Fac un pas către el, apoi mă opresc şi ridic arma. Tot nu-i pot vedea faţa. O lumină albicioasă a început să se strecoare prin găurile din tavan şi luna apare într-o crăpătură din perdeaua de nori. În întuneric se conturează forme. El merge încet către mine. Rămân pe loc, dar arma îmi tremură în mână.

— Ridley, nu. N-o să te împaci niciodată cu asta. Vocea vine din spatele meu. Mă întorc şi văd un om pe care nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată.

— Nu-i treaba ta, ţip, şi mă răsucesc spre cel pe care îl urmăream.

— Ridley, nu fi prostuţă. Lasă arma. Vocea din spatele meu e disperată, răguşită de emoţie. Ştii că nu te pot lăsa să-l omori.

Ritmul inimii mele răspunde la frica din glasul lui. Ce naiba fac? Adrenalina îmi usucă gura şi ceafa mi-a amorţit. Nu pot să trag, dar nici nu pot să las arma. Îmi vine să urlu de frică şi furie, de frustrare şi confuzie, dar ţipătul îmi rămâne în gât.

Când el ajunge, în sfârşit, suficient de aproape să-l văd, mă uit la faţa lui. E un străin, nu-l recunosc. Tresar. Un zâmbet larg şi crud îi înfloreşte pe faţă. Apoi înţeleg. Chiar este cine spune că este.

— O, Doamne, şoptesc. O, nu.

2

Pun pariu că v-aţi închipuit că n-o să mai auziţi de mine. Măcar aţi sperat că mi-au ajuns atâtea întâmplări dramatice şi că drumul care se aşterne în faţa mea nu-mi mai rezervă surprize, că lucrurile vor merge bine de-acum înainte. Credeţi-mă, şi eu îmi închipuiam că aşa va fi. Ne-am înşelat.

Acum un an, o serie de evenimente banale şi câteva decizii obişnuite au făcut ca drumul meu să se intersecteze cu cel al unui copil pe nume Justin Wheeler. S-a întâmplat să fiu în acelaşi loc, într-o dimineaţă răcoroasă de toamnă, când el stătea în calea unui camion. Fără să mă gândesc, m-am năpustit în stradă, l-am înşfăcat şi am sărit amândoi din faţa maşinii care l-ar fi omorât… poate şi pe mine, dacă aş fi ajuns cu câteva secunde mai devreme sau mai târziu. Totuşi, la asta s-ar fi putut rezuma totul – o faptă eroică de care să-şi amintească doar Justin Wheeler, familia lui şi eu – dacă un fotograf de la The Post, care stătea la colţul străzii, n-ar fi imortalizat scena. Fotografia (foarte reuşită, după mine) a declanşat o serie de evenimente care m-au obligat să pun sub semnul întrebării aproape totul despre viaţa mea perfectă de până atunci şi, în cele din urmă, a dus la clarificarea ei într-unul din cele mai oribile

moduri.

Ciudat a fost că, după ce viaţa mea s-a destrămat, după ce tot ce credeam că mă defineşte s-a dovedit a fi o minciună, am aflat că eram tot eu. Încă mai eram în stare să merg înainte, spre necunoscut. Faptul că am învăţat asta despre mine n-a fost deloc rău.

Poate vi se pare că viaţa mea stătea în calea unui buldozer, dar Ridley Jones mai avea puterea să se ridice din ruine. Deşi au fost momente în care mi-am spus că e imposibil, lucrurile au reintrat pe un făgaş oarecum normal. Mă rog, cel puţin o vreme.

Dacă nu ştiţi ce mi s-a întâmplat şi care a fost deznodământul, vă puteţi întoarce acum să aflaţi, înainte să mergeţi mai departe. Nu vă spun că lucrurile care urmează nu vor avea sens sau că nu veţi câştiga nimic însoţindu-mă în acest capitol al vieţii mele agitate. Vreau să spun că e ca şi cum te-ai culca cu cineva fără măcar să-i ştii numele. Poate că vă place aşa. Poate că vreţi să veniţi cu mine şi să înţelegeţi pe parcurs cum stau lucrurile – ca în orice relaţie nouă, bănuiesc. În orice caz, voi alegeţi. Alegerea vă aparţine întotdeauna.

Să încep, atunci.

Sunt ultima persoană de pe planeta asta care nu are un aparat foto digital. Nu-mi plac, mi se par prea fragile. Mă tem că m-ar prinde ploaia cu el în mână sau aş apăsa din greşeală pe alt buton şi aş fi în pericol să-mi şterg din memorie unele

amintiri. Am în schimb un Minolta de 35 de milimetri pe care îl folosesc încă din facultate. De ani de zile îmi duc filmele la developat la acelaşi laborator de pe Second Avenue.

Am avut un iubit care credea că nu e deloc în regulă să faci fotografii. Amintirea, spunea el, e magică prin subiectivitatea ei. Fotografiile sunt rezultatul direct şi grosolan al dorinţei noastre de a controla, de a ne lega de clipe pe care ar trebui să le eliberăm ca pe o răsuflare. Poate că avea dreptate. Nu mai suntem prieteni şi nu am nicio fotografie cu el, doar această amintire care iese la suprafaţă de fiecare dată când mă duc la atelierul foto. Şi apoi mă gândesc cât de mult îi plăcea să cânte la chitară după ce făceam dragoste (şi cât de puţin se pricepea la asta – la chitară, la cântat… şi la făcut dragoste, de fapt), dar vederea spre Washington Square Park de la fereastra lui mi s-a părut întotdeauna atât de romantică, încât am acceptat situaţia mai mult timp decât aş fi făcut-o în alte condiţii. Amintirile mele despre el sunt organice şi tridimensionale, imagini care există doar pentru mine. Până la urmă, e ceva frumos în asta.

Iată la ce mă gândeam când am intrat pe uşa laboratorului foto pentru a lua nişte poze care mă aşteptau. Un vânzător pe care nu-l cunoşteam s-a uitat la mine cu o indiferenţă studiată de sub claia de păr negru, vopsit. Avea la ochi două brazde gemene de rimel.

— Cu ce vă pot ajuta? a spus el ursuz, punând o carte de buzunar pe tejghea. Când vorbise, văzusem că are un piercing în limbă.

— Vreau să iau nişte fotografii. Pe numele Jones. Mi-a aruncat o privire ciudată, ca şi cum credea că i-am dat un nume fals. (O observaţie despre New York: aici, dacă ai un nume comun, oamenii te tratează cu suspiciune. În schimb, dacă numele tău sună bizar, ca şi cum ar fi inventat – de exemplu, Ruby Decal X sau Geronimo – în East Village nimeni nu ridică nici măcar o sprânceană.)

Vânzătorul a dispărut în spatele unui perete despărţitor şi, în timp ce mă uitam la nişte fotografii artistice alb-negru lipite pe perete, mi s-a părut că aud voci. După un timp, s-a întors cu trei plicuri burduşite şi le-a pus pe tejgheaua dintre noi. A deschis casa. I-am plătit în numerar şi el a strecurat plicurile într-o pungă de plastic.

— Mulţumesc, am spus, luându-i punga din mână.

S-a aşezat fără vreo altă vorbă şi s-a întors la lectură.

Dintr-un motiv sau altul, m-am oprit la uşă şi l-am văzut uitându-se la mine ciudat, după care şi-a ferit privirea.

M-am oprit pe Second Avenue colţ cu Eighth Street. Intenţionam să trec pe la atelier şi să-i arăt lui Jake fotografiile. Erau nişte poze pe care le făcusem în ultimele luni: un sfârşit de săptămână la Paris, unde încercasem şi nu reuşisem să ne

regăsim; o după-amiază petrecută în Central Park, unde ne-am jucat pe Great Lawn şi situaţia părea mai roz; o zi dezastruoasă cu părinţii mei, la Grădina Botanică din Brooklyn, caracterizată de o tăcere apăsătoare, mici răbufniri şi antipatie abia mascată. Acum, pusă în faţa realităţii de a-i face o vizită neaşteptată lui Jake, m-am oprit şi am zăbovit la colţul străzii, privind fix trotuarul.

Nu vreau să credeţi că universul meu s-a întunecat sau că viaţa mea a rămas fără culoare. Sună prea dramatic, prea autocompătimitor. Dar cred că nu sunt prea departe de asta. Când aţi citit ultima dată ceva despre mine, încercam să reînnod firele rupte. Cred că am reuşit să termin într-un ton optimist, dar am avut mult de furcă. Şi, ca în orice convalescenţă prelungită, am avut parte mai mult de coborâşuri decât de suişuri.

Luna trecută, Jake s-a mutat din apartamentul în care locuiam împreună, de pe Park Avenue South, şi acum stă semipermanent în atelierul lui de pe Avenue A. Departe de a se împăca cu trecutul şi cu ceea ce a aflat, a devenit obsedat de Project Rescue şi de rolul lui Max.

Max, adică Maxwell Allen Smiley, unchiul meu care nu era unchiul meu adevărat, ci prietenul cel mai bun al tatii. Am avut o legătură specială toată viaţa, dar abia anul trecut am aflat că era, de fapt, tatăl meu biologic. În momentul de faţă, încerc să accept că e tatăl meu nereuşit, nu unchiul meu drag.

Project Rescue este o organizaţie înfiinţată cu ani în urmă de Max – el însuşi un copil maltratat – în scopul de a sprijini promulgarea legii Safe Haven în statul New York. Această lege le permite mamelor în dificultate să-şi lase copiii în anumite locaţii Safe Haven, fără să fie luate la întrebări şi fără consecinţe legale. Am descoperit anul trecut că Project Rescue avea şi o parte întunecată. Asistente şi doctori cooptaţi în secret „marcau" copiii pe care îi considerau victime potenţiale ale abuzurilor în căminele lor. Printr-o înţelegere cu organizaţii de tip mafiot, anumiţi copii erau răpiţi şi vânduţi unor părinţi adoptivi bogaţi. Într-un fel, şi eu am fost un copil Project Rescue, deşi povestea mea e mai complicată. Jake este şi el un Project Rescue, dar în cazul lui lucrurile au mers groaznic de rău.

În ultimul timp, Jake n-a mai sculptat. Chiar dacă nu ne-am despărţit oficial, eu am devenit o fantomă în relaţia noastră. Uneori eram un adevărat poltergeist, azvârleam cu lucruri în stânga şi-n dreapta şi ţipam doar ca să mă fac remarcată.

Îmi amintesc ce spunea tata despre Max: Un bărbat ca el, care a văzut şi a îndurat multe, devine un singuratic, nu poate iubi cu adevărat. A fost destul de inteligent ca să-şi dea seama care îi sunt limitele şi nu s-a însurat niciodată.

Se spune că fiecare fată se îndrăgosteşte la un moment dat de tatăl ei, într-o încercare tristă

de a soluţiona relaţia cu el. E posibil oare ca eu să fi făcut asta înainte să ştiu cine era tatăl meu?

— Domnişoară Jones. Ridley Jones.

Vocea s-a auzit din spate şi am îngheţat. În ultimul an, mi-am făcut un club de admiratori destul de serios, în ciuda eforturilor mele de a sta departe de lume – cu excepţia obligaţiile legale care decurgeau din asasinarea lui Christian Luna şi din investigaţiile în legătură cu Project Rescue.

Totul a pornit de la Christian Luna. După ce a văzut un reportaj la CNN despre fapta mea eroică, m-a recunoscut ca fiind Jessie Stone, fiica Teresei Stone, o fetiţă despre care credea că ar fi de fapt fiica lui. Se ascunsese mai bine de treizeci de ani, din noaptea asasinării Teresei Stone şi răpirii lui Jessie, convins că ar fi fost acuzat fără drept de apel din cauza antecedentelor lui de violenţă casnică. A murit împuşcat în cap, în timp ce stătea la doar câţiva centimetri de mine pe o bancă dintr-un parc, în Bronx. Până la urmă s-a dovedit că nu era tatăl meu. Cu toate acestea, din cauza nenumăratelor articole şi reportaje cu acea fotografie faimoasă din The Post de la care a pornit totul, am devenit vedeta de pe afişul unei organizaţii care a schimbat mii de vieţi, şi nu neapărat în bine. Ceilalţi copii Project Rescue îmi dau telefon, îmi scriu. Mă opresc pe stradă. Mă laudă, mă îmbrăţişează, mă atacă şi mă scuipă. Sunt recunoscători. Sunt furioşi. Vin la mine în diferite stadii de durere, groază, uimire şi mânie.

În fiecare dintre ei văd imagina propriei mele călătorii spre vindecare.

Nu l-am băgat în seamă pe omul din spatele meu. Nu i-am răspuns şi nici nu m-am întors. Am aflat că, dacă nu răspund atunci când sunt strigată pe nume, uneori devin nesiguri şi pleacă. Îmi amintesc de vremea când îmi auzeam numele strigat numai cu dragoste şi răspundeam fericită, zâmbind. Zilele acelea au trecut.

— Domnişoară Jones.

Vocea avea un accent de autoritate care aproape că m-a convins să mă întorc. Am fost întotdeauna o fată cuminte şi am răspuns cum trebuie la comenzi. Acum, în schimb, am început să mă îndepărtez de atelierul lui Jake. Am auzit paşi repezi, ceea ce m-a făcut şi pe mine să merg mai repede. Apoi am simţit o mână puternică pe umăr. M-am întors, furioasă şi gata de ceartă. În faţa mea stăteau doi bărbaţi în costume elegante.

— Domnişoară Jones, trebuie să vorbim.

Faţa lui era severă, fără urmă de furie sau de emoţie. Asta m-a calmat. Avea ochi de un cenuşiu ciudat, ca norii de furtună, şi păr negru, ciufulit. Era înalt, aproape cu un cap mai înalt decât mine, şi umeri largi. Emana un soi de detaşare rece, dar şi blândeţe. Bărbatul de lângă el n-a spus nimic.

— Ce doriţi?

A scos un portvizit subţire din buzunarul de la piept, l-a deschis şi mi l-a arătat.

Agent special Dylan Grace, Biroul Federal de

Investigaţii.

Tremurul mi-a dispărut şi a făcut loc enervării. I-am înapoiat legitimaţia.

— Domnule agent Grace, nu mai am nimic de transmis FBI-ului. V-am spus tot ce ştiu despre Project Rescue. Chiar n-a mai rămas nimic.

Bănuiesc că a simţit ceva în glasul meu sau a observat ceva în expresia mea, pentru că entuziasmul său rece parcă s-a mai domolit puţin.

— Nu e vorba de Project Rescue, domnişoară Jones. Celălalt s-a oprit în dreptul unei maşini negre şi a deschis portiera din spate. Aerul era rece, cerul – de un cenuşiu metalic. Oamenii se întorceau să se uite la noi, dar nu se opreau. Nişte derbedei au trecut pe lângă noi într-un Mustang împopoţonat, cu basul bubuind ca bătaia unei inimi.

— Atunci despre ce e vorba?

— Despre Maxwell Allen Smiley. Inima mi-a sărit din piept.

— Nu mai e nimic de spus nici despre el. A murit.

— Vreţi să-mi daţi fotografiile din geantă, domnişoară Jones?

— Poftim?

Cum aflase de fotografii şi de ce îl interesau nişte poze cu aproape fostul meu prieten şi aproape înstrăinata mea familie?

A scos o foaie de hârtie din buzunarul de la piept. Mă întrebam ce mai avea acolo – un pachet

de cărţi de joc, un iepuraş alb, un şir ridicol de lung de batiste multicolore?

— Am mandat, domnişoară Jones.

Nu m-am uitat la hârtia pe care mi-a întins-o. Am deschis geanta şi i-am dat pachetul de la laboratorul foto. L-a luat şi s-a îndreptat spre maşină. M-am dus după el şi m-am strecurat înăuntru fără să mai spun nimic. Până atunci, avusesem destul de-a face cu FBI-ul ca să ştiu că până la urmă obţin tot ce vor. Depinde numai de tine dacă va fi greu sau uşor.

M-au dus într-o clădire de lângă sediul FBI şi, după ce mi-au luat geanta, m-au lăsat într-o cameră aproape goală: doar o masă din imitaţie de lemn, cu picioare din metal, şi două scaune uimitor de incomode. Pereţii erau vopsiţi într-un cenuşiu mizerabil, iar lumina fluorescentă tremura supărător.

Ştiam că atunci când te lasă într-o cameră respingătoare, doar în compania gândurilor tale, fără ceas, fără nimic care ţi-ar distrage atenţia, fac asta cu un motiv. Te obligă să te gândeşti. Să te întrebi de ce eşti acolo, ce ştii sau ce ai făcut. Vor să te întrebi cât ştiu ei. Vor să te aduci singur într-o stare de profundă îngrijorare şi nelinişte, pentru că aşa, până se întorc la tine, deja cauţi un confident.

Bineînţeles, chestia asta merge doar dacă eşti vinovat sau ascunzi ceva. Sinceră să fiu, habar n-aveam de ce voiau să vorbească cu mine, aşa că

am devenit din ce în ce mai plictisită şi enervată. Şi obosită, întâlnirea asta – poate şi viaţa mea în general – mă obosea. M-am ridicat şi am început să mă plimb în cerc prin cameră, într-o agitaţie crescândă. În cele din urmă m-am sprijinit cu spatele de perete şi m-am lăsat să alunec până m-am aşezat pe jos.

În ultimul timp am încercat să nu mă gândesc la Max, deşi uneori, cu cât mă străduiam mai mult să scap de amintirea lui, cu atât mă bântuia mai tare. Mi-am ridicat genunchii, mi-am încolăcit braţele în jurul lor şi mi-am aşezat capul în îndoitura cotului pentru a mă feri de lumina albă şi aspră. Aşa făceam în copilărie, când eram supărată sau obosită: mă retrăgeam într-un cocon protector. Când nici asta nu mergea, pur şi simplu mă ascundeam.

Nu ştiu sigur cum a început povestea cu ascunsul, dar ţin minte că îmi plăcea să mă strecor în locuri întunecate şi să stau acolo liniştită, ascultând haosul provocat de cei care încercau să mă găsească. Părinţii mei nu se amuzau deloc, dar mie mi se părea absolut palpitantă alergătura lor de colo-colo, căutatul pe sub paturi şi prin dulapuri. Era un joc pe care îl câştigam întotdeauna, doar prin natura reacţiei pe care o provocam. Nu-mi trecea nicio clipă prin minte că aş putea să-i scot din sărite sau să-i înspăimânt. Eram prea mică, nu-mi păsa. Apoi am devenit din ce în ce mai bună la găsirea

ascunzişurilor. În cele din urmă, trebuia să ies sau să nu mai fiu găsită niciodată. Mi se părea minunat.

La un moment dat, am văzut că nu mai rămăsese în casă niciun loc în care să mă pitesc. Toate ascunzătorile mele secrete fuseseră descoperite de părinţii mei, de fratele meu, Ace, sau de unchiul Max. El era artileria grea, pe el îl chemau atunci când nimeni nu reuşea să mă găsească. Spunea: „Uitaţi-vă în şifonierul din camera de oaspeţi”. Sau „încercaţi în nişa din dulapul ei”. Într-un fel sau altul, ştia întotdeauna unde mă aflu. Odată ce părinţii mei şi-au dat seama că Max avea acest dar, jocul a devenit prea uşor, reacţiile lor nu mai erau atât de amuzante şi întrecerea a început să mi se pară inutilă. Trebuia să ridic miza.

Nu ştiu ce vârstă aveam, poate şase-şapte ani – eram prea mică să mă duc fără Ace în pădurea din spatele casei. Măcar atât ştiam şi eu. Era doar o fâşie îngustă, de aproape trei kilometri lungime, care mărginea proprietăţile de pe stradă şi separa curtea noastră de curtea vecinului din spate. O străbătea un pârâu care trecea pe sub un pod de piatră.

Cum pădurea era destul de mică, părinţii din împrejurimi considerau că suntem în siguranţă dacă ne jucăm acolo fără prea multă supraveghere. Dacă te îndepărtai, pur şi simplu ajungeai în curtea cuiva. Dar n-aveam voie să mă

duc acolo singură, aşa că, firește, era ascunzătoarea perfectă.

Într-o după-amiază fierbinte de vară, am ieşit pe uşa din spate şi am intrat în pădure. Construisem o mică „fortăreaţă” într-un desiş şi m-am căţărat în construcţia fragilă. Era întuneric şi cald. Eram mulţumită de mine însămi. După ce am stat un timp acolo, uitându-mă prin fereastra strâmbă la frunzele care oftau în adierea slabă, am adormit. Când m-am trezit, cerul era de un purpuriu aprins. Se făcuse aproape noapte. Pentru prima dată în viaţa mea mi-a fost frică. M-am uitat pe fereastra fortăreţei şi pădurea pe care o iubeam mi s-a părut plină de monştri şi vrăjitoare. Copacii rânjeau la mine. Am început să plâng, ghemuită pe podeaua de scânduri.

Nu cred că trecut prea mult până când am auzit mişcare printre buruienile crescute alandala.

— Ridley? Eşti acolo, draga mea?

Eram destul de mare ca să simt îngrijorarea din glasul lui. Inima mi s-a umplut de uşurare; am plâns şi mai tare, până când am văzut faţa lui Max în uşa improvizată. Unchiul meu nu încăpea înăuntru.

— Ridley, aici erai, spuse el, aşezându-se greoi pe jos.

Am observat că era transpirat, poate din cauza umezelii, poate de frică, poate de la amândouă. Şi-a sprijinit bărbia în palme.

— Puştoaico, a spus el printre degete, nu

trebuie să mai faci asta. O să-i provoci unchiului tău Max un atac de cord. Mama şi tata sunt pe cale să sune la poliţie.

Şi-a ridicat capul şi a strigat în noapte:

— Am găsit-o!

M-am strecurat din fortăreaţă la el în poală şi l-am lăsat să mă ţină în braţe, pe burta lui moale. Era leoarcă de transpiraţie, dar nu-mi păsa. Vedeam printre copaci luminile strălucitoare ale casei noastre. Auzeam vocile părinţilor mei apropiindu-se.

— Cum m-ai găsit? l-am întrebat.

A oftat şi mi-a cuprins faţa cu mâinile.

— Ridley, inimile noastre sunt legate între ele cu un lanţ de aur.

Şi-a atins uşor pieptul, apoi l-a atins pe al meu.

— Ai încredere în mine. O să te găsesc mereu. Nu m-am îndoit niciodată de promisiunea lui. Şi nu m-am mai ascuns niciodată de bieţii mei părinţi.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat cu ochii mijiţi la lumina albă, dură, din camera de interogatoriu. Am închis din nou ochii şi mi-am sprijinit capul de peretele rece, apoi am încercat – şi n-am reuşit – să-mi limpezesc gândurile şi să mă relaxez. Agentul Grace a intrat la scurt timp după aceea şi mi-a oferit o mână. M-a tras de jos cu o putere impresionantă.

— Aţi început să vă simţiţi ca acasă? m-a

întrebat. Era ceva ciudat în vocea lui. Poate compasiune?

Pentru cineva complet nevinovat, petrecusem mai mult timp la FBI decât Jeffrey Dahmer[1]. Cel puţin aşa îmi imaginam, în felul meu predispus la exagerări, i-am zâmbit scurt, apoi m-am uitat la plicul pe care îl ţinea în mână. Stăteam faţă în faţă. Încălecase scaunul ca şi cum se urcase pe un cal. Fără să mai spună o vorbă, a deschis plicul şi a scos trei fotografii mari pe care le-a răsfirat în faţa mea.

Prima era cu mine lângă Notredame, la Paris. Mâneam o clătită franţuzească cu Nutella şi banane şi mă uitam la catedrală. Purtam o haină de piele şi o beretă cumpărată de pe stradă doar ca să mă prostesc. Pe bărbie aveam o picătură de ciocolată. Jake făcuse fotografia fără să ştiu. Cred că, pentru un privitor obişnuit, păream nebunatică şi fericită. Dar nu eram. Ţin minte că în dimineaţa aceea mă trezisem lângă Jake, în camera noastră elegantă de la hotel, scăldată în razele aurii ale soarelui de dimineaţă. Mă uitasem la el cum dormea şi mă gândisem: sunt cu el de un an. Acum mi se pare mai străin decât atunci când m-am îndrăgostit de el, când între noi erau atâtea secrete şi minciuni. Cum e posibil să cunoşti pe

---

1 Jeffrey Lionel Dahmer (1960 – 1994), criminal în serie care a ucis cel puţin şaptesprezece bărbaţi şi băieţi între 1978 şi 1991.

cineva din ce în ce mai puţin pe măsură ce trece timpul? Gândul acesta mă umpluse de tristeţe. S-a trezit şi am făcut dragoste încet, cu disperare, pentru că ne doream amândoi nespus de tare să refacem legătura de altă dată. Am purtat toată ziua cu mine melancolia acelei apropieri fizice.

Următoarea fotografie era cu mine şi cu Jake pe Great Lawn din Central Park. Iarba era de un verde artificial, strălucitor, cerul plutea deasupra copacilor înalţi, pictaţi în auriu, portocaliu şi roşu la cumpăna dintre anotimpuri. Rugasem o fată care se plimba să ne facă o poză îmbrăţişaţi pe pătura albastră de picnic. Prinsese doar feţele noastre, spre marginea de jos a fotografiei, şi tot ceea ce era nerelevant deasupra şi în spatele nostru. Fusese o zi plăcută. În fotografie zâmbetele noastre păreau false şi forţate, dar în realitate nu erau aşa. Cel puţin al meu. Ţin minte că eram plină de speranţă pentru relaţia noastră, ca un pacient cu metastază care crede că dispariţia temporară a simptomelor este semnul unei recuperări miraculoase.

A treia şi ultima fotografie din faţa mea era un instantaneu dintr-o duminică jalnică pe care o petrecusem cu părinţii. Am luat masa la River Cafe din Brooklyn, apoi ne-am dus la Grădina Botanică. Era unul din locurile mele preferate, acolo mergeam cu tata când eram mică. Întâlnirea aceea a fost încercarea mea patetică şi disperată de a pretinde că ne putem comporta ca o familie.

Mă rog, ne-am purtat ca o familie, dar una antipatică şi nefericită. Ace, care fusese şi el invitat, n-a venit şi nici n-a sunat. Mama a îndurat totul cu stoicism, făcând ocazional, printre dinţi, comentarii neutre sau agresive. Eu şi tata vorbeam încontinuu ca nişte idioţi, imitându-ne unul pe altul în efortul de a păstra în viaţă conversaţia muribundă. Jake era tăcut şi ursuz. Am avut parte de un prânz ciudat. Apoi, incapabili să ne recunoaştem înfrângerea, ne-am dus în Grădina Botanică. Tata ne-a făcut o poză cu aparatul meu – mie, lui Jake şi mamei. Am luat-o pe mama pe după umeri şi am zâmbit. Ea şi-a ridicat colţurile gurii fără tragere de inimă, dar pot să jur că s-a îndepărtat puţin de mine. Jake stătea lângă noi, însă la o oarecare distanţă. Părea distrat şi se uitase la obiectivul aparatului în ultimul moment. Arătam ca un grup de străini stânjeniţi, obligaţi să stea împreună.

M-au cuprins în acelaşi timp o tristeţe adâncă şi o ruşine usturătoare. M-am uitat la agentul Grace cu ceea ce speram să fie o ostilitate evidentă.

— Nu e o crimă să ai o relaţie proastă cu familia, nu-i aşa? Sau să imortalizezi încercările triste de a-ţi salva dragostea care se duce de râpă.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi m-am uitat la un punct de deasupra capului său. Nu voiam să-l privesc în ochi.

— Nu, domnişoară Jones, nu e, zise el blând.

Pot să-ţi spun Ridley?

— Nu, i-am răspuns pe un ton obraznic. Nu puteţi. Am crezut că văd pe faţa lui un zâmbet reţinut, ca şi cum mă găsea amuzantă. M-am întrebam cât de grave erau consecinţele dacă plesneai un agent federal.

— Domnişoară Jones, spuse el, la aceste fotografii nu ne interesează subiectul, ci fundalul. Mai uitaţi-vă o dată.

M-am uitat la fiecare poză şi n-am văzut nimic neobişnuit. Am ridicat din umeri. Privindu-mă fix, agentul Grace mi-a făcut semn cu bărbia către fotografii.

— Cu atenţie.

M-am uitat din nou. Tot nimic.

— De ce nu treceţi direct la subiect? i-am sugerat eu. Spuneţi-mi ce trebuie să văd.

A scos un marker din buzunarul de la piept şi a înconjurat, pe fotografia de la Grădina Botanică, silueta unui bărbat care se afla în spatele nostru. Era mai mult un spectru decât un om. Înalt şi slab, cu faţa albă ca hârtia, semăna cu o ceaţă fantomatică. Purta un palton lung, negru şi o pălărie de culoare închisă. Se sprijinea într-un baston. Mi s-a părut că se uita în direcţia mea.

Agentul Grace a încercuit altă siluetă din spatele nostru, de data asta în Central Park. Aceeaşi haină, acelaşi baston, dar aici bărbatul purta ochelari de soare. Silueta era atât de îndepărtată, încât putea fi oricine.

A luat din nou markerul şi a însemnat alt bărbat, în pragul catedralei Notredame. Aici era fotografiat din profil, mai clar, de la distanţă mai mică. Ceva din forma sprâncenelor şi a nasului m-a convins să mă aplec să mă uit mai bine. Conturul umerilor mi-a făcut inima să tremure.

— Nu, am spus, scuturând din cap.

— Ce anume? întrebă el, ridicând din sprâncene. Ochii lui erau ciudaţi, în acelaşi timp reci şi arzători.

— Înţeleg ce încercaţi să faceţi, am spus.

— Ce? a întrebat el, lăsându-se pe spate.

Mă aşteptam să văd în privirea lui satisfacţie şi superioritate, dar nu le-am văzut.

— E imposibil.

— Credeţi?

— Da.

M-am uitat din nou la fotografie. Se spune că ţinuta este elementul care te face să recunoşti o persoană într-o încăpere aglomerată sau pe stradă. Cred că e mai degrabă aura, energia radiată din interior.

Fizic, bărbatul din fotografie nu semăna deloc cu el: era probabil cu aproape 50 de kilograme mai slab decât cel pe care mi-l aminteam. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân, degradat şi golit, iar flacăra la care mă încălzisem aproape toată viaţa se stinsese. Totuşi, avea ceva familiar. Dacă nu i-aş fi văzut cu ochii mei cadavrul cu câteva secunde înainte de incinerare,

dacă nu i-aş fi împrăştiat cu mâinile mele cenuşa de pe Podul Brooklyn, aş fi acceptat, poate, că mă uitam la bărbatul care fusese cândva unchiul Max, tatăl meu biologic. Dar făcusem toate astea. Şi mort înseamnă chiar mort.

— Recunosc că seamănă vag, am spus după o scurtă, dar intensă înfruntare din priviri.

— Noi credem că e mai mult decât o simplă asemănare.

Am oftat şi m-am sprijinit din nou de spătar.

— Bine, să spunem că aveţi dreptate. Înseamnă că presupuneţi şi că Max, dintr-un motiv oarecare, şi-a înscenat propria moarte. De ce ar fi făcut un asemenea efort doar ca să rişte să fie descoperit doi ani mai târziu?

Agentul Grace m-a privit un moment.

— Ştii care e principalul motiv pentru care cei din programul de protecţie a martorilor sunt găsiţi şi omorâţi?

— Care? am întrebat, deşi aş fi putut să ghicesc.

— Dragostea.

— Dragostea, am repetat. N-aş fi ghicit.

— Nu pot sta departe. Nu se pot abţine, dau un telefon fatal sau apar incognito la o nuntă sau la o înmormântare.

N-am spus nimic şi agentul Grace a continuat:

— I-am văzut apartamentul. E practic un altar în cinstea ta. Max Smiley a făcut câteva

lucruri îngrozitoare la viaţa lui, a făcut rău multor oameni. Dar dacă a iubit vreodată, pe tine te-a iubit.

Vorbele lui mi-au zdrobit inima. N-am putut să-i susţin privirea.

— Nu pricep. M-aţi urmărit? Cum aţi aflat despre fotografii? Aveţi vreun om la laboratorul meu foto?

Nu mi-a răspuns şi nici nu mă aşteptam s-o facă. Am aruncat o ultimă privire la fotografii. Bărbatul acela putea fi oricine; puteau fi trei bărbaţi diferiţi.

— Nu-l recunosc, i-am spus. Dacă e cine credeţi, atunci e o mare noutate pentru mine. Şi dacă vreţi să vorbim în continuare, trebuie să-mi chem avocatul.

Am tăcut. Ştiam că putea să-mi facă greutăţi. De la Patriot Act[2] încoace, autorităţile au o libertate de acţiune mai mare ca oricând. Dacă voiau, puteau să mă reţină pe termen nelimitat, fără avocat, susţinând pur şi simplu că e o chestiune de securitate naţională. (Ceea ce, în cazul meu, ar fi fost o exagerare. Vă asigur însă că s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.) Cred totuşi că agentul Grace simţise adevărul: habar n-aveam cine era bărbatul din fotografii.

---

2 Lege pentru combaterea terorismului promulgată de preşedintele George W. Bush în 26 octombrie 2001.

S-a uitat la mine aspru, cu ochii lui ciudaţi. M-am surprins studiindu-i costumul. Nu era tocmai ieftin, dar nici Armâni. Am văzut că nu era proaspăt bărbierit. Am observat că se lovise la mâna dreaptă. Nu sângera, însă păţise ceva. S-a ridicat brusc, mi-a aruncat o privire care se voia a fi ameninţătoare şi a plecat fără să mai spună un cuvânt.

La scurt timp, a apărut partenerul lui şi m-a anunţat că mă conduce afară. A pus pozele de pe masă în plicul pe care îl lăsase agentul Grace. Mi l-a înmânat cu un zâmbet cordial: „Mulţumim şi mai poftiţi”, mă aşteptam să-mi spună.

— Domnul Grace vrea să luaţi fotografiile… şi să vă uitaţi mai atent la ele.

Am luat plicul, mi-am imaginat o clipă că îl fac bucăţi şi că i le arunc în faţă, apoi l-am pus sub braţ.

— Şi celelalte fotografii? Şi geanta mea? l-am întrebat, în timp ce mergeam pe un coridor lung şi alb.

— O să vă luaţi geanta la ieşire. Fotografiile vă vor fi trimise prin poştă, după ce vor fi analizate.

Situaţia mi s-a părut brusc ridicolă şi mi-am dat seama că nu prea îmi păsa dacă-mi recuperam fotografiile sau nu. De fapt, nu-mi păsa nici dacă mai făceam sau nu vreo fotografie tot restul vieţii. Prietenul meu cu chitara avea dreptate: fotografiile sunt fundamental greşite, pentru că

rezultă din impulsul nostru de a controla ce nu putem controla. Şi, sincer, mie nu mi-au adus decât necazuri.

3

Aş vrea să vă pot spune ce n-a mers bine în relaţia mea cu Jake. Aş vrea să vă pot spune că m-a înşelat sau că l-am înşelat. Sau că a devenit brusc violent sau că am încetat să-l mai iubesc. Dar nu s-a întâmplat aşa. Mai degrabă el a dispărut încet-încet, moleculă cu moleculă. N-au fost nici certuri, nici grosolănii. Doar o decolorare treptată.

A contat şi faptul că îmi ura familia. Nu că aş avea vreun motiv să-l învinovăţesc: ei l-au urât pe Jake înainte ca Jake să-i urască. Dar chiar dacă o anchetă detaliată l-a achitat pe tata de orice acuzaţie în cazul Project Rescue, Jake n-a crezut niciodată că era complet nevinovat. (Observaţie: când vorbesc despre tata, vorbesc întotdeauna despre Ben, chiar dacă Max e tatăl meu biologic. Ben este şi a fost întotdeauna „tata”, din toate punctele de vedere. Şi chiar dacă o femeie pe care nu mi-o amintesc, Teresa Stone, este mama mea biologică, Grace rămâne pentru totdeauna „mama”.)

Oricum, niciunul nu s-a comportat prea bine. M-au abandonat acolo, între ei, sfâşiată şi distrusă, încercam să refac relaţia cu părinţii mei,

să găsesc un teren comun de unde să pornim împreună mai departe, dar, făcând asta, îl răneam pe Jake. Şi iubindu-l pe Jake, împărţindu-mi viaţa cu el, le făceam rău părinţilor mei. (Şi Ace, fratele meu, îl urăşte pe Jake.

Dar el îi urăşte şi pe părinţii noştri. Singura persoană din familie pe care nu o urăşte sunt eu, sau cel puţin aşa susţine el.)

Poate că tocmai concursul acesta de-a trasul în care jucam rolul frânghiei a uzat ţesătura relaţiei mele cu Jake. Sau poate că au fost de vină obsesiile lui Jake în legătură cu trecutul său, cu Max şi Project Rescue, adică tot ceea ce eu mă străduiam să las în urmă. Cu Jake alături de mine, parcă încercam să urc pe o scară rulantă care cobora.

Când am ajuns acasă, el era acolo. L-am auzit venind la uşă în timp ce întorceam cheia în broască.

— Rid, a şoptit după ce am intrat şi m-am aruncat în braţele lui.

Singurul lucru care nu s-a schimbat între noi e atracţia fizică nesăţioasă şi reciprocă. Indiferent cât de mult ne îndepărtam din punct de vedere intelectual şi emoţional, reuşeam întotdeauna să ne apropiem fizic. Era ceva ciudat în potrivirea perfectă a trupurilor noastre. În ultima vreme, rareori o întâlnire nu se sfârşea cu sex.

— Am fost reţinută, am spus, simţindu-mi mâinile şi picioarele ca de plumb din cauza

oboselii.

S-a îndepărtat puţin de mine, m-a luat de umeri şi s-a uitat în ochii mei.

— Reţinută, a repetat el. Ridley, trebuia să mă fi sunat. Ştiu că lucrurile nu stau tocmai bine între noi, dar am fost foarte îngrijorat. Te aşteptam după-amiază.

M-am uitat la ceas: era aproape unsprezece.

— Nu. Vreau să zic că m-au reţinut autorităţile, am spus râzând trist.

— Cum? a exclamat el, uitându-se la mine surprins. De ce?

I-am dat plicul şi m-am trântit pe canapea ca şi cum aş fi aruncat acolo un sac cu rufe. I-am povestit despre întâlnirea mea cu agentul Grace şi despre vizita la FBI. Trebuia să-mi fi ţinut gura, dată fiind intensitatea obsesiilor lui Jake. I-am spus totuşi pentru că era practic singurul om cu care puteam vorbi despre aşa ceva. Orice discuţie despre Max sau despre evenimentele care ne-au schimbat atât de mult vieţile era strict interzisă în familie. Chiar şi Ace îmi sugerase să „merg mai departe” când încercasem ultima oară să vorbesc cu el despre întâmplări care încă mă bântuie. Nu e ciudat că oamenii cel mai puţin afectaţi de o tragedie sunt şi cei mai nerăbdători s-o lase în urmă? Credeţi-mă, eu eram nerăbdătoare să merg înainte, spre o rezolvare, dar eram prinsă între părinţii mei, care se străduiau să pretindă că nu se întâmplase nimic, şi Jake, care părea să se teamă

că nu se va mai întâmpla nimic în vecii vecilor.

Am terminat de povestit şi am închis ochii, apoi l-am auzit pe Jake uitându-se la fotografii. Pentru că tăcea, m-am întors şi l-am văzut cum se cufundă în fotoliul din faţa mea. Am încercat să nu observ cât de bine arăta în tricoul negru şi blugii decoloraţi, sau să mă uit la tatuajele de pe braţul lui, care se încolăceau pe muşchi şi dispăreau sub mânecă. Corpul meu îi răspundea chiar fără să mă atingă.

— Şi? spuse el, ridicându-şi privirea.

— Şi ce? N-au reuşit să-l acuze pe tata. Cazul împotriva lui Esme Gray a fost atât de şubred, încât n-au putut s-o reţină mai mult de douăzeci şi patru de ore. Nu-l pot acuza nici pe Zack pentru nişte ilegalităţi care au început cu mult înainte ca el să se fi născut.

Am inspirat adânc.

— Caută un ţap ispăşitor şi sunt dispuşi să învie şi morţii ca să-l găsească.

Detestam până şi să mă gândesc la Esme, asistenta medicală care lucrase la cabinetul tatălui meu şi îl ajutase la clinică ani în şir. Tot ea este şi mama fostului meu iubit, Zack Gray. Cândva, am fost mai apropiată de ea decât eram de propria mea mamă, dar am aflat că era implicată în partea ascunsă a Project Rescue, ca şi Zack. Nu mai ţin la ei, din mai multe motive decât aş putea înşira aici.

Jack nu mi-a răspuns, se uita concentrat la fiecare fotografie. Era ceva foarte ciudat în

expresia lui. Zâmbea pe jumătate, dar ochii îi erau sumbri. A clătinat din cap în semn de dezaprobare. O salvare a trecut în viteză pe stradă, cu sirena urlând, şi camera s-a umplut o clipă cu lumină şi sunet.

— Ce e? l-am întrebat. La ce te gândeşti?

— La nimic, spuse el, punând fotografiile pe masă. Nu mă gândesc la nimic.

Minţea. Şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi capul în palme şi a oftat adânc. M-am ridicat şi mi-am încrucişat picioarele sub mine, fără să-l scap din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

S-a uitat în sfârşit la mine.

— El e, Ridley? E Max?

Am remarcat în vocea lui un accent de disperare. Şi mai era ceva. Frică?

— Nu, am spus. Bineînţeles că nu. Max a murit. L-am văzut în sicriu. I-am împrăştiat cenuşa. E mort.

— Era de nerecunoscut, faţa i-a fost făcută ferfeniţă când a trecut prin parbriz. Ce ai văzut tu a fost reconstituirea după o fotografie.

— El era.

Jack avea dreptate, dar ţineam minte mâinile lui Max, inelele lui, cicatricea de pe gâtul lui. Sicriul nu era deschis, dar i-am văzut corpul atunci când îl pregăteau pentru incinerare. Tata plătise pentru refacerea feţei, ca să ne luăm rămas-bun de la un om pe care îl recunoşteam. În

retrospectivă mi se pare destul de macabru (ca să nu mai zic că fusese o imensă risipă de bani), dar la vreme aceea mi se păruse un lucru bun.

— Pentru că, dacă e Max…

A lăsat cuvintele să atârne în aer, fără să-şi ia privirea de la mine.

— Nu e, am spus ferm.

— Ridley, a insistat el, frecându-se la ochi. Nu ştii multe despre el.

Câteodată Jake mă înspăimânta. Iată celălalt element care a început să ne strice relaţia. Nu îmi era frică de el din punct de vedere fizic, dar intensitatea obsesiilor lui părea o calamitate naturală, ceva care putea să ne tragă pământul de sub picioare, să deschidă în faţa noastră un hău fără fund. Mă întrebam mereu când îl va înghiţi – şi pe mine odată cu el.

— Ştii ceva? am spus, ridicându-mă. Nu pot să vorbesc despre asta acum.

— Ridley…

— Jake, vreau să pleci.

M-am dus la uşă şi am deschis-o.

— Ascultă-mă… a început el, dar l-am oprit ridicând o mână.

— Nu, Jake, ascultă-mă tu. Nu pot. Trebuie să pleci.

Nu voiam să aud ce are de spus. Niciun cuvânt. S-a uitat la mine câteva clipe, apoi a dat din cap, s-a ridicat şi s-a dus până la barul care separă bucătăria de restul apartamentului. Şi-a

luat haina de pe un scaun. Mă simţeam prost, vedeam bine că îl jignisem, dar oboseala care mă cotropise mai devreme îşi făcuse cuib în sufletul meu. Voiam doar să închid ochii şi să dispar într-un întuneric binecuvântat.

— Trebuie să vorbim, a spus el în pragul uşii, aplecându-se să mă sărute.

— Bine, am zis. Mâine.

Apoi a plecat şi am închis uşa. Am traversat apartamentul şi am intrat în dormitorul pe care altă dată îl împărţeam cu el. Mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am trântit pe pat, cufundându-mă în pilotă. Am plâns, nu ştiu cât timp, din pură oboseală şi din cauza tristeţii zdrobitoare care se strânsese în inima mea şi ameninţa să nu mai plece niciodată.

Cred că am adormit, pentru că m-a trezit telefonul. M-am uitat la ceas şi am văzut că era 3.33. M-am întins spre noptieră şi am ridicat receptorul, închipuindu-mi că mă caută Ace. El era singurul care mă suna la orice oră – o caracteristică a personalităţii lui de dependent în recuperare, complet egocentric. Eu, iniţiatoarea recuperării, nu ezitam niciodată să ridic receptorul.

— Alo, am spus.

Am auzit un fâsâit puternic, voci îndepărtate şi muzică cu sunet de tinichea. M-am uitat la afişaj: niciun număr.

— Alo? am repetat.

Am auzit o respiraţie, apoi legătura s-a întrerupt. Am pus telefonul pe noptieră şi am aşteptat să sune din nou, dar n-a mai sunat. După o vreme, m-am ridicat şi m-am spălat pe dinţi, apoi m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat. Am alunecat într-un somn greu.

Vă amintiţi, poate, că sunt scriitoare. Până nu de mult publicam articole în reviste şi ziare importante articole de fond, portrete de celebrităţi şi politicieni, uneori note de călătorie. M-am descurcat bine şi mi-a plăcut întotdeauna munca mea. Dar, ca atâtea altele, şi asta s-a schimbat anul trecut. (Nu că nu-mi mai place, deşi nu sunt sigură că „a plăcea” este cuvântul potrivit. Mai degrabă nu mă pot despărţi de meseria mea, pur şi simplu n-aş putea fi sau face altceva.) în ultimul timp mă atrăseseră subiecte mai serioase, voiam să explorez teritorii care au într-adevăr greutate. Am descoperit că mă interesează supravieţuitorii, oamenii care au înfruntat încercări extraordinare şi nu numai că au trăit să le povestească şi altora prin ce-au trecut, dar au găsit în ele scopuri mai înalte pentru vieţile lor. Mă fascinează rezistenţa umană, capacitatea unora dintre semenii noştri de a transforma tragedia în victorie. Ciudat, nu? Eu personal stăpâneam foarte bine partea cu tragedia. Cealaltă parte îmi scăpa complet.

În dimineaţa următoare, când am făcut cafeaua, apartamentul era scăldat într-o lumină strălucitoare. În timp ce-mi făceam pregătirile de

plecare, am aprins televizorul să mă uit la Today, dar în cele din urmă am oprit sonorul pentru că nu puteam suporta vorbăria şi reclamele care nu se mai opreau. Am ignorat ecranul un timp, până mi-am băut cafeaua tare. Apoi am văzut că într-un colţ era o fotografie cu un bărbat şi o femeie zâmbind. Cuvântul „Dispăruţi” pulsa deasupra lor. Cred că dispăruseră de ceva vreme şi poliţia nu avea niciun indiciu. Am avut sentimentul acela oribil pe care îl am în asemenea situaţii, când mă gândesc că nimeni nu va afla vreodată ce soartă au avut aceşti oameni. Nu-mi plac întrebările fără răspuns, misterele nerezolvate. Îmi dau emoţii. Aveam destule probleme la care să mă gândesc, iar una foarte importantă era termenul-limită, care se apropiase periculos de mult, al articolului pentru O Magazine.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut că trecătorii de pe Park Avenue South purtau haine groase şi pălării. Era o zi senină dar rece, vremea mea preferată la New York. Am mai zăbovit o vreme aşa şi m-am surprins căutându-l pe stradă pe bărbatul pe care-l văzusem în fotografii. Mă uitam după silueta lui înaltă şi subţire, după faţa lui suptă. Bineînţeles, nu era acolo. Iar Max murise. Nu mai aveam prea multe certitudini. Asta era o certitudine.

Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat. În timp ce-mi puneam pardesiul negru din lână şi eşarfa bleu din caşmir, mi-am şters complet din minte

evenimentele de ieri.

Elena Jansen era o femeie micuţă, fostă dansatoare în Baletul din New York. Avea o siluetă graţioasă şi puternică, ca o lamă de oţel, care îi conferea autoritate în ciuda faptului că nu depăşea un metru şaizeci înălţime. Ochii ei de un căprui intens erau calzi şi limpezi, iar strângerea de mână – fermă şi sigură. Mă aşteptam să găsesc o femeie distrusă, să văd pe faţa ei reflectarea clară a tragediei prin care trecuse. Ceea ce am văzut era sfidare, o provocare lansată Universului.

Să încerce numai să o doboare din nou. Mai văzusem asta. De fapt, aş spune că era trăsătura definitorie a supravieţuitorilor cărora le luasem interviuri în ultimul timp. Refuzul de a se da bătuţi, de a se preda, chiar atunci când lumea li se dezvăluia în toată urâţenia ei. Îmi imaginam uneori că văd asta şi pe propriul meu chip, deşi poate că era doar o dorinţă.

Am urmat-o într-un salon primitor, cu vedere spre Central Park. Încăperea era decorată în roşu intens, cu accente de crem şi auriu. Pereţii erau acoperiţi cu o puzderie de fotografii din anii în care era dansatoare şi cu portretele copiilor ei. Era frumoasă şi acum, la cincizeci de ani, dar în tinereţe fusese realmente splendidă. Văzusem multe fotografii de-ale ei când mă documentam pentru articolul din O Magazine.

— Ei bine, a spus ea, aşezându-se cu o mişcare elegantă pe un fotoliu acoperit cu brocart,

lângă fereastră.

Mi-a făcut semn să iau loc pe canapeaua asortată. Mi-am dat jos haina, am scos carneţelul şi pixul din geantă şi m-am aşezat.

— Începem?

Nu voia să piardă timpul şi a început abrupt povestea.

— Oamenii spun „furtunos” şi e ceva romantic în asta, ştii? zise ea, uitându-se în ochii mei. Dar cred că puţini înţeleg cât de întunecate, cât de periculoase sunt aceste furtuni. La început, până şi eu am crezut că toanele şi gelozia lui erau semne ale dragostei, eram naivă. Habar n-aveam de nimic.

Mi-a povestit cum îl cunoscuse pe soţul ei. Era un chirurg plin de bani care se îndrăgostise de ea pe vremea când dansa la Met, şi fusese destul de îndrăzneţ să-i trimită un buchet de trandafiri albi în fiecare zi până când ea acceptase să ia cina cu el. După o logodnă scurtă, nunta lor fusese unul dintre marile evenimentele sociale ale anului. I se spunea mereu cât de norocoasă este că a găsit un bărbat atât de îndrăgostit, atât de devotat. Şi ea credea asta, aşa că i-a luat mult până să observe semnele – sau doar preferase să le ignore – că era ceva în neregulă cu el, ceva înfricoşător.

Încet-încet, trăsăturile lui pe care le găsise atât de încântătoare au devenit enervante. Obiceiurile care odată erau romantice – cum planifica el toate serile, cum apărea pe

neaşteptate în oraşele în care ea avea spectacole – au început să-i dea senzaţia că e controlată. După un an, începuse să se întrebe dacă nu s-au căsătorit prea repede. Se simţea prinsă în capcană, persecutată, şi spectacolele ei aveau de suferit.

— Poate că prinsă în capcană nu este expresia potrivită, spuse ea, uitându-se la mine. Aş fi putut să plec, fii convinsă. Cred că îmi plăcea iluzia, cui nu-i place? Şi au fost totuşi multe zile frumoase. Nu ştiu…

A lăsat propoziţia în suspensie, ca o femeie care petrecuse mult timp analizând trecutul şi tot nu găsise răspunsuri.

Au venit şi copiii, mai întâi Emiline, apoi Michael. Când s-a născut al treilea, Alex, ea deja renunţase la dans. Gene părea mai relaxat acum, când Elena îşi asumase rolurile de soţie şi mamă şi trăia doar cu amintirea independenţei. Oricum, mariajul lor nu fusese niciodată ceea ce îşi dorea ea să fie. Gene o abuza fizic şi psihic, era obsedat de control şi îi cerea tot timpul perfecţiune.

— Dar pur şi simplu m-am obişnuit cu asta, spuse ea, ridicând din umeri. Nu s-a atins niciodată de copii. Şi eu am inventat stratageme ca să evit furiile lui – motivele pentru care se enerva erau previzibile. Mă descurcam.

— Nu v-aţi gândit niciodată să-l părăsiţi? am întrebat.

Mi-era greu să înţeleg cum o femeie în mod

evident puternică acceptase să îndure o asemenea viaţă, dar ştiam destule ca să înţeleg cum gândeşte o victimă a abuzurilor. Respectul de sine se degradează treptat, rezistenţa slăbeşte lent. Elena a râs.

— Mă gândeam la asta zi de zi, dar consecinţele ar fi fost prea grave. Ciudat, îmi pierdusem energia – mi-o furase el.

Emiline avea opt ani, Michael şase şi Alex doar trei când ea şi-a dat seama în sfârşit că nu mai e în stare să facă faţă şi s-a hotărât să-l părăsească.

— Nu puteam să dau vina pe ceva anume. M-am uitat în oglindă într-o bună zi şi am văzut o necunoscută. Eram… buimăcită. Părul mi se rărise şi începuse să încărunţească. Aveam cearcăne negre. Colţurile gurii începuseră să mi se lase de parcă n-aş mai fi zâmbit de ani întregi. Nu mai ţineam minte când am râs ultima dată. Am văzut o fiinţă descompusă… goală pe dinăuntru. Nu îmi era frică pentru mine – mă abandonasem cu mult timp în urmă. Îmi era frică de exemplul pe care îl dădeam copiilor mei.

Divorţul şi războiul pentru custodia copiilor erau demne de un manual prin ferocitatea lor. Elena a obţinut o victorie aproape completă; Gene avea voie să ia copiii o dată la trei săptămâni, în weekend. Ea ceruse doar vizite supravegheate, dar pierduse această luptă.

Odată stabilite aranjamentele complicate

pentru custodie, în weekendul de după pronunţarea divorţului, Gene a luat copiii la ţară. Elena îşi amintea că el părea relaxat şi cordial, chiar plin de regrete. Avea de gând să-i ducă la o cabană închiriată lângă o staţiune din Munţii Adirondack. Lui Emiline îi plăceau păsările şi Michael învăţa să călărească. Alex îl adora pe Gene şi abia aştepta plimbarea în canoe pe care el i-o promisese.

Nu îşi închipuise nicio clipă că Emiline nu va vedea nicio pasăre, că Michael nu va călări şi că Alex nu se va mai urca în canoe. Cum şi-ar fi putut închipui că Gene va lua copiii la un sfârşit de săptămână şi îi va omorî, sufocându-i în somn, apoi se va împuşca în cap?

Expresia Elenei se schimbase discret în timp ce îmi povestea. Culoarea i se scursese din obraji şi privirea îi devenise de gheaţă. Mi s-a părut dintr-odată pustie, torturată. Cum putea fi altfel? Cum putea să mai aibă vreodată un moment de linişte sau de bucurie? Am fost întrerupte de o voce de copil:

— Mami?

O fetiţă a intrat în cameră, mergând şovăitor, încălţată în tenişi albi. Elena s-a aplecat şi şi-a desfăcut larg braţele. Fetiţa a alergat fericită la ea.

— Îmi pare rău, a spus o tânără, probabil bona, care apăruse între timp.

— Nu-i nimic, i-a răspuns Elena, zâmbind; a

ridicat-o pe fetiţă în poală şi a îmbrăţişat-o, dându-i un sărut înainte să o trimită înapoi la bonă.

— N-aş fi crezut niciodată că viaţa mea poate continua, a zis ea după ce fetiţa şi bona au ieşit. În anii foarte trişti care au urmat, mi-am dorit adesea să mor. Dar n-am murit. Şi eram prea laşă, n-am fost în stare să mă sinucid. Până la urmă, în loc să vină moartea, a venit viaţa.

Mi-a povestit cum a cunoscut un bărbat şi s-a îndrăgostit din nou, cum s-au căsătorit şi au avut o fetiţă. Mi-a povestit cum şi-a transformat viaţa într-o cruciadă în sprijinul femeilor prizoniere în căsătorii abuzive, oferindu-le consiliere şi, dacă era necesar, un mijloc de evadare prin intermediul fundaţiei pe care o înfiinţase, numită Follow the Signs[3].

După ce a terminat, am întrebat-o:

— Dar au fost semne pe care nu le-aţi observat? Ai ştiut totuşi în adâncul inimii că soţul dumneavoastră e capabil de o asemenea grozăvie? S-a uitat la mine şi a dat din cap, foarte încet, gânditoare, de parcă ar fi fost o întrebare pe care şi-o pusese de un milion de ori.

— Ce a făcut el e atât de inimaginabil, încât nu pot spune cu mâna pe inimă că am ştiut. Dar ştiind ce ştiu acum… da, au existat semne.

A oftat. N-am presat-o, dar a continuat:

— Cred că distribuim roluri oamenilor din

---

3 Urmăreşte semnele.

viaţa noastră, cred că îi asimilăm acestor roluri şi nu îi mai vedem aşa cum sunt în realitate. Iar atunci când simţim ceva malefic, ceva monstruos, ne punem un văl pe ochi… pentru că a recunoaşte înseamnă a-ţi asuma responsabilitatea. Odată ce ştii, trebuie să acţionezi. Iar această obligaţie poate fi mai înfricoşătoare decât orice altceva.

Cuvintele ei au curs peste mine ca un şuvoi rece. Fiecare nerv din corpul meu a început să vibreze. Eu ştiam totul despre vălul pe care ţi-l iei de pe ochi. În schimb, refuzam să cred că ar mai fi ceva de văzut.

După interviu am luat trenul înapoi spre centru şi am mers de la Astor Place până la atelierul lui Jake de pe Avenue A. L-am găsit în birou, o încăpere mică, fără ferestre, aflată pe o latură a spaţiului de lucru (ştiam că nu mai sculptase nimic de şase luni). Ultima lui piesă, o siluetă masculină imensă, greoaie şi misterioasă, ameninţătoare şi ciudată, stătea neterminată şi acuzatoare sub fasciculul unei lămpi puternice.

M-a auzit intrând, s-a ridicat de la calculator şi a venit la mine.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, privindu-mă în felul acela al lui, preocupat şi cunoscător.

— Vreau să ştiu, am spus.

— Ce?

— Vreau să ştiu ce ai aflat despre t… Max.

Era să spun „tata”, dar m-am abţinut în ultima clipă, îmi puse mâinile pe umeri şi se uită

fix în ochii mei.

— Ridley, eşti sigură?

— Sunt sigură.

Poate chiar credeam asta.

5

Aeroportul Detroit Metro este absolut hidos. Coridorul de la poarta la care mă aflam avea pereţii murdari, iar mocheta oribilă şi uzată parcă nu se mai termina; jur că am mers cel puţin un kilometru şi jumătate până să ajung înăuntru. Am aşteptat o eternitate autobuzul firmei de închirieri auto, într-un frig chinuitor, înrăutăţit de vântul care îmi biciuia haina subţire, mi se strecura în mâneci şi mă îngheţa până în măduva oaselor. Pe deasupra eram şi nervoasă, încă zdruncinată de ceea ce îmi spusese Jake ieri, şi aveam senzaţia ciudată că sunt urmărită. Speram să fie doar paranoia.

Zona din jurul aeroportului era la fel de înfiorătoare. Prin geamul murdar al autobuzului am văzut kilometri de peisaj cenuşiu, copaci negri morţi şi pământ deja pudrat cu zăpadă, deşi eram la începutul lui noiembrie. Din cauza norilor groşi îmi era greu să-mi imaginez că soarele străluceşte vreodată.

Mai fusesem acolo în copilărie, dar abia îmi mai aminteam rarele vizite la bunicii mei. Tata ura locul acela unde crescuse împreună cu Max. Îl

urau amândoi, le rămăsese în memorie ca un oraş aspru, industrial, măcinat de sărăcie, crime şi frig neîndurător. Şi el, şi Max vorbeau despre plecarea lor ca despre o adevărată evadare.

— Oraşe ca ăsta te fac să nu aştepţi prea mult de la viaţă… Monotonia îţi toarnă beton în inimă. Mulţi nu pleacă niciodată de-acolo, nici măcar nu se gândesc să plece. Odată ce o faci, îţi vine greu să te întorci, chiar şi într-o vizită scurtă.

Tata îmi spusese asta de mai multe ori şi, când am ieşit din parcarea centrului de închiriere, am văzut că avea dreptate. Peisajul era epuizant în urâţenia lui. Când am ajuns pe autostradă, m-am gândit la Max şi la Ben, la faptul că nu vorbeau niciodată de copilăria lor.

— Nu sunt multe de povestit, spunea tata. Am învăţat pe brânci la şcoală. N-am ieşit din cuvântul părinţilor mei. Apoi am plecat la Rutgers. Când mai treceam pe-acolo, nu stăteam niciodată mai mult de un weekend.

Totuşi erau multe de povestit. Tata şi Max crescuseră împreună, se cunoşteau de când mergeau cu tricicleta. Ben era timid, băiatul bun, fără fraţi sau surori, iubit de părinţi altfel severi. Max era sălbaticul neîmblânzit, mereu neîngrijit, mereu cu probleme. Tata îmi spunea că se uita câteodată pe fereastră noaptea târziu, după unsprezece, şi îl vedea pe Max mergând cu bicicleta pe stradă, în lumina galbenă a felinarelor. Pe atunci invidia libertatea lui Max, se simţea ca

un ţânc în pijamalele lui cu personaje de desene animate, cu temele şi cu ghiozdanul făcute, cu hainele pentru a doua zi spălate şi călcate.

— Îl adoram, spunea tata despre Max.

Şi Max i-a dovedit de nenumărate ori că sentimentul era reciproc.

Dacă m-aţi urmărit de la început, ştiţi povestea lui Max. Tatăl lui, violent şi alcoolic, a bătut-o pe maică-sa până a intrat în comă, în care a stat timp de săptămâni întregi, murind în cele din urmă. Tatăl lui Max a fost găsit vinovat de crimă, în mare parte chiar datorită mărturiei lui Max. A fost condamnat la închisoare pe viaţă şi a murit trei ani mai târziu. Decât să îl lase pe Max să intre sub tutela statului, bunicii mei l-au luat la ei. Max, care intra mereu în bucluc şi care până atunci nu luase niciodată note mari, s-a liniştit şi a devenit un elev de frunte. L-au crescut ca pe fiul lor şi s-au descurcat cumva să-i trimită pe amândoi la colegiu din salariul de mecanic auto al bunicului.

Asta e povestea pe care o ştiu de mică. Că minunaţii şi iubitorii mei bunici l-au adoptat pe Max şi l-au salvat de la Dumnezeu ştie ce soartă. Că Max era băiatul rău, copilul rebel. Că tata era băiatul bun, elevul premiant. Dar este fals. Adevărul meu e că tata a fost copilul abuzat, că bunicul a omorât-o pe bunica şi a murit mai târziu în închisoare. Iată moştenirea mea, de aici mă trag. Când mă gândesc la asta, parcă mă loveşte

cineva cu o bâtă.

Am fost întotdeauna fata cuminte, care se duce la culcare când i se spune, care-şi face temele în fiecare zi… exact ca Ben. Dar mai târziu am început să mă întreb de ce nu semăn deloc cu Ben. Să mă întreb dacă în esenţa mea, în ADN-ul meu, sunt mai apropiată de Max. Ştiam că suntem suflete asemănătoare chiar înainte să aflu că suntem de acelaşi sânge. Şi dacă natura învinge educaţia? Cine sunt eu atunci?

M-am gândit la discuţia cu Jake, care se terminase cu această călătorie neprogramată la Detroit. Avusese multe de spus despre Max. Nimic nu părea prea logic şi începusem să mă îndoiesc serios de stabilitatea mentală a lui Jake. Conversaţia se sfârşise cu ţipete isterice şi ieşisem trântind uşa în urma mea. Am făcut asta de multe ori cu Jake. Întotdeauna, chiar de la început. Era foarte calm când eu eram foarte furioasă şi asta mă scotea întotdeauna din sărite. Bine, doar eu ţipasem ca o nebună aseară, în atelierul lui, în timp ce el afişa un fel de empatie răbdătoare. Avea noroc că nu-l pocnisem, îl uram cumplit în acel moment. Dar era obişnuit cu furiile mele. Lui Jake îi era sortit să spună mereu adevărul, să caute şi să clarifice tot ceea ce alţii voiau să îngroape. Mi se părea că acesta e rolul lui cosmic, mai ales în viaţa mea.

— Nu sunt sigur că o să-ţi placă ce-o să auzi, îmi spusese el.

— Vreau să aud. Chiar vreau.

Refuzul Elenei Jansen de a accepta adevărul o costase darul cel mai de preţ din viaţa ei: copiii. Negarea are întotdeauna un preţ. Cât de mare este el depinde în bună măsură de importanţa adevărului ignorat. Negi că eşti nefericit în profesia aleasă şi preţul poate fi, să spunem, o migrenă cronică. Negi semnele că soţul tău violent are mania controlului şi el îţi va ucide copiii. Nu o învinovăţesc pe Elena, bineînţeles, în niciun caz. Vreau să spun că acţiunile, deciziile noastre au câteodată consecinţe imprevizibile. Dar atunci când acţiunile şi alegerile noastre se bazează pe teamă şi negare… ei bine, nu iese nimic bun. Niciodată, învăţasem asta în modul cel mai dur. Încă mai învăţam. De aceea hotărâsem că, dacă mai era ceva de ştiut despre Max, voiam să ştiu. Bineînţeles, nu credeam că înviase din morţi.

— Bine, Ridley, spusese Jake, oftând. După ce federalii l-au găsit pe tatăl tău nevinovat şi au constatat că Esme a avut un rol prea neînsemnat şi neclar ca să o acuze pentru Project Rescue – în afară de o complicitate ipotetică –, au hotărât să închidă cazul. Toţi marii jucători – Max şi mai ales Alexander Harriman – muriseră. Iar ceilalţi, care probabil fuseseră implicaţi în ramura subterană a organizaţiei, erau nişte fantome. Nu existau înregistrări. Project Rescue era un labirint de conexiuni ascunse, imposibil de urmărit.

— Ştiu toate astea, i-am spus, aşezându-mă

pe un scaun.

Jake a dat din cap.

— Au fost zile grele pentru mine, Ridley.

— Ştiu, am spus încet, aducându-mi aminte. Mi-am spus că poate nu l-am susţinut aşa cum ar fi meritat, dar adevărul era că nu aveam prea multe de oferit; nici eu nu stăteam prea bine.

— Pur şi simplu n-am reuşit să trec peste asta, continuase el. Nu am putut accepta că există ceva în trecutul meu care mi-a rămas complet necunoscut. Că oamenii răspunzători de distrugerea atâtor vieţi nu vor suporta niciodată consecinţele. Mă macină.

Acesta a fost momentul în care Jake a dispărut din relaţia noastră, atât mental, cât şi sentimental. Parcă aş fi fost îndrăgostită de un toxicoman. Nu era niciodată prezent pentru că era mereu implicat, mereu agitat şi preocupat de următoarea dilemă.

— Aşa că m-am dus să vorbesc cu Esme Gray. Am simţit un nod în gât. Înainte o iubeam pe Esme ca pe o mamă, însă acum mi se făcea greaţă doar gândindu-mă la ea.

— Poftim? Când?

Esme executase o condamnare scurtă, cam în aceeaşi perioadă în care fusese închis şi Zack – fiul ei, fostul meu iubit. Condiţiile eliberării ei îmi erau necunoscute. Nu i se intentase proces pentru Project Rescue, măcar atâta lucru ştiam. Mai ştiam că ieşise la pensie şi nu mai lucrase

niciodată ca asistentă medicală. (Zack, deşi a scăpat de acuzaţii pentru rolul său în Project Rescue, a fost judecat şi condamnat la zece ani într-un penitenciar de stat pentru tentativă de crimă – tentativa de crimă împotriva mea şi a lui Jake. Dar asta e altă poveste. Chiar şi după tot ce ne-a făcut, încă îmi vine greu să accept că e după gratii, că din viaţa lui atât de promiţătoare s-a ales praful. Bineînţeles, dă vina pe mine şi mi-a spus asta în numeroase scrisori tulburătoare, pe care nu mă pot abţine să nu le deschid.)

— M-am uitat în carneţelul tău cu adrese şi am aflat unde stă. Am urmărit-o vreo două zile. Am intrat în casă şi am aşteptat-o. Voiam s-o sperii, voiam s-o surprind. Dar nu i-a fost frică. Parcă mă aştepta.

Acum un an, stabiliserăm că Esme era ultima persoană care putea şti ce s-a întâmplat cu Jake când era copil – în afară de tata (care a negat că ar avea habar de ceva). Ştiam că într-o zi Jake o va căuta.

— De ce nu mi-ai spus?

— Încercai să uiţi. Nu te acuz.

Am dat din cap şi am aşteptat ca el să continue.

— Am fost dur cu ea – nu violent, ci zgomotos. Voiam să creadă că înnebunisem. Dar nu s-a speriat, s-a aşezat pe canapea şi mi-a spus: „După bărbaţii cu care m-am înhăitat, crezi că mi-e frică de un derbedeu ca tine? Mai bine termină

cu prostiile şi stai jos dacă vrei să vorbim”.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Pe dinafară, Esme arăta ca o mamă obişnuită: drăguţă şi rubicondă, blondă, tunsă scurt, cu ochi albaştri strălucitori. Era rozalie ca o piersică. Dar pe dinăuntru era de fier. Când eram copii – Ace, Zack şi cu mine – ea şi mama nu aveau de ce să ţipe sau să ne ameninţe, era suficientă o privire şi toate obrăzniciile încetau.

— Mi-a spus că, dacă ţin la tine, mai bine n-aş încerca să aflu ce mi s-a întâmplat. Mi-a spus că ar trebui să-mi încheg o familie şi să uit trecutul. Mi-a spus chiar aşa: „Dacă insişti să dezgropi trecutul, rişti să găseşti lucruri pe care n-o să le mai poţi ascunde din nou”.

Mi-am amintit ce îmi mărturisise ea odată şi m-am înfiorat. N-am spus nimic, am ascultat mai departe relatarea conversaţiei lui cu Esme.

— Mi-a spus: „Nimeni nu ştie ce ţi s-a întâmplat, Jake. Nu ştie nimeni cine a avut grijă de tine după ce ai fost răpit de Project Rescue şi de ce mai târziu ai fost abandonat. De ce vrei atât de mult să ştii? De ce vrei să dai vina pe cineva pentru viaţa ta? încerci să demonstrezi cuiva că ai fost băiatul bun care n-a meritat chinurile prin care ai trecut? Vrei răzbunare?”

A făcut o pauză şi s-a uitat la un punct imaginar de deasupra mea. Îl atinsese, îmi dădeam seama, îl lovise în plin. Esme avusese întotdeauna un talent unic de a ghici motivele

oamenilor.

A continuat:

— Părea dură şi sigură de ea, dar am început să înţeleg ceva în timp ce vorbea. Mâinile îi tremurau şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Îi era frică de ceva sau de cineva, în mod sigur nu de mine. Ştia că nu eram în stare să-i fac rău.

M-am aplecat către el.

— Ai întrebat-o de ce era speriată?

— Bineînţeles. Mi-a spus: „Am făcut un pact cu diavolul, domnule Jacobsen. Şi el mă va aştepta când voi muri. Mi-e frică tot timpul. Mi-e teamă că mă va lovi o maşină sau voi avea un infarct şi va trebui să-l înfrunt înainte să-mi fi ispăşit păcatele. Pe-atunci n-ai fi reuşit să mă convingi că greşesc. Acum văd tot răul pe care l-am făcut".

Jake a dat din cap şi s-a ridicat.

— Dar nu asta era. Nu era o frică spirituală. Îi era frică de un pericol concret, actual. I-am spus ce credeam. I-am spus că putea să înceapă să-şi ispăşească păcatele chiar atunci dacă-mi spunea ce voiam să ştiu. Am insistat, am întrebat-o: „De ce îţi mai e frică? Ce ascunzi? Toţi cei care au avut vreo legătură cu Project Rescue sunt morţi, Esme".

Cum nici atunci nu-i răspunsese, mi-a explicat el, pricepuse în sfârşit.

— „N-a murit, nu-i aşa?" am întrebat-o, deşi nu-mi venea să cred. „Max Smiley. Trăieşte". S-a

uitat la mine de parcă i-aş fi tras o palmă. S-a făcut albă ca varul. A zbierat la mine, mi-a spus să ies afară, mi-a spus că sunt nebun, că o să cheme poliţia. Nu era doar speriată, era îngrozită. „Dacă ţi-ai cunoaşte interesul, ai lua-o pe Ridley şi aţi pleca cât mai departe. Schimbaţi-vă numele şi dispăreţi. Şi nu vă mai apropiaţi de mine”.

— Dumnezeule, am zis.

— Atunci am început să bănuiesc că Max n-a murit…

— Jake, l-am întrerupt, râzând încet. E clar, Esme şi-a pierdut controlul. A îmbolnăvit-o culpabilitatea.

— Nu. Sau, mă rog, poate că ai dreptate. Dar nu e numai atât. Tu n-ai văzut-o. A intrat în panică atunci când am pomenit de Max.

— Bine. Dar să-ţi spună să ne schimbăm numele şi să dispărem? Astea nu par sfaturile unei femei cu mintea întreagă.

— Sunt cuvintele unei femei înspăimântate. Puse cap la cap cu ce am mai aflat de-atunci, cred că are un motiv serios să spună ce-a spus.

S-a aşezat lângă mine, dar m-am îndepărtat de el. Ochii îi scăpărau, era încordat. Mi-am simţit inima bătând mai tare. Nu ştiam dacă îmi era frică de ce spunea sau îmi era frică de el. După toate aparenţele, Esme o luase razna. Iar dacă Jake o credea, nu dovedea asta că şi el o luase razna?

— Max a murit, am spus din nou.

— Atunci cum îţi explici fotografiile? spusese

asta pe un ton plin de superioritate. În trecut, mă acuzase că mă simt mult mai bine într-o stare de negare, ceea ce era doar parţial adevărat (dar mă dădea peste cap de fiecare dată, fiind critica preferată a mamei). Auzisem şi acum ecoul acestei judecăţi în vocea lui.

— Nu am ce să explic, am spus, ridicând puţin tonul. Fotografiile sunt neclare. Bărbatul… putea fi oricine.

S-a uitat la mine dur, dar nu i-am putut descifra expresia. Putea fi dezamăgire sau neîncredere.

— Fii serios, i-am spus, deja ţipând. M-am ridicat şi am pornit spre uşă.

— Credeam că vrei să-mi spui nişte adevăruri, Jake. Astea nu sunt decât speculaţii bolnave. Şi mai multă nebunie. Ce încerci să îmi faci?

Mi-a aruncat o privire tristă, s-a ridicat şi m-a urmat în hol.

— Îmi pare rău, Ridley.

— Ba nu! am ţipat. Am inspirat adânc şi am coborât tonul. Vrei doar să mă simt la fel de nefericită şi de obsedată ca şi tine. Vrei să fiu prizonieră cu tine într-un trecut pe care niciunul dintre noi nu îl poate schimba, niciodată, indiferent cât de mult am vrea. Nu e cinstit. Nu vreau să mai stau cu tine aici.

N-a reacţionat, deşi vedeam limpede că suferă. A intrat din nou în birou şi s-a întors după

două-trei clipe cu un dosar.

— Citeşte-l, Ridley. N-o să-ţi mai spun niciun cuvânt despre toate astea… niciodată. Citeşte ce-am aflat şi trage singură concluziile. Sună-mă când eşti pregătită.

Voiam să-i arunc dosarul în faţă. Voiam să mă năpustesc asupra lui şi să-l lovesc cu toată puterea, de o mie de ori. Voiam să-l ţin în braţe, să-l liniştesc şi să mă liniştească. În schimb, am ieşit din apartament fără să mai scot un cuvânt. Puteam să-l părăsesc, să las dosarul acolo şi să nu mă uit înapoi. Dar, bineînţeles, de-acum mă cunoaşteţi bine. Odată ce porneşti pe drumul spre adevăr, nu mai e cale de întoarcere. Universului nu-i plac secretele.

Urmând instrucţiile pe care le printasem din Mapquest, am ieşit de pe autostradă şi am ajuns pe o străduţă mărginită de magazine şi birouri. Această suburbie a Detroitului era o paradă de clădiri prefabricate identice cu cele pe care le vezi în orice altă suburbie americană: Chick-Fil-A şi Wal-Mart, Taco Bell şi Home Depot, şi obligatoriu Starbucks. Presărate printre ele, câteva mici magazine independente – o măcelărie, un atelier auto, o consignaţie – păreau nişte soldaţi rebeli, protestând împotriva asaltului giganţilor corporatişti. Dar erau obosite şi la un pas de înfrângere. Am observat că nu existau trotuare, deşi vedeam case pe străzile lăturalnice. Am condus kilometri întregi şi n-am întâlnit niciun

trecător. Să mai zici că New York-ul e un oraş înfiorător.

După o vreme, străzile au început să arate mai bine şi peisajul a devenit tot mai familiar pe măsură ce mă apropiam de cartierul bunicilor. Ştiam că ferma lor cu etaj, în care crescuse tata şi mai târziu Max, fusese cumpărată de o pereche tânără, demolată şi înlocuită cu o casă mult mai mare. Am intrat pe stradă, abia evitând o coliziune laterală care ar fi fost numai şi numai din vina mea. (Sunt cel mai prost şofer din lume, parţial din cauza lipsei de experienţă şi parţial din cauza tendinţei de a-mi lăsa mintea să hoinărească în voie. Mulţi newyorkezi, probabil majoritatea, nu ne urcăm la volan – mergem pe jos sau cu transportul în comun. Luăm metroul sau – de prea multe ori, în cazul meu – un taxi. În aceste cazuri neatenţia este perfect admisibilă, ba chiar preferabilă. Şofatul, după cum am observat eu, necesită mai multă atenţie.)

Am căutat locul unde fusese proprietatea bunicilor mei, dar majoritatea caselor erau noi. Uitasem numărul şi amintirile mele nebuloase nu mă ajutau deloc. Casele vechi, odinioară trăsătura distinctivă a cartierului, dispăruseră între timp, cu excepţia câtorva, pipernicite şi cenuşii printre construcţiile noi şi sclipitoare, cu două etaje. La capătul străzii am găsit în sfârşit adresa pe care o căutam: Wildwood Lane 314. Îţi dădeai seama dintr-o privire că era cea mai veche şi cea mai

dărăpănată casă de pe stradă. Pe aleea din faţă era un Chevrolet pus pe butuci. Am parcat în dreptul peluzei şi inima a început să-mi bată mai puternic.

Poate vă întrebaţi: Ce naiba face într-o suburbie a Detroitului? Mi-am pus exact aceeaşi întrebare în timp ce stăteam în Land Roverul închiriat, cu căldura dată la maximum. Începeam să cred că, în felul meu, eram mai nebună decât Jake.

Plecasem de la Jake furioasă, dar în tren, în drum spre casă, am simţit cum încep să mă strângă ghearele negre ale depresiei. Mă luptam cu ele de un an, zadarnic, pentru că întunericul nu voia să se risipească şi era veşnic ameninţător. Ştiam că, dacă mă opream şi mă întorceam să privesc depresia în faţă, m-ar fi mâncat de vie. Furia mi-a trecut până la urmă, dar în locul ei s-a instalat o durere de cap îngrozitoare.

După ce am ajuns acasă, nici măcar nu m-am schimbat. M-am aşezat la masa din sufragerie (o ciudăţenie uriaşă din metal pe care o făcuse Jake şi pe care o uram tot mai mult pe zi ce trecea pentru aspectul ei rece şi total neprimitor) şi am deschis dosarul. Era plin de articole din ziare, documente oficiale şi însemnări scrise de mână – am recunoscut mâzgălitul aproape indescifrabil al lui Jake.

La prima privire părea un maldăr de informaţii fără legătură între ele, iar cele mai

multe îmi erau deja cunoscute. Am remarcat copia unui raport medical din noaptea în care murise Max şi am răsfoit paginile capsate, dar nimic nu mi s-a părut neobişnuit (nu că aş fi văzut vreodată un raport medical). Jake încercuise ora aproximativă a morţii şi am observat că nu se potrivea cu ceea ce ştiam eu despre noaptea respectivă. Am văzut că Esme Gray identificase de fapt cadavrul. Informaţia asta m-a determinat să mă opresc. Eram convinsă că tata făcuse identificarea. Mi-am amintit ce-mi spusese: faţa lui Max era distrusă, nu purta centura de siguranţă şi ieşise prin parbriz. Jake încercuise numele lui Esme, însă n-am înţeles de ce.

Erau şi câteva articole care pur şi simplu relatau incidentul, publicate la câteva zile după moartea lui Max, şi altele mai ample despre el şi activitatea lui caritabilă, despre fundaţia înfiinţată pentru a strânge fonduri destinate femeile şi copiilor care cădeau pradă abuzurilor, despre cariera lui de investitor imobiliar incredibil de reuşită. Le-am răsfoit fără să citesc toate însemnările lui Jake de pe margine – cele la care m-am uitat păreau vagi şi oarecum ciudate, chiar paranoice. De exemplu, lângă un paragraf în care era lăudat altruismul lui Max, Jake scrisese: „Minciuni!” Articolele din următorul grupaj nu aveau, aparent, nicio legătură cu Max, erau despre crime din zona Tristate şi din lumea întreagă. London Times scria despre numărul

îngrijorător de mare de femei din Europa de Est care dispăreau fără urmă din cluburi de noapte şi de la petreceri. The Guardian publicase un reportaj despre moartea unei tinere de culoare, al cărei trup fusese găsit într-un canal. Poliţia încerca să facă legătura între victimă, de origine afro-caraibiană, şi o serie de crime rituale de la începutul aceluiaşi an. Trupurile dezmembrate ale victimelor – un băiat şi câteva prostituate – fuseseră găsite în apropiere. O pagină printată din site-ul BBC relata despre traficul de femei şi copii din Albania, despre tortura şi sclavia sexuală care urmau răpirilor. Prevenirea sau anihilarea traficului era aproape imposibilă din cauza complicităţii poliţiei albaneze şi italiene cu crima organizată şi din cauza refuzului femeilor ce fuseseră salvate de a-i identifica pe răufăcători. Erau şi fotografii cu o şalupă a mafiei albaneze interceptată în Marea Adriatică, cu câteva femei frumoase, cu ochi trişti, în sala de tribunal şi câteva imagini neclare ale unor gangsteri notorii, într-o cafenea.

Am mai răsfoit nişte articole din New York Times despre crima organizată, despre cadavrele găsite în East River, despre o crimă din Upper West Side, despre alte femei dispărute. N-am remarcat niciun numitor comun. Ştiri hidoase despre o lume hidoasă – care era noutatea? îmi dau seama acum că am citit dosarul pentru că voiam să-mi dovedesc mie însămi că Jake devenise

instabil, că se agăţa şi de un fir de pai. Şi am văzut ce voiam să văd: nimic. Am oftat şi am observat că transpirasem. Mi-am dat jos haina şi am închis ochii. Când i-am deschis din nou, camera parcă era inundată de propria mea oboseală, aşa că m-am hotărât să renunţ şi să mă duc la culcare. Când am închis dosarul, din el a căzut un articol. L-am ridicat de pe jos, reţinând data şi zona.

Am deschis din nou dosarul şi am constatat că provenea dintr-un grup de articole din Detroit Register, în mod limpede microfişe prin tate. Subiectele erau moartea mamei lui Max şi procesul tatălui său. Am văzut câteva fotografii îngrozitoare de la locul crimei, pe care aş fi preferat să nu le văd; nu-mi venea să cred că le publicaseră într-un ziar.

M-am uitat la articolul pe care îl ţineam în mână: „Nepotul victimei protestează împotriva verdictului de vinovăţie”.

Am stat câteva minute în maşina închiriată, până când am observat că începuse să ningă uşor. Am oprit motorul şi am ieşit în frigul tăios. Răsuflarea mea se transforma în norişori de abur şi mi-am strâns mai bine haina. Apoi am pornit pe aleea scurtă care ducea la casa solidă, însoţită de scrâşnetul pietrişului sub tălpi. Înăuntru nu era aprinsă nicio lumină. M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că indiferent cine locuia acolo, era încă la muncă.

Potrivit articolului din Detroit Register, vărul

lui Max a susţinut, după condamnarea lui Race Smiley, că în noaptea asasinării Lanei mai văzuse un bărbat la faţa locului. Pretindea că nu mărturisise mai devreme fiindcă era convins că fusese descoperit şi îi era frică pentru el şi familia lui. Poliţiştii nu l-au crezut şi n-au găsit nicio dovadă care să-i confirme povestea. Credeau că încerca pur şi simplu să îşi ajute unchiul. Articolul mă alarmase din două motive. În primul rând, nimeni nu pomenise vreodată de acest văr al lui Max, deşi se pare că locuia pe aceeaşi stradă. Asta mi s-a părut ciudat şi m-a intrigat. Iar ideea că bunicul meu nu era totuşi un criminal, că fusese acuzat şi condamnat pe nedrept, mi-a insuflat un fel de speranţă ciudată. Poate că locul din care veneam nu era întunecat şi sumbru ca un cazan cu smoală.

Folosisem internetul pentru a-l căuta pe Nick Smiley şi am aflat că încă mai locuia acolo. Numărul de telefon era înregistrat, dar n-am avut curaj să îl sun. Ce să-i fi spus? „Bună, sunt Ridley, verişoara ta de gradul doi. Ce mai faci? OK, în legătură cu noaptea în care bunica mea a fost bătută până a intrat în comă…”

Tata spune mereu că oamenii dau de necaz atunci când au prea mulţi bani şi prea mult timp la dispoziţie. Dacă aş fi avut o slujbă cu program fix, în care trebuia să dau socoteală cuiva, sau dacă m-aş fi chinuit să trăiesc de pe o zi pe alta, poate că n-aş fi putut face ceea ce am făcut. Pe de altă

parte, poate că nu era vorba de oportunitate sau de lipsa unei ocupaţii mai bune. Am şi am avut întotdeauna impulsul de a afla adevărul. Asta este cauza tuturor problemelor mele din ultima vreme. Şi exact la asta mă gândeam când mi-am rezervat un loc în următorul avion spre Detroit.

— Ce doriţi?

Un bărbat masiv, bărbos apăruse de după colţul casei. Era de-ajuns un singur cuvânt pentru a-l descrie: ameninţător. Avea sprâncene groase şi ochi negri, adânci. Gura subţire te asigura că nu zâmbise şi nici nu rostise vreodată o vorbă bună. Purta o cămaşă groasă din flanel, căptuşită şi pantaloni maro din catifea reiată. Părea nervos, gata să sară la bătaie.

— Îl caut pe Nicholas Smiley, am spus, luptându-mă cu impulsul de a fugi înapoi la maşină şi de a pleca cât mai departe posibil, cu cauciucurile scârţâind pe asfalt.

— Ce doriţi? a repetat el. Ce doream? Bună întrebare.

Mi-am spus că n-avea niciun rost s-o iau uşurel cu un individ ca el. Arăta ca şi cum ar fi fost în stare să încaseze un pumn zdravăn şi chiar să-i placă.

— Vreau să vorbim despre noaptea în care a murit Lana Smiley.

A tresărit şi a făcut un pas înapoi, ca şi cum aş fi aruncat cu o piatră în el.

— Pleacă de pe proprietatea mea, a mârâit.

N-a făcut niciun pas înainte sau înapoi, aşa că am rămas pe loc. Ne uitam unul la altul, în timp ce eu mă gândeam la ce aş putea să spun să îl conving să vorbească cu mine. Nu mi-a venit nicio idee.

— Nu pot, am spus, în cele din urmă. Trebuie să ştiu ce ai văzut în noaptea aceea. Nu plec până nu-mi spui.

Mi-am tras umerii înapoi şi mi-am ridicat bărbia. Era o tristă etalare a curajului, de vreme ce ştiam amândoi că dacă făcea un pas spre mine, aş fi fugit ţipând spre maşină. Poate că de aceea păru că se înmoaie puţin, lăsându-şi umerii în jos şi privirea spre alee.

— E poveste veche, a spus. Sunt morţi cu toţii.

— Da, am spus. Lana, Race şi Max… toţi au murit. Dar eu trăiesc şi trebuie să ştiu ce ai văzut.

A râs scurt, antipatic.

— Cine naiba eşti?

— Sunt fiica lui Max.

Aproape că m-am înecat rostind aceste cuvinte; aveau un gust atât de puternic de minciună. Bărbatul n-a spus nimic, doar îşi întoarse privirea întunecată, suspicioasă, spre mine. Nu mi-am dat seama dacă nu mă credea sau dacă pur şi simplu nu-i păsa. Am simţit că mă examina, căuta o trăsătură de-a lui Max pe chipul meu. În păr şi pe barba care îi acoperea aproape toată faţa se adunaseră fulgi de zăpadă.

— Lasă morţii să se odihnească, fato, a zis şi

s-a întors cu spatele la mine.

Am ridicat vocea şi l-am strigat.

— Ai spus că altcineva a omorât-o pe Lana. Ai spus că Race nici măcar nu era acasă când ea a murit. Dacă e adevărat, de ce ai aşteptat până când a fost condamnat ca să spui ceva?

S-a oprit, dar nu s-a întors.

— Te rog, am spus mai încet. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Sunt morţi toţi acum, domnule Smiley. Ce rău ai face dacă mi-ai spune adevărul?

S-a întors în sfârşit şi m-a privit în ochi, apoi s-a uitat neliniştit pe stradă. Nu era nimeni în apropiere, nu stătea nimeni la vreo fereastră. Frigul îmi intrase în oase şi am început să tremur. Deodată, furia lui s-a transformat în tristeţe. Nu eram sigură ce anume îl făcuse să se răzgândească şi să vorbească cu mine. Nici acum nu ştiu. Poate că arătam la fel de jalnică şi de disperată cum mă simţeam. Poate că nu voia să fac o scenă în faţa casei lui. A pornit spre intrare şi mi-a făcut semn să-l urmez. Apoi a venit rândul meu să mă răzgândesc. Poate că mă ademenea în casă să mă omoare, sau să mă ducă în pivniţă şi să mă lege, sau altceva, la fel de îngrozitor. Am ezitat, iar el a dispărut după colţ. În cele din urmă, curiozitatea a învins. M-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Oamenii ştiu că sunt aici, am spus.

Din păcate, era o minciună sfruntată.

Adevărul era că nimeni nu ştia nici măcar că plecasem la Detroit. Cât timp le-ar fi luat să observe că am dispărut şi să-mi dea de urmă aici?

Garduri înalte separau curtea lui de cele ale vecinilor; blocuri rotunde de beton ţineau loc de cărare. A intrat pe o uşă laterală care dădea într-o bucătărie îngrijită, ce arăta ca şi când nu ar mai fi fost modernizată de zeci de ani. L-am urmat şi am închis uşa după mine, dar am rămas cu mâna pe clanţă. S-a dus la chiuvetă şi a umplut cu apă un ceainic, l-a pus pe aragaz şi a aprins un ochi.

— Ai de gând să stai jos? m-a întrebat.

— Nu. Prefer să stau în picioare. Eram agitată.

— Nu ştiam că Max a avut o fiică, a zis el, cu spatele la mine, uitându-se pe fereastra de deasupra chiuvetei.

— Nici eu n-am ştiut până anul trecut, după ce a murit. E o poveste lungă. Am fost crescută de altcineva. De fapt, poate că îl cunoşti: Benjamin Jones.

A dat încet din cap, părând că absoarbe informaţia.

— Bennie Jones. Am copilărit împreună, chiar pe strada asta. Era băiat bun. Nu l-am mai văzut de ani de zile. De zeci de ani.

Am tăcut amândoi câteva clipe. Auzeam apa din ceainic, mici clinchete în metal, pe măsură ce se schimba temperatura. Mi-am dat seama că nu era mult mai cald în casă decât afară. M-am uitat

în jur, la tapetul vechi cu model de mici cornişe umplute cu vârf de fructe, la hiaturile din melamină îngălbenite, la pardoseala din gresie verde.

— Ceai?

Politeţea ofertei lui m-a surprins.

— Sigur, am spus. Mulţumesc.

A luat două ceşti dintr-un dulap şi a aruncat o privire peste umăr când a scos pliculeţele de ceai dintr-o cutie de ceramică.

— Nu-ţi fac nimic. Stai jos.

Am dat din cap şi m-am simţit cam prostuţă. M-am dus la masa rotundă, am tras un scaun şi m-am aşezat. Era instabil şi incomod, însă din pură politeţe am rămas aşezată. A adus ceaiul şi s-a aşezat şi el, în faţa mea. Am luat recunoscătoare ceaşca pe care mi-a oferit-o şi mi-am încălzit mâinile cu ea.

— E o idee proastă, a zis, clătinând din cap. Inima mi-a sărit din piept; dădea semne că începuse să se răzgândească. Nu i se clintea niciun muşchi pe faţă şi buzele îi erau strânse într-o linie subţire. I-am zâmbit blând. Nu ştiam ce să spun ca să-l conving să vorbească, aşa că n-am spus nimic.

— Pari o fată de treabă, a continuat, uitându-se scurt în ochii mei. Nu vreau…

A făcut o pauză, dar nu şi-a sfârşit propoziţia. Am închis ochii o clipă, am tras aer în piept şi am spus singurul lucru care-mi trecuse prin minte:

— Te rog.

S-a uitat trist la mine şi a dat repede din cap.

— Nu m-am mai gândit la noaptea aia de foarte multă vreme, a zis, dar, dintr-un motiv sau altul, nu l-am crezut.

Bănuiam că se gândise la noaptea aceea mult timp, dar poate că asta era prima dată în ani de zile când putea să vorbească. Poate că avea nevoie să vorbească. Poate că de aceea se răzgândise.

— Bineînţeles, nu e nici genul de întâmplare pe care o uiţi. Rămâne acolo chiar dacă nu te gândeşti la ea. Mi-am făcut praf o mână la muncă, acum vreo cinci ani, şi de-atunci trăiesc din ajutorul pentru infirmitate. Braţul mi s-a vindecat, dar n-a mai fost la fel. Aşa sunt unele lucruri. După ce se întâmplă, nimic nu mai e bine. Niciodată.

Înţelegeam perfect asta.

Nu mai părea la fel de ameninţător ca atunci când îl văzusem prima oară. Era mai relaxat şi mai blând, mai mult resemnat decât furios. A tăcut cam un minut, uitându-se fix la cana lui. Ascultam ticăitul ceasului de deasupra chiuvetei şi aşteptam. A vorbit în sfârşit:

— Ne dusesem acolo, la Race şi Lana, la masă. Petreceam sărbătorile împreună în fiecare an, spuse el, uitându-se la faţa de masă.

Era răguşit, ca şi cum trecuse multă vreme de când îşi folosise ultima oară vocea. M-am întrebat dacă va fi mai uşurat după ce îşi va spune

povestea sau dacă ce va urma va fi la fel de plăcut ca exhumarea unui cadavru.

M-a frapat din nou, la fel ca atunci când citisem articolul, că nu auzisem niciodată de Nicholas Smiley sau de familia lui. Nici Max, nici tata, nici bunicii mei nu pomeniseră vreodată de acest văr care locuia în vecini, pe aceeaşi stradă, şi se pare că se jucase cu Max şi cu Ben. M-am întrebat dacă reţeaua de secrete şi minciuni are vreun sfârşit.

— N-a fost o seară prea reuşită, a spus el, uitându-se timid la mine. Race n-a venit la cină, iar Lana era băută bine şi plină de draci. Tuna şi fulgera, ce viaţă de rahat duce…

S-a uitat iar în jos la ceaşca de ceai şi îi puteam vedea tremurul aproape imperceptibil al mâinii. Nu ştiu de ce, dar chestia asta mi-a făcut pulsul să se accelereze.

— Race era un nemernic. Îi snopea în bătaie pe Lana şi pe Max. Pe ea o înşela cu cine apuca. Toată lumea ştia asta.

Vorbea în fraze scurte, mitraliate, de parcă ar fi fost cronometrat şi trebuia să scoată cuvintele din gură înaintea semnalului sonor care anunţă încheierea timpului. Dar felul în care vorbea avea ceva ritmic, aproape cadenţat. Eram aproape hipnotizată.

Probabil că a observat ceva în expresia mea. O persoană care se pricepe la interviuri are grijă să nu i se simtă dezaprobarea în voce şi eu mă

descurcasem totdeauna bine la capitolul ăsta. Aveam probleme numai dacă încercam să n-o las să mi se vadă pe faţă.

— Nu ştiu de ce nimeni n-a făcut niciodată nimic, l-am auzit spunând, ca şi cum i-aş fi pus cu voce tare întrebarea la care mă gândeam. Au trecut destui ani în care să-mi pară rău. Bănuiesc că pe-atunci pur şi simplu nu se făcea să te bagi între un bărbat şi familia lui.

Am dat din cap cu înţelegere şi el a continuat.

— În fine, am plecat devreme. Lana, cum spuneam, a tunat şi-a fulgerat, iar Max abia dacă a scos o vorbă toată seara. Aşa făcea uneori, parcă încerca să fie invizibil. Nu că l-aş considera vinovat. Parcă trăia în valea dintre doi vulcani, niciodată nu ştia care o să erupă.

— Lana se purta urât şi cu Max?

— O, da! îl zvânta în bătaie.

Max vorbea întotdeauna despre mama lui de parcă ar fi fost Fecioara Maria şi Maica Tereza la un loc. Nu pomenea decât de frumuseţea ei, de bunătatea ei, de tăria ei.

— Semeni bine cu ea. Ştiai? mi-a spus Nicholas.

— Nu, i-am răspuns. Nu ştiam.

Nu-mi dorisem informaţia asta, nici măcar nu ştiam ce să fac cu ea. Brusc, am regretat că venisem.

El a ridicat din umeri.

— În comparaţie cu Race, ea nu era chiar aşa de rea. Copilul ăla nu ştia niciodată de unde urma s-o încaseze. Nu ştia niciodată dacă o să fie mângâiat sau plesnit.

M-am gândit la băiatul acela chinuit care nu-mi era unchi, ci tată. Am aşteptat ca emoţia să-mi înflorească în piept, dar nici vorbă, sufletul parcă îmi era plin cu plumb, greu şi amorţit. M-am uitat în ceaşca de ceai şi am văzut că laptele prinsese deja un pic de pojghiţă.

— În anul acela, Max şi cu mine am primit o pereche de walkie-talkie. Cum am plecat în grabă de-acolo, l-am uitat pe-al meu sub brad. Îl voiam neapărat. Nu mă gândeam la nimic altceva, numai despre el vorbeam. I-am înnebunit pe-ai mei. Mâine, mi-au promis. Dar pentru un puşti, o noapte e o veşnicie. Am aşteptat până s-au dus la culcare, mi-am pus o haină şi nişte ghete şi am ieşit pe furiş din casă.

Vedeam scena cu ochii minţii. Strada întunecată, dar luminată cât de cât de ghirlandele de beculeţe agăţate pe case şi de brazii de Crăciun scânteind înăuntru. Îl vedeam alergând spre casa lui Max, în haina groasă trasă peste pijama. Simţeam aerul rece de iarnă, auzeam maşinile de pe şoseaua care făcea unghi drept cu strada lor.

— Dacă Max împlinise şaisprezece ani, înseamnă că eu aveam paisprezece. Dar Max era deja un uriaş pentru vârsta lui. Nu o matahală ca

unchiul Race, dar nici mult nu-i mai lipsea. Îmi ziceam că Race n-o să-l mai poată bruftului multă vreme pe Max. Totuşi m-am uitat după maşina lui Race pe alee. Dacă ar fi fost acolo, aş fi făcut stânga-mprejur şi m-aş fi dus drept acasă.

Mi-am dat seama că se transportase înapoi în trecut, în noaptea aceea; ochii îi sclipeau şi privea prin mine. N-am scos o vorbă.

— Ţin minte că aerul părea altfel, de parcă noaptea ştia deja că s-a întâmplat ceva rău. Nu m-am dus la uşă. M-am dus la fereastra lui Max, dar el nu era în cameră. Am auzit televizorul cu sonorul dat la maximum, aşa că am dat colţul şi m-am uitat prin fereastra sufrageriei.

Aici s-a oprit şi a oftat, de parcă amintirea acelei nopţi continua să-l sperie, după atâţia ani. Şi-a luat capul în mâini, apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Atunci am văzut-o pe mătuşa Lana. Am recunoscut-o numai după hainele pe care le purtase la cină. Faţa îi era o bucată de carne însângerată şi bluza îi era năclăită de sânge.

— Race nu era acolo? l-am întrebat. S-a uitat la mine.

— Ţi-am spus, maşina lui nu era pe alee.

— Ar fi putut să vină acasă, s-o omoare şi să plece din nou, am spus. Poate parcase pe stradă.

— Nu, m-a contrazis el.

— De ce eşti atât de sigur?

M-a privit cu o expresie care aducea a milă.

Bănuiesc că mi se ghicea în glas toată disperarea din clipa aceea.

— L-am văzut stând lângă ea. Era plin de sânge pe mâini, pe faţă, pe cămaşă. Avea o privire sticloasă, rânjea şi respira greu, ca un boxer după zece reprize.

— Cine? l-am întrebat îngrozită.

A clătinat din cap şi lacrimile i-au ţâşnit din ochi şi i s-au scurs în barbă. A deschis gura, dar cuvintele nu voiau să iasă.

— Cine? l-am întrebat din nou, aplecându-mă spre el.

— Max, a şoptit.

Nici să mă fi pocnit în cap cu o rangă n-aş fi fost mai şocată sau mai devastată. Chiar îmi doream ca el să mă fi lovit; îmi doream să-mi pierd cunoştinţa şi să mă trezesc amnezică, să uit că am auzit vreodată ce-mi spusese. M-am urât amarnic pentru încăpăţânarea şi curiozitatea mea, pentru că venisem acolo. Am făcut un efort şi am reuşit să trag aer în piept.

— Nu, am spus. Erai prea mic. Era întuneric şi te-ai speriat când ai văzut-o pe mătuşa ta în asemenea hal.

S-a uitat fix la mine.

— Ştiu ce-am văzut, a şoptit. N-o să uit niciodată.

— Şi-atunci de ce n-ai spus nimic? Ai lăsat un nevinovat să moară la închisoare.

— S-a întors şi m-a văzut la fereastră. Nu era

Max pe care-l cunoşteam. Era… un monstru. Ochii ăia goi, ca de sticlă… mi-am dat seama că, dacă suflu o vorbă, mă spintecă în două. Am fugit şi toată noaptea am aşteptat să vină diavolul ăla şi să mă facă bucăţi. Dar n-a venit. A doua zi l-au arestat pe Race. Lana a murit după câteva săptămâni, fără să-şi revină din comă. Pe Max l-au luat părinţii lui Bennie.

— De ce n-a venit să stea cu voi? Eraţi singurele lui rude.

— Ai mei abia dacă se descurcau cu mine şi cele trei surori ale mele. Nu-şi mai puteau permite să ţină un copil. Oricum, au murit datori vânduţi şi eu plătesc în continuare.

S-a uitat în jur.

— Nu ştiu cum mai reuşesc să ţin casa asta. Şi-a plecat privirea.

— Nici măcar n-am auzit de tine, am zis furioasă. Îl uram pentru ceea ce-mi spusese. Voiam să cred că avea un motiv să mintă sau se înşela şi pur şi simplu vorbea aiurea.

— Nici Max, nici Ben n-au pomenit vreodată de tine sau de familia ta.

— Ne-au condamnat că nu l-am luat pe Max la noi. Nimeni n-a zis asta cu voce tare, dar din clipa aia am pierdut legătura cu Max.

I-am scrutat faţa şi mi-am dat seama că măcar era convins de ceea ce-mi spunea. Teama, tristeţea, urâţenia acelor amintiri se simţeau ca acasă pe faţa lui.

— Dar nu din cauza banilor, adică nu numai din cauza lor, am spus. Nu banii au fost motivul pentru care nu l-au luat pe Max, nu-i aşa?

Nicholas a clătinat din cap.

— Le-ai spus ce-ai văzut. Şi ei te-au crezut.

— Da. Aşa e.

— Dar nimeni n-a spus nimic când Race a fost arestat şi judecat. Vă era chiar atât de frică de-un băiat de şaisprezece ani?

— Am aşteptat, spuse el, dregându-şi glasul. Speram că Race va fi achitat. Că n-o să fiu obligat niciodată să spun ce ştiam. Chiar şi când Race a fost condamnat, părinţii mei tot n-au vrut să mă lase să spun ce-am văzut.

— Pentru că le era frică de Max? A oftat.

— Nu, nu de-asta. Cred că pur şi simplu nu voiau să-l vadă pe Max la puşcărie. Se simţeau vinovaţi că nu puseseră piciorul în prag mai devreme, că nu luaseră măsuri să nu mai fie atâta violenţă în casa aia. Plus că se prea poate ca Race să fi fost nevinovat pentru crimă, dar din multe alte puncte de vedere era mai vinovat decât Max. Puştiul ăla crescuse înconjurat de violenţă, nici măcar nu ştia că se poate trăi şi altfel. Părinţii mei s-au gândit că nu era conştient de forţa lui fizică, şi-au spus că o viaţă întreagă de suferinţă şi de păreri de rău e o pedeapsă suficientă.

— Dar tu nu credeai?

— Nu-i părea rău, zise Nicholas, susţinându-mi privirea. Mi-am dat seama după cum se uita la

mine.

În faţa celorlalţi făcea o mutră tristă, dar când rămâneam numai noi doi, mă fixa cu ochii ăia ai lui şi ştiam foarte bine cum stau lucrurile. A omorât-o pe maică-sa, l-a acuzat pe taică-su şi a depus mărturie împotriva lui. De fapt, i-a omorât pe amândoi. Şi nu cred că a avut insomnii din cauza asta.

Am încercat să împac această versiune a lui Max cu omul pe care-l cunoşteam. Puştiul pe care mi-l descrisese Nick Smiley era un psihopat – un ucigaş şi un mincinos, un tip perfid care se pricepea de minune să-i manipuleze pe alţii. Nu văzusem la Max nimic care să mă ducă cu gândul la aşa ceva. Niciodată.

— Din cauza asta te-ai hotărât să vorbeşti, până la urmă? Pentru că nu credeai că-i pare rău?

— Nu ştiu dacă e bine spus aşa, că m-am hotărât să vorbesc. Ce-am făcut a fost mai degrabă o jalnică încercare de-a repara măcar unul din multele rele săvârşite în noaptea aia şi în toate cele de dinainte, care au dus la nenorocirea de-atunci. Aveam remuşcări, nu puteam să dorm, nu puteam să mănânc. Până la urmă, ai mei m-au dus la poliţie şi am declarat că am văzut pe cineva acolo. Le-am povestit despre walkie-talkie, le-am spus că nu văzusem maşina lui Race şi că mai era cineva acolo, un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Nu le-am zis nimic despre Max.

A sorbit din ceaiul care se răcise complet, la

fel ca al meu.

— Le-am spus că aşteptasem atâta timp fiindcă mi-era teamă că străinul pe care-l inventasem o să mă omoare, cu părinţii mei cu tot.

— Dar nu te-au crezut. A clătinat din cap.

— Nu exista nicio dovadă că mai era cineva acolo în afară de Race. Nimeni nu văzuse o maşină străină, nimeni în afară de Race nu venise şi nici nu plecase în noaptea aia. Mi-au zis că am visat urât. Cu alte cuvinte, n-aveau de gând să redeschidă un caz închis de mult, cu un acuzat deja condamnat, doar pentru bâiguielile unui puştan speriat. Dar cineva de la secţie a lăsat să-i scape informaţia şi a doua zi a apărut un articol în ziar. În aceeaşi noapte m-am trezit când cineva mi-a aruncat o piatră în geam. M-am uitat afară şi l-am văzut pe Max stând acolo, în stradă. Avea o rangă în mână. Nu făcea nimic, stătea acolo sub felinar şi i-am văzut ochii, ochii ăia ai lui… Ştia că sunt un fricos. La dracu', doar mă teroriza de pe vremea când eram nişte ţânci. După noaptea aia n-am mai scos o vorbă.

M-am ferit să rup tăcerea care a urmat. Părea să fie un om cinstit, simplu şi de bun-simţ. Bucătăria era curată şi ordonată, ca orice altă bucătărie dintr-o casă muncitorească din suburbii – nimic extravagant, totul în stare bună. Povestea lui avea exact atâtea detalii cât trebuie şi foarte puţine înfloriturі. Era plauzibilă – vedeam bine că el crede ce spune, că amintirea încă îl bântuie. N-

am ştiut ce să-i spun. Probabil că m-am uitat la el cu groază şi neîncredere, fiindcă s-a foit încurcat sub privirea mea fixă.

— Ţi-am spus să laşi morţii în pace, a zis. Trebuia să mă asculţi.

Nimănui nu-i plac atotştiutorii.

6

Unchiul meu Max (bineînţeles, întotdeauna îi voi spune aşa în mintea mea) era un adevărat urs – înalt şi solid, cu un suflet şi o personalitate pe măsură. Era un parc de distracţii, un magazin de jucării, un munte de îngheţată. Uneori, când părinţii mei plecau în vreo călătorie, ne trimiteau pe mine şi pe Ace să stăm la el (plus o dădacă, bineînţeles, căci nu-l vedeai pe Max să lege şireturi la pantofi şi să facă sandvişuri calde cu brânză). Amintirile din zilele acelea sunt printre cele mai fericite din copilăria mea. Nu l-am văzut niciodată altfel decât cu zâmbetul pe faţă. Braţele îi erau veşnic încărcate cu cadouri, buzunarele pline cu bani, dulciuri sau mici surprize.

Cel puţin aşa arată amintirile mele despre el. În ultima vreme însă, nu mai am încredere în felul cum îmi amintesc trecutul – nu neapărat evenimentele propriu-zise, cât stratificările şi nuanţele care în mod evident îmi scăpau. Atât de mult din viaţa mea e clădit pe o temelie de minciuni, încât trecutul pare o poveste gotică –

atrăgătoare la suprafaţă, dar cu un curent subteran negru şi fioros. Sub patul meu trăiau monştri, iar eu eram atât de naivă, încât nici măcar nu-mi era frică de întuneric.

În avionul cu care mă întorceam la New York, mi-am răsfoit amintirile în căutarea unor fisuri, a unor spaţii libere prin care s-ar fi putut arăta „adevăratul” Max: un tânăr maltratat, un tânăr cu probleme psihice, care şi-a ucis mama, l-a trimis la închisoare pe tatăl lui şi pe vărul lui mai mic l-a terorizat ca să-şi ţină gura. Adevăratul Max, tatăl meu.

M-am gândit la ultima mea întâlnire cu el.

Era către sfârşitul petrecerii pe care o dădeau părinţii mei în Ajunul Crăciunului. Tata condusese afară un grup de oaspeţi, pentru inevitabila plimbare prin cartierul luminat sărbătoreşte, iar mama freca furibund nişte oale în bucătărie şi respinsese toate ofertele mele de ajutor, apelând la contraargumentul ei obişnuit că rumeni nu era în stare să facă asta mai bine decât ea. Fie. M-am dus agale spre camera din faţă, să-mi iau câteva prăjiturele, şi l-am găsit pe unchiul Max stând de unul singur acolo, în faţa uriaşului nostru pom de Crăciun. Aproape nimic nu-mi place mai mult pe lumea asta decât un brad de Crăciun într-o cameră cu luminile stinse. M-am trântit lângă el pe canapea şi el m-a luat pe după umeri, ţinând în echilibru pe genunchi un pahar cu bourbon.

— Ce faci, unchiule Max?

— Nu mare lucru, puştoaico. Drăguţă petrecere.

— Da.

Am stat aşa un timp, într-o tăcere plăcută, până când, nu ştiu de ce, m-am uitat la el. Plângea. Nu scotea niciun sunet, dar lacrimile lăsau dâre pe obrajii lui ca picăturile de ploaie pe un geam. Faţa lui m-a uimit, era aproape goală în tristeţea ei fără speranţă. Cred că m-am holbat la el, în stare de şoc. I-am luat mâna uriaşă şi i-am strâns-o în mâinile mele.

— Ce s-a întâmplat, unchiule Max? am şoptit, îmi era teamă să nu vadă şi altcineva adevărata lui faţă, pe care o descoperisem fără să vreau. Voiam să-l apăr.

— Totul se întoarce împotriva mea, Ridley.

— Ce anume?

— Tot binele pe care am încercat să îl fac. Am dat-o în bară. Doamne, am dat-o în bară rău de tot.

Vocea îi tremura.

Am dat din cap. Mi-am zis că e beat. E doar beat. Apoi m-a apucat de umeri, nu tare, dar cu pasiune. Ochii îi străluceau de disperare.

— Eşti fericită, nu-i aşa, Ridley? Eşti iubită, ai crescut în siguranţă, nu-i aşa?

— Da, unchiule Max, bineînţeles, am spus, dorind din tot sufletul să îl asigur că aşa era, deşi nu aveam idee de ce fericirea mea însemna atât de

mult pentru el.

A dat din cap şi a slăbit strânsoarea, dar a continuat să mă privească în ochi.

— Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.

— Ce s-a întâmplat? Max?

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe tata în pragul uşii. Era doar o siluetă neagră înconjurată de un halou luminos. Vocea lui mi s-a părut ciudată. Parcă se strecurase în ea ceva străin, întunecat, de nerecunoscut. Max mi-a dat drumul de parcă i-aş fi ars mâinile.

— Max, hai să stăm de vorbă, a spus tata, şi unchiul Max s-a ridicat.

L-am urmărit până la uşă, dar tata a pus o mână pe umărul meu şi m-a tras înapoi. Max nu s-a oprit, a trecut prin uşile franceze care duceau în biroul tatii. Avea umerii lăsaţi şi capul plecat, dar s-a întors să-mi zâmbească înainte să dispară.

— Ce s-a întâmplat cu el? l-am întrebat pe tata.

— Nu-ţi face griji, îngeraş, m-a liniştit el cu o bună dispoziţie forţată. Unchiul Max a băut cam mult. Are demonii lui, câteodată alcoolul îi eliberează.

— Dar despre ce vorbea? am insistat. Aveam senzaţia că-mi ascunde ceva important.

— Ridley, a spus tata, foarte sever. Şi-a dat seama că exagerase şi a schimbat tonul atât de repede, încât am crezut că duritatea de mai

devreme fusese o simplă închipuire. Sincer, draga mea, nu-ţi face griji pentru Max. Vorbeşte bourbonul din el.

A intrat în birou. Am rămas acolo aproape un minut şi am ascultat vocile care veneau din spatele uşilor de stejar. Ştiam că era imposibil să auzi ceva prin uşile acelea, încercasem de multe ori în copilărie. Erau groase. Ca să înţelegi ceva trebuia să stai cu urechea lipită de ele, iar cei dinăuntru să strige. Pe deasupra, a dat peste mine mătuşa mea preferată. O ţineţi minte, mătuşica „negare”. M-a strâns în braţe şi mi-a şoptit vorbe liniştitoare: E doar băutura. Sunt doar demonii lui Max care vorbesc. Îl ştii pe Max. Mâine va fi bine. Pe cât de fragilă e (nu poate suporta atacuri directe, ştiţi bine), pe atât de puternică devine când cooperezi cu ea, când o laşi să te prindă în plasă. Da, atâta timp cât nu o priveşti în faţă, te învăluie într-un cocon de mătase. E cald şi bine înăuntru. Mult mai bine decât invers.

Atunci l-am văzut ultima dată pe unchiul Max. Cu faţa încă udă de lacrimi, îmbujorată de la băutură, cu un zâmbet trist. Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.

Aceste cuvinte şi-au schimbat semnificaţia cu fiecare informaţie nouă pe care am aflat-o despre Max. Au însemnat ceva atunci când credeam că e doar unchiul meu cel trist, pe care îl iubeam şi care murise ceva mai târziu, în aceeaşi noapte. Au

însemnat cu totul altceva când am aflat că era tatăl meu, un om care făcuse nenumărate greşeli îngrozitoare, care mă dezamăgise în atât de multe feluri. M-am întrebat ce vor însemna la capătul drumului pe care mergeam acum. Mi-am amintit de articolele din dosarul lui Jake – crimele acelea oribile, femeile şi copiii dispăruţi, fetele răpite din cluburi de noapte şi vândute unor proxeneţi.

De ce păstrase articolele? Ce legătură aveau cu Max? Şi de ce federalii erau în continuare interesaţi de el?

Bărbatul de lângă mine sforăia uşor, cu capul rezemat într-un unghi incomod de hubloul avionului. Fata de dincolo de culoar citea un roman de Lee Child. Oameni normali, cu vieţi normale. Poate. Probabil că şi ei îşi spuneau acelaşi lucru despre mine.

Cu cât mă străduiam mai mult să-mi dezgrop amintirile despre Max, cu atât ele deveneau mai vagi şi mai nebuloase. Un lucru era sigur totuşi: dacă Nick Smiley avea dreptate, dacă Max era aşa cum credea Nick că este, atunci eu nu-l cunoscusem niciodată. Rămăsese atât de bine ascuns sub o mască, încât nu-l zărisem nici măcar în treacăt. Nu văzusem decât o frântură din bărbatul de sub mască, doar partea pe care el îmi îngăduise s-o văd.

În taxiul care mă ducea acasă de la aeroportul La Guardia, mi-am scos mobilul din geantă. Da, îmi păstrasem telefonul mobil, în

ciuda promisiunilor repetate că voi scăpa de el. Poate vă mai amintiţi dispreţul cu care mă uit la blestemăţiile astea (le detest şi mai tare decât aparatele foto digitale). Telefonul mobil e doar o scuză în plus pentru a nu fi prezenţi, pentru a ne purta mai grosolan, mai nechibzuit decât o facem oricum. Dar de ce să mint? Am devenit dependentă de el.

Aveam trei apeluri de la Jake, însă niciun mesaj. Mă mâncau degetele să sun pe cineva. Nu pe Jake, nu voiam să-i alimentez obsesia. Nu-l puteam suna pe Ace sau pe tata; niciunul dintre ei n-ar fi vrut să audă întrebările mele (deşi raţiunea îmi spunea că tata era persoana la care trebuia să mă duc). Nu mai vorbisem cu mama – în adevăratul înţeles al cuvântului – de peste un an. Mi-am rezemat capul de tetieră şi m-am uitat la luminiţele roşii ale maşinilor din faţă şi la aura albicioasă a farurilor.

În clipa următoare, telefonul, rămas în mâna mea, a început să sune. N-am recunoscut numărul de pe afişaj, dar după prefixul 917 mi-am dat seama că era un telefon cordless. Am răspuns din pura dorinţă de-a nu mai fi singură.

— E frumos la Detroit acum, zise o voce masculină gravă. Asta dacă-ţi plac străzile murdare.

— Cine e? am spus, simţind o gheară în stomac.

Nimeni nu ştia că mă dusesem la Detroit. Nu

spusesem nimănui, plecasem de dimineaţă, plătind o sumă ridicol de mică pentru un bilet dus-întors în aceeaşi zi.

— Lasă-mă să ghicesc. Pozele ţi-au stârnit curiozitatea, nu? Bănuiesc că pe urmă ai discutat cu prietenul tău. Nu ţi-a spus nimeni până acum că ai o minte de anchetator? S-ar putea să-ţi fi ratat vocaţia.

— Agentul Grace? am întrebat, şi agitaţia a cedat locul enervării – o stare care începea să caracterizeze contactele noastre.

— Ce ţi-a spus Nick Smiley?

— Că Max era un psihopat, am răspuns, imaginându-mi că probabil ştia deja. Un asasin.

— Îl crezi?

— Nu mai ştiu ce să cred.

— O informaţie interesantă despre Nick Smiley: ţi-a spus că a fost diagnosticat cu schizofrenie paranoidă şi că de douăzeci de ani încoace îl îndoapă cu litiu?

— Nu, i-am răspuns. A uitat să menţioneze chestia asta.

Ceva care semăna cu uşurarea m-a făcut să mă destind puţin.

— Ceea ce nu înseamnă că e un mincinos. Doar pune sub semnul întrebării varianta lui de adevăr.

Nu la asta se reduce în fond adevărul? La un acord între variante diferite? Gândiţi-vă la ultima voastră dramă familială sau la ultima ceartă cu

soţul sau soţia. Ce s-a întâmplat în realitate? Cine a spus ce şi când? Cine a fost instigatorul şi cine a fost cel care a reacţionat? Există vreun adevăr absolut, unul care să stea în picioare separat de variantele noastre personale? Poate că da. Poate că nu. Fizica cuantică ne spune că viaţa este o serie de posibilităţi care există una lângă alta în orice moment dat; alegerile noastre sunt cele care creează propria noastră versiune a realităţii. Nick Smiley şi-a ales amintirea lui despre Max. Eu am ales-o pe-a mea. Cine are dreptate? Poate că Max se metamorfoza după bunul lui plac, transformându-se în ceea ce avea nevoie să fie ca să controleze situaţia dată. Pe Nick îl controla prin teroare, pe mine prin adoraţie şi avea grijă să-şi ascundă personalitatea adevărată.

— Bun, de fapt ce vrei să-mi spui? l-am întrebat. Şi de ce mă urmăreşti?

— Nu sunt obligat să-ţi răspund, a zis el calm. Am reflectat câteva clipe la toată povestea. Mai întâi mă iau pe sus de pe stradă şi-mi confiscă fotografiile, pe urmă mă lasă să plec după ce mi-au arătat în fotografii un bărbat despre care e clar că-şi închipuie că ar fi Max, deşi eu ştiu perfect că a murit. Apoi agentul Grace îmi dă un telefon, evident ca să se joace cu mine, evident ca să-mi arate că îmi ţin sub observaţie fiecare mişcare. Nu-mi dădeam seama ce urmăreşte, ce încearcă să obţină. Poate se simţea singur, singur cu obsesia lui – ca mine, ca Jake. Poate că avea

nevoie să stea de vorbă cu cineva.

— Mai eşti acolo, Ridley?

— Nu-mi mai spune aşa.

— Mai eşti acolo, domnişoară Jones?

— Nu, i-am răspuns şi am închis.

Bineînţeles că mă aştepta în maşină când taxiul m-a lăsat în faţa casei. A coborât de pe locul din dreapta şoferului, dar partenerul lui a rămas la volan. L-am ignorat, în timp ce descuiam uşa.

— Mi te imaginam şofer, nu pasager, am zis.

— O vreme nu mai am voie să conduc maşini de serviciu, mi-a explicat el, cu un zâmbet care-mi dădea de înţeles că are o părere foarte bună despre propria lui persoană. Am la activ trei maşini în şapte luni. Trebuie să urmez un curs de conducere preventivă. Până atunci, mă mulţumesc cu locul mortului.

Din nu ştiu ce motiv, m-am trezit că îl compar cu Jake. Avea un soi de aroganţă (poate că era doar încredere în sine) care contrasta cu modestia blândă a lui Jake. Îi lipsea bunătatea esenţială a lui Jake, dar şi furia lui esenţială. Jake avea un fizic desăvârşit, nu era doar atrăgător sau sexy, ci realmente o splendoare de bărbat. Agentul Grace… hm, avea ceva dur, ceva neşlefuit. Dacă Jake era marmura, Grace era granitul. Dar în curbura buzelor, în moliciunea pleoapelor lui se simţea o sexualitate de animal, care-mi dădea fiori. Probabil că aşa te simţi în cuşca unui tigru despre care ai fost asigurat că e blând ca un

mieluşel. Agentul Grace mă făcea să-mi fie dor de Jake, de siguranţa pe care-o simţeam în braţele lui.

Am decis că nu-mi plăcea agentul Dylan Grace. Deloc. Poate chiar îl şi uram puţin.

— Noapte bună, domnule poliţist, am spus doar ca să-l enervez.

— Sunt agent federal, domnişoară Jones.

— A, da. Scuze.

Începusem să închid (trântesc) uşa în faţa lui, când a oprit-o (ferm) cu mâna.

— Pot să intru? Trebuie să stăm de vorbă.

— Din experienţa mea de până acum, agenţii federali sunt ca vampirii: odată ce i-ai invitat înăuntru, foarte greu mai scapi de ei. Nici n-apuci să te dezmeticeşti bine şi te trezeşti că şi-au înfipt colţii în gâtul tău.

Ironia mea l-a făcut să zâmbească şi o clipă s-a transformat într-un adolescent. Apoi a făcut praf momentul, spunând:

— Nu vreau să te iau din nou pe sus, domnişoară Jones. E târziu. Dar o voi face dacă mă obligi.

Nici eu nu voiam să mă ia cu el. Eram mult prea obosită. Mi-am luat în considerare opţiunile, apoi m-am dat un pas înapoi şi i-am făcut loc să intre. M-a lăsat s-o iau înainte şi m-a urmat în lift. Am urcat în tăcere până la cinci, cu ochii pe licărirea verde a butoanelor de deasupra uşii, care marcau etajele. Era aşa de linişte, încât îi auzeam

răsuflarea. Şi stăteam atât de aproape, încât îi simţeam mirosul de aftershave.

— Frumoasă clădire, zise el, când am coborât din lift. E dinainte de război?

Am dat din cap. Ne-am oprit în faţa uşii, am descuiat-o şi am intrat amândoi.

— Prietenul e acasă?

După ce mi-am scos jacheta şi am lăsat geanta pe jos, m-am întors să mă uit la el.

— Ce doreşti, domnule agent Grace? am întrebat furioasă, cu lacrimi în ochi.

Mă simţeam cotropită şi incapabilă să mă apăr. Îmi încălca toate graniţele personale şi asta mă scotea din minţi. Când sunt furioasă, plâng. Mă detest din acest motiv, dar n-am reuşit să mă schimb oricât de mult am încercat.

— Adică la modul serios, am spus cu o voce gâtuită. Acum te joci cu mine, nu-i aşa? Ce vrei?

Pe faţa lui a apărut expresia aceea oripilată pe care o vezi la unii bărbaţi atunci când li se pare că o femeie e pe cale să plângă. Şi-a ridicat mâinile într-un gest de împăcare.

— OK, a spus. Linişteşte-te.

Vorbise cu grijă, ca şi cum încerca să convingă un sinucigaş să nu sară în gol. A măturat camera cu privirea. Nu-mi dădeam seama ce caută.

— Chiar nu pricepi? l-am întrebat. Nu ştiu nimic.

— OK, a repetat, trăgând un scaun de sub

masă şi făcându-mi semn să mă aşez.

M-am aşezat şi mi-am luat capul în mâini, observând că dosarul lui Jake era în continuare pe masă, acolo unde-l lăsasem. N-aş putea să vă spun de ce, dar mă aşteptasem să dispară între timp. Agentul Grace s-a aşezat în faţa mea şi i-am împins dosarul peste masă. Lacrimile s-au îndurat să se retragă, scutindu-mă de umilinţa de a plânge în faţa acestui străin care dăduse buzna cu forţa în viaţa şi în casa mea.

— Ce-i asta? a întrebat.

— Mi l-a dat Jake, i-am răspuns, uitându-mă în ochii lui ca să-i arăt că nu plâng. Primul articol… aşa am aflat despre Nick Smiley, din cauza asta m-am dus la Detroit. În rest, n-am înţeles nimic.

N-a scos un cuvânt un minut sau două, cât a răsfoit hârtiile, apoi a închis dosarul şi a râs.

— Prietenul tău are un of pe suflet, nu? Am dat din cap că da.

— Crezi că vrea să se angajeze la FBI? M-am încruntat.

— Ai văzut vreun lucru acolo care să-ţi spună ceva? A scos decupajele din New York Times şi le-a întors spre mine.

— Ce au în comun toate aceste articole? Le-am parcurs din nou, în fugă, dar nu mi-a sărit nimic în ochi. Am dat din umeri şi mi-am ridicat privirea spre el. Se uitase tot timpul la mine cât parcursesem articolele, şi nici acum nu şi-a luat

ochii de la mine. Avea o expresie ciudată. A întins mâna şi mi-a arătat cu degetul rândul de sub titlu, acolo unde apare numele autorului. Nu-mi venea să cred că nu-l remarcasem. Cum se poate numi scriitor un om care citeşte un articol şi nu se uită cine-i autorul? Toate fuseseră scrise de aceeaşi persoană: Myra Lyall. Numele îmi suna vag cunoscut, dar n-aş fi putut spune unde îl mai întâlnisem.

— Cine e Myra Lyall?

— O ziaristă specializată în anchete criminalistice, de două ori nominalizată la Pulitzer. Scria pentru New York Times.

— Scria? Nu mai scrie?

— Ea şi soţul ei, fotograf, au fost daţi dispăruţi acum două săptămâni.

Mi-a fulgerat prin minte titlul pe care-l văzusem întruna la televizor şi în ziare. Aveam totuşi senzaţia că mai auzisem numele şi cu altă ocazie.

Agentul Grace a continuat:

— Prietenii pe care îi invitaseră la cină au venit la ora fixată, dar Myra şi soţul ei, Alan, nu erau acolo. După ce au încercat o zi întreagă să dea de ei, au anunţat poliţia. În apartament era o baltă de sânge, dar nici urmă de cei doi. Masa era pusă, friptura în cuptor, oalele pe aragaz.

Am început să aud zgomotul care mi se iscă în urechea dreaptă atunci când sunt teribil de stresată.

— La ce lucra Myra Lyall? am întrebat.

— Nu ştim. Şi laptopul, şi fişetul ei de la serviciu erau goale. Până şi de pe serverul redacţiei fuseseră şterse toate e-mailurile primite sau trimise de ea.

Am reflectat la informaţia asta. Nu prea ştiam ce concluzie să trag.

Până la urmă, am întrebat:

— Deci ăsta e cazul tău? Dispariţia celor doi?

— Da.

— Şi ce legătură are cu mine?

— Ultima anchetă publicată de Myra Lyall a fost despre trei copii din programul Project Rescue, cum a fost influenţat fiecare de ceea ce i s-a întâmplat. Era un editorial pentru suplimentul de duminică, ceva mai puţin incisiv decât anchetele ei obişnuite.

Mi-am amintit unde auzisem ultima oară numele ei.

— Bine, şi ce legătura are cu mine? am întrebat din nou, deşi era deja limpede.

— Avea într-o agendă numele şi numărul tău de telefon. După însemnările de-acolo, se pare că te-a căutat de trei ori la telefon, dar nu i-ai răspuns.

— Singurii oameni cu care îmi face şi mai puţină plăcere să vorbesc decât cu agenţii FBI sunt reporterii.

A chicotit, amuzat.

— Tu nu eşti tot reporter? întrebarea m-a

făcut să mă zbârlesc.

— Eu sunt scriitoare, am zis cu un aer semeţ. Scriitoare şi publicistă. Nu-i acelaşi lucru.

— Dacă zici tu, a sunat răspunsul lui.

Nu era acelaşi lucru, nici pe departe, dar n-aveam de gând să intru în detalii cu nătărăul din faţa mea. Subtilităţile şi nuanţele sunt o cauză pierdută cu cei de teapa agentului Grace.

— Spuneai că sunt daţi dispăruţi de două săptămâni? am întrebat.

S-a uitat la ceas.

— Două săptămâni, trei zile şi aproximativ zece ore, conform cronologiei estimate.

— Bine, dar pozele… pozele mele, adică… unele erau făcute cu luni în urmă!

A dat din cap, apoi şi-a plecat privirea. Abia atunci am înţeles.

— FBI-ul mă ţine de mult sub supraveghere?

— Da. De mai bine de un an.

— De ce?

A scos din dosar raportul medicului legist.

— În raport există neconcordanţe. Momentul decesului nu corespunde, e o diferenţă de vreo zece ore, conform experţilor noştri.

Mi-a arătat cu degetul ceva încercuit de Jake.

— Cadavrul avea optzeci şi patru de kilograme. Ştii că Max era mult mai masiv… trebuie să fi avut cel puţin o sută zece kilograme.

M-am uitat la documentul din faţa mea.

— OK. Deci avem de-a face cu un legist dintr-

un mic orăşel de provincie. A făcut câteva greşeli. Se mai întâmplă. Ce v-a spus?

— A murit, a zis agentul Grace. A murit într-un accident de maşină, la doar câteva zile după ce a trimis raportul, exact când incinerau acest cadavru.

Am remarcat că folosea întruna expresia „acest cadavru”.

— Ce înseamnă „accident”? am întrebat, imitându-i inflexiunea vocii.

— Înseamnă că i-a tăiat cineva accidental conductele pentru lichidul de frână.

Am parcurs raportul, din ce în ce mai disperată şi mai înfricoşată.

— Esme Gray a identificat cadavrul, am spus cu o voce pieritã. A fost amanta lui, pe vremuri. Şi-ar fi dat seama că nu era Max, dacă într-adevăr nu era el.

Agentul Grace s-a uitat la mine cu o expresie care aducea a milă.

— Esme Gray nu are o reputaţie chiar ireproşabilă. M-am gândit la acea ultimă noapte petrecută cu

Max, cum începuse să plângă, cum la un moment dat apăruse tata, o siluetă întunecată în cadrul uşii, cum îl luase pe Max în birou şi pe mine mă lăsase afară. E doar băutura. Sunt doar demonii lui Max care vorbesc, spusese tata înainte să închidă uşa.

— Deci FBI-ul mă ţine sub observaţie de-

atunci încoace în ideea că, dacă trăieşte, dacă va încerca să contacteze pe cineva, eu voi fi aceea? Din dragoste, nu?

Agentul Grace a dat din cap.

— A încercat să ia legătura cu tine, domnişoară Jones?

— Cine? am întrebat prosteşte.

— Max Smiley mi-a răspuns el nerăbdător. Unchiul tău, tatăl tău sau ce naiba e!

— Nu, am zis, aproape ţipând.

— Alaltăieri noapte, pe la trei şi jumătate, ai primit un telefon din străinătate, zise el tăios, aplecându-se mai-mai să-mi atingă faţa.

Mi-am amintit brusc de telefonul acela. Uitasem de el.

— Nu era nimeni pe fir, am spus pe un ton mai liniştit. Mă rog, indiferent cine a fost, n-a zis nimic. Am crezut că era Ace.

M-a fixat insistent, de parcă încerca să vadă o minciună în ochii mei.

— Dacă îmi ascultaţi telefoanele, ştii deja că spun adevărul.

— Nu-ţi ascultăm telefoanele, a zis el, deşi nu-mi dau seama ce motiv avea să-şi închipuie că l-aş crede. Abia azi-dimineaţă am cerut un mandat ca să-ţi verificăm apelurile, în încercarea de a-mi da seama de ce te-ai dus la Detroit.

— Puteţi să faceţi aşa ceva? l-am întrebat indignată. Doar n-am încălcat nicio lege.

— Dacă aş considera că eşti complicea unui

infractor căutat de poliţie, bineînţeles că aş putea să-ţi ascult telefoanele şi să te pun sub urmărire permanentă.

— Ar fi o mare risipă de timp şi de bani pentru unul ca Max. Tot nu pricep ce legătură are treaba asta cu cazul tău, al celor doi dispăruţi.

La fel ca la ultima noastră întâlnire, avea pe obraji umbre albăstrii de la barba nerasă. M-am întrebat dacă era un look pe care îl cultiva intenţionat, dacă voia să pară mai bătrân, eventual puţin rebel. Nu semăna cu niciunul dintre agenţii FBI pe care-i cunoşteam. Toţi ceilalţi erau scrobiţi şi impecabil bărbieriţi, toţi erau băieţi buni cu dosare de personal imaculate. Poate era doar un rol, o simplă partitură. Dylan Grace nu părea să respecte vreo regulă.

— Vreau să spun că nu înţeleg, am continuat, văzând că nu-mi răspunde. Mi-ai găsit numele într-un carneţel al jurnalistei care-a dispărut, nu-i aşa? Bun, în loc să mă suni şi să-mi pui întrebări, aranjezi cu laboratorul unde-mi duc filmele să-ţi dea pozele, pe urmă mă acostezi pe stradă şi mă iei pe sus la interogatoriu. Nu ţi se pare o reacţie cam exagerată? Era perfect logic din partea ei să mă caute… practic, eu sunt capul de afiş pentru copiii din programul Project Rescue.

N-a spus nimic, dar nu m-a scăpat din ochi.

— OK, deci nu e doar atât, am zis după alte câteva clipe în care ne-am uitat fix unul la celălalt.

Am reflectat încă vreo câteva secunde.

— Mi-ai băgat numele în ce calculatoare aveţi voi acolo şi ai descoperit că eram deja pusă sub supraveghere.

Iar nimic. Chiar că era enervant.

— Sigur, am continuat când el s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Numai tu ai dreptul să pui întrebări. Ce anume vrei de fapt de la mine?

A deschis uşa.

— Noapte bună, domnişoară Jones, a zis. Scuze pentru deranj. Ţinem legătura.

— Spune-mi totuşi măcar un lucru, am insistat, ridicându-mă şi urmându-l pe hol. Telefonul acela din străinătate... de unde a fost dat?

— De ce vrei să ştii? a spus, întorcându-se spre mine.

— Sunt pur şi simplu curioasă. Poate a fost unul dintre cunoscuţii mei. Cineva nevinovat, adică.

A stat pe gânduri câteva clipe, apoi mi-a răspuns în sfârşit:

— Londra. Apelul venea de la Londra. Cunoşti pe cineva acolo?

Am ridicat din umeri.

— Nu, nu cred.

După plecarea lui, am încercat să-mi dau seama ce câştigase din discuţia noastră, dar nu mi-a venit nicio idee. Eu mă alesesem însă cu destul de multe informaţii. Senzaţia că-l păcălisem pe agentul Grace nu m-a părăsit tot restul serii.

Abia mult mai târziu aveam să înţeleg că el mă păcălise pe mine. Îmi atinsese toate punctele sensibile. Întoarce-o bine cu cheiţa şi uită-te la ea cum porneşte.

Cam după o oră, în timp ce stăteam întinsă pe canapea şi mă uitam la o reluare a unui episod din Gilligan’s Island, încercând fără succes să-mi scot din minte tot ce se întâmplase şi tot ce aflasem, am auzit cheia în broască şi l-am văzut pe Jake intrând. Purta o jachetă groasă, din stofă de lână neagră, peste un pulover gri din caşmir, deschis la gât în V – eu i-l făcusem eu cadou – şi o pereche de Levi’s pe care cred că-i avea de vreo zece ani. M-a văzut pe canapea şi a venit la mine. M-am ridicat în capul oaselor, apoi am sărit în picioare. L-am lăsat să mă ia în braţe. M-a strâns tare şi şi-a lipit buzele de părul meu. I-am tras jacheta de pe umeri şi el a lăsat-o să cadă pe podea, în timp ce mă săruta. Unicul sentiment pe care-l puteam identifica în clipa aceea era disperarea, nevoia imperioasă de a intra în rezonanţă cu un om, de a-l cunoaşte cât mai bine. L-am lăsat să mă împingă uşor spre dormitor, l-am lăsat să-mi scoată peste cap puloverul şi l-am privit în timp ce şi-l scotea pe-al lui. Mi-am lipit faţa de pieptul lui şi am simţit fermitatea mătăsoasă a muşchilor.

— Totul e-n regulă? m-a întrebat în timp ce se strecura în pat şi cadrul din lemn scârţâia uşor sub greutatea noastră.

Auzeam televizorul din camera cealaltă, vedeam sclipirea albăstruie a ecranului. Simţeam căldura corpului lui Jake, mă uitam la muşchii lui care se încordau şi se relaxau în timp ce se mişca. Îi simţeam aroma pielii.

— Da, am suspinat, luându-i capul în mâini.

I-am pipăit netezimea maxilarului bine bărbierit, pometii proeminenţi ai obrajilor. Toate trăsăturile lui mi se păreau extraordinar de frumoase. Când mă uitam în ochii lui verzi, îi vedeam bunătatea şi tăria. Îl iubeam aşa de mult… Ceea ce nu anula motivele pentru care nu puteam rămâne împreună, dar mă obliga să mă întorc iar şi iar spre trupul lui, îmi făcea carnea s-o caute iar şi iar pe-a lui, în acest dans trist în doi.

Lumina care se strecura prin uşa deschisă ne desena apăsat umbrele pe peretele din spate, în timp ce hainele care mai despărţeau carnea de carne se aşterneau pe podea. L-am lăsat să mă posede dur şi necruţător, conştientă de nevoia mea de a-i stăpâni trupul şi de nevoia şi mai mare din trupul lui urcând ca o flacără în mine. Există un cântec care spune că dragostea nu e de-ajuns (şi cu toţii ştim cât de adevărat este), dar în acel moment, în plăcerea electrică a îmbrăţişării noastre pătimaşe, în satisfacerea acelei dorinţe feroce, aproape îmi venea să cred că e mai mult decât de-ajuns.

— M-am dus la Detroit, i-am spus în timp ce stăteam amândoi întinşi pe pat, el cu o mână pe

pântecul meu. Am vorbit cu Nick Smiley.

N-a părut surprins. Nimic din ce făceam nu părea să-l surprindă vreodată. Parcă citise deja scenariul vieţii mele şi doar aştepta să se desfăşoare întâmplările.

— El a vrut să stea de vorbă cu tine? m-a întrebat, sprijinindu-se într-un cot.

Mi s-a părut că se uita la un punct din spatele meu, nu ştiu unde.

— Da, i-am răspuns.

— Ştii că e nebun, spuse Jake după câteva clipe. Cu patalama. A stat prin tot felul de spitale de psihiatrie, l-au ţinut pe litiu mai toată viaţa lui.

Am continuat să mă uit la chipul lui. Părea complet împietrit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar trebui să laşi baltă povestea asta, mi-a răspuns cu un oftat, uitându-se în sfârşit în ochii mei. Aseară ziceai că vrei să uiţi totul, să mergi mai departe. De ce n-o faci? Şi eu încerc să merg mai departe.

— Bine, dar raportul legistului şi dispariţia Myrei Lyall… am spus, şi nu-mi venea să cred că vorbeşte serios, după ce văzusem însemnările meticuloase şi la marginea obsesiei din dosarul lui.

El a dat din cap.

— Legistul ăla era un incompetent; a făcut o mulţime de greşeli de-a lungul timpului. Myra Lyall… nimeni n-a reuşit să facă legătura între

dispariţia ei şi vreunul din subiectele la care lucra. Proprietarul casei în care stăteau are legături strânse cu mafia albaneză. Acum o să încaseze o chirie de patru ori mai mare decât îi plăteau ei pentru apartament – în ziua de azi, e un motiv suficient, la fel de bun ca oricare altul.

N-am zis nimic, am continuat să mă uit la el. În expresia lui era ceva tensionat – ceva la colţurile gurii, la pleoapele pe jumătate lăsate.

— Acum poliţia l-a luat în vizor pe proprietarul clădirii, a spus el. Nu-i mai interesează la ce lucra ea înainte să dispară.

— E un caz federal, am spus, ridicându-mă şi trăgând cearşaful după mine. Din cauza asta m-au luat la întrebări.

— Păi da, federalii şi-au vârât nasul când poliţia a descoperit legătura cu Project Rescue. Probabil că au interesele lor, caută în continuare un ţap ispăşitor, cum ziceai tu. Dar eu îl cunosc pe poliţistul care se ocupă de caz şi el zice că se uită cu lupa la proprietarul clădirii.

— Medicul legist care a făcut autopsia cadavrului lui Max a fost asasinat, am spus eu.

Jake şi-a ferit privirea; un muşchi îi zvâcnea pe maxilar.

— A avut un accident de maşină.

— Cineva i-a tăiat conductele de frână. A râs scurt, fără veselie.

— Nu-i o metodă prea eficientă de-a omorî pe cineva. În plus, dacă e foarte frig, o conductă

poate să plesnească singură şi arată ca şi cum ar fi fost tăiată.

N-am comentat. Nici măcar nu ştiam dacă aşa era sau nu.

— Ce vreau să spun e că ai depinde prea mult de hazard, a continuat el pe fondul tăcerii mele. N-ai nicio garanţie că accidentul va fi fatal.

Am dat din umeri. Era o răsucire cu o sută optzeci de grade, o schimbare de rol atât de completă faţă de poziţia lui obişnuită pe această temă, încât nu ştiam ce să mai spun.

— Dacă vrei într-adevăr să vezi pe cineva mort, îl împuşti, a spus el. Şi dacă totuşi vrei să pară un accident, îl arunci pe geam sau îl împingi în faţa unui tren. Conducte de frână? Dacă le tai, lichidul se scurge încet şi până la urmă frânele nu mai funcţionează, dar n-ai de unde să ştii precis când se va întâmpla asta. E o metodă prea nesigură.

— Se pare că te-ai gândit mult la ea.

A oftat din nou şi s-a lăsat pe spate, punându-şi mâinile sub cap.

— Dar articolele din The Times şi de pe BBC ordine? am întrebat eu. Ce legătură există între ele şi Max?

— Niciuna, a spus. Nu ştiu. Pur şi simplu căutam pe Web informaţii despre copii dispăruţi, piste şi conexiuni posibile cu Project Rescue. Încercam şi eu marea cu degetul, Ridley. Încercam să-mi dau seama dacă ce ştim noi nu cumva e doar

o mică piesă dintr-un puzzle mult mai mare.

— Şi?

— Şi ştii ceva? Nu-i aşa. Şi mai ştii ceva? Când m-am gândit la articolele alea, am început să privesc totul din altă perspectivă. Ce mi s-a întâmplat mie, da, într-adevăr, a fost urât. Dar nu atât de urât ca suferinţele prin care au trecut puştoaicele şi puştii despre care am citit acolo. Eu încă mai trăiesc. Noi încă mai trăim.

Am scuturat din cap. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Aseară chiar că erai supărată, spuse el în direcţia tavanului. După ce-ai plecat, mi-am dat seama pentru prima oară cât de mult rău îţi făceam obligându-te să rămâi blocată în toată povestea asta. În loc să caut motive pentru a căuta în continuare, am încercat să găsesc motive pentru a înceta s-o mai fac. Şi astea sunt concluziile la care am ajuns. Max e mort – eşti sigură de asta. Nimeni nu va plăti pentru Project Rescue. E necinstit, e incorect, dar nu e treaba mea să fac dreptate. Chestia asta o să-mi distrugă şi ce mi-a mai rămas din viaţă.

S-a întors să se uite la mine.

— Şi am să te pierd şi pe tine, dacă nu cumva te-am pierdut deja.

Suna atât de bine – exact ce-mi doream de atâta vreme să aud din gura lui Jake. Aproape că aş fi putut să mă ascund în ce auzeam şi să cred că până la urmă totul va fi bine.

Poate că încerca să mă apere de ceea ce aflase, poate că încerca să găsească o soluţie ca să-mi dea drumul din laţ o dată pentru totdeauna, poate că încerca să repare ruptura din relaţia noastră – n-aş fi putut spune care dintre ele. Dar am ştiut – cu o siguranţă rece ca gheaţa – că minţea. Şi tot atunci am ştiut că nu va înceta niciodată să caute dreptatea în care credea decât atunci când o va găsi sau va fi ucis de ea. Nu sunt convinsă că-i păsa care dintre variante se va adeveri până la urmă.

— Aşa e? m-a întrebat, ridicându-se şi trăgându-mă spre el. Te-am pierdut deja?

Mi-am încolăcit braţele în jurul lui şi l-am lăsat să mă strângă mai tare.

— Nu ştiu, Jake. Zău că nu ştiu.

Şi eu eram o mincinoasă. Mincinoşi îndrăgostiţi.

Când m-am trezit a doua zi, Jake plecase. Pe perna lui era un bileţel: A trebuit să plec. Te iubesc sincer, Ridley. Vorbim mai târziu. Ceva din biletul acela şi din scrisul lui mâzgălit pe bucata de hârtie luată de pe biroul meu m-a făcut să mă înfior.

Când m-am dus la bucătărie, am văzut fără pic de mirare că dosarul lui dispăruse.

7

Aţi observat, probabil, că n-am prieteni. N-a

fost întotdeauna aşa. Aveam mulţi prieteni în liceu. Cât eram la colegiu cunoşteam o mulţime de lume, mă înţelegeam bine cu colegele de cămin. Am avut câţiva iubiţi. Am avut şi câteva prietene apropiate – ştiţi voi, genul cu care petreci o noapte întreagă stând de vorbă, înfulecând o grămadă de iaurt de la gheaţă şi dând în cărţi. Dar nu cred că eu mi-am pus vreodată sufletul pe masă aşa cum făceau ele. În ce-i priveşte pe băieţi, n-aş putea spune că m-am frământat prea mult din cauza lor. Sinceră să fiu, cred că eu le-am sfâşiat inimile mai des decât ei mie. Pe vremea aceea, nu prea aveam motive reale de suferinţă legate de familia mea – mai puţin în privinţa lui Ace, iar acela era un secret păzit cu străşnicie. Poate că am fost prea reţinută, nu m-am dăruit atât de mult pe cât aş fi putut. Poate de aceea s-au destrămat relaţiile mele de-atunci odată cu trecerea anilor.

Am ţinut totuşi legătura cu câţiva dintre cei pe care-i cunoscusem la colegiu, după ce toţi am trecut de la boema studenţiei la viaţa „în câmpul muncii”. Julia, o graficiană spurcată la gură, care studia artele marţiale; Will, amicul şi câteodată amantul meu chitarist; Amy, o fată veselă şi zglobie, care a intrat în lumea editorială. Una câte una însă, toate aceste relaţii au început să cadă în uitare. Julia şi cu mine păream să fim într-un soi de competiţie pe care niciuna din noi n-ar fi reuşit s-o câştige vreodată. Will voia mereu de la mine mai mult decât eram dispusă să-i dau. Iar Amy a

intrat într-o relaţie cu un italian arogant şi parcă a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului.

Mai erau şi alte motive pentru care se părea că nu reuşesc să încheg prietenii trainice cu nimeni. Fireşte, Ace mi-a consumat întotdeauna o mare parte din energie. Mereu am fost neobişnuit de apropiată de tatăl meu, n-am simţit nevoia să am o confidentă. Pe urmă au mai fost şi anii mei cu Zack, care nu se dădea în vânt după viaţă socială; petreceam foarte mult timp acasă. Plus povestea cu Project Rescue, apoi Jake. Să nu mă înţelegeţi greşit: am o sumedenie de cunoştinţe şi de colegi. Sunt invitată la nenumărate petreceri – mă rog, în interes profesional. Dar prieteni adevăraţi, prieteni de suflet? Bănuiesc că n-am pe nimeni, în afară de Jake şi de tata, iar relaţiile mele cu ei sunt serios puse sub semnul întrebării.

E posibil totuşi să nu fie vorba de niciunul dintre aceste motive, aceste raţiuni exterioare. Poate că eu sunt de vină, scriitoarea din mine care întotdeauna se distanţează puţin şi observă. Eram în acelaşi timp suficient de aproape ca să fiu de-a lor şi destul de departe ca să-i văd aşa cum sunt în realitate. Poate că ceilalţi simt această contradicţie, percep distanţa pe care o păstrez în mod inconştient. Nu ştiu. Indiferent de motiv, în ultima vreme am fost singură aproape tot timpul.

Mă gândeam la asta pentru că a trebuit să-mi pun întrebarea de ce am făcut ceea ce am făcut în continuare. Care-i părerea mea? N-aveam unde să

mă duc, n-aveam pe nimeni cu care să lămuresc povestea, pe nimeni care să mă convingă să renunţ la ceea ce aveam de gând să fac.

Era frig când am ajuns pe veranda din faţa casei. M-am aşezat pe leagănul agăţat de tavan şi mi-am făcut vânt înainte şi înapoi, uitându-mă la nişte copii care băteau mingea pe stradă. Toţi aveau feţele îmbujorate şi ţipau cât îi ţinea gura – mai mult băieţii, dar nici fetele nu se lăsau mai prejos. Era o joacă destul de brutală – îmbrânceli, căzături pe asfalt, mai ţâşneau şi câteva lacrimi –, dar nimic care să te înspăimânte. Mi-am amintit cum mă jucam şi eu pe stradă, în copilărie. Combinaţia aceea de entuziasm şi efort fizic avea ceva anume, o încărcătură electrică de care nu prea mai ai parte după ce te maturizezi. Acum, tot ceea ce te face să te simţi la fel de bine ca atunci e însoţit de un fel de lest care îţi împovărează sufletul.

Scoteam pe nări norişori de abur şi picioarele îmi amorţiseră. Aşteptam deja de vreo două ceasuri, dar eram pregătită să aştept oricât. Când soarele începuse să apună, am văzut-o coborând din autobuz la colţul străzii şi venind spre mine. Era slabă şi gârbovită. Purta un palton modest şi o căciulă din lână albastră şi căra nişte pungi de cumpărături. Şi-a ţinut privirea în pământ în timp ce se apropia de casă. Ajunsă la poartă, a ridicat capul şi m-a văzut.

— Nu pot să vorbesc cu tine, zise ea. Doar

ştii foarte bine.

— Ancheta s-a terminat. Poţi să vorbeşti, dacă vrei. A lăsat jos cumpărăturile şi a deschis poarta, apoi a urcat pe alee. Nu m-am oferit s-o ajut. Nu mai era ca altă dată.

— OK, spuse ea. Atunci nu vreau. N-am nimic să-ţi spun, fetiţo.

M-am uitat la ea în timp ce descuia uşa – părea palidă şi trasă la faţă. Cearcănele negre îmi spuneau că nu doarme bine şi am simţit un fel de satisfacţie victorioasă, rece şi întunecată. Nu m-am ridicat nici după ce a intrat şi a tras pungile înăuntru. A închis uşa, apoi am auzit cum o încuie. M-am apropiat şi m-am uitat la ea prin geam.

— Ştiu că trăieşte, i-am spus.

Nu ştiam, de fapt. În realitate eram sigură că e mort. Voiam totuşi să văd care va fi reacţia ei.

Şi-a apropiat faţa de geam. Mă aşteptam să văd frică, dar am văzut un amestec de furie şi milă.

— Ţi-ai pierdut minţile? m-a întrebat ea.

— Tu ai identificat cadavrul în noaptea aceea, am spus. De ce n-a făcut-o tata?

— Tu de ce crezi? Pentru că nu suporta ideea, Ridley. Nu suporta ideea să-şi vadă cel mai bun prieten cu faţa sfâşiată, de nerecunoscut, să-l vadă mort pe-o targa. M-a chemat şi m-am dus, l-am scutit de calvarul ăsta.

— De ce tocmai tu? De ce nu mama?

— De unde naiba vrei să ştiu? s-a răstit ea.

Ochii îi scăpărau sălbatic.

— Eşti sigură că el era? Sau şi despre asta ai minţit? A închis ochii şi a dat din cap.

— Ar trebui să te întrebi dacă nu cumva e cazul să te duci la doctor, mi-a zis cu răutate.

Am lăsat să treacă două-trei clipe. Mă uitam la femeia pe care o iubisem altă dată, dar care nu mai era. Dispăruse mai total decât dacă ar fi murit.

— De ce ţi-e frică, Esme? am întrebat-o într-un târziu.

Am fost surprinsă să-mi aud vocea înecată în tristeţe.

A pălit, cred că mai mult de furie. Şi de ură. Mă ura, aproape îi vedeam ura, o simţeam ieşind din ea în valuri.

— Mi-e frică de tine, Ridley, a spus ea într-un final. Ne-ai distrus pe toţi şi nu ţi-a fost de-ajuns, vii în continuare să dai cu barosul. Ar trebui să-ţi fie ruşine pentru ce-ai făcut.

Am izbucnit în râs, aburind geamul dintre noi. Un râs care până şi mie mi-a sunat fals şi neplăcut. Ştiam ce crede ea – că totul a fost din vina mea. Ştiam că şi părinţii mei gândeau aproape la fel, că sunt vinovată măcar în parte. Incredibil cum totul se reducea la ce le făcusem eu lor, şi nu invers. O nimicitoare demonstraţie de narcisism, dar bănuiesc că era acelaşi narcisism care le dăduse puterea să se poarte aşa cum se purtaseră cu bieţii copii – şi cu mine. Aveau nevoie

să fie perfect convinşi de propria lor dreaptă judecată. Erau momente când aproape că mi se făcea greaţă, când încercam să nu mă mai gândesc la asta. Cred că acesta era de fapt unicul motiv pentru care Jake nu voia să-l creadă pe tata când spunea că nu ştie nimic, pentru care nu voia să-l ierte.

Odată, demult, m-ar fi durut inima să ştiu că Esme mă urăşte. Acum, pur şi simplu mă enerva.

— O să mă dau în leagăn aici până voi primi toate răspunsurile, am zis zâmbind.

— N-ai decât, o să sfârşeşti ca reportera aia de la New York Times, am auzit-o spunând cu atâta venin, încât m-am dat un pas înapoi.

Vorbele ei mi-au provocat o explozie de artificii în piept.

— Poftim? am zis. Ce-ai spus? Despre Myra Lyall vorbeşti?

Mi-a aruncat o privire neagră şi puteam să jur că i-am văzut colţurile gurii răsucindu-se într-un rânjet greţos. Atunci mi-a tras perdeaua în nas şi am auzit-o îndepărtându-se pe coridor. Prin ţesătura fină i-am zărit silueta dispărând prin dreptunghiul luminat al unui toc de uşă. Am strigat după ea de câteva ori, am izbit cu pumnii în uşă, dar nu mi-a răspuns. Am observat că puştii de pe stradă nu se mai jucau. Câţiva se holbau la mine, iar ceilalţi dădeau să plece.

În cele din urmă am renunţat şi am pornit pe jos spre gară, cu inima bătând să-mi spargă

pieptul şi ameţită ca după o beţie. Eram atât de şocată de ceea ce-mi spusese, încât nu puteam nici măcar să-mi dau seama ce întrebări ar fi trebuit să-mi pun. Îmi simţeam pieptul greu sub povara spaimei, aveam senzaţia ciudată că am ajuns la marginea vieţii şi sunt pe cale să păşesc în gol… din nou. Oamenii din jur mi se păreau plini de răutate. Cerul căpătase o nuanţă plumburie şi ameninţa să ningă.

Părinţii mei locuiau doar la o staţie de Esme, aşa că am luat-o într-acolo. Ştiam că nu erau acasă, plecaseră săptămâna trecută într-o croazieră de o lună pe Mediterana. Tata fusese obligat să accepte un soi de semipensionare, aşa că acum „putem în sfârşit să mai şi călătorim, să ne ducem în locurile pe care ne-am dorit dintotdeauna să le vedem”, cum spunea mama, cu un aer de veselie forţată. Îmi părea bine pentru ei (nu chiar), dar chestia asta mă şi rodea teribil. Eu eram ţăndări pe dinăuntru, iar ei păreau să treacă senini peste toate. Mă enerva cumva şi faptul că ei puteau să meargă mai departe, iar eu nu. Ştiu că era o reacţie infantilă.

Am plecat pe jos de la gară şi am trecut prin centrul simpatic al oraşului, amenajat să arate ca o carte poştală, cu prăvălii şi restaurante în clădiri cu acoperiş de şindrilă, cu un magazin universal unde se vindea îngheţată şi cu felinare cu gaz încă în stare de funcţionare. Am luat-o pe o stradă care şerpuia în sus, printre splendide case restaurate,

în stil victorian, cuibărite pe peluze impecabile. Aici fiecare anotimp îşi păstra individualitatea şi era frumos. Astăzi însă, când majoritatea copacilor îşi pierduseră culorile de toamnă, la ceasul când lumina e încă prea puternică pentru ca lămpile de pe străzi să fie aprinse, dar destul de slabă încât să fie o atmosferă melancolică, priveliştea nu mai era atât de frumoasă. De o vreme încoace nu-mi mai plăcea să vin acasă, mai ales azi.

Am deschis cu cheia mea şi m-am dus direct în biroul tatii. M-am oprit în prag, cu mâna pe clanţă. Când Ace şi cu mine eram mici, această cameră ne era strict interzisă dacă nu eram însoţiţi de vreun adult, aşa că, firește, mă fascina. Mă străduiam veşnic să inventez un motiv pentru a obţine o invitaţie înăuntru, ca şi cum timpul petrecut acolo cu tata ar fi fost dovada că mă făcusem mare. Invitaţia n-a venit niciodată.

Nu voiam să mă strecor pe furiş acolo, cum făcea Ace; pe-atunci, nu vedeam ce rost are. Dar fratele meu încerca mereu să ajungă unde n-avea voie. De fapt, în noaptea în care i-a auzit pe Max şi pe Ben discutând despre Project Rescue şi în care Max m-a adus acasă, Ace era ascuns în spatele biroului tatii. Multă vreme n-am ştiut nimic despre asta.

Când am mai crescut, am început să înţeleg că această cameră era refugiul tatii: un loc unde putea să rămână singur, departe de sâcâielile copiilor, departe de cicăleala nevestei; unde putea

să fumeze un trabuc la fereastră sau să bea un whisky în linişte. Acum, o vedeam doar ca pe un simbol al tuturor secretelor la care nu fusesem părtaşă, al tuturor minciunilor care-mi fuseseră spuse.

Când am păşit înăuntru, într-o tăcere deplină, casa parcă şi-a ţinut respiraţia. M-a întâmpinat o dezordine prăfuită; era singurul loc din toată casa pe care mama îl ocolea în permanenta ei cruciadă pentru curăţenie. Mirosea vag a fum de trabuc. Canapeaua cu fotoliu asortat şi otomana erau la fel ca în copilăria mea, îmbrăcate în catifea verde-închis. O măsuţă joasă pentru cafea, din lemn masiv, era acoperită cu cărţi şi reviste. În şemineu, câteva lemne şi vreascuri aşteptau să fie aprinse.

Tata obişnuia să stea nemişcat în faţa focului şi ochii lui deveneau ciudat de inexpresivi în timp ce se uita la flăcări. Copil fiind, mă întrebam adesea la ce se gândea când rămânea singur înăuntru. Acum m-am întrebat dacă se gândea la noaptea în care Max mă adusese aici şi-i rugase să mă crească ei, ca pe copilul lor; dacă se gândea la ceilalţi copii din programul

Project Rescue şi la ce se alesese de ei; dacă se gândea la noaptea în care mama lui Max murise. Oare aflase ce susţinea Nick Smiley că s-a întâmplat în noaptea aceea? Se temea că Max are şi altă faţă? Iar dacă ştia, de ce rămăseseră în continuare atât de apropiaţi?

Dacă avusesem vreodată o urmă de afecţiune pentru acest loc interzis, ea dispăruse între timp. Acum nu-mi mai doream decât să scotocesc prin el, să-i deschid sertarele, să-i smulg cărţile de pe rafturi. Voiam să găsesc ceea ce ascundea acolo – indiferent ce-ar fi fost. Îl uram pentru toate secretele pe care le păstrase, inclusiv ultimele clipe din viaţa lui Max. Ce-şi spuseseră el şi tata în noaptea aceea, după ce îmi închiseseră uşa în nas?

Vă gândiţi probabil că m-am instalat, ca de obicei, într-o stare de negare. Vă gândiţi la fotografii, la neconcordanţele din raportul medicului legist, la comportamentul bizar al lui Esme şi la ameninţările ei. Probabil că sunteţi convinşi deja că Max trăieşte. Dar esenţa problemei era că Max, Max al meu, murise. Orice resuscitare era imposibilă. Omul pe care îl adorasem era pierdut pe vecie, din punctul meu de vedere.

Dacă se dovedea că Max Smiley trăieşte, printr-un bizar capriciu al sorţii sau în urma executării unui plan bine pus la punct, el nu putea fi decât un străin – sau mai rău. Omul pe care credeam că-l cunosc era o fantasmă, arhetipul unchiului cel bun. Adevăratul Max rămăsese un mister, o enigmă terifiantă pe care nu eram sigură că vreau s-o dezleg. Dar dacă trăieşte, mi-am spus, îl voi găsi şi-l voi privi în faţă. Îi voi cere să-mi spună cine este, ce s-a întâmplat în noaptea în care am fost răpită şi mama mea biologică a fost

asasinată. Îl voi soma să-mi spună ce s-a întâmplat cu Jake. Îl voi obliga să răspundă pentru Project Rescue. Îl voi obliga să plătească pentru fiecare dram de mânie neputincioasă şi suferinţă sfâşietoare pe care le provocase. Sună destul de ambiţios, nu? Nici nu vă închipuiţi cât de ambiţios.

M-am aşezat în faţa calculatorului tatii şi l-am pornit. Era un dinozaur şi a durat o veşnicie. Între timp, m-am apucat să scotocesc prin sertare şi am găsit câteva pixuri, elastice vechi şi agrafe pentru hârtie, un vraf de dosare care conţineau documente fascinante – de exemplu facturi pentru apă, telefon şi electricitate, titlul de proprietate pentru un teren pe care îl aveau în New Mexico, dar pe care nu apucaseră să construiască nimic, certificatul lor de căsătorie şi altele de felul ăsta. În sfârşit, ecranul s-a luminat şi calculatorul mi-a cerut parola. N-a trebuit să mă gândesc prea mult. Am tastat „pui drag”, numele lui de alint pentru mine. O succesiune de note muzicale electronice mi-a răsplătit extraordinara capacitate de deducţie.

— Ce cauţi, de fapt? m-am întrebat cu voce tare.

Tata tocmai trecuse printr-o anchetă federală. Orice informaţie potenţial incriminatoare din acest calculator fie fusese deja găsită de anchetatori, fie fusese ştearsă cu grijă. Probabil. Am început să caut fără jenă prin fişierele Word, am scotocit prin folderele „Gospodărie”,

„Discursuri” şi „Corespondenţă generală”. Calculatorul nu era punctul lui forte, aşa că avea puţine fişiere. Le-am parcurs pe toate în nici douăzeci de minute, dar n-am găsit decât materiale inofensive: o scrisoare către un zugrav care le luase banii şi îşi lăsase treaba neterminată în bucătărie, textul unei conferinţe despre indiciile de abuz asupra copiilor la care medicii trebuie să fie atenţi (mă îndoiesc că i-a mai cerut cineva în ultima vreme să ţină asemenea prelegeri), o listă cu probleme casnice pe care trebuia să le rezolve.

Mai departe i-am verificat e-mailurile. Când am deschis Outlook, în inbox au răsărit o mulţime de spamuri. Viagra, fete fierbinţi şi goale-puşcă şi câştiguri fabuloase la o loterie internaţională se băteau între ele pentru a-mi capta atenţia. Am căutat în folderele sent items şi deleted items. Erau goale, conţinutul lor fusese şters definitiv. Niciun mesaj salvat, ceea ce mi s-a părut straniu. M-am gândit la propria mea căsuţă de e-mail. Mie mi-e imposibil să nu salvez aproape tot ce trimit şi ce primesc, catalogat în funcţie de persoană şi subiect. Mi se părea straniu că el nu păstrase nimic, doar era şi mai obsedat decât mine să adune tot felul de fleacuri şi să le pună bine. Cine ştie, poate că ancheta FBI-ului îl speriase.

Începeam să am senzaţia că-mi pierd timpul, când mi-am amintit ce mă învăţase Jake. Calculatorul ţine minte toate site-urile pe care le-ai vizitat. Orice site în care intri îţi trimite un mic

mesaj numit cookie, calculatorul tău îl salvează în memoria lui şi site-ul în cauză te poate identifica data viitoare când îl vizitezi. Există şi un istoric care îţi arată toate site-urile vizitate în ultima săptămână sau în ultimele câteva zile – în funcţie de cum ţi-ai setat browser-ul.

Am intrat în folderul de cookie-uri şi am văzut o mulţime, unele din locuri cunoscute, cum ar fi amazon.com şi reţeaua Home Depot, plus din câteva site-uri de investiţii şi de ştiri. Nimic neobişnuit sau interesant. Am parcurs lista de site-uri vizitate şi, la început, nici acolo nu mi-a sărit nimic în ochi. Pe urmă am dat peste un site a cărui adresă mi s-a părut bizară, doar un şir de cifre, litere şi simboluri aparent aleatorii. Derulând în jos, am remarcat că tata îl vizitase de zece ori în ultimele zece zile. Registrul era setat să şteargă automat orice intrare mai veche de două săptămâni, deci n-aveam cum să ştiu ce făcuse înainte de această dată. Puteam să presupun totuşi, fără să greşesc prea mult, că tata vizita site-ul aproape în fiecare zi.

Am copiat adresa în browser şi am aşteptat să apară ceva pe monitor. Când s-a întâmplat, am văzut doar o pagină goală, care umplea ecranul cu o strălucire roşie atât de puternică, încât efectiv m-au durut ochii. Mă aşteptam să văd un text de introducere sau o fereastră de logare. Nimic. Doar roşul acela violent, fără imagini şi fără text. Avea ceva care îţi dădea fiori. Era culoarea pericolului.

Am mutat cursorul pe suprafaţa paginii şi am dat dublu clic în diverse locuri, dar nu s-a întâmplat nimic. După câteva minute în care m-am holbat la spaţiul acela gol şi roşu, am simţit că mă înăbuş de frustrare, îmi dădeam seama că mă uit la ceva important, dar nu reuşeam să pricep ce înseamnă. Nerăbdarea mea a explodat într-un val de furie copilărească şi a trebuit să lupt cu imboldul brusc şi copleşitor de a lovi monitorul cu pumnul. Am apucat strâns marginea mesei şi am aşteptat să-mi treacă năbădăile. Am expirat – nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia – şi am scris misteriosul URL pe o bucăţică de hârtie pe care am vârât-o în buzunar. Am şters toate gunoaiele care se descărcaseră în inbox pe durata vizitei mele şi am închis calculatorul. (îmi venea să mă duc în bucătărie, să iau spray-ul de curăţat şi să şterg bine biroul, tastatura şi orice altceva mai atinsesem – dar asta a fost o nebunie trecătoare.)

Am dat un tur rapid prin toată casă, prin camerele goale ale copilăriei mele. Livingul unde ne adunam cu toţii în faţa televizorului sau la joacă era aproape la fel, deşi mobila fusese schimbată de curând şi înlocuiseră vechiul televizor cu unul cu ecran lat. Dormitorul părinţilor mei de la parter avea vedere spre grădina mamei. Primăvara, mama lăsa deschise uşile de la terasă şi camera se umplea de mirosul trandafirilor. Mi-am amintit cum mă uitam la ea în

timp ce stătea la măsuţa de toaletă, pieptănându-se şi făcându-şi ochii, şi cum mă gândeam că e cea mai frumoasă femeie din lume. În camera decorată într-un fel de combinaţie tematică Martha Stewart/stil victorian – cu brocarturi grele şi imprimeuri florale – era întotdeauna ordine şi pe noptiere erau mereu cărţi. Sus, la etaj, m-am aşezat câteva clipe pe patul meu de altă dată şi m-am uitat la diplomele înrămate, la premiile câştigate la concursurile de oratorie şi la primul meu articol, publicat în revista şcolii. Aşternutul de pe pat era tot cel de altă dată, marca Laura Ashley. Spaţiul care odată mi se păruse cel mai fericit şi mai sigur de pe lume acum era rece şi întunecos; caloriferele fuseseră închise şi mi-am strâns mai bine jacheta la gât. Am simţit cum ghearele disperării încearcă iar să mă agate, dar m-am ferit din calea lor. Am închis uşa şi am coborât. Am ieşit din casa părinţilor mei, am încuiat uşa în urma mea şi m-am îndreptat iar spre oraş.

Am o uluitoare capacitate de a-mi compartimenta emoţiile. Unii numesc asta negarea realităţii, dar eu cred că e pur şi simplu un talent, acela de a fi capabil să-ţi ştergi din minte o vreme gândurile neplăcute ca să poţi duce la bun sfârşit altceva. În următoarele câteva ceasuri nu m-am gândit deloc la agentul Grace sau la Myra Lyall, nici la întâlnirea mea realmente devastatoare cu Esme Gray. Nu m-am gândit la

Max, nici nu m-am întrebat dacă pumnii de cenuşă pe care-i împrăştiasem de pe podul Brooklyn erau într-adevăr din trupul lui. M-am mulţumit să-mi scriu articolul despre Elena Jansen, l-am corectat cu grijă şi l-am trimis prin e-mail la O Magazine. Îl scrisesem deja pe tot în minte – nu mai trebuia decât să-l culeg. Pentru mine, scrisul în sine nu reprezintă decât zece la sută; restul de nouăzeci la sută e reflecţie. O mare parte din procesul acesta se petrece în inconştient. Am impresia că tot ce fac respectă această regulă.

După ce am scăpat de articol m-am simţit ceva mai bine. În comparaţie cu tragedia Elenei Jansen, propria mea dramă mi s-a părut cam ridicolă şi fără însemnătate… mă rog, cel puţin vreo două-trei clipe. Poate tocmai de aceea scriam asemenea articole şi mă simţeam atrasă de supravieţuitori. Îmi aduceau aminte că povestea mea nu e chiar atât de rea, că alţii au trecut prin încercări mult mai grele. Mă făceau să sper că într-o bună zi îmi voi găsi calea înapoi spre o viaţă fericită şi normală. Eşti oare egoist dacă gândeşti aşa?

Odată articolul trimis, toate celelalte probleme au început să mă sâcâie iar. Am scos din buzunar adresa site-ului acela ciudat şi am copiat-o în browser-ul meu. Pe monitor a apărut pagina roşie; m-am uitat lung la ea, incapabilă să-mi mai desprind privirea. Am mişcat cursorul peste ea în toate părţile şi am dat clicuri la nimereală, la fel

cum făcusem şi în biroul tatii. Nimic. Începea să mă scoată din minţi. Ştiam că trebuie să fie ceva acolo: dacă site-ul n-ar fi existat, pe ecran ar fi apărut un mesaj de eroare. Tata îl vizitase în fiecare zi. Trebuia să existe o cale de acces.

Atunci a sunat telefonul.

— Hei, l-am auzit pe Jake. Ce faci?

— Lucram la un articol pe care trebuie să-l predau mâine.

— Vrei să vin la tine?

— Astă-seară nu. Sunt cam frântă şi n-aş vrea să ratez termenul de predare.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el după o pauză.

— Nu, am minţit. Nu s-a întâmplat nimic.

— Cum te simţi? Ştii tu, cu toată povestea asta despre Max.

— La drept vorbind, am zis, azi nu m-am mai gândit deloc la asta.

Tăcerea lungă de la celălalt capăt al firului îmi spunea că nu mă crede.

— OK, a zis el într-un târziu. Vorbim mâine dimineaţă?

— Sigur.

— Atunci, noapte bună, Ridley.

— Noapte bună, Jake.

8

După un somn groaznic de agitat, m-am

trezit destul de devreme şi am dat câteva telefoane, întâlnirea cu Esme şi informaţiile pe care mi le dăduse agentul Grace despre Myra şi Allen Lyall îmi ardeau mocnit în suflet. Aseară, pe drumul de întoarcere, văzusem un afiş cu portretele lor. La ştirile de dimineaţă prezentaseră chipurile o actualizare a cazului, practic doar declaraţia unui detectiv cătrănit care spunea că n-au niciun indiciu suplimentar şi că-i roagă pe eventualii martori să contacteze poliţia.

Acum mă simţeam legată de Myra Lyall. Începea să-mi pară rău că nu-i răspunsesem la timp. Şi mai era ceva. Mă întrebam dacă nu cumva descoperise un secret – despre Project Rescue sau despre Max – şi acest secret îi adusese condamnarea la moarte. Bănuiala asta era ca o mâncărime insistentă. Fireşte, simţeam nevoia imperioasă să mă scarpin.

Cunoşteam doi oameni la New York Times: Jenna Rich, redactor la secţia Arte & Timp liber, şi un comentator sportiv cu care ieşisem de câteva ori, Dennis Leach (nefericit nume, ştiu)[4]. N-am reuşit să-i găsesc, aşa că le-am lăsat câte un mesaj. Am mai accesat de câteva ori misteriosul site şi am păţit ce păţisem şi în seara precedentă. Până la urmă am renunţat şi am făcut un duş. Exact când terminasem şi trăgeam nişte haine pe

---

4 Numele propriu Leach se pronunţă la fel ca substantivul comun leech, adică lipitoare.

mine, a sunat telefonul.

— Salut, sunt Jenna, am auzit o voce sprinţară. Ce mai faci, străino?

— Bună, Jenna. Mulţumesc că m-ai sunat. La mine, toate bune, n-am de ce să mă plâng. Tu?

Jenna era o gură-spartă, o adevărată moară de zvonuri. Din acest motiv o şi căutasem. Întâi mi-a spus că se măritase anul trecut, între timp fusese promovată şi acum era însărcinată cu primul ei copil. Ştiam că suntem cam de aceeaşi vârstă şi, cu toate că-mi părea bine pentru ea, m-a făcut cumva să mă simt rămasă în urmă – ca şi cum ea sărea peste obstacole cu graţie şi îndemânare, pe când eu încă mă moşmondeam la start. În timp ce ea pălăvrăgea mai departe, m-am întrebat brusc cum s-ar fi desfăşurat conversaţia noastră dacă m-aş fi măritat cu Zack când îmi ceruse mâna, în urmă cu doi ani. Ar mai fi avut loc această conversaţie? Aş fi fost şi eu însărcinată? Aş fi acceptat şi eu unul dintre multele posturi de redactor care-mi fuseseră oferite de-a lungul anilor? Aş fi fost fericită, mi-aş fi ignorat mai departe trecutul, m-aş fi măritat cu un bărbat despre care ştiam că nu-l voi iubi niciodată, dar cu care eram mai mult sau mai puţin compatibilă? N-am meditat prea mult pe marginea subiectului, pur şi simplu nu avea rost. Facem alegerile pe care le facem. Înaintăm pe drumul nostru. Sau ne ghemuim într-un colţ şi ne lăsăm copleşiţi de regrete. Fiecare variantă are propria ei forţă de

atracţie. Deocamdată, eu înaintam.

— Bun, care-i treaba? a întrebat după ce s-a încheiat schimbul de amabilităţi. Ai vreo idee pentru mine?

— Nu chiar, am răspuns. Mă întrebam ce ştii despre Myra Lyall. Mi-a lăsat câteva mesaje la telefon, acum vreo trei săptămâni. Bănuiesc că în legătură cu

Project Rescue. Aveam de gând s-o caut, dar voiam mai întâi să ştiu dacă o cunoşti.

Jenna n-a zis nimic timp de câteva clipe.

— N-ai auzit?

— Ce? am întrebat cu interes, prefăcându-mă că habar n-am.

— Doamne, a oftat ea. Myra şi soţul ei au dispărut acum vreo două săptămâni. Cineva ne-a spart serverele – ceea ce, apropo, ar trebui să fie o chestie aproape imposibilă – şi a şters tot de pe hard-diskul ei, plus toate e-mailurile. Ne-a cam băgat în sperieţi. E îngrozitor, Ridley.

— Incredibil, am spus, străduindu-mă să par suficient de şocată. Cumplit. Şi poliţia ce zice? Are cineva idee de ce s-a întâmplat asta?

— Se vehiculează tot felul de teorii, a spus ea, coborându-şi tonul până la o şoaptă. Unii zic că e proprietarul clădirii. Myra şi soţul ei erau la cuţite cu proprietarul. Locuiau acolo din anii ’70, într-un apartament cu chiria fixată prin lege. Noul proprietar cumpărase clădirea de curând şi voia să-i dea afară ca să poată închiria la preţul pieţei.

Dintr-odată, au început să aibă probleme cu şobolanii, cu gândacii, cu încălzirea. Se pare că se hotărâseră să depună banii de chirie într-un cont cu clauză, pentru ca individul să nu-i poată încasa decât după ce le rezolva problemele. Treaba asta l-a înfuriat la culme. Omul avea legături cu mafia albaneză.

— Dar asta nu explică ce s-a întâmplat cu serverul vostru… sau de ce.

— Într-adevăr, a spus ea încet.

— Bun… şi ce altceva mai zice lumea? Vreau să spun, la ce lucra când a dispărut?

O clipă mi-am închipuit că Jenna îşi pusese lacăt la gură. Îi auzeam respiraţia în receptor. Era o femeie drăguţă, cu trăsături delicate şi un aer serios. Avea ochi verzi scăpărători şi un ten ca de porţelan. Trecuse ceva vreme de când discutasem cu ea faţă în faţă, dar o vedeam în minte încruntându-se şi bătând darabana cu pixul în masă.

— Multă lume de-aici e de părere că descoperise ceva. Dar e numai un zvon.

— Ceva legat de Project Rescue?

— N-aş prea crede. A trimis articolul ăla la tipar cu mai mult de-o lună în urmă. Şi era mai mult de interes social comparativ cu ce făcea ea de obicei, adică investigaţie serioasă. Se apucase de el mai mult din cauză că a obligat-o noul redactor-şef… ştii tu, chestia aia cu „criminalii au faţă umană”. Plus că, pentru un subiect de ştiri,

nu prea mai era o noutate.

— Înţeleg… şi-atunci?

— Acum vreo sută de ani am ieşit o vreme cu un tip care lucrează în IT. Grant Webster. Băiatul era foarte prins în munca lui… un pic cam prea prins, după părerea mea. Exact ăsta a fost motivul principal pentru care ne-am despărţit. Nu-i ajunge ce face la serviciu, are şi un site dedicat istoriei hackingului, cu tot felul de poveşti pe tema teoriei conspiraţiei în mediul digital. În fine, el zice că n-a fost genul obişnuit de hacking. Una e să intri în calculatorul cuiva şi să-i citeşti e-mailurile, să furi codurile cardurilor de credit ale abonaţilor sau să spargi un site şi să-i schimbi conţinutul, şi cu totul altceva e să faci hacking la nivelul necesar pentru a şterge datele de pe un server. Părerea lui e că ori a fost cineva din interior, care a primit bani să facă treaba asta…

A lăsat fraza în suspensie.

— Ori? am insistat eu.

— Ori a fost una dintre agenţiile federale. Am lăsat informaţia să se aşeze.

— Adică CIA sau FBI?

— Exact.

— Deci umblă vorba că Myra a dat peste o informaţie secretă, o conspiraţie în care-i posibil să fie implicată o agenţie federală, aşa că au eliminat-o şi i-au şters toate e-mailurile?

Jenna n-a sesizat scepticismul din glasul meu.

— Plus hard-diskul pe care ţinea toate

materialele la care lucra şi toate materialele la care lucrase vreodată, deşi, normal, majoritatea au fost deja publicate. Şi mesageria vocală. Mesajele vocale, conform lui Grant, sunt mult mai uşor de şters decât e-mailurile.

— Asta da teorie, am comentat eu.

— Ei, ştii cum e, dacă ne-aduni la un loc, o mână de reporteri şi câţiva nebuni care mănâncă IT pe pâine, şi ne pui în faţă câteva beri, nu-ţi vine să crezi ce poveşti scornim, spuse Jenna chicotind. Toţi calculatoriştii ăştia sunt adepţi convinşi ai teoriei conspiraţiei.

Apoi a mai flecărit puţin despre Grant: cum îl bănuia că nu se poate abţine să scrie softuri în minte în timp ce făceau dragoste şi cum ideea lui despre distracţie se reducea la o cutie de Twinkies cu cremă şi un monitor cu diagonala de douăzeci şi unu de inci. A pomenit iar de site-ul lui Grant şi m-am grăbit să-i notez adresa: www.isanyonepayingattention.com. Am lăsat-o să trăncănească mai departe, am chicotit împreună cu ea când era cazul şi am emis onomatopeele afirmative aşteptate, încercând să nu-mi trădez nerăbdarea de a obţine mai multe informaţii despre Myra Lyall.

Am revenit destul de stângaci la subiectul care mă interesa, dar ea n-a părut să observe.

— Mai circulă şi alte teorii fanteziste despre Myra?

— Hmm… singurul lucru pe care l-am mai

auzit e că a primit nu ştiu ce indiciu pe care s-a dus să-l verifice cu câteva zile înainte să dispară.

— Ce indiciu?

— Nu ştiu. Asistenta ei zice că a primit un e-mail – sau un telefon? – care-a făcut-o să plece în mare viteză de la birou. Cam asta-i tot ce se ştie. Toate e-mailurile, ba chiar şi carnetele…

— Au dispărut, am încheiat eu în locul ei.

Am tăcut amândouă câteva clipe. Am auzit alt telefon sunând în fundal şi bătaia sacadată a degetelor ei pe tastatură.

— Ia spune, vrei să te ţin la curent? m-a întrebat ea. În caz că mai aud şi altceva.

— Ar fi nemaipomenit, Jenna. Să nu uit: poţi să-mi spui cum să iau legătura cu Grant? Scriu un articol despre infracţiunile informatice şi tare mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări.

A ezitat o secundă.

— Sigur, a spus în cele din urmă. Nu e domeniul tău obişnuit.

— În ultima vreme am început să mă diversific, încerc să-mi lărgesc sfera de subiecte, vreau să scriu şi despre altceva.

Mi-a dat informaţiile de care aveam nevoie. Înainte să închidă, a adăugat:

— Hei, să nu-i pomeneşti de chestiile pe care le-am spus despre el, da?

— În niciun caz, am asigurat-o.

Am închis telefonul şi am început să mă gândesc la discuţia noastră după ce mi-am turnat

încă o cafea şi m-am dus s-o beau la fereastră. Apoi m-am întors la calculator şi am intrat pe site-ul lui Grant. Pe fondul negru al paginii introductive pâlpâia un text scris cu litere mari, groase şi albe: E cineva atent? Pe al doilea ecran: Guvernul federal îşi bate joc de noi. Pe al treilea: Şi noi stăm tolăniţi în faţa televizoarelor, înfulecând pizza şi lăsându-i pur şi simplu să-şi facă mendrele? Treziţi-vă! Ecranul a început să clipească. A venit momentul pentru o revoluţie. Introducerea pâlpâitoare s-a încheiat şi s-a deschis prima pagină a cuprinsului propriu-zis. Era încărcată până la refuz cu text scris cu negru şi roşu, aranjat în aşa fel încât să semene cu o pagină de ziar. Titlul principal, plasat în mijloc, suna aşa: UNDE ESTE MYRA LYALL???

Articolul relata detaliile deja cunoscute ale dispariţiei celor doi, Myra şi Allen Lyall, informaţii care îmi fuseseră deja transmise sau pe care le citisem în articolele din dosarul lui Jake. Continua aşa:

Poliţia din New York şi mass-media vor să vă facă să credeţi că proprietarul albanez al clădirii în care locuiau soţii Lyall este singurul răspunzător pentru dispariţia lor, că mafia albaneză i-a executat din cauza apartamentului „cu clauză de excepţie”, a cărui chirie nu putea fi majorată. Doar ăsta-i obiceiul nostru, în America: să aruncăm pisica moartă peste gard, în curtea lor, a celor veniţi din Lumea a Treia! Dar

realitatea e următoarea: foarte puţini deţin resursele şi tehnologia necesare pentru a pătrunde ilegal în serverele de la New York Times şi a şterge datele. Mesajele ei vocalei OK, asta-i la îndemâna oricărui amator. N-ai nevoie decât de un nume de utilizator şi o parolă şi treaba e ca şi făcută. Dar să-i accesezi e-mailurile şi fişierele, şi nu numai pe cele din cutia ei poştală şi de pe hard, ci şi pe cele de backup de pe servere? E aproape imposibil. Mai puţin dacă eşti CIA, FBI sau vreo altă blestemată de agenţie guvernamentală.

Unii dintre noi sunt de părere că Myra a dat peste ceva care trebuia să rămână îngropat. Ştim sigur că ultimul material pe care l-a publicat era despre programul Project Rescue. (Asta da, culmea muşamalizării guvernamentale. Aţi văzut pe cineva condamnat în cazul respectiv? Sute, dacă nu chiar mii de copii din familii sărace, răpiţi din casele lor şi VÂNDUŢI unor familii bogate. Şi nimeni n-a ajuns la puşcărie pentru asta??? Chiar nu crede nimeni că asta-i o mare mârşăvie?)

Ajunsă în acest punct a trebuit să-mi stăpânesc un fior neplăcut, când m-am întrebat dacă erau pomeniţi acolo şi tata sau Max. Nu erau. Era ciudat să citesc aşa ceva despre Project Rescue. Nu mă gândisem niciodată, nici măcar în treacăt, că toată povestea putea fi o conspiraţie, o manevră subterană a guvernului, dar nu-mi venea prea greu să înţeleg punctul de vedere al lui Grant.

Ştim cu certitudine că Myra a primit un telefon la birou vineri, înainte să dispară, şi că a plecat în cea mai mare grabă. Asistenta ei spune că era „entuziasmată şi parcă puţin speriată”. Atunci a fost văzută ultima oară la Times.

Dacă Myra şi-a salvat însemnările pe un CD pe care l-a ascuns undeva (aşa cum vă sfătuiesc eu MEREU să faceţi, oameni buni, atunci când vă ocupaţi de un subiect delicat!), s-ar putea să avem mai multe date de pornire. Oricine deţine mai multe informaţii despre Myra sau are vreo idee ori vreo teorie e rugat să ia legătura cu mine. Vreau să dau o mână de ajutor. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, aveţi mare grijă cu cine staţi de vorbă, ce spuneţi şi cum spuneţi. Pentru o comunicare fără riscuri, sunaţi-mă la numărul care urmează şi aranjăm o întâlnire.

Am citit şi restul paginilor. Erau acolo articole despre epidemiile de gripă, sindromul Războiului din Golf, uraniul sărăcit, periculoasele cookie-uri, gripa aviară, emisiunile de tip reality show, plus o galerie de celebrităţi din lumea hackerilor (toţi sub pseudonim, fireşte). După Grant, cam tot ce poate fi considerat neliniştitor pe lumea asta are legătură cu „imperiul răului” – guvernul federal al Statelor Unite. Omul avea un stil molipsitor. Când am terminat lectura, începusem deja să fiu de acord cu el.

M-am ridicat de la computer şi m-am dus de fereastră, încercând să mă concentrez mai bine.

Mă intriga un lucru. Da, ştiu: numai unul? M-am întors în cameră şi am răscolit printre hârtiile de pe birou până am găsit carneţelul roz în care îmi notez mesajele telefonice. L-am răsfoit şi am descoperit unde scrisesem numărul de telefon al lui Myra Lyall, data şi ora la care mă sunase. Aflasem de la Jenna că Myra trimisese materialul la tipar cu mai mult de o lună în urmă. Mie îmi telefonase ultima oară acum două săptămâni şi jumătate, cu câteva zile înainte ca ea şi soţul ei să dispară – conform agentului Dylan Grace. Dacă nu mă căutase pentru articolul pe care-l scria despre Project Rescue, atunci de ce?

Cu toate că trecuseră câţiva ani de la moartea lui Max, apartamentul lui era neatins, exact cum îl lăsase el. Tata refuzase să-l vândă, deşi întreţinerea era ridicol de mare. După moartea lui, amândoi începuserăm să mergem acolo aşa cum alţii se duc la cimitir: ca să ne amintim, să ne simţim aproape de el.

Eu mă duceam acolo să-i miros hainele. Stăteam în debaraua transformată în dressing. Era de fapt o cameră uriaşă, mai mare decât dormitorul meu de-acasă. Cu dulapurile ei splendide, din lemn masiv, şi cu servanta din mijloc, acoperită cu o placă de granit, în ale cărei sertare stăteau ciorapii, lenjeria de corp şi accesoriile, arăta mai degrabă ca raionul de îmbrăcăminte de lux pentru bărbaţi de la Barneys decât ca un şifonier supradimensionat. Mă

plimbam printre şirurile de mătăsuri şi gabardine, atingeam ţesăturile şi inspiram parfumul costumelor. Acolo îi simţeam mirosul – nu doar adierea slabă a apei lui de colonie care se încăpăţâna să nu dispară din sacourile pe care le purta zilnic, ci şi altceva. Ceva care-i aparţinea numai şi numai lui Max. Durerea şi mângâierea se amestecau în inima mea când mă uitam la curcubeul cravatelor, la cutiile de pantofi perfect aranjate, la parada cuminte a cămăşilor în culori deschise – alb, gri, bleu – din bumbac, fără apret (orice altceva îi irita pielea gâtului).

„Sunt doar obiecte”, obişnuia să spună Zack – fostul meu iubit şi aspirant la condiţia de ucigaş – când mă duceam acolo. „Nu mai au nicio semnificaţie acum, când el nu mai este”. Nu putea să înţeleagă nici de ce eu adormeam pe canapea, printre milioanele de poze cu cei din familie, şi mă simţeam în siguranţă, legată de trecutul fericit când toţi eram împreună.

Bineînţeles, asta se întâmpla înainte, când pierderea lui săpase un gol în miezul fiinţei mele şi credeam că nu-l voi mai putea umple niciodată. Înainte să aflu că e tatăl meu.

Intrând pe uşă în dimineaţa aceea, după conversaţia cu Jenna, ştiam că nu vin acolo pentru o terapie cu amintiri. Nimic din ce era acolo nu-mi mai putea aduce alinare. Tristeţea se uscase şi se răcise. În sufletul meu nu mai erau acum decât furie şi prea multe întrebări fără răspuns.

Tristeţea era un sentiment pe care nu mi-l puteam permite. Îţi retează genunchii şi îţi slăbeşte voinţa. Şi aveam senzaţia că mă bălăceam în mine însămi cam de prea mult timp. Tristeţea mă făcea mai slabă.

Bănuiam că orice indiciu despre Max – despre Max cel adevărat – dispăruse de mult. Descoperisem cu peste un an în urmă că avocaţii îi luaseră dosarele, agendele (în care îşi nota totul, ca într-un jurnal) şi calculatorul. Lucrurile de valoare, cum ar fi ceasurile de mână şi bijuteriile, precum şi toate celelalte obiecte personale ajunseseră la părinţii mei. Aşadar nu prea ştiam de fapt ce caut. M-am apucat pur şi simplu să deschid sertare şi dulapuri, să răsfoiesc cărţi vechi, să mă uit în spatele fotografiilor înrămate.

Dar sertarele şi fişetele erau goale. Nu exista niciun seif secret sub podea sau în spatele tablourilor.

Totul era exact la fel ca atunci când el mai trăia – în perfectă ordine… dar mort. Golit de energia vieţii, de orice informaţie vitală şi document important. Mort.

Un lucru pe care-l remarcasem nu o dată la Max era pedanteria lui. Sertarul pentru ciorapi, în care fiecare pereche era împăturită precis, iar şirurile erau atent organizate după culoare, m-a dus cu gândul la felul în care alinia şi îndrepta tot timpul obiectele: tablourile de pe pereţi, argintăria de pe masă, ustensilele de pe birou sau

de pe masa de toaletă. Pe mama o scotea din minţi, probabil pentru că şi ea era tot atât de chiţibuşară. Părea să-şi închipuie că e într-o competiţie neîncetată cu Max, mai ales când el venea la noi şi începea să rearanjeze masa deja pusă, să-şi facă de lucru cu bolul de cristal din mijloc sau să alinieze şi mai precis tacâmurile.

Bineînţeles, Max avea angajaţi care-l urmau peste tot şi strângeau după el. Le impunea nişte standarde atât de stricte, încât fluctuaţia era extrem de mare în rândurile lor. Asistenţi, cameriste, bucătari veneau şi plecau, o paradă de străini politicoşi şi distanţi, întotdeauna agitându-se în jurul lui Max, întotdeauna înlocuiţi după săptămâni sau luni. Doar Clara, care era parţial cameristă, parţial bucătăreasă, iar uneori făcea pe dădaca pentru mine şi Ace, a rezistat de-a lungul anilor fără să pară vreodată tulburată de pretenţiile lui Max. Ce spunea asta despre el? Nu ştiu. Era doar o amintire care urcase la suprafaţă în timp ce cotrobăiam prin apartamentul lui. Poate că nici nu însemna ceva. Poate că acolo nu era nimic care să însemne ceva.

După o vreme, frustrată, m-am aşezat pe patul lui Max. Un pat triplu, de dimensiuni uriaşe, cu cearşafuri din bumbac egiptean de cea mai bună calitate şi acoperit cu o cuvertură moale din mătase naturală, de culoarea ciocolatei, pe care pluteau o mulţime de perne decorative asortate. M-am cufundat în moliciunea lui şi am încercat să-

mi dau seama ce făceam acolo, ce anume căutam şi ce aveam de gând să fac cu eventuala descoperire.

După vreun minut, m-am ridicat iar şi m-am apropiat de nişa din peretele opus, unde, pe câteva etajere suspendate, se aflau un televizor cu ecran lat, o puzderie de fotografii înrămate (majoritatea cu mine) şi diverse suveniruri pe care le adusese din călătoriile lui în jurul lumii – un elefant din jad, un Buddha mătăhălos, câteva girafe sculptate delicat într-un lemn de un negru intens. Ochii mi-au căzut pe un obiect familiar, o scrumieră hidoasă din lut, pe care se vedea imediat că o meşteriseră nişte mâini de copil: opera mea de când eram la grădiniţă. Era pictată pestriţ, în mov, roz-aprins, verde-crud şi portocaliu. În centru scrisesem ÎL IUBESC PE UNCHIUL MEU MAX, iar numele meu era gravat dedesubt. Nu-mi mai aminteam când o făcusem, dar ştiam precis că Max o ţinea întotdeauna pe masa din birou. M-am întrebat cum ajunsese pe etajera din dormitor. Am ridicat bolul din lut şi l-am ţinut în palmă, cuprinsă de o tristeţe grea. Când mă pregăteam să-l pun înapoi, am observat că fusese aşezat peste un mic orificiu care semăna cu o gaură de cheie. Am studiat repede restul etajerelor, în căutarea unui sertar sau a vreunui indiciu oarecare, dar părea să fie o gaură de cheie spre nimic. Cu greu m-am abţinut să nu dau de perete cu afurisita de scrumieră.

M-am dus înapoi şi m-am aruncat pe pat.

Abia atunci am simţit-o. Adierea fină a unui parfum bărbătesc. Nu o amintire senzorială, ci un miros recent, plutind în aer sau poate impregnat în cearşafuri. Mi-a făcut inima s-o ia la galop. M-am ridicat repede şi am scormonit cu privirea prin cameră, căutând ceva care nu era la locul lui. Mi s-a părut că ceasul de pe noptieră a început brusc să ticăie asurzitor pe fondul îndepărtat al zgomotului de pe stradă.

Prezenţa spiritelor e o chestie subtilă. Nu farfurii care zboară prin cameră sau pereţi din care curge sânge, nici vaiere lugubre pe un coridor întunecat pavat cu dale de piatră. E vorba de mirosuri şi nuanţe de lumină, de o siluetă familiară într-o fotografie, de o faţă zărită fugar în mulţime. Aceste nuanţe, aceste momente nu sunt deloc mai puţin terifiante. Te izbesc cu aceeaşi forţă în plexul solar, te înfioară cu degete la fel de reci pe şira spinării.

Cum stăteam acolo adulmecând, incapabilă să mă mişc, am inspirat mirosul lui. Al lui Max. Indiferent de reacţia subtilă dintre pielea lui şi colonia pe care-o folosea, mirosul acela nu putea fi al altcuiva. La fel ca tata, care mirosea a ploaie şi Old Spice, sau ca mama, a cremă Nivea şi ceva acrişor, asemănător cu oţetul… Era inconfundabil, de neuitat. Mi-am încordat auzul şi am ascultat tăcerea. Un zgomot înfundat şi ritmic m-a făcut în cele din urmă să mă pun în mişcare. Am străbătut

camera şi am intrat în baia principală. O altă încăpere imensă, jenant de opulentă, placată cu granit, cu instalaţii din crom patinat, jacuzzi, duş şi saună. M-am oprit în prag şi am remarcat că uşa cabinei de duş şi oglinzile erau uşor aburite. M-am apropiat şi am deschis uşa din sticlă. Din fiecare duză a capului gigantic de duş, cu efect de cascadă, care atârna agăţat de tavan, ţâşneau picături mici care se adunau în mijloc şi formau o singură lacrimă enormă care cădea în gaura de scurgere. Am răsfoit în minte un catalog întreg de explicaţii pentru folosirea recentă a duşului. Clădirea era sigură, intrarea era păzită. Părinţii mei, singurii care aveau acces acolo în afară de mine, erau amândoi plecaţi. Am întins mâna şi am închis robinetul. Zgomotul a încetat.

Respiram întretăiat şi mâinile îmi tremurau uşor din cauza adrenalinei. Din câte ştiam eu, o dată pe lună venea o echipă de la o firmă de servicii, pentru curăţenie. Dar eram sigură că luna asta trecuseră deja pe-aici şi nu lăsaseră niciodată un robinet deschis sau vreun fir de praf.

Am luat telefonul portabil de lângă patul lui Max şi l-am sunat pe portar.

— Da, domnişoară Jones, a zis Dutch, eternul paznic pe lângă care trecusem la venire.

— Azi a fost cineva în apartament?

— De când am intrat eu în tură, nu. Sunt aici de la cinci dimineaţa, mi-a răspuns el.

S-a auzit foşnet de hârtie.

— Niciun vizitator seara trecută şi nici ieri. În registru nu apare nimic.

— Bine, am spus.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Mulţumesc, Dutch, am zis. Am închis înainte să-mi pună şi alte întrebări. Telefonul a sunat până să apuc să-l las din mână.

Am răspuns în mod reflex. Am auzit doar pârâituri.

— Alo? am spus. Legătura s-a întrerupt.

Uneori am impresia că nu fantomele, ci spaţiile întunecoase în care ne închipuim că sălăşluiesc sunt mai înspăimântătoare. Cu spaima în suflet, mi-am continuat căutarea prin apartament. Mă apropiam de fiecare cotlon cu reticenţă, întorceam brusc capul, simţeam nevoia să-mi pun mâinile la ochi, ca atunci când mă uit singură, noaptea, la un film de groază. Privind lucrurile în retrospectivă, probabil că de fapt îmi doream să nu găsesc nimic. Eram gata să-mi dau toată silinţa şi să verific, pentru că aşa, dacă s-ar fi adeverit răul cel mai rău, puteam să şterg măcar autoculpabilizarea de pe lista sentimentelor negative. Voiam să ştiu că n-am închis ochii, aşa cum făcuse Elena.

Cerul devenise de un albastru întunecat şi începeam să mă simt obosită. Parfumul dispăruse şi baia era acum complet uscată. Deja mă întrebam dacă nu cumva imaginaţia îmi jucase vreo festă. Am aprins câteva lămpi ca să alung

întunericul sumbru care mă apăsa. Apoi ceva mi-a atras privirea.

Am văzut un obiect mic şi alb sub măsuţa de cafea. M-am aplecat şi am luat de-acolo o cutie de chibrituri. Am răsucit-o în palmă. Pe fiecare faţă era gravat în relief un simbol opalescent, pe care îl distingeai doar ţinând cutia într-un anumit unghi faţă de lumină. Trei cercuri intersectate în interiorul unui al patrulea cerc. Avea un aer familiar, dar n-aş fi putut spune de ce. Stomacul mi s-a strâns şi o vagă senzaţie de greaţă mi s-a furişat în sus pe gât. Am deschis cutia. Înăuntru era mâzgălit următorul mesaj: Arată-le asta la uşă. Întreabă de Angel.

În visele mele discut cu el şi îi pun toate întrebările la care vreau un răspuns. El stă lângă mine, la fel ca în ultima seară pe care am petrecut-o împreună. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji şi el vorbeşte, răspunzându-mi cu ochi rugători, ţinându-mă de umeri. Buzele i se mişcă, dar nu aud ce spune. Mă atinge, dar stă în spatele unei bariere invizibile. Nu pot să-mi întind braţele spre el şi nu-i aud vocea. Încerc să-i citesc de pe buze, dar îmi este interzis s-o fac până nu va rosti cuvintele îmi pare rău, Ridley. Se întinde iar spre mine şi mă trag înapoi. Furia şi ura din aceste vise sunt mai intense decât orice sentiment pe care l-am cunoscut în stare de veghe. Îmi dau seama că ţin un pistol în mână.

Şi atunci mă trezesc, disperată şi

neajutorată, înainte nu credeam în vise recurente, dar orice psihiatru îţi poate spune că prin intermediul lor mintea ta rezolvă ceea ce nu eşti în stare să rezolvi în mod conştient. Nu-i mare filosofie. Păcat că în cazul meu nu prea dădea rezultate.

9

În cutia poştală de-acasă era o ilustrată de la tata, trimisă, se pare, în timpul unei escale la Positano. Ne distrăm de minune! spunea, cu scrisul lui de mână ascuţit şi grăbit. Ne gândim la tine, ca întotdeauna. Sinceră să fiu, simpla idee de a-i vedea pe părinţii mei cutreierând prin Europa, făcând întruna poze şi trimiţând cărţi poştale în toate direcţiile îmi făcea greaţă. Am aruncat ilustrata la gunoi, mi-am turnat vin din sticla pe jumătate goală lăsată în bucătărie şi am început să-mi ascult mesajele. Aveam un sentiment neplăcut şi m-am surprins uitându-mă prin apartament, verificând prin uşa deschisă dormitorul cufundat în întuneric.

„Hei, eu sunt, Jake. Crezi că ne putem vedea în seara asta? Treci pe-aici pe la opt, dacă ai chef. Poate mergem la Yaffa. Sau unde vrei tu”.

M-am uitat la ceas. Era şase şi jumătate. Mi-era foame, mi-era urât şi chiar ar fi fost o idee s-o iau spre centru şi să mă întâlnesc cu el.

Biip.

„Eu sunt”. O voce masculină joasă, de fumător şi depresiv. Ace. „N-am mai vorbit de câteva zile. Vreau să te văd. M-am gândit la nişte chestii”.

La naiba. Altă listă interminabilă cu incriminări pe care psihiatrul lui îl încuraja să le pună în discuţie, împotriva părinţilor mei – şi a mea, pot să pun pariu.

— Sigur, m-am adresat aerului din apartament. Abia aştept.

Brusc, m-a izbit gândul oribil că-mi plăcea mai mult de Ace pe vremea când se droga. Deşi pe-atunci era tot atât de depresiv şi înclinat să dea vina pe alţii, nu era nici pe departe autoreflexiv.

Biip.

„Salut, sunt Dennis. Mi-a făcut plăcere să-ţi aud vocea. Sună-mă când poţi”.

Redactorul sportiv de la New York Times, cu care ieşisem de câteva ori. Părea plin de entuziasm. Ştiam că de obicei stă până târziu la redacţie, aşa că mi-am încercat norocul: m-am dus în biroul meu, i-am găsit numărul şi l-am sunat. Când mi-a răspuns, m-am străduit să par relaxată şi dornică de flirt şi i-am turuit minciuna pe care i-o servisem şi lui Jenna, cum că voiam să o sun pe Myra Lyall.

— O întâmplare bizară, care te bagă în sperieţi, a încheiat el după ce-mi spusese în linii mari aceeaşi poveste pe care o ştiam deja de la Jenna.

— Dar e groaznic, Dennis, am zis. Şi, după ce-am lăsat să treacă două-trei clipe: O cunoşti bine pe asistenta ei? Am primit şi de la ea un telefon… Stai, cum zicea că o cheamă?

Minciună.

— Sarah Duvall.

— Da, exact.

— Mda, mai iese din când în când la un pahar cu noi. Drăguţă fată. În clipa asta e cam derutată. Nimeni nu ştie dacă Myra se va întoarce şi nimeni n-are curaj să spună răspicat că n-o să mai apară în vecii vecilor, aşa că Sarah s-a trezit într-un fel de purgatoriu profesional. Nu-i deloc comod pentru ea.

S-a instalat o tăcere stânjenitoare. Mi-am amintit cum ieşisem într-o seară cu Dennis şi el s-a îmbătat aşa de rău în timpul mesei, la Union Square Cafe, încât aproape că şi-a pierdut cunoştinţa, rezemat de perete într-un club unde ne-am dus mai târziu. M-am văzut nevoită să-l car literalmente în stradă şi să-l depun într-un taxi, în timp ce el încerca să mă lingă pe gât. Cam greţos.

— Deci… a zis el într-un târziu. Ai chef să ieşim undeva?

— Sigur, am spus. Stai să mă uit în agendă, să văd ce am săptămâna viitoare. Te sun eu.

— Perfect. Abia aştept.

Am închis, ştiind amândoi la fel de bine că nici prin cap nu-mi trecea să fac asta.

În timp ce puneam receptorul la loc, am avut

o senzaţie bizară şi neplăcută, ca şi cum cineva se uita fix la ceafa mea. M-am învârtit cu scaunul şi am înfruntat spaţiul gol din spatele meu. M-am plimbat prin tot apartamentul, dar n-am văzut nimic spre care să arăt cu degetul, niciun obiect mişcat din loc. M-am întrebat dacă nu cumva sunt paranoică, însă pur şi simplu simţeam că ceva nu e în neregulă. Elanul mi se consumase şi abia aşteptam să ies de-acolo.

Am luat-o spre centru, hotărâtă să merg pe jos. Am pornit spre sud, pe Park Avenue South, am scurtat prin Madison Square Park şi am ieşit în colţul dinspre Flatiron, către Broadway. Am intrat pe Broadway, apoi am cotit-o spre est, pe Eighth. Cel mai bine îmi merge mintea atunci când sunt în mişcare prin oraş. Zgomotul de fond şi personalităţile diferite ale cartierelor mă energizează. Şi uite-aşa, în timp ce extravaganţa plină de sine de pe Park Avenue South se metamorfoza în freamătul de pe Broadway şi apoi în familiara vigoare din East Village, m-am gândit la experienţa din apartamentul lui Max. Am încercat să-mi explic totul: site-ul roşu şi cutia de chibrituri, fantomaticul parfum al lui Max şi baia udă, apelul de la Myra Lyall şi dispariţia ei, ştergerea fişierelor de pe serverele ziarului New York Times, ce aflasem de la Jenna. M-a apucat durerea de cap şi am simţit că umerii mi se încordează. Cu cât mă gândeam mai mult la toate astea, cu atât mi se înceţoşa mai tare mintea şi cu

atât mai nebuloasă şi mai vag primejdioasă părea să devină toată povestea. Mai era şi agentul Dylan Grace, cu apariţiile lui ciudate şi ameninţătoare, cu retragerile lui grăbite.

— Ce se petrece? am întrebat cu glas tare, fără să vreau.

Propriile mele cuvinte m-au luat prin surprindere, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Cerul se întunecase şi se făcuse mai frig. Ca de obicei, nu mă îmbrăcasem destul de gros. Am simţit telefonul vibrându-mi în buzunar şi l-am scos afară cu o mână rece, ţeapănă şi înroşită. Era un mesaj anonim. Spunea aşa: The Cloisters[5]. Mâine. 8 PM. Să nu ai încredere în nimeni.

Încă mai tremuram când am împins uşa atelierului. Nu mă oprisem să mă întreb de ce era deschisă, mă repezisem în sus pe scara îngustă, neluminată, şi intrasem. Aveam senzaţia că mă urmăreşte cineva, deşi nu văzusem nicio figură suspectă pe stradă. Mi se tăiase răsuflarea şi a trebuit să mă opresc câteva clipe. În atelier era întuneric, singura geană de lumină venea dinspre micul birou al lui Jake, de undeva din stânga. Am pipăit peretele, am găsit întrerupătorul şi l-am apăsat, dar nu s-a întâmplat nimic. Locul era un

---

5 The Cloisters („La Schituri”) – ansamblu muzeal dedicat artei şi arhitecturii europene medievale, amenajat în parcul Fort Tryon din nordul Manhattanului.

fost depozit vechi, aproape fără ferestre şi pustiu; instalaţia electrică era mai mult defectă.

— Jake, am strigat după ce mi-am recăpătat suflul.

Niciun răspuns. Am luat-o pe lângă siluetele înalte şi acoperite ale sculpturilor lui; îmi erau la fel de familiare ca un grup de prieteni – gânditorul, bocitoarea, cuplul care făcea dragoste –, dar acum mi se păreau ciudate şi furioase. O clipă, mi le-am imaginat însufleţindu-se sub cearşafurile albe.

Am trecut repede pe lângă ele, spre lumina care venea din biroul lui Jake. Mă aşteptam să-l văd aplecat peste laptop, cu căştile pe urechi, şi să-mi spună, ca de obicei, că uitase de întâlnirea noastră. Cămăruţa era goală, dar laptopul era aprins. M-am apropiat de masă. În paharul luat din pizzeria de la parter cafeaua se răcise.

M-am aşezat pe scaun, mi-am pus braţele pe masă şi mi-am lăsat capul pe ele. Încă îmi mai simţeam bătăile inimii în gât. Dar, treptat, spaţiul acela familiar a început să-mi transmită o stare de siguranţă, de calm. După câteva minute, mi-am îndreptat spatele ca să-mi scot telefonul din buzunar şi să mă uit iar la mesajul primit mai devreme. Făcând asta, am mişcat fără să vreau laptopul lui Jake. Screen-saver-ul cu stele căzătoare a dispărut brusc şi mi-a trebuit o clipă ca să realizez ce vedeam. Mi-au trebuit alte câteva ca să fiu sigură.

Era acelaşi fond roşu la care mă holbasem de atâtea ori pe propriul meu calculator. Acelaşi site. Doar că acum avea o ferestruică deschisă în colţul din dreapta-sus, în care rula un film. Un colţ de stradă aglomerat, trecători bine îmbrăcaţi. M-am aplecat spre ecran. Nu mi-a fost prea greu să identific oraşul pornind de la maşini: taxiuri negre şi burduhănoase, autobuze roşii cu etaj. Londra. Clădirile cafenii şi scunde, magazinele cu vitrine şic şi cafenelele cu terasă pe trotuar m-au trimis cu gândul la Soho, eventual Covent Garden.

M-am uitat mai departe. Era noapte, lămpile aruncau pete de lumină gălbuie. Trecătorii erau îmbrăcaţi gros şi se mişcau repede. Dacă era o transmisiune în direct, atunci trebuie să fi fost după miezul nopţii. Vedeam mai mult tineri, majoritatea în grupuri, probabil îndreptându-se spre casă după o seară la restaurant, la teatru sau după câteva pahare la bar. M-am aplecat spre ecran, fără să ştiu de fapt ce căutam. Mă aşteptam oarecum să zăresc silueta neclară pe care o văzusem în fotografii, cea de la care pornise toată povestea. Dar nu era acolo. Doar trecători veseli, grăbindu-se dintr-un loc în altul în noaptea rece.

După o vreme, m-am lăsat pe spate şi m-am frecat la ochi. Începuseră să mă înţepe şi să-mi lăcrimeze.

— Ce văd eu aici? m-am întrebat cu voce tare. De ce are Jake chestia asta pe calculator?

Un zgomot uşor dinspre atelier a fost

singurul răspuns. Abia atunci mi-am adus aminte că uşa de la parter nu era încuiată. De când veneam aici, o găsisem descuiată o singură dată. Am simţit cum mi se usucă gâtul ca iasca în timp ce mă ridicam încet şi mă apropiam de uşa care despărţea camera mare de birou. Am observat că fereastra înaltă şi îngustă, de altfel singura, era deschisă. Odată cu venirea nopţii, vântul începuse să bată şi curentul făcea să foşnească pânzele albe care acopereau sculpturile lui Jake. Nu mi-a trebuit decât o clipă ca să-mi dau seama, uşurată, că asta auzisem. Mişcarea lentă transforma siluetele acoperite în spirite fără odihnă, ţintuite la pământ, dar visând să-şi ia zborul.

Am scotocit camera cu privirea şi ceva mi-a tras atenţia: o pată mare şi neagră, de forma unui rinichi, pe jos, lângă lampa foto montată pe un trepied pe care o aprindea Jake când lucra. Lângă pată era ciocanul greu pe care-l folosea ca să îndoaie şi să modeleze metalul. M-am apropiat încet de el, parcă ferindu-mă de formele foşnitoare din spate, şi am auzit ţiuitul acela strident (alarma mea în condiţii de stres) în urechea dreaptă. Am ridicat mâna spre bara subţire din metal care susţinea lampa, am pipăit-o şi am găsit întrerupătorul. Becurile din tavan nu se aprinseseră, dar lampa s-a aprins. Incandescenţa ei orbitoare m-a obligat să închid ochii. Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă obişnuiesc cu strălucirea puternică.

Apoi am văzut că pata nu era neagră, ci, fireşte, de un roşu închis. Sânge. Prea mult sânge, indiferent de unde cursese. Am făcut un pas înapoi. Podeaua a început să se legene într-un mod neplăcut.

Atunci s-a auzit un tunet, un bubuit îndepărtat şi insistent. M-am gândit că venea chiar din capul meu, dar până la urmă mi-am dat seama ce era de fapt: zgomot de paşi pe scări. Am intrat în ceva asemănător cu starea de şoc, eram pierdută într-un vârtej de scenarii înfricoşătoare care se terminau cu pata aceea pe podea. Mă tot întrebam al cui sânge era şi mă rugam să nu fie al lui Jake. M-am întors şi-am văzut un bărbat dând buzna în atelier, cu pistolul în mână. Instinctul mă îndemna să fug, dar nu exista decât o singură ieşire.

Apoi mi-am auzit numele:

— Ridley?

Era o voce cunoscută.

Când a păşit în lumină, chipul lui era mai blând şi mai îngăduitor decât îl ştiam; nu arogant, nu conştient de importanţa unor lucruri numai de el ştiute. Agentul Dylan Grace.

— Ridley, a zis el, punându-mi mâinile pe umeri. Ai păţit ceva?

A văzut pata de sânge.

— Eşti rănită?

— Nu, am spus. Nu.

— Ce se întâmplă? De ce ai venit aici?

Voiam să scap de privirea lui intensă. Am început să mă zbat, am încercat să mă desprind din strânsoare, dar şi-a înfipt şi mai tare degetele în umerii mei şi m-a forţat să mă uit în ochii lui.

— Ascultă-mă! Esme Gray a fost ucisă. Martorii spun că l-au văzut pe Jake Jacobsen la locul faptei, în jurul orei decesului. Unde e Jacobsen acum?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Uite, e sânge acolo.

Parcă respiram printr-un pai. Esme murise. Pe jos era groaznic de mult sânge. Unde se dusese Jake? Roiuri de puncte albe mi-au apărut în faţa ochilor, ca un joc de artificii ameţitor. Nu mai ţin minte ce s-a întâmplat după aceea.

Trebuie să recunosc, în situaţii extreme am tendinţa să-mi pierd cunoştinţa. Am aflat asta doar de curând. Dacă m-aţi urmărit de la bun început, s-ar putea să vă amintiţi că aşa fac. Nu e leşin, nici ameţeală bruscă. Seamănă mai mult cu un scurtcircuit. Prea multe informaţii groaznice care intră în sistem, prea multe gânduri negre şi pac! – se stinge lumina. Dar nu leşin. Nici vorbă.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, capul încă mi se învârtea. Am constatat că stăteam pe scaunul de lângă masa de lucru a lui Jake. Agentul Grace găsise undeva o sticlă cu apă; i-a deşurubat capacul şi mi-a întins-o. Părea trist şi avea cearcăne negre.

— Ai spus cumva că Esme Gray a murit? am

întrebat, gândindu-mă că poate visasem.

A dat din cap.

— A murit. Cineva a bătut-o până a omorât-o. Am reflectat la informaţia asta; îmi aducea în minte grozăviile pe care mi le destăinuise Nick Smiley, dar şi ultima mea întâlnire cu Esme şi reprezentarea ei despre mine: cu un baros în mână, sfărâmând vieţile celorlalţi. Faptul că fusese omorâtă, şi încă atât de înfiorător, era din punctul meu de vedere o noţiune abstractă. Nu mi se părea real şi am simţit doar o uşoară greaţă.

— În niciun caz Jake, am spus. Agentul Grace a ridicat din umeri.

— Jacobsen a fost văzut ultima dată pe veranda ei, când bătea la uşă. Cam o oră mai târziu a fost văzut iar, fugind din casă.

— Când?

— Azi, mai devreme.

— Cine a chemat poliţia?

— S-a primit un telefon anonim.

— Dar a fost identificat categoric?

— L-a recunoscut vecina de-alături, îl mai văzuse o dată. Se pare că Esme o rugase să cheme poliţia dacă mai apare pe-acolo în lipsa ei.

Am clătinat din cap.

— Dacă avea de gând s-o omoare, ar fi fost mult mai prudent.

— Cu excepţia cazului în care n-a fost o crimă premeditată.

Am clătinat iar din cap. Era un singur om pe

lumea asta al cărui suflet puteam spune că-l cunosc. Da, ştiam câtă amărăciune şi furie se adunaseră acolo, dar ştiam şi cât de bun – pur şi simplu bun – era acest om. Îl cunoşteam pe Jake. Nu, nici gând.

Încă nu realizasem pe deplin că Esme nu mai era. Mai târziu aveam să plâng, pentru ea şi pentru tot ce însemnase ea pentru mine, cândva. Acum însă, nu mă gândeam decât la Jake.

— Crede-mă, am insistat. Îl cunosc. În niciun caz n-ar putea s-o omoare pe Esme, şi mai ales nu aşa.

Mi s-a părut că vrea să spună ceva, dar s-a răzgândit. Aproape că-i auzeam gândurile: te-ai înşelat şi până acum în privinţa oamenilor, poate că nu eşti cea mai în măsură să judeci caracterul cuiva. Voia să-mi spună că, la un moment dat, aproape toate rudele şi toţi cunoscuţii mei se dovediseră a fi cu totul alte persoane decât îmi închipuiam eu.

M-am ridicat şi am întins mâna în direcţia atelierului.

— Cum rămâne cu pata de sânge? Aici s-a întâmplat ceva. Poate că ucigaşul lui Esme l-a atacat şi pe Jake.

Mi-au venit în minte site-ul roşu (ascuns pentru moment în spatele screen-saver-ului), imaginile de pe strada londoneză, cutia de chibrituri cu simbolul acela bizar şi mesajul scris înăuntru, pe care-o aveam şi acum în buzunar. Mi-

a stat pe limbă să pomenesc de ele, dar mi-am amintit de îndemnul din mesaj: Să nu ai încredere în nimeni. Părea un sfat sănătos. Mi-am ţinut gura.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat agentul Grace. Se uita fix la mine, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile pe faţă.

— La ce te gândeşti în clipa asta?

Am fost tentată să cred că puteam să am încredere în el, să-i pun în braţe toate informaţiile, şi treaba lui dacă voia să le verifice sau nu. E aşa de uşor să dai altcuiva puterea de decizie, să renunţi la orice responsabilitate şi să pleci. Poate că, dacă Jake n-ar fi dispărut (mă rog, nu chiar, dar nu ştiam unde era în acest moment) şi dacă n-aş fi văzut balta de sânge, m-aş fi simţit mai dispusă să apelez la ajutorul agentului Grace. O şoaptă din adâncul sufletului mi-a spus să urmez sfatul din mesaj, altfel, dacă nu mă conformez, va plăti Jake.

— Mă gândesc, am spus cu o voce care şi mie îmi suna uşor isterică, că i s-a întâmplat ceva rău lui Jake. Şi mă întreb ce-ai de gând să faci în privinţa asta.

Nu mi-a răspuns, a continuat să se uite la mine cu ochii lui cenuşii.

— Dacă a omorât-o cineva pe Esme şi aici e sânge – acum ţipam de-a dreptul – nu ţi se pare că trebuie să existe o legătură?

— Exact la legătura asta mă uit, Ridley. Îmi venise rândul să amuţesc.

— Cazul meu cu cei doi soţi dispăruţi, Myra şi Allen Lyall. O femeie omorâtă, Esme Gray. O ditamai pată de sânge în atelierul lui Jacobsen. El, care nu-i de găsit nicăieri şi a fost văzut ultima dată fugind de la locul unei crime. Ce au toţi în comun? Ce fir îi leagă?

Nu trebuia să fii genial ca să-ţi dai seama unde bate.

— Nu sunt eu singurul lucru care îi leagă, am spus pe un ton defensiv.

— Nu, a răspuns el fără grabă. Mai e şi Project Rescue. Şi cu el ai o legătură foarte strânsă.

M-am aşezat la loc. Agentul Grace şi-a tras mai aproape celălalt scaun şi l-a împins spre perete, balansându-se apoi precar pe picioarele dinapoi. I-am urat în sinea mea să cadă pe spate, să se lovească cu capul de perete şi să arate ca un idiot.

— Când te-ai întâlnit ultima oară cu iubitul tău? Accentuase cuvântul „iubit” cu un fel de sarcasm, poate chiar cu ostilitate – dacă nu cu ambele. M-am gândit să-i spun că, dacă vrem să fim foarte exacţi, nu mai e iubitul meu, dar n-am vrut să par lipsită de loialitate faţă de Jake. Nu voiam nici să răspund la întrebările despre natura relaţiei noastre, care ar fi urmat fără doar şi poate.

— Alaltăieri seară.

— Şi când ai vorbit ultima oară cu el?

— Mi-a lăsat un mesaj azi, mai devreme. M-a întrebat dacă vreau să vin aici pe la opt, ca să ieşim la un restaurant.

— La ce oră ţi-a lăsat mesajul?

— Nu ştiu. Cred că pe la trei sau patru.

— Ţi-a atras atenţia ceva în tonul lui?

— Totul părea în regulă.

Adevărul era că nu prea îmi aminteam cum îi sunase vocea.

— Ţi-a telefonat de-aici, a zis el, arătând cu capul spre aparatul de pe masa lui Jake, sau de pe mobil?

— Nu ştiu. Cred că de pe mobil. Nu-mi amintesc.

Mă sunase de pe mobil, era limpede, după zgomotul din fundal. Cel puţin aşa credeam; trebuia să verific lista de apeluri după ce ajungeam acasă. În orice caz, nu voiam ca agentul Grace să ştie că îmi telefonase de pe mobil, mi se părea că asta îl incriminează cumva pe Jake. Ardeam de dorinţa să-l sun chiar acum, dar nu ştiam dacă era înţelept s-o fac de faţă cu Grace.

El a continuat să-mi pună întrebări, notându-şi răspunsurile într-un carneţel negru pe care-l scosese din buzunar.

— Unde ai fost azi, de ce nu i-ai răspuns când te-a sunat?

Am ezitat. Am fost tentată să mint, dar am hotărât că era mai bine să-i spun adevărul.

— Am fost acasă la Max.

Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine.

— De ce?

I-am explicat motivele pentru care mă duceam uneori acolo. Mi-am dat seama după expresia lui că nu înţelegea, comportamentul meu i se părea suspect. Aşa şi era, desigur.

— Poate să confirme cineva că ai fost acolo?

— Portarul, Dutch.

M-am uitat cum îi scria numele.

— Cam atunci a murit Esme, nu? am întrebat, deducând momentul crimei din întrebările lui de până atunci. Pe la trei sau patru după-amiaza.

Nu mi-a răspuns, a continuat să mâzgălească în carneţel. Mi s-a făcut frică pentru Jake, un junghi de panică mi-a străpuns pieptul.

— Trebuie să fiu sincer cu tine, Ridley, a spus agentul Grace după câteva momente. Nu cred că-mi spui tot ce ar trebui să-mi spui şi din cauza asta mi-e foarte greu să am încredere în tine.

M-am străduit să par indignată, dar n-a mers. M-am mulţumit să dau din umeri.

— Crede-mă că mă doare fix în cot de ce crezi tu despre mine, domnule agent Grace, am spus pe un ton voit neutru.

Era adevărat, nu dădeam doi bani pe părerea lui. Era ceva nou: altă dată îmi păsa enorm de ce gândeau alţii despre mine, eram veşnic doritoare să le fac pej>lac şi să respect toate regulile. Dar asta era înainte. Înainte de-a afla că sunt fiica lui Max.

— Nici eu n-am încredere în tine.

M-am întrebat cât va mai dura până va începe să răscolească prin biroul lui Jake, să caute în calculator şi să descopere site-ul acela bizar. M-am întrebat dacă va face legătura între transmisia video de la Londra şi apelul din străinătate pe care-l primisem acasă. Bineînţeles că o va face. Treaba lui era să facă legături. M-am întrebat cât de mult ştia deja. Probabil mult mai mult decât mine.

— O să chem pe cineva să te ducă acasă. Vreau să rămâi acolo, Ridley.

— Eu vreau să rămân aici, poate se întoarce Jake, am spus.

— Dacă se întoarce, îţi garantez că nu va fi disponibil pentru o cină în doi, a zis el cu răceală. Dă-mi mobilul tău.

— Poftim? De ce?

— Vreau să-l sun pe Jacobsen. Am încercat deja să dăm de el, dar nu ne-a răspuns. Mă întreb dacă ţie îţi va răspunde.

Nu ştiam care-mi sunt drepturile într-o asemenea situaţie. Am simţit un alt val de panică, mi-am încrucişat braţele şi mi-am lăsat ochii în pământ. El a întins mâna.

— Serios? l-am auzit spunând. Nu mă face să ţi-l iau cu forţa sau să te arestez, să-ţi confisc obiectele personale şi să-ţi percheziţionez apartamentul. S-ar putea să fiu obligat s-o fac până la urmă, dar nu trebuie neapărat să se

întâmple acum.

Mai mereu arunca ameninţări de soiul ăsta. M-am uitat în ochii lui şi mi-am dat seama că acum nu glumea deloc. După încă două-trei clipe de ezitare, i-am întins telefonul şi l-am urmărit cum caută prin agendă şi apasă pe butonul verde. A comutat pe difuzor şi am ascultat amândoi soneria. Am închis ochii, rugându-mă în gând pentru Jake până a intrat robotul. Inima mi-a sărit din piept când agentul Grace a închis. Mi-am ţinut respiraţia, întrebându-mă dacă va căuta prin lista mea de apeluri, dacă-mi va verifica mesajele. N-a făcut-o, mi-a întins pur şi simplu telefonul înapoi. Am fost surprinsă; logic ar fi fost să-mi ia la puricat apelurile transmise şi primite. Privirile ni s-au întâlnit şi chiar m-am gândit să-i mărturisesc tot ce ştiam. Mai târziu, aveam să-mi amintesc de acest moment: a fost ultimul în care aş fi putut să-i cer ajutorul, să-i apuc mâna şi să ies din groapa pe care mi-o săpasem singură… L-am lăsat să-mi scape.

Un tânăr lipsit de expresie, tuns milităreşte şi cu o cicatrice de la baza gâtului până la ureche m-a dus acasă cu o Crown Victoria. L-am recunoscut: era partenerul agentului Grace. Nu-mi aminteam numele lui. În lumina lămpilor de pe stradă, pe lângă care treceam în viteză, părul lui semăna cu o perie de sârmă. M-am uitat afară şi am lăsat lacrimile să-mi curgă în tăcere, sperând că el nu-şi va da seama că plâng, până când mi-a întins, fără

o vorbă, un pacheţel de şerveţele. Mi-era frică pentru Jake, frică pentru mine şi nu ştiam ce să fac mai departe.

Bărbatul de la volan n-a scos niciun cuvânt când am coborât din maşină. Eram gata-gata să-i mulţumesc (ca să vedeţi ce fată bună sunt), dar m-am abţinut şi în schimb am trântit portiera. În timp ce descuiam uşa de la intrare, am remarcat că el oprise motorul şi se aşeza mai comod în scaun, pregătindu-se pentru o lungă aşteptare.

În ultimul timp am impresia că memoria mă înşală. Când am aflat că majoritatea lucrurilor care, chipurile, însumau adevărul despre viaţa mea erau de fapt minciuni, mi-am pierdut credinţa în memorie. Evenimentele trecute? Am început să mi le amintesc altfel, şi-au făcut apariţia tonalităţi şi nuanţe neobişnuite. Nu mai eram sigură care dintre amintirile mele – cele vechi sau cele noi – erau mai adevărate, ce anume se întâmplase efectiv şi ce nu.

De exemplu, întâlnirile lui Max cu tata, în biroul de-acasă. Întotdeauna mi-i imaginasem râzând şi relaxându-se, bând coniac şi fumând ţigări de foi. Acum mă întrebam despre ce vorbeau când se închideau acolo. Despre mine? Despre Project Rescue? Dacă Max avea realmente latura aceea întunecată, îngrozitoare, tata ştia oare despre ea? îl sfătuia cum să facă faţă „demonilor” de care pomenise în ultima noapte?

Sau discuţiile aprinse dintre Max şi mama.

Ea nu vedea cu ochi buni parada de femei anonime din viaţa lui Max, o deranja profund prezenţa lor în casa noastră. Se certau uneori pe tema asta, dar numai atunci când credeau că tata nu-i aude. Acum mă întrebam de ce-i păsa mamei atât de mult. Exista oare ceva în plus în tonul lor iritat? Intimitate? Gelozie?

M-am gândit şi la femeile lui Max. Cine erau? îmi aminteam numai că toate păreau să fie blonde, toate purtau pantofi cu tocuri înalte, toate erau frumoase şi distante şi aveau ceva de femeiuşcă ieftină. Să fi fost prostituate? Poate că unele chiar erau. N-aveam de unde să ştiu. Niciodată n-am aflat cum le cheamă şi pe niciuna n-o văzusem de două ori la rând. Ce spunea asta despre Max? Aş fi putut încerca să fac nişte conexiuni pornind de aici: imaginea pe care i-o creionase Nick Smiley lui Max, acuzaţiile de matricid, faptul că Max nu avusese niciodată o relaţie serioasă cu o femeie. Dar nu le-am făcut. Nu încă.

Max nu era un bărbat frumos. De obicei era palid şi avea faţa plină de semne de la acneea severă de care suferise în adolescenţă. Părul, încă aproape negru, începuse să i se rărească. Era înalt şi masiv şi se mişca destul de greoi. Avea în schimb o carismă care-i atrăgea pe oameni la fel cum atrage un magnet pilitura de fier. Şi, desigur, avea şi o avere revoltător de mare. Alt pol de atracţie. Pe de altă parte, cu toate că era veşnic înconjurat de lume, purta permanent o aură de

solitudine. De fapt, cred că era cel mai singur om pe care mi-a fost dat să-l cunosc. Poate din cauză că avea atâtea secrete.

După ce am ajuns în casă, m-am întins pe canapea, fără să aprind lumina, şi am început din nou să caut prin amintirile mele despre Max momentele în care îl zărisem în treacăt pe omul adevărat, nu personajul pe care mi-l construisem în minte. Dar n-am putut trece de mit, de povestea de care mă tot agăţăm. Când eram mică, obişnuiam să-mi apropii faţa cât mai mult de ecranul televizorului, încercând să văd ceva dincolo de marginile lui. Eram sigură că mai exista ceva acolo. Dar nu era nimic, doar o imagine bidimensională pe o bucată de sticlă. Acum încercam să privesc dincolo de graniţele memoriei mele. Nu era nimic de văzut nici acolo.

Am încercat să nu mă mai gândesc la Esme şi la cum murise. Mi-am amintit ce-mi spusese Jake, cât de speriată era. Şi eu îi văzusem frica. Se pare că avea motive întemeiate să se teamă. Mi-era imposibil să-mi dau seama cine şi de ce o omorâse. Mi-am amintit şi de ultimele cuvinte din conversaţia noastră.

O să mă dau în leagăn aici până voi primi toate răspunsurile, îi spusesem eu.

N-ai decât, o să sfârşeşti ca reportera aia de la New York Times, îmi răspunsese ea.

Amintirea era urâtă şi m-am crispat gândindu-mă la ea.

Din când în când, luam telefonul şi formam numărul de mobil al lui Jake. Îmi răspundea robotul, îi lăsam un mesaj sau închideam. Încercam să nu mă gândesc la sângele din atelier, la ce păţise, dacă era rănit… sau mai rău. În rest, panica şi neajutorarea mi se zvârcoleau în piept ca o fiinţă vie.

Până la urmă i-am dat un telefon lui Ace.

— Mult ţi-a trebuit până să mă suni, a zis el în loc de un simplu „alo”, probabil fiindcă îmi văzuse numărul pe afişaj.

Sau poate că eram singura persoană care îl mai suna. Stătea într-un apartament cu două camere din Upper West Side, lângă Lincoln Center, cu vedere spre Hudson. Era destul de drăguţ, chiar dacă mobilat sărăcăcios: doar o canapea, un birou, un calculator şi un televizor în living, un pat şi un scrin cu oglindă în dormitor. Susţinea că încearcă să scrie un roman, afirmaţie care mă enerva la culme, din motive pe care nu le-aş putea explica.

— Am o mulţime de chestii pe cap, Ace, am zis, poate un pic mai aspru decât ar fi meritat. Nu eşti buricul pământului.

— O, Doamne. Care-i problema ta?

Mi-am deşertat sacul. I-am povestit tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile, tot ce aflasem, tot ce descoperisem, i-am povestit despre călătoria mea la Detroit, despre Esme, despre dispariţia lui Jake. I-am spus până şi despre

mesajul SMS pe care-l primisem, în ciuda avertismentului de rău-augur pe care-l conţinea. După ce am terminat, am rămas tăcută o vreme, aşteptând ca el să facă vreun comentariu sarcastic, să-mi spună că e cazul să uit tot sau că m-am ţicnit definitiv. N-a spus nimic. Îi auzeam răsuflarea.

— Ace, măcar mă asculţi?

Uneori, în timp ce vorbea cu mine, mai zapa cu telecomanda sau bătea în tastatură, continuând să discute cu partenerii lui de chat. Dar ferească Dumnezeu să primesc eu un telefon pe cealaltă linie sau să aibă el impresia că nu-i acord întreaga mea atenţie, îi sărea ţandăra imediat. Da, ştiu, e cam tâmpit.

— Te ascult, a spus el.

Vocea îi suna ciudat şi tonul era foarte serios. Am făcut o pauză.

— Ţi s-a părut vreodată că Max era… altcineva? l-am întrebat în cele din urmă. Ai observat vreodată la el ceva care să-ţi sugereze că n-ar fi în regulă? înţelegi? Ceva rău, rău de tot.

A oftat, sau poate că expira fumul – deşi se lăsase de fumat, era o parte obligatorie din programul de refacere după dezintoxicare.

— Păi, l-am auzit spunând încet, eu nu l-am văzut niciodată aşa cum îl vedeai tu.

N-am comentat; îmi dădeam seama că îşi adună gândurile.

— Tu l-ai idolatrizat mereu, a zis el într-un

târziu. Nu ştiai că e tatăl tău, dar poate că instinctele, celulele tale ştiau. Te uitai la el cu ochi mari, cu adoraţie. Niciodată n-am înţeles relaţia dintre voi. Când eram copil, mă deruta. Nu reuşeam deloc să pricep ce vedeai la el.

M-a surprins ce-mi spusese, acuitatea şi înţelepciunea cuvintelor lui.

— Tu ce vedeai?

— Sincer? Eu vedeam un bărbat furios şi foarte singur, care se agăţa ca o lipitoare de familia noastră fiindcă el n-avea o familie. Era tot timpul beat, Ridley, cu vreo paţachină atârnată de braţ.

Aici a făcut o pauză şi a inhalat scurt, demonstrându-mi fără urmă de îndoială că fuma.

— Nu-mi dau seama de ce Ben şi Grace îi permiteau să stea atâta timp cu noi, fără să ne supravegheze. N-am înţeles niciodată nici ce vedeau ei la el.

Am încercat să asimilez tot ce auzisem.

— Ştii că o dată m-a pocnit destul de rău?

— Când? am exclamat surprinsă.

— Cred că aveam vreo treisprezece ani. Mă certam cu mama.

De multă vreme nu-l mai auzisem pronunţând cuvântul „mama”. Întotdeauna le spunea părinţilor noştri Ben şi Grace, cred că era un mod de a exprima distanţa care îl despărţea de ei.

— Zbieram amândoi, nu mai ţin minte din ce motiv. Ţipatul era la ordinea zilei. Nu-mi amintesc

să fi fost prea multă linişte la noi. Tu?

Nu puteam să-i răspund. Avuseserăm copilării total diferite, deşi crescuserăm în aceeaşi casă, cu aceiaşi oameni. Am mai spus deja că Ace şi cu mine făceam să apară personalităţi diferite în părinţii noştri, vedeam feţe diferite. Şi cu Max fusese la fel, bănuiesc. Max nici măcar nu ridicase vreodată tonul la mine, darămite mâna. Cu mine nu fusese nici măcar aspru.

Ace n-a mai aşteptat să-i răspund.

— S-a repezit imediat la mine, a continuat el. Mi-a ordonat să nu vorbesc aşa cu mama şi m-a pocnit în falcă.

— Cu pumnul?

— Mda. Din punctul lui de vedere nu prea tare, dar mie mi s-a părut o lovitură zdravănă.

— Şi mama ce-a făcut?

— S-a speriat. L-a dat imediat afară. Pe urmă m-a liniştit, mi-a pus gheaţă pe falcă, dar m-a obligat să-i promit că n-am să-i spun nimic tatii.

— De ce să nu-i spui? A tăcut două-trei clipe.

— Nu ştiu, a zis.

Mi-a părut rău pentru el şi mi-a fost ciudă pe Max că fusese în stare să-l lovească aşa pe fratele meu. Mă derutase şi informaţia că mama îi ascunsese tatii acest incident.

Ace spunea o grămadă de minciuni. Minciuna este una dintre caracteristicile personalităţii unui dependent. Exagera mult pe seama neînţelegerilor de acasă, sau cel puţin aşa credeam eu de cele

mai multe ori. Mi se părea că se foloseşte de asta ca să-şi justifice alegerile proaste pe care le făcuse de-a lungul anilor. Dar acum nu minţea. Povestea lui era lipsită de dramatismul uzual al unui complexat. Şi nu fusese urmată de o tiradă despre ce sentimente îi provocase şi cum îl determinase în final să reacţioneze.

— Mă crezi? a întrebat el.

Sunase de-a dreptul trist. Blestemul mincinosului: când vrei în sfârşit să spui adevărul, nu te mai crede nimeni.

— Bineînţeles că te cred.

Dacă ar fi fost lângă mine, l-aş fi strâns în braţe.

— Îmi pare rău, Ace.

— De ce?

M-am gândit o clipă. Faptul că Max îi trezea asemenea sentimente era un semn de singurătate. Pentru tata Max era cel mai bun prieten, pentru mine era eroul absolut, pentru mama… nici măcar nu ştiam ce fusese pentru ea. Mi se părea straniu şi foarte trist că Ace îl văzuse tot timpul pe Max complet altfel – şi că era posibil să fi avut dreptate.

— Nu ştiu, am zis.

Am auzit clinchetul metalic al unei brichete Zippo, pârâitul foiţei de hârtie care arde şi şuieratul fumului inhalat.

— Pudley, măcar ţi se pare posibil să nu te vâri mereu în câte-un rahat? a spus el, expirând

prelung.

Aroganţa lui obişnuită, însoţită de sarcasm, revenise. Era aproape o uşurare.

— N-am vrut să se mi întâmple toate astea.

— Eşti sigură?

— Cum adică? Ce vrei să spui?

— Adică, acum un an, ai fi putut alege să nu te implici în povestea asta. N-ai făcut-o. Acum, ai şansa să renunţi, să i-o pasezi tipului de la FBI, dar nici prin cap nu-ţi trece. Nu eşti tu aia care nu se mai satură să vorbească despre posibilităţile noastre de alegere, despre cum ne influenţează ele viaţa şi bla-bla-bla? Bun, ce-ai de gând să alegi?

Nimănui nu-i convine să constate că i se dă peste nas cu propria lui filosofie. Trebuie totuşi să recunosc că avea dreptate, cel puţin în anumite privinţe. Făcusem şi alegeri discutabile. Eram vinovată de-a mă fi aşezat singură în calea răului, când aş fi putut foarte bine să mă feresc. Uneori însă, pur şi simplu n-ai de ales, adică nu poţi să întorci spatele şi să pleci.

— Nu ştiu, am spus. Trebuie să mă gândesc.

— Mda, pun pariu că ştiu de pe-acum unde te găsesc mâine seară la opt.

Mi-a zburat gândul la SMS, la Jake. Gheara care mi-a zvâcnit în piept mi-a tăiat respiraţia.

— Ace? am zis, amintindu-mi brusc cum mă simţeam când eram mică şi aveam nevoie de fratele meu, să-mi alunge visele urâte.

— Da?

— Vrei să vii cu mine?

— Fir-ar să fie, l-am auzit şoptind.

Când eram mici, la început nu voia niciodată să mă lase să mă strecor în pat lângă el, dar până la urmă se trăgea întotdeauna mai la perete, ca să-mi facă loc.

— Vrei? am repetat, surprinsă de teama din vocea mea.

A oftat.

— Bine.

Am alunecat într-un somn agitat, pe canapea, cu telefonul mobil în mână. M-am trezit de câteva ori, convinsă că-l auzisem sunând, aşteptându-mă să văd numărul lui Jake pe afişaj, doar ca să constat că mi se păruse. Când a sunat în sfârşit, am răspuns fără măcar să mă uit cine era.

— Jake? am spus.

— Nu. Nu e Jake. Agentul Grace.

— Cât e ceasul?

— Trei dimineaţa.

— Ce vrei?

— Băiatul tău are grupa zero, Rh negativ, da? M-am gândit la sângele din atelier, la cât de întunecat şi de gros părea.

— Da, am răspuns.

Ştiam asta doar pentru că fuseserăm internaţi în spital amândoi şi trăsesem cu ochiul la fişa lui de observaţie. Jake e donator universal – poate să dea sânge oricui, dar nu poate primi

decât de la un alt posesor de grupă zero cu Rh negativ. Mi se părea teribil de nedrept. Iar Jake este, categoric, un om care dă de la el şi nu cere niciodată ceva în schimb.

— Sângele din atelierul lui e AB pozitiv. Gheara din inimă şi-a slăbit strânsoarea şi încordarea mi s-a risipit. Indiferent ce se întâmplase acolo, nu Jake sângerase pe podea. Tot era ceva. Apoi m-am întrebat: oare Jake îmi trimisese SMS-ul?

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine să ştii. N-am spus nimic. Atipic de drăguţ din partea lui să mă sune, dar bănuiam că avea un interes ascuns.

— Te-ai uitat cumva, din întâmplare, prin laptopul lui cât ai stat acolo? m-a întrebat.

Am vrut să-l mint, dar nu eram capabilă să-mi scot vorbele din gură.

— Nu te obosi să-mi răspunzi. Tastatura e plină de amprentele tale.

Mi se părea fascinant cum reuşea el să poarte o conversaţie cu mine fără ca eu să rostesc vreun cuvânt. Avea un adevărat talent.

— Site-ul ăla cu transmisia video de la Londra… îţi spune ceva?

— Nu, am zis, doar ca să am impresia că particip şi eu la discuţie. N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă.

— L-ai mai văzut vreodată?

Atunci am auzit o bătaie în uşă; am auzit-o şi la telefon.

— Pot să intru? a întrebat el.

M-am dus la uşă şi am deschis-o. Arăta obosit. Părul îi stătea ca naiba şi avea o pată de grăsime pe cămaşă.

A închis telefonul şi l-a pus în buzunar.

— Unul dintre vecinii tăi m-a lăsat să intru cu el. Probabil a petrecut o noapte lungă la serviciu, a zis el, răspunzând la o întrebare pe care nu i-o pusesem.

— Unde ţi-e partenerul? am zis, închizând uşa.

Începusem să mă obişnuiesc cu aceste mici intruziuni şi în noaptea asta nici măcar nu mă mai deranjau. Acum, ştiind că în atelier nu era sângele lui Jake, mă simţeam ceva mai relaxată şi-mi recăpătasem simţul umorului. Toate celelalte evenimente păreau foarte îndepărtate, ca un coşmar care se risipeşte.

— În maşină.

— N-ar trebui să mergeţi împreună peste tot? Cum reuşeşti să joci fără el sceneta aia cu poliţistul bun şi poliţistul rău?

— Nu ne înţelegem prea bine.

— Ca să vezi…

Mi-a aruncat o privire întunecată.

— Mă crezi sau nu, să ştii că nu sunt eu personajul rău. S-ar putea să fiu singurul tău prieten.

M-am gândit iar la cât de puţin semăna cu agenţii FBI pe care-i cunoscusem până atunci.

Agenţii cu care avusesem eu de-a face pe durata investigaţiei Project Rescue n-aveau în cap decât de reguli şi proceduri şi erau tot timpul enervant de serviabili şi formali, de birocratici şi precişi. Cu alte cuvinte, exact opusul lui Dylan Grace.

— Unde l-ai văzut prima dată?

— Ce?

— Site-ul.

Am oftat şi m-am lăsat pe canapea. Vorbele lui Ace îmi sunau în urechi. Ai şansa să pasezi toată povestea asta tipului de la FBI, dar nici prin cap nu-ţi trece. Oare de ce? Eram pur şi simplu încăpăţânată? Ţineam morţiş să mă afund atât de adânc în groapă, încât să nu mai pot ieşi niciodată? Poate că traversam un fel de pasă proastă, autodistructivă şi făceam lucrurile pe dos din cauza acestei deprimări difuze care pătrundea insidios în viaţa mea. Am decis să-i dovedesc fratelui meu că se înşela.

— Acasă, am spus cu un suspin. L-am văzut pe calculatorul tatii.

O mărturisire care echivala cu o înfrângere. Ca şi cum aş fi spus: „Nu mă descurc singură”. Parcă l-aş fi trădat pe tata. Nu ştiam la ce foloseşte site-ul şi nici cui îi era destinat, dar nu putea să fie de bine.

— Mai e ceva: când l-am văzut acolo, nu apărea decât un ecran roşu, fără niciun video, am adăugat.

El a tras un scaun de sub masă, l-a încălecat

cum făcea de obicei şi şi-a pus braţele pe spătar. Avea o expresie ciudată. Aş fi fost tentată să spun că era îngrijorare în privinţa mea dacă l-aş fi crezut capabil de un asemenea sentiment. Poate că eram totuşi prea aspră cu el. Dar, din nou: Să nu ai încredere în nimeni. Ar fi trebuit să-mi tatuez pe braţ sfatul ăsta.

— Am încercat să-l accesez din nou de-aici, de pe calculatorul meu, dar n-am reuşit. Doar ecranul roşu, am zis, văzând că el nu spune nimic.

A clătinat din cap, nehotărât, continuând să se uite fix la mine. Mai mereu se uita aşa, parcă încerca să-şi dea seama dacă-l mint şi putea să vadă asta pe faţa mea. Am întors capul; era ceva care mă neliniştea în privirea lui cenuşie. Aş fi putut să-i spun mult mai multe, dar n-am făcut-o. E ca atunci când flirtezi: spui câte puţin, ascunzi câte puţin. Poate că Ace avea dreptate în privinţa mea, la urma urmei.

— Ai vreo idee ce-i cu site-ul ăsta? l-am întrebat, incapabilă să-mi mai stăpânesc curiozitatea.

Nu voiam să discut cu Dylan Grace şi totuşi uite că iar o făceam.

A ridicat din umeri.

— Singurul lucru de care mi-am dat seama până acum e că trebuie să fie un soi de site criptat. Un loc în care laşi şi primeşti mesaje. Trebuie să existe o cale de acces, dar încă n-am reuşit s-o descopăr.

— Şi transmisia video? A ridicat iar din umeri.

— Am pus nişte oameni să se ocupe de ea. O să aflăm destul de curând.

Spre final şi-a coborât glasul, de parcă ar fi emis un avertisment.

Mi-am suit picioarele pe canapea şi m-am întins mai comod. Oboseala îmi trăgea pleoapele în jos. Acum, după ce aflasem că Jake nu păţise nimic, sau măcar că nu sângele lui cursese pe podeaua din atelier, toate celelalte probleme mi se păreau mai puţin terifiante şi urgente. Dar a fost doar unul dintre multele puncte asupra cărora aveam să aflu că m-am înşelat. În următoarele douăzeci şi patru de ore.

Următorul lucru pe care l-a înregistrat mintea mea conştientă a fost lumina soarelui pătrunzând prin ferestrele dinspre răsărit. Mi-a trebuit o secundă ca să mă orientez, apoi tot ce se petrecuse în ziua precedentă mi-a revenit în minte cu o claritate năucitoare. Chiar fusese agentul Grace aici? Chiar îmi spusese că în atelier nu era sângele lui Jake? M-a luat ameţeala la gândul că era posibil să fi visat. Sau că adormisem în timp ce el încă era aici, în apartament. De-a dreptul ridicol! Pe urmă am observat că cineva luase cuvertura aruncată pe jos şi mă acoperise cu ea. O durere surdă mi-a pulsat în spatele ochilor când m-am ridicat. Pe măsuţă era un bilet. Vorbim mâine, suna ameninţarea scrisă pe el, semnată cu

iniţialele D.G. După părerea mea, un scris tipic de ins nesuferit şi arogant: litere largi şi şerpuite, majuscule cât casa. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Îl detestam în continuare, dar începusem să mă obişnuiesc cu felul lui de-a fi.

Am încercat la Jake. Iar niciun răspuns. Mi-am făcut o cafea atât de tare, încât era amară ca fierea. M-am dus în birou şi am aruncat o privire la însemnările pe care le mâzgălisem în timpul discuţiilor cu Jenna şi cu Dennis. M-am uitat la ceas: şapte dimineaţa. Aveam la dispoziţie treisprezece ore în care să aflu cât mai multe cu putinţă despre Myra Lyall şi despre site-ul acela, până să mă duc la The Cloisters.

Ştiu la ce vă gândiţi: că eram, în cel mai bun caz, de-o nesăbuinţă prostească, iar în cel mai rău – că îmi băgăm singură capul în laţ. Ce pot să spun? S-ar putea să aveţi dreptate.

Era prea devreme ca să deranjez un aspirant la titlul de superhacker, aşa cum era Grant, fostul amorez al Jennei, dar oamenii ambiţioşi nu dorm până la prânz. O tânără asistentă de la New York Times, mai ales una care se teme pentru slujba ei, ajungea probabil în zori de zi la birou. Am sunat-o prin centrala redacţiei şi am avut surpriza şi dezamăgirea să dau peste robotul ei. I-am lăsat un mesaj.

„Sarah, sunt Ridley Jones. Înainte să dispară, Myra Lyall a încercat să dea de mine. De-atunci mi s-au întâmplat nişte chestii destul de ciudate. Mă

întrebam dacă am putea sta de vorbă, eventual să ieşim la o cafea?”

Am adăugat numărul meu de telefon şi am închis. Ştiu, era foarte riscant să-i las un asemenea mesaj, când probabil o mulţime de urechi îmi ascultau comunicaţiile – ca să nu mai pomenesc de ale ei. Dar trebuia să-l formulez suficient de interesant încât să fiu sigură că-mi va răspunde. Telefonul a sunat după nici cinci minute.

— Alo? Ridley?

Avea o voce de puştoaică şi vorbea practic în şoaptă.

— Sarah?

— Da.

— Mi-ai găsit mesajul?

— Da, a spus ea. Am putea să ne întâlnim? Am stabilit să ne vedem peste o jumătate de oră la Brooklyn Diner, o groapă pentru turişti din Midtown, unde un newyorkez adevărat nici în ruptul capului nu s-ar duce să mănânce. M-a mirat alegerea ei, dar mi-am spus că probabil nu voia să dea nas în nas cu vreun coleg de la Times.

— Cum o să te recunosc? am întrebat-o.

— Ştiu cum arăţi.

Unul dintre avantajele reclamei proaste, probabil.

Localul era plin. Când am intrat, m-a întâmpinat o cacofonie de voci şi clinchet viguros de tacâmuri. Aromele tari se luau la întrecere să-ţi

atragă atenţia: cafea, ouă cu şuncă, mirosul dulceag al prăjiturilor din tăvile de pe tejghea. Îmi ghiorăia stomacul. M-am oprit lângă intrare şi am căutat prin sală o femeie singură la masă. Am văzut o blondă minionă, cu părul strâns sever la spate, dar avea nasul vârât într-un New York Post şi sorbea cu un aer absent dintr-o ceaşcă de cafea cu multă frişcă. La bar şedea un grup pestriţ. O familie de trei persoane, toţi rozalii şi dolofani, toţi îmbrăcaţi cu tricouri I❤ NY, se îngrămădea peste un ghid turistic cu Statuia Libertăţii pe copertă. M-am rugat în gând pentru ei să scape netâlhăriţi. Un individ gen „om de afaceri” pălăvrăgea tare la telefonul mobil, netulburat de privirile iritate ale celor din jur. O doamnă trecută de a doua tinereţe a lăsat să-i cadă şervetul, iar bărbatul mult mai tânăr care stătea lângă ea s-a aplecat şi l-a ridicat, întinzându-i-l apoi cu un surâs larg.

Am rămas acolo şi m-am uitat la ei, pierzându-mă aproape total, aşa cum am tendinţa, în tot felul de întrebări. Cine sunt ei? Sunt buni sau nemiloşi, fericiţi sau trişti? Ce-i determină să se poarte mitocăneşte sau să fie politicoşi? Unde se vor duce după ce pleacă de aici? Cine va muri până săptămâna viitoare? Cine va trăi până la o sută de ani? Cine dintre ei îşi iubeşte nevasta şi copiii? Cine se gândeşte să-şi schimbe identitatea, să-şi ascundă bunurile de valoare şi să fugă o dată pentru totdeauna? întrebările de felul acesta trec prin creierul meu ca o rafală de mitralieră, abia

dacă sunt conştientă de ele. Parcurgerea catalogului meu interior de întrebări şi posibile răspunsuri mă poate aduce uneori în pragul epuizării fizice şi nervoase. Cred că tocmai de aceea şi scriu, de ceea mi-au plăcut întotdeauna articolele-portret. Cel puţin obţin răspunsuri despre o persoană – sau, mă rog, măcar răspunsurile pe care vrea ea să mi le dea.

Am simţit atingerea unei mâini pe braţ şi, întorcându-mă, am văzut o fată cu părul roşu ca sârma de cupru şi pielea albă şi perfect netedă, ca o coajă de ou. Cearcănele viorii de sub ochii ei, cei mai albaştri ochi albaştri din câţi am văzut, îmi spuneau că e nervoasă şi are insomnii. Expresia de nerăbdare mi-a spus că e speriată.

— Eu sunt Sarah, a zis ea încet.

Am dat din cap şi i-am strâns mâna. Era rece şi moale.

Plasatoarea ne-a condus spre un separeu mai în spate şi ne-am strecurat amândouă înăuntru. Am remarcat că nu şi-a scos haina, aşa că nu mi-am dat-o jos nici eu.

— Nu pot să stau mult, a început ea. Trebuie să mă întorc la birou.

— OK, am zis şi am trecut direct la subiect. De ce m-a căutat Myra înainte să dispară? Iniţial am crezut că voia să discute cu mine despre articolul ei, dar acum ştiu că îl trimisese la tipar înainte să încerce să dea de mine. Ce voia, de fapt?

A apărut o chelneriţă. Am comandat amândouă cafea, iar eu am cerut şi un trigon cu mere.

— Nu ştiu ce voia, a spus ea aplecându-se mult spre mine. Ştiu că lucra la materialul despre Project Rescue. Nu era un reportaj propriu-zis, doar o serie de medalioane ale unor oameni care ar fi putut să fie printre copiii aceia luaţi din casele lor. Nu prea o pasiona subiectul, s-a ocupat de el mai mult ca să-i facă hatârul noului redactor-şef de la suplimentul de duminică. Dar, în timp ce se documenta, a descoperit ceva care-a pus-o realmente pe gânduri.

— Ce?

Avea un aer speriat, ca şi cum era gata în orice clipă să sară în picioare şi s-o şteargă de-acolo. Îmi venea să mă întind spre ea şi s-o apuc strâns de mână, ca nu cumva să fugă.

A clătinat din cap.

— Habar n-am.

M-am uitat la ea, străduindu-mă să-mi ascund exasperarea.

— OK, am zis, expirând lung şi servindu-i un surâs răbdător. Hai s-o luăm de la capăt. Începuse să lucreze la medalioanele astea…

Am lăsat propoziţia în aer, iar ea a continuat-o de unde mă oprisem:

— Şi aduna informaţii de fond despre anchetă, despre Maxwell Allen Smiley şi despre tine. A stat de vorbă cu nişte tipi de la FBI. S-a

enervat rău de tot într-o zi. Tocmai venise de la un interviu cu cineva de la FBI şi zicea că niciodată n-a întâmpinat atâta rezistenţă pentru un caz „hipermediatizat”, mai ales ţinând cont că ancheta fusese deja finalizată. Zicea că începe să aibă impresia că povestea e mult mai complicată decât au lăsat ei să se înţeleagă.

— Şi atunci şi-a propus să descopere despre ce era vorba?

S-a uitat la mine cu nişte ochi mari. Începeam să mă întreb dacă nu era ceva în neregulă cu fata asta. Ori era cam înceată la minte, ori speriată şi, din cauza asta, reticentă. Oare de ce o fi fost de acord să ne întâlnim?

— Nu sunt sigură. Cred că da. Totul s-a întâmplat aşa de repede…

S-a uitat în jos, iar când şi-a ridicat privirea avea lacrimi în ochi. N-am zis nimic, am aşteptat-o să se adune şi să continue.

— Era la ea în birou. I-am auzit telefonul sunând. A răspuns, apoi s-a ridicat şi a închis uşa. N-am auzit ce spunea. După vreo jumătate de oră, a ieşit din birou, mi-a zis că se duce să verifice o pistă şi că nu se mai întoarce până mâine. Dusă a fost.

— N-ai întrebat-o unde se duce? La ce lucrează? Ea s-a uitat lung la mine.

— Nu mergea aşa cu ea. Nu-i plăcea să vorbească despre articolul la care lucra. Numai după ce-l vedea pus în pagină. Oricum, cred că

avea dreptate în privinţa mea.

— Ce vrei să spui?

— La ultima noastră discuţie de evaluare, mi-a zis că se teme că nu-s destul de curioasă, că n-aş avea „sânge de reporter în mine”, ca s-o citez. Şi că poate nu sunt făcută pentru jurnalismul de investigaţie, ci mai mult pentru documentare.

Era clar că acest comentariu o rănise, dar era la fel de clar şi că s-ar putea să fi nimerit exact la ţintă.

Chelneriţa ne-a adus cafelele şi trigonul meu cu mere. Îmi venea să mi-l îndes pe tot în gură, să mă pot consola măcar aşa.

— La sfârşitul programului, când m-am dus să-i închid calculatorul şi să-i sting lumina din birou, a spus Sarah după ce luase o gură de cafea, am văzut o chestie stranie pe monitorul ei.

Am încremenit cu cana de cafea la jumătatea drumul dintre masă şi gură şi m-am uitat la ea.

— Era un site. Ecranul era complet roşu.

Mi-a împins peste masă o bucăţică de hârtie. Am recunoscut imediat adresa, era cea pe care o văzusem în calculatorul tatii şi al lui Jake. Zbârnâitul pe care-l aud în urechea dreaptă în condiţii de stres s-a pornit iar. M-am pomenit că mă uit prin local, întrebându-mă dacă nu cumva ne supraveghează cineva. Simpla menţiune a acelui site îmi stârnea fiori. Nu ştiu de ce.

— Le-ai spus chestia asta poliţiştilor care investighează dispariţia ei? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns ea, ridicând din umeri. Nu i-au dat prea mare importanţă.

— Ştii ceva despre site-ul ăsta? Ce înseamnă? A clătinat încet din cap.

— Nu prea mă pricep la calculatoare, a zis, plecându-şi privirea.

Am pus cana pe masă şi am început să-mi masez fruntea. Începeam să am senzaţia că nici ea nu ştie mai multe decât mine. M-am întrebat din nou de ce acceptase să ne întâlnim. De data asta, chiar am întrebat-o direct.

— Vreau s-o ajut. Am senzaţia că, dacă aş fi fost un pic mai curioasă – aşa cum îşi dorea ea să fiu –, aş fi putut să le spun mai multe celor de la poliţie. Poate că ar fi găsit-o. Mă gândeam că ştii tu ceva, a zis cu o voce tremurătoare. Şi, după o pauză de o clipă: Ştii?

Am clătinat din cap.

— Nu prea.

— Ziceai că ţi s-au întâmplat nişte chestii ciudate. La ce te refereai?

Mi-am amintit de avertismentul din mesajul SMS. Deja îi făcusem confidenţe lui Ace şi, din câte îmi dădeam seama, fusese o greşeală. M-am uitat la ea şi m-am întrebat ce-aş obţine dacă i-aş spune ceva, dacă nu cumva aş avea mai mult de pierdut decât de câştigat. În cele din urmă i-am împins peste masă cutia de chibrituri. A luat-o şi a apropiat-o la câţiva centimetri de faţă, mijindu-şi ochii. A scos din buzunar o pereche de ochelari, şi

i-a pus şi a continuat s-o studieze. A deschis-o şi a citit ce scria înăuntru. Apoi mi-a dat-o înapoi, ridicând din umeri.

— Îmi pare rău.

Era ceva bizar în expresia ei.

— Nu-ţi spune nimic? am întrebat-o.

Dar în acel moment ea căuta ceva în geantă. A pus pe masă cinci dolari şi s-a ridicat repede.

— Trebuie să plec, mi-a spus. Nu cred că ne putem ajuta una pe cealaltă. Tu ar trebui să am observat că se uita peste capul meu, undeva în spate. M-am întors să-i urmăresc privirea, dar nu mi-am dat seama ce îi atrăsese atenţia.

— Ar trebui să ai grijă, a încheiat ea.

— Să am grijă la ce? am zis, întorcându-mă iar spre ea.

A ieşit din separeu şi s-a îndreptat cu paşi mari spre uşă. Am pus şi eu cinci dolari pe masă şi am pornit după ea. Când a ajuns pe stradă, aproape că a început să alerge.

— Sarah! am strigat-o, grăbind pasul. Te rog, stai puţin!

Atunci s-a oprit brusc, de parcă s-ar fi speriat de ceva. A rămas nemişcată o secundă, în timp ce mă apropiam de ea. Apoi şi-a dus mâna la spate, ca şi cum încerca să se scarpine într-un loc unde nu putea să ajungă. A tresărit din nou. Când în sfârşit am ajuns-o din urmă, căzuse în genunchi şi toată rumoarea străzii parcă s-a topit brusc într-o tăcere ucigătoare. M-am lăsat în genunchi lângă

ea. Faţa îi era o mască de durere. Pălise atât de tare, încât era străvezie. A deschis gura şi un firicel de sânge i s-a scurs pe bărbie, alunecând încet spre gulerul cămăşii roz. Trecătorii din jurul nostru au început să-şi dea seama că se întâmplase ceva şi s-au dat la o parte. Cineva a ţipat.

— Ajutaţi-mă! Chemaţi o ambulanţă! am spus, apucând-o strâns pe Sarah, care s-a lăsat moale în braţele mele.

Curând, îi susţineam toată greutatea. Un tânăr s-a oprit lângă noi, şi-a lăsat servieta să cadă pe trotuar şi a sunat la 911.

— Ce-a păţit? l-am auzit spunând.

Nu i-am răspuns. Nu ştiam ce păţise. El a luat-o din braţele mele şi a întins-o pe jos; i-a descheiat jacheta şi i-a dat la o parte cureaua genţii ca de poştaş, pe care o purta în diagonală. Părul i se răsfirase în jurul capului ca o aură. Două flori sângerii îi stricau aspectul imaculat al piepţilor de la cămaşă. Aşa cum zăcea acolo, pe asfalt, arăta ca un înger cu aripile frânte.

Tânărul s-a uitat la mine, uimit.

— A fost împuşcată.

M-am holbat la el, apoi dincolo de el. Din grupul care începuse să se strângă în jurul nostru s-a desprins un bărbat îmbrăcat în negru, care s-a îndepărtat fără grabă. Purta un palton lung şi o pălărie de fetru. Părea să se prelingă ca o umbră şi curând s-a topit în mulţime. Am auzit vaierul

sirenelor.

— Hei! am strigat.

Tânărul care îngenunchease lângă Sarah s-a întors să se uite la mine, cu faţa îmbujorată de emoţie.

— Da?

Dar eu o luasem deja la fugă, împingându-i pe curioşi ca să-mi fac loc.

— Nu pleca! l-am auzit strigând după mine. O cunoşti?

Mi-am fixat privirea pe bărbatul în negru, care mergea grăbit pe strada aglomerată. Pe măsură ce se îndepărta, îl pierdeam tot mai des din ochi şi îl zăream tot mai greu. Mergea spre vest, incredibil de repede. Când am traversat Eighth Avenue, aproape îmi pierdusem suflul. La intersecţia cu Ninth Avenue l-am pierdut de tot. M-am oprit în colţ şi m-am uitat în ambele sensuri ale bulevardului.

Un vagabond care zăcea pe un culcuş din cartoane s-a zgâit cu interes la mine. Avea un aer relaxat şi mulţumit, de parcă stătea pe o canapea în propriul lui living. Ţinea în îndoitura cotului drept un căţeluş chihuahua care tremura de frig, iar în mâna stângă o pancartă. Pe ea scria cu litere mari: NU TRECE NEPĂSĂTOR PE LÂNGĂ MINE. ÎNTR-O ZI S-AR PUTEA SĂ FII TU ÎN LOCUL MEU. Am trecut nepăsătoare pe lângă el.

— Pentru cinci dolari, îţi spun unde s-a dus, a zis vagabondul.

I-am măsurat cu privirea faţa murdară şi barba blondă încâlcită, bluzonul Rangers rupt în mai multe locuri, pantofii desperecheaţi. Nu arăta chiar atât de rău pentru cineva care zace în stradă pe nişte cartoane. Am scos o bancnotă de cinci dolari şi i-am întins-o. El a întins braţul cu pancarta spre sud.

— A aruncat ceva în tomberoanele alea de-acolo şi s-a urcat într-un taxi.

— A oprit un taxi? am zis, pe un ton în care se strecuraseră dezamăgirea şi iritarea.

A ridicat din umeri. Căţeluşul a lătrat ascuţit şi nervos.

M-am apropiat de tomberoanele pe care mi le arătase; erau trei, aşezate unul lângă altul la marginea trotuarului. Duhneau îngrozitor.

— În care dintre ele?

— Ăla de colo, a zis vagabondul, arătând cu degetul spre dreapta.

Am ezitat.

— Frumuşica nu vrea să se murdărească, i-a spus el căţeluşului pe care-l ţinea în braţe, apoi a rânjit amuzat. Bine-ai venit în lumea mea.

I-am aruncat o privire ucigătoare, am apucat capacul tomberonului şi l-am ridicat. Duhoarea şi ce-am văzut înăuntru m-au izbit ca un pumn în plex. Deasupra sacului alb de gunoi era un pistol, cu un amortizor înşurubat pe ţeava. Nu ştiu dacă de vină era mirosul sau arma, dar am simţit că sunt pe cale să vomit. În ciuda senzaţiei de greaţă,

am întins mâna şi l-am ridicat, mai mult ca să mă conving că e real. Era real. M-am uitat lung la el, dar tot nu-mi venea să cred. Văzusem cu ochii mei cum o fată fusese împuşcată pe stradă, îl urmărisem pe atacatorul ei şi îi găsisem arma – un pistol cu amortizor. Am simţi o greutate în piept şi mâinile au început să-mi tremure. Nu ştiu cât timp am rămas aşa.

— Aruncă arma! Mâinile sus!

Am îngheţat şi mi-am desprins cu greu privirea de la pistol. Eram înconjurată de poliţişti. Patru stăteau la câţiva paşi de mine. Alături s-au oprit alte două maşini. Vagabondul dispăruse.

Depresia nu e ceva dramatic, dar te acaparează total. Vine pe furiş – la început aproape că nici n-o observi. Ca un spărgător, îţi intră în casă pe fereastra deschisă în timp ce dormi. La început nu-ţi ia decât mărunţişuri: pofta de mâncare, cheful de-a răspunde la telefon. Pe urmă îţi ia şi lucrurile cu adevărat importante, cum ar fi dorinţa de-a trăi.

În etapa următoare îţi dai seama că ai pietre de moară legate de picioare. Simpla idee de-a te spăla pe dinţi te umple de groază, ţi se pare ceva infernal de greu. Dintr-odată, îţi trăieşti viaţa în alb şi negru – nimic nu mai străluceşte, nu mai există nimic frumos. Muzica devine un zgomot metalic şi străin. Obiectele care altă dată ţi se păreau amuzante sunt acum anoste şi reci.

În prăpastia asta mă afundam în timp ce

eram interogată de anchetatorii secţiei de poliţie Midtown North. Le-am repetat jumătatea mea de adevăr, iar şi iar, în oricât de multe feluri mi-au cerut ei s-o fac: Myra Lyall mă căutase mai demult la telefon, eu încercasem s-o găsesc şi aşa aflasem de la Sarah despre dispariţia ei. Sarah voia să ne întâlnim. Fusese de fapt o neînţelegere: credea că ştiu ce i se întâmplase Myrei. Plecase din local atunci când îşi dăduse seama că nici eu nu ştiam mai multe decât ea. Ieşisem după ea, fiindcă mă simţeam oarecum vinovată. O văzusem cum cade. Când ajunsesem lângă ea/avea două răni de glonţ în piept. Murise după câteva clipe. Îl văzusem pe bărbatul în negru, care tocmai pleca de la locul faptei, şi îmi închipuisem că era ucigaşul. Mă repezisem după el şi găsisem pistolul.

Dacă Sarah păstrase mesajul de la mine, vor afla curând că povestea reală e ceva mai complicată decât varianta pe care le-o spusesem. Mi-am spus totuşi că probabil îl ştersese, la cât de speriată părea.

— Bun, de ce încerca Myra Lyall să dea de dumneavoastră? m-a întrebat cel de-al treilea poliţist, care tocmai intrase să participe la interogatoriu.

Era mai bătrân decât ceilalţi, arăta palid şi obosit. Cămaşa stătea să-i plesnească peste burtă; pantalonii cenuşii erau prea scurţi. Se prezentase, dar deja îi uitasem numele. La ora asta, deprimarea mea se manifesta mai degrabă ca o

apatie.

— Bănuiesc că pentru materialul la care lucra, ceva despre copiii Project Rescue.

S-a uitat mai atent la mine.

— Înseamnă că de-acolo te ştiu.

— Exact, am spus eu căscând, oricât de nepoliticos şi arogant părea un asemenea gest – sau poate tocmai din cauza asta.

Eram sătulă până peste cap de toţi poliţiştii şi de toate şiretlicurile lor stupide. Îşi închipuiau că sunt hârşiţi, trecuţi prin ciur şi prin dârmon, că oamenii nu mai au niciun secret pentru ei, că ştiau cum să mă ia. Dar se înşelau. N-aveau nici cea mai vagă idee. Trecusem prin mult prea multe camere ca asta de când începuseră investigaţiile în cazul Project Rescue. Era un ritual care-şi pierduse capacitatea de-a mă intimida.

Poliţistul nu şi-a luat ochii de la mine. Erau injectaţi, inexpresivi şi reci. Ochii unui om care văzuse atât de multe rele, încât probabil uitase cum arată ceva bun.

— Eşti obosită, domnişoară Jones?

— Nici n-aveţi idee cât…

A oftat abia auzit, apoi şi-a studiat unghiile roase. După câteva clipe s-a uitat iar la mine.

— A murit o fată. Îţi pasă cât de cât de chestia asta?

Întrebarea lui m-a buimăcit. Bineînţeles că îmi păsa. De fapt, dacă mi-aş fi îngăduit să mă gândesc la asta, la propria mea responsabilitate

pentru ce i se întâmplase, la faptul că era a doua persoană care murea sub ochii mei în nici doi ani, m-aş fi năruit ca o statuie lovită cu barosul.

— Bineînţeles, am şoptit.

Mărturisirea mi-a adus un junghi în piept şi un nod în gât. Speram să nu încep să plâng. Nu voiam să plâng.

— Dar nu ştiu cine-a omorât-o, nici de ce. O cunoşteam abia de douăzeci de minute.

A dat din cap, cu un aer solemn, apoi s-a ridicat şi a ieşit fără să mai scoată un cuvânt. Mi-am încrucişat braţele pe masă şi mi-am sprijinit capul pe ele. Am încercat să n-o mai văd pe Sarah prăbuşindu-se pe stradă în faţa mea, să nu-mi mai amintesc seara în care Christian Luna căzuse peste banca din parc, cu un cerculeţ roşu perfect în frunte, să nu mai văd pistolul cu amortizor pe sacul de gunoi. Dar, bineînţeles, toate aceste imagini mi-au fulgerat prin minte ca într-un caleidoscop macabru. Degetele acelea negre se strângeau din ce în ce mai tare în jurul gâtului meu.

Am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se. Mi-am acordat câteva clipe până să ridic capul şi să mă uit cui îi venise rândul să mă interogheze. N-aş fi crezut că mă voi bucura vreodată să-l văd pe Dylan Grace, dar prezenţa lui acolo mi-a alungat instantaneu încordarea. Abia atunci am început să plâng. Fără suspine, doar lacrimi şi un pic de smiorcăială. Agentul Grace a venit la mine

şi m-a ajutat să mă ridic.

— Hai, te scot de-aici, a zis el încet.

— Nu-mi pui cătuşe, nu-i aşa? am spus, ştergându-mă la ochi cu şerveţelul pe care-l scosese din buzunar.

Eram convinsă că mă preia în numele autorităţilor federale. Nu-mi puteam închipui cum altfel ar fi reuşit să mă smulgă din ghearele Departamentului de Poliţie din New York.

— Nu. Dacă eşti cuminte.

Partenerul lui, al cărui nume tot nu-l ştiam şi nici nu-mi doream să-l aflu, m-a escortat până la maşină, în timp ce agentul Grace completa formularele necesare. Eram declarată martor federal – auzisem în treacăt discuţia lui Grace cu unul dintre detectivii care mă interogaseră. Nu-mi dădeam seama prea bine ce însemna asta.

Partenerul lui n-a scos un cuvânt, s-a mulţumit să deschidă portiera din spate şi s-o închidă după ce m-a văzut instalată înăuntru. A rămas în picioare lângă maşină. Era o zi limpede şi însorită, dar rece. Vântul bătea destul de tare. Şi-a aprins cu greu o ţigară, apoi s-a rezemat de portbagaj. Am încercat portiera. Era încuiată.

După ce agentul Grace s-a urcat în maşină, am pornit spre nord. Îmi închipuiam că ne vom duce la sediul FBI, dar la un moment dat am constatat că mă înşelam. N-am întrebat unde mergem. Am profitat de timpul petrecut pe drum ca să închid ochii şi să încerc să-mi dau seama

cum puteam să scap de indivizii ăştia în timp util ca să iau legătura cu Grant, iar apoi să ajung la The Cloisters. Greu, dar nu era nici măcar unu. Încă mai aveam timp.

Când maşina s-a oprit, am deschis ochii. Agentul Grace i-a întins partenerului său un plic mare şi gros.

— Formularele astea trebuie înregistrate, i-a spus.

— De ce eu?

— Face parte din programul tău de instruire, i-a răspuns agentul Grace zâmbind. Când o să iei şi tu un boboc să-l instruieşti, o să poţi să-l trimiţi să-ţi rezolve hârţogăraia.

— Tu unde te duci cu martora?

M-am uitat la ei în oglinda retrovizoare şi am văzut iritare pe faţa partenerului şi indiferenţă pe cea a agentului Grace. Fără un cuvânt, Grace a coborât din maşină şi mi-a deschis portiera. Eram la intersecţia dintre Ninety-fifth şi Riverside. Nu prea înţelegeam ce se întâmplă. Partenerul i-a aruncat o privire urâtă prin geam, apoi a demarat scurt, în scrâşnet de cauciucuri, şi a intrat în trafic.

— Ce facem acum? l-am întrebat.

— Mergem să ne plimbăm.

Inima a început să-mi bată mai tare. Nu-mi plăcea partenerul agentului Grace, dar chiar aveam impresia că el este „poliţistul bun”. Oricât îmi displăcea ca persoană, nu părea să fie

periculos. Cred că pur şi simplu nu aveam încredere în agentul Grace. În jurul nostru era foarte puţină lume. Ne aflam într-un cartier rezidenţial, chiar lângă Morningside Heights. Parcul Riverside e o fâşie îngustă de teren cuibărită între Riverside Drive şi râul Hudson. Se întinde pe culmea unui taluz înalt, iar autostrada merge paralel cu el, la vreo cinci metri mai jos. Auzeam maşinile trecând încoace şi încolo, dar nu le vedeam din cauza unei perdele de copaci. Pe aleea care duce în parc a trecut pe lângă noi o pereche de alergători. În afară de ei, parcul şi străzile învecinate păreau să fie pustii.

— Ce facem aici? l-am întrebat din nou, oprindu-mă brusc.

Nu voiam să merg mai departe nici măcar un pas dacă nu-mi spunea ce vrea de la mine. S-a oprit şi el, şi-a vârât mâinile în buzunare şi s-a uitat la mine. Apoi a luat-o agale către una dintre băncile aliniate pe marginea aleii şi s-a aşezat. Undeva s-a auzit mugetul unei alarme auto, apoi un piuit scurt şi s-a aşternut iar tăcerea. Am ezitat o secundă şi m-am întrebat dacă era cazul să mă aşez şi eu, dar am rămas în picioare.

— Hai să lăsăm prostiile, OK? a spus el.

— Cum adică?

— Acum suntem numai noi, Ridley. Nu ne poate auzi nimeni. Poţi să-mi spui ce se petrece.

— De ce ţi-aş spune tocmai ţie?

— Pentru că tu şi cu mine avem un scop

comun. Ne putem ajuta reciproc.

Am ridicat capul şi m-am uitat la ramurile copacilor de deasupra noastră, la cerul albastru împodobit cu nori albi şi subţiri. Mirosea a gaze de eşapament şi a iarbă udă. De undeva se auzea un ritm de salsa la radio.

— Nu pricep ce consideri tu că ar fi „scopul nostru comun”.

— Nu e evident?

— Nu.

— Amândoi îl căutăm pe tatăl tău.

Ştiam că se referă la Max şi l-am detestat pentru că o spusese aşa. Poate pentru că era adevărat. Chiar îl căutam pe tatăl meu, atât la propriu, cât şi la figurat. Poate că dintotdeauna. Am vrut să neg, dar vorbele m-au ars în piept, apoi mi s-au oprit în gât.

— Toţi îl căutăm, a continuat el. Eu, tu, iubitul tău.

— Max e mort.

— Ştii ceva? S-ar putea să ai dreptate. Dar tot simţi nevoia să-l găseşti, nu-i aşa? Simţi în continuare că trebuie să afli cine era… sau cine este.

Am încercat să mă uit oriunde, numai la el nu.

— Măcar ştii de ce? a întrebat el, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

Am simţit că va începe încă una dintre conversaţiile în care numai unul dintre noi vorbea.

— Pentru că, până nu vei şti, până nu vei şti adevărul, crezi că nu vei afla răspunsul la o întrebare chiar mai importantă. Nu vei afla cine eşti tu. Cine este Ridley Jones.

— Ştiu cine sunt, am spus, ridicând capul.

Dar reuşise să deschidă un hău de spaimă în sufletul meu, spaima că era posibil să aibă dreptate, că nu voi şti cine sunt decât după ce-l voi cunoaşte cu adevărat pe Max. Începând de anul trecut, singura certitudine despre mine însămi era faptul că nu sunt fiica lui Ben şi-a lui Grace. Că nu sunt copilul bun al unor oameni buni. Nu ştiam a cui fiică sunt, nu ştiam absolut deloc. Aveam date mai precise în privinţa originii mele biologice, dar asta era tot.

Poate credeţi că n-am dreptate. Poate vă gândiţi că, din moment ce m-au crescut Ben şi Grace, din moment ce m-au educat şi mi-au dăruit dragostea lor, ei sunt adevăraţii mei părinţi. Da, parţial aveţi dreptate. Dar noi, oamenii, suntem mai mult decât suma experienţelor pe care le-am trăit, mai mult decât lecţiile pe care le-am învăţat – de acord? Nu credeţi că există ceva misterios în fiecare dintre noi? Orice mamă vă va spune despre copilul ei că s-a născut cu o personalitate unică şi singulară, cu anumite preferinţe, cu simpatii şi antipatii care n-au nimic de-a face cu educaţia sau cu experienţa. Aceea era bucăţica din mine care îmi lipsea. Îmi lipsea propriul meu mister, fărâma care exista deja înainte să mă nasc, care trăia în

spiralele de ADN ale lui Max. Dacă nu-l cunosc pe el, cum aş putea să mă cunosc vreodată pe mine însămi? Dintr-un motiv sau altul, nu-mi puneam aceleaşi întrebări arzătoare în privinţa Teresei Stone, mama mea biologică. Mi se părea îndepărtată, aproape ca un basm în care nu prea îmi venea să cred. Poate că întrebările despre ea vor veni mai târziu. Deocamdată Max ocupa un spaţiu imens în viaţa mea.

Îi reproşasem cu atâta înverşunare lui Jake obsesia lui faţă de Max. Bănuiesc că, de fapt, mă înfuria faptul că şi eu aveam una de aceeaşi anvergură.

— Chiar ştii? m-a întrebat agentul Grace. Ştii cine eşti?

— Da, am spus pe un ton defensiv.

— Atunci de ce îl vânezi? Am pufnit în râs.

— Nu-l vânez deloc. Dar tu de ce-l vânezi?

— E de datoria mea.

— Nu, am spus, aşezându-mă lângă el şi privindu-l fix. E mai mult decât atât.

Acum îi venise şi lui rândul să-şi ferească privirea. Abia atunci mi-am dat seama de ce nu aveam încredere în el. Urmărea ceva, ceva mai profund, care nu ţinea numai de simpla dorinţă de a-şi face datoria. Şi el avea nevoie de ceva de la Max. Simţisem asta la el, dar fără a reuşi să definesc exact ce anume.

— Ce, Dylan?

Era prima oară când îi spuneam pe nume.

Părea dintr-odată să fie lucrul cel mai potrivit, ne punea pe picior de egalitate. Remarcasem că şi el începuse să-mi spună pe nume – Ridley – de ceva timp încoace, cu toate că îi contestasem acest privilegiu nu o dată.

— Ce anume cauţi?

Mă aşteptam să se răstească la mine sau să-mi spună că nu e obligat să-mi răspundă. Dar el s-a mulţumit să expire prelung, şi cu ocazia asta să-şi relaxeze un pic muşchii umerilor. Am văzut pe faţa lui ceva ce nu mai văzusem până atunci. Părea mai bătrân, mai aspru şi mai trist.

— Max Smiley… a început, dar s-a oprit, strângându-şi buzele într-o linie subţire şi hotărâtă.

Vorbele parcă i se încleiaseră în gât. S-a uitat la ceva aflat foarte departe, ceva pierdut în zare. N-am insistat, am întors capul ca să nu i se pare că mă holbez la el. Mi-am vârât mâinile în buzunare, încercând să mă feresc de frigul tot mai pătrunzător.

După o vreme – poate un minut, poate cinci –, a spus:

— Max Smiley a omorât-o pe mama.

Am lăsat cuvintele lui să atârne în aer, să se amestece cu zgomotul maşinilor de pe stradă şi cu muzica salsa din depărtare. Undeva se auzea bufnetul unei mingi pe beton, ritmic şi solitar. Am zărit la distanţă silueta unui adolescent jalnic de slab, singur pe un teren de baschet, aruncând la

coş şi ratând.

Nu ştiam ce să-l întreb mai întâi. Cum? Când? De ce? Informaţia se răspândise în mine ca otrava. Îmi provoca furnicături. O durere de cap a început să-mi mârâie surd în spatele ochilor.

— Nu înţeleg, am zis.

— Las-o baltă. N-are importanţă.

I-am pus mâna pe braţ, dar el şi l-a tras imediat înapoi.

— Nu face asta, am spus. Continua să se uite undeva în zare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Dacă n-ai fi vrut să-mi povesteşti, nu m-ai fi adus aici, nu mi-ai fi spus absolut nimic.

În clipa aceea m-am gândit la Jake, la toate secretele din trecutul lui pe care fusesem nevoită să le descopăr încet-încet, scormonind prin nu ştiu câte straturi de minciuni şi jumătăţi de adevăr. Întrebarea unde era acum, de ce nu mă sunase era ca o gleznă scrântită – mă puteam mişca, dar eram tot timpul atentă la durere. De când ne cunoşteam se mai întâmplase doar o singură dată să dispară aşa, dar în circumstanţe disperate. Mă întrebasem nu de puţine ori dacă nu cumva el o omorâse totuşi pe Esme, iar acum se ascundea de poliţie. Dar mi-era practic imposibil să-l văd în postura asta. Sau cine ştie, poate că nu voiam să admit că furia îl făcuse în cele din urmă să-şi piardă capul.

— Amănuntele nu sunt importante, a spus el.

— Dar tu crezi că el a ucis-o.

— Ştiu că el a fost.

În sfârşit, s-a întors să se uite la mine.

— De unde ştii? l-am întrebat. Nu mi-a răspuns. Parcă împietrise.

— Nu poţi să arunci pur şi simplu o afirmaţie incendiară ca asta şi să amuţeşti. Cine era mama ta? De unde îl cunoştea pe Max? Cum a murit? De ce crezi că Max a omorât-o?

A expirat prelung.

— Cadavrul ei a fost găsit pe o străduţă, în spatele unui hotel din Paris. Fusese omorâtă în bătaie, l-am auzit.

M-am înfiorat. Mi-am amintit ce îmi spusese Nick Smiley. Dar vocea lui Dylan era plată, expresia lui – indescifrabilă, de parcă se detaşase complet la nivel emoţional.

— Îmi pare rău, am spus.

Nicio reacţie. Nu reuşeam să înţeleg stilul lui de comunicare. În clipa asta nu-l puteai face să tacă, iar în clipa imediat următoare devenea mut ca un peşte. Am oftat, m-am ridicat şi am făcut câţiva paşi încoace şi încolo, ca să-mi pun în mişcare sângele din picioarele amorţite. Ceva îmi suna fals. M-am uitat la ceas.

— De ce crezi că Max a ucis-o? am întrebat din nou. În absenţa oricăror detalii, povestea părea pur şi simplu inventată. N-avea un aer autentic.

El a deschis gura, apoi a închis-o. După câteva clipe, a spus:

— Hai să zicem doar că avea suficiente motive, plus ocazia s-o facă.

Am clătinat din cap. Nu voiam să creadă că e o lipsă de respect din partea mea pentru el şi tragedia lui, dar nu-mi dăduse nicio dovadă irefutabilă.

— Va trebui să vii cu ceva mai solid decât atât, am spus. Oricum, nu văd ce legătură are cu mine. Adică, am continuat, constatând că nu-mi răspunde, dacă te-ai concentrat asupra mea pentru că ai impresia că ştiu ceva despre Max, te înşeli, nu stai de vorbă cu cine trebuie.

— Nu cred că mă înşel, a zis el. Cred că eşti exact persoana cu care trebuie să stau de vorbă. Repet: am impresia că nu-mi spui tot ce ştii. Acum îţi dau ocazia s-o faci, acum, când suntem numai tu şi cu mine. În clipa asta tu nu eşti martor federal şi eu nu sunt agent FBI; suntem doar doi oameni care se pot ajuta reciproc să găsească acel ceva de care au nevoie ca să supravieţuiască. Tu ai nevoie să-l găseşti pe tatăl tău. Eu am nevoie să-l găsesc pe cel care mi-a omorât mama. Sunt una şi aceeaşi persoană. Ne putem ajuta reciproc sau ne putem face rău reciproc. Tu decizi.

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi să ne lăsăm în pace unul pe celălalt? Cineva a murit azi în faţa mea. Vreau să mă duc acasă şi să uit tot ce s-a întâmplat. Da, ce-ar fi să te întorci la munca ta şi eu la viaţa mea şi să uităm amândoi că ne-am cunoscut? Du-te la un psihoterapeut. Poate că am

s-o fac şi eu.

Şi în clipa aceea am început să mă îndepărtez de el.

Poate chiar urmăream acelaşi lucru. Amândoi voiam ca Max Smiley să plătească pentru ceea ce bănuiam că făcuse, dar nici măcar o clipă n-am crezut că am fi de aceeaşi parte a baricadei. Din punctul meu de vedere, povestea lui putea fi doar un şiretlic ca să-mi câştige încrederea, să mă convingă să mă aliez cu el, să-i spun tot ce ştiu, eventual să-l conduc spre cea mai importantă captură din viaţa lui – viaţa unui adevărat om de carieră.

Mă simţeam însă şi derutată, speriată şi furioasă. Mă simţeam atacată din toate părţile – de evenimentele din ultimele câteva zile şi de individul acesta care avea pretenţia să-l consider prietenul şi aliatul meu. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. Am fugit.

10

Sunt jalnică în materie de alergat. Nu sunt făcută să alerg. N-am viteză, n-am rezistenţă. Dar tot am reuşit să scap de Dylan Grace, deşi, bănuiesc, doar fiindcă nu s-a ridicat să fugă după mine cu prea mare tragere de inimă… şi pentru că am apucat să opresc un taxi până să ajungă el în stradă.

— Ridley, nu te prosti! a strigat în urma mea.

I-am făcut cu mâna în timp ce taxiul demara.

— N-ar trebui să fugi de prietenul matale, m-a admonestat taximetristul.

M-am uitat la ecusonul lui: Obi Umbabwai. Avea un accent african pronunţat.

— Nu prea mai găseşti bărbaţi buni în ziua de azi. M-am uitat urât la el în oglinda retrovizoare.

— Unde mergem? m-a întrebat după ce înaintasem vreo două sute de metri spre sud.

— Încă nu ştiu, i-am răspuns. Mai învârteşte-te pe-aici un minut.

— Înseamnă că ai bani.

— Te rog, domnule, ocupă-te de volan! am strigat. Mi-am scos mobilul din buzunar şi am format numărul pe care-l luasem din site-ul lui Grant. În timp ce telefonul suna, m-am rugat să nu dau peste o căsuţă vocală. Era unu şi jumătate.

— Dă-i bătaie, a răspuns Grant.

— Trebuie să ne vedem, am zis.

O pauză.

— Ne cunoaştem?

— Glumeşti? Bineînţeles că da. Ne-am întâlnit aseară la Yaffa. Ai zis că vrei să ne mai vedem.

A început să protesteze, pe urmă i-a picat fisa. Pentru un adept al teoriei conspiraţiei, pricepea cam greu. Probabil că nivelul maxim de atmosferă complotistă de care avea parte în general era o partidă de Dungeons & Dragons cu

alţi amici conjuraţi, în fiecare joi seară.

— A, da, a zis el cu mai mult respect. Mă bucur că m-ai sunat.

— Putem să ne întâlnim acum?

— Chiar acum? a întrebat, surprins şi un pic nesigur.

— Acum sau deloc. Nu prea am timp. Încă o pauză. Îi auzeam răsuflarea grea.

— Unde?

I-am spus unde să vină şi am închis. Mi-am zis că probabil îl făcusem fericit pentru toată ziua, dacă nu chiar pentru tot anul. Am repetat adresa pentru taximetrist şi omul mi-a aruncat o privire dezaprobatoare prin oglindă.

— Unde zici mătăluţă, drăguţo.

Mobilul a început să sune şi am văzut pe afişaj numărul lui Dylan. Am apăsat pe butonul verde şi am dus telefonul la ureche, dar n-am spus nimic.

— Ridley, faci cea mai mare greşeală, a spus el. Ce dracu', vrei să fii dată în urmărire?

Era realmente supărat, mi-era clar după tonul ridicat şi după înjurătura care-i scăpase. Am întrerupt legătura şi am închis ochii. M-am rezemat comod de bancheta îmbrăcată în imitaţie din piele a taxiului şi l-am lăsat să mă ducă în goană spre Times Square.

Nu prea ai zice, judecând după viaţa mea de adult, dar am avut o adolescenţă aproape scutită de drame. Fratele meu provoca suficient haos

pentru amândoi, aşa că m-am simţit întotdeauna datoare să fiu copilul cuminte, cel care nu face necazuri nimănui. E drept, am fost prinsă cu ţigări în buzunar (care nici măcar nu erau ale mele) şi am mai întârziat uneori seara peste ora-limită. Nimic foarte grav. Nici măcar nu ţin minte să fi fost vreodată pedepsită.

A fost însă o perioadă, după plecarea lui Ace, când mi-am dat şi eu în petic. Eram prea amărâtă şi prea furioasă. Durerea parcă era o fiinţă vie în pieptul meu, care căuta şi nu găsea pe unde să iasă afară. Nu mai dormeam bine, nu mai eram în stare să mă concentrez la şcoală. Nu mă mai interesa să ies la mall sau la film cu prietenele. Nu voiam decât să stau închisă în camera mea, să zac pe pat. Ca să rămân acasă, mă prefăceam întruna că sunt bolnavă. Nu-i deloc uşor să faci asta când ai un tată medic pediatru, dar îi spuneam pur şi simplu că mă doare burta. Accepta de fiecare dată explicaţia asta ridicolă fără să obiecteze.

Părinţii mei nu păreau să ia în serios starea mea de tulburare, poate din cauză că şi ei erau cufundaţi în propria lor deprimare. Încercaseră să-l interneze pe Ace, împotriva voinţei lui, într-un centru de dezintoxicare. Nu reuşiseră decât să-l facă să plece de-acasă. Locuia undeva în New York şi cine ştie ce-şi mai făcea cu mâna lui. Abandonase şcoala cu numai câteva luni înainte de bacalaureat. Mama şi tata nu mai aveau soluţii, pentru că deja împlinise optsprezece ani. A fost

devastator pentru ei. Uneori, noaptea, când nu puteam să dorm, coboram în bucătărie ca să mai ciugulesc ceva. De două ori îl auzisem pe tata plângând, închis în biroul lui.

Într-o dimineaţă, în timp ce mâneam, ai mei au început să ţipe unul la celălalt. Parcă aş fi fost invizibilă pentru ei. Mi-am luat lucrurile şi am ieşit din casă fără să le spun măcar la revedere. În loc să aştept autobuzul la colţ, am coborât dealul spre gară şi am sărit în trenul de 7.05. Am coborât în Hoboken, am luat trenul PATH spre Christopher Street şi m-am plimbat o vreme prin West Village. Într-un târziu, m-am pomenit pe Fifty-seventh Street. Max plecase deja la lucru când am ajuns în faţa casei lui. Dutch, portarul, m-a lăsat să urc, iar Clara, menajera lui Max, mi-a dat drumul înăuntru. Mi-a făcut un sandviş cald cu brânză şi mi-a dat şi un pahar de cacao cu lapte. Apoi m-am dus în camera de oaspeţi, unde am tras jaluzelele şi m-am culcat.

Clara nu mi-a pus nicio întrebare, doar a intrat o dată să vadă ce fac şi a ieşit imediat, închizând încet uşa după ea. În întunericul acela răcoros mă simţeam ca într-un cocon protector. Îmi plăceau liniştea şi aşternuturile moi care miroseau a liliac. Nu ştiu cât am dormit.

Clara trebuie să-l fi sunat pe Max, pentru că în după-amiaza aceea el s-a întors acasă mai devreme. M-a trezit cu un ciocănit uşor în uşă.

— Hai să mâncăm ceva, mi-a spus, stând pe

marginea patului.

M-a dus la American Grill, în Rockefeller Piaza. În timp ce eu înfulecam un hamburger cu brânză uriaş, cartofi prăjiţi şi un milkshake, ne-am uitat la patinatorii care se învârteau pe gheaţă. Nu mi-a pus întrebările la care mă aşteptam. De fapt, nu-mi amintesc să fi vorbit prea mult. Am stat aşa şi am mâncat împreună, într-o tăcere reconfortantă, până când am simţit că m-am ghiftuit. Pe urmă m-a dus la un film. Nu mai ţin minte ce-am văzut – o comedie cu indicativul AP, la care părinţii mei nu mi-ar fi dat voie nici în ruptul capului. Max a hohotit zgomotos, atrăgând priviri enervate şi sâsâituri mânioase din partea puţinilor spectatori care veniseră la matineu. Mai ţin minte că râsul lui caraghios şi zgomotos era molipsitor şi curând m-am trezit chicotind la unison cu el. Am simţit cum mi se ridică greutatea de pe piept, cum mi se risipeşte tristeţea şi am putut să respir liber din nou.

— În limuzina care ne ducea acasă, Max mi-a spus:

— Ridley, viaţa e câteodată urâtă. Sunt lucruri care merg prost şi nu se mai îndreaptă niciodată. În general însă, nu se moare din asta. Dar lucrurile bune pe care le descoperim pe drum sunt de-ajuns să ne ţină în picioare. O mulţime de oameni s-au străduit din toate puterile să se asigure că tu vei vedea mai mult lucruri bune decât rele. Povestea asta cu Ace…

A făcut o pauză şi a ridicat din umeri.

— Nu mai putem face nimic, niciunul dintre noi.

— Mi-e dor de el, am zis.

Era o uşurare chiar şi numai s-o spun cu voce tare.

— Vreau să se întoarcă acasă.

— Toţi vrem să se întoarcă, Ridley. E normal să fii tristă din cauza asta. Ce vreau să-ţi spun e că nu trebuie să te laşi doborâtă. Nu-ţi face viaţa praf doar pentru că Ace şi-a făcut-o praf pe-a lui. Nu chiuli de la şcoală şi nu-i lăsa baltă pe părinţii tăi. Nu te ascunde în întuneric. Eşti o luminiţă strălucitoare. Nu-i lăsa pe rataţii din lumea asta, pe cei ca Ace, să te stingă.

Am dat din cap. Îmi făcea bine să discut cu cineva care nu suferea atât de tare ca mine.

— Părinţii tăi sunt distruşi, suferă chiar în momentul ăsta. Încearcă să-i iei mai uşor.

Când am ajuns acasă la Max, tata mă aştepta acolo. Pe drumul spre New Jersey, abia târându-ne prin traficul orei de vârf, tata şi cu mine am discutat despre tot ceea ce simţeam eu. La sfârşit m-a rugat să nu vorbesc cu mama despre toate aceste lucruri.

— Atunci când va fi pregătită, o să stăm de vorbă toţi trei. Acum e încă prea devreme, rana ei nu s-a vindecat.

N-am mai pomenit niciodată numele lui Ace în casa noastră.

L-am sunat pe Ace de vreo două ori din taxi. Niciun răspuns. Nici măcar mesageria vocală. Mi-am înăbuşit cu greu teama că se hotărâse să-mi tragă clapa, că va trebui să mă duc la The Cloisters singură.

În timp ce goneam pe lângă Hudson, n-am mai avut încotro şi m-am întrebat: De ce sunt bărbaţii din viaţa mea atât de anormali? Ce are karma mea atât de malefic încât atrag numai energie negativă? M-am gândit la Max şi m-am întrebat dacă era posibil să nu fi murit, dacă pe el îl voi găsi aşteptându-mă la The Cloisters. Poate că va fi Jake. M-am gândit la amândoi şi la cum se roteau în jurul existenţei mele ca doi sateliţi întunecaţi. Aveam senzaţia că începuseră un fel de întrecere nebună, că goneau unul către celălalt ca să vadă care se va da primul la o parte şi că, dacă nu voi ajunge eu prima la oricare dintre ei, ciocnirea îi va distruge pe amândoi – sau pe mine. Mai băgaţi-l şi pe Dylan Grace în ecuaţie şi Dumnezeu ştie cât de rău se putea sfârşi totul.

Imediat cum ieşi din Times Square, dai de un centru de jocuri pe calculator botezat Strânge Planet, care are şi un internet-cafe. Ocupă trei etaje, pline cu cele mai noi jocuri video, unde forfotesc până noaptea târziu numai puşti şi ciudaţi. Sunt întunecate, pline de lume şi au nenumărate ieşiri – locul ideal pentru o întâlnire clandestină cu un tip obsedat de calculatoare. Ferestrele sunt camuflate cu negru, şi când m-am

strecurat înăuntru, am avut senzaţia că intrasem într-o bizară lume a viitorului. Sur feri, fete pe role, punkişti şi hackeri hoinăreau de la un joc la altul, sorbind din pahare cu suc şi străduindu-se să pară „tari”. Câţiva se adunaseră în jurul unui puştan supraponderal care se agita în faţa unui joc kung fu.

Din boxele imense bubuia muzică tehno, dar nimeni nu părea s-o bage în seamă. O fetişcană cu trăsături asiatice care se bâţâia frenetic în faţa unei ciudăţenii de joc disco dansa după propriul ei ritm interior.

Într-un mod ciudat, atmosfera îmi amintea de bârlogurile de drogaţi în care intrasem când îl căutam disperată pe Ace. Erau întunecoase, populate de morţi-vii pe care nu-i interesa decât doza următoare. Acolo unde vegetau ei, prezentul nu avea importanţă şi nu exista; ochii le erau acoperiţi cu un fel de ceaţă sticloasă, se uitau la lucruri pe care nu puteau nici să le vadă, nici să le înţeleagă. Acolo, la fel ca aici, mă simţisem anonimă şi invizibilă. Exact cum îmi place în ultima vreme.

Am urcat la trap pe o scară din spatele clădirii şi am intrat în internet-cafe. Am găsit un calculator liber aproape de uşă, am comandat un cappuccino şi, aşteptându-l pe Grant, mi-am verificat e-mailurile. Speram că o să-l recunosc cumva când o să-l văd.

În inbox erau tâmpeniile obişnuite. Am trecut

repede peste tot felul de reclame, până am dat peste un e-mail de la tata. La „Subiect” scrisese ceva exuberant: Ne simţim minunat! Erau doar câteva vorbe: îmi spunea că sunt în Spania, unde le place la nebunie: „arhitectură spectaculoasă” şi „mâncare şi vinuri fantastice”. Mi-am acoperit gura cu palma, încercând să opresc un val de furie atât de intensă, încât mi-era frică să nu vomit în cafea. Am apăsat cu toată puterea pe tasta de ştergere. Ca de obicei, părinţii mei erau departe, în mica lor lume proprie şi personală, în timp ce a mea se prăbuşea. Începeam să înţeleg de ce Ace îi detesta atât de mult. Apoi am văzut şi mesajul de la el, cu câmpul de subiect lăsat gol. Nu pot ajunge diseară, Ridley. Te sfătuiesc să te mai gândeşti şi tu. Scuze.

Am scris repede răspunsul: Laşule. Am apăsat pe „Trimite”. Nu cu mult timp în urmă, mă amăgisem crezând că voi putea conta pe familia mea dacă ajung într-o situaţie dificilă, dar acum începeam să-mi amintesc ce învăţasem anul trecut. Eşti pe cont propriu.

Mi-am scos mobilul din buzunar şi am încercat iar la Jake. Nici măcar n-a sunat, mesageria vocală a intrat direct.

— O, Doamne, am murmurat. Unde eşti?

Sala era plină cu lume de tot soiul – studenţi cu rucsacuri în spate, bărbaţi corect îmbrăcaţi, cu genţi de laptop, ba chiar şi o băbuţă cu cadrul parcat lângă scaun, fiecare având faţa luminată

spectral de licărirea unui ecran. Mă simţeam mai singură ca niciodată. M-am uitat la telefon ca să văd cât e ceasul; Grant întârziase deja cinci minute. Mai erau şase ore până la întâlnirea mea de la The Cloisters – o întâlnire la care eram obligată să mă duc, aşa cum mă temusem, de una singură. Mi-am băgat mâna în buzunarul interior al jachetei şi am scos portofelul, care conţinea o droaie de chitanţe şi de cărţi de vizită, dar foarte puţini bani. Am luat la puricat toate fleacurile acelea până am găsit ce căutam: o carte de vizită primită de la singura agentă FBI care se purtase civilizat cu mine pe durata anchetării lui Ben. O chema Claire Sorro şi era mai în vârstă decât mine cam cu zece ani. Profesionistă şi curtenitoare, fusese amabilă când ceilalţi fuseseră reci şi formali. I-am format numărul şi m-am ascuns mai bine la adăpostul panourilor despărţitoare din placaj.

— Sorro, am auzit-o.

— Agent Sorro, aici Ridley Jones.

— Ridley… a spus ea.

Vorbise pe un ton precaut şi m-am întrebat dacă nu cumva ştia deja că fugisem de sub nasul agentului Grace.

— Trebuie să discut cu cineva despre agentul special Dylan Grace.

— Bine… a zis ea, cu tot cu punctele de suspensie.

— N-ar trebui să se ocupe de cazul Myrei

Lyall. Are o problemă personală cu Max Smiley, e convins că Max a ucis-o pe mama lui. Se foloseşte de mine ca să afle dacă nu cumva Max n-a murit.

— Ridley… a început ea.

Am întrerupt-o. Dacă m-aş fi ascultat ce spun, mi-aş fi dat seama că era o poveste încâlcită şi fără sens. Pornisem de la premisa că şi ea ştia o mulţime de lucruri.

— N-ar fi trebuit să fug de el, dar sunt dispusă să vin de bunăvoie la FBI – dacă îi luaţi cazul. Mâine, la un moment dat. N-am avut nicio legătură cu asasinarea lui Sarah Duvall.

M-am oprit ca să-mi trag sufletul.

— Ridley, a zis ea repede, profitând de pauză, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Agentul Dylan Grace, am repetat.

— N-am auzit niciodată de el. Inima a început să-mi bubuie în piept.

— Ce ştiu foarte bine, Ridley, e că poza ta a apărut la toate jurnalele de ştiri. Poliţia spune că eşti implicată în asasinarea lui Sarah Duvall şi că un complice te-a ajutat să scapi după ce fuseseşi reţinută pentru interogatoriu.

— Nu, nu un complice, am spus, stupefiată. M-a preluat agentul Grace. Sunt martor federal.

— Nu, nu mai eşti. Cazul Project Rescue a fost închis de mult.

— De un an de zile mă aflu sub supraveghere. Cineva de la voi îl caută în continuare pe Max Smiley. Crede că va încerca să

ia legătura cu mine fiindcă mă iubeşte.

În tăcerea care a urmat, am realizat că afirmaţiile mele păreau delirul unei nebune. O nebună tristă şi disperată, în căutarea unui bărbat mort, care a iubit-o cândva.

— Ridley, a zis agenta Sorro cu grijă, pe un ton liniştitor, Max Smiley a murit. Ştii foarte bine că a murit.

Am încercat să-mi amintesc tot ce-mi spusese Dylan Grace şi, dintr-odată, întreaga poveste mi s-a părut teribil de nebuloasă. Cât de multe detalii completasem cu propria-mi imaginaţie? Şi cât din ea erau afirmaţiile lui? I-am povestit agentei Sorro cum mă oprise în ziua aceea pe stradă, arătându-mi legitimaţia, cum mă dusese la FBI ca să-mi pună întrebări despre poze, cum se ţinea după mine, cum avea acces la lista convorbirilor mele telefonice, cum mă luase de la poliţie. Probabil că păream isterică, dacă nu chiar în plin delir psihotic. M-am întrebat dacă încerca să trianguleze semnalul ca să-şi dea seama unde mă aflam.

A urmat încă o tăcere grea.

— Cum ziceai că-l cheamă?

— Dylan Grace, am spus, simţindu-mă din ce în ce mai mult ca o neghioabă. Vorbeşti serios când zici că n-ai auzit niciodată de el?

— Repet, n-am auzit niciodată de el. În clipa asta caut prin baza noastră de date.

Am auzit cum bate în tastatură.

— N-avem pe nimeni cu numele ăsta. Niciun Dylan Grace nu lucrează pentru FBI în Statele Unite.

Am lăsat informaţia să-şi facă efectul. O clipă m-am întrebat dacă nu cumva îl inventasem pe agentul Grace, dacă nu cumva toată povestea asta era rodul imaginaţiei mele. Poate că venise timpul să mă duc la un doctor şi să mă caut la cap, măcar să iau nişte medicamente.

— Ascultă, Ridley, mie mi se pare că te pasc necazuri şi mai mari dacă nu te predai. Poliţiştii nu vor decât să discute cu tine, a zis ea, cu o intonaţie uşor cântată care-mi spunea că încearcă să mă calmeze. Dacă vrei, vin să te iau, ne întâlnim undeva, unde spui tu. Stăm de vorbă şi lămurim tot. Trebuie să aflăm cine e acest Grace, de ce să dă drept agent FBI şi ce vrea în realitate de la tine. Putem să ne ajutăm una pe alta, să ştii.

Exact atunci am auzit în telefon un clic aproape imperceptibil care m-a făcut să-mi vin în fire. Am cântărit argumentele pro şi contra ideii de a mă preda pur şi simplu. Agenta Sorro avea dreptate, probabil că aş fi fost mai în siguranţă. Dar o parte din mine hotărâse deja că întâlnirea de la The Cloisters era singura mea cale către Max. O parte din mine se agăţa cu putere de ideea asta şi, cu toate că n-aveam niciun motiv să cred că e adevărată, pur şi simplu nu-i mai puteam da drumul. Dacă ora opt venea şi se ducea fără ca eu să fiu la The Cloisters, Max îmi scăpa pentru

totdeauna. Nu eram în stare să accept asta.

— OK, agent Sorro, mulţumesc, am spus.

— Unde vrei să ne întâlnim?

— Aăă… mă mai gândesc şi te sun.

— Ridley…

Am închis şi am rămas câteva clipe aşa, cu fiecare nerv din trup vibrând, cu stomacul în plină revoltă. Dylan Grace, prietenul meu imaginar, mă minţise şi mă păcălise. Nici măcar nu ştiam cum să reacţionez sau ce să cred. Ciudat, dar nu mă simţeam şocată sau trădată. Într-un fel, cred că mă aşteptasem tot timpul ca el să fie altfel decât pare. Era aproape o uşurare să constat că nu mă înşelasem.

Am cercetat sala în care mă aflam. Nimeni nu se uita în direcţia mea, toţi erau foarte absorbiţi de jocurile lor. Aş fi vrut să strig după ajutor, dar evident că n-am făcut-o. Apoi am văzut un tânăr care urca icnind şi pufăind. Era grăsuliu şi molatic, dar avea o faţă plăcută, încadrată de o claie de păr auriu şi cârlionţat; purta ochelari mici cu rame argintii şi lentile rotunde. Eram sigură că e Grant. Brusc, m-a cuprins o spaimă teribilă că-l pusesem pe bietul băiat în pericol şi că mă voi pomeni în cele din urmă îngenuncheată lângă cadavrul lui. Mi-a trecut prin cap să-mi iau tălpăşiţa, dar el mă văzuse deja şi se apropia.

— Ştiam eu că tu eşti, a spus în timp ce se lăsa greoi pe scaun.

Şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu poalele

tricoului pe care scria SINGURUL LUCRU CARE-I TREBUIE RĂULUI PENTRU A TRIUMFA ESTE CA OAMENII BUNI SĂ NU FACĂ NIMIC.

Nu i-am răspuns, eram prea surprinsă că mă recunoscuse.

— Frate, eşti într-un mare rahat. Era admiraţie în vocea lui.

— Tre' să fi făcut ceva al dracului de nasol într-o viaţă anterioară, dacă şi-n asta curg belelele pe capul tău.

Mi s-a părut o lipsă crasă de sensibilitate din partea lui să facă o asemenea remarcă şi n-am ezitat să i-o spun.

— Scuze, a zis, ai dreptate. Cum de le-ai şters-o de sub nas poliţailor?

Întrebarea m-a dat peste cap. Care vasăzică toată presa vuia. O părticică din mine sperase că agenta Sorro exagerează sau poate chiar inventează, în cadrul unui plan foarte complicat care are drept scop acoperirea unei investigaţii secrete în ce-l priveşte pe Max şi situaţia lui, dacă e viu sau mort.

— Habar n-aveam că de fapt evadez, m-am apărat eu. Credeam că m-au preluat federalii.

Şi-a înclinat capul şi s-a uitat pieziş la mine.

— Ce vrei să spui?

I-am povestit toată tărăşenia, începând cu ziua când Dylan mă abordase pe stradă şi terminând cu fuga din parcul Riverside. I-am spus până şi de mesajul SMS şi de întâlnirea pe care-o

aveam la The Cloisters.

— Băi frate, a zis Grant clătinând din cap. E mai groasă decât credeam.

Situaţia părea să-i facă exagerat de multă plăcere. Mă irita.

— Ai avut ceva curaj să vii aici, ţinând cont că mulţi dintre cei cu care am vorbit în ultima vreme fie au murit, fie au dispărut, am spus, luându-mi revanşa pentru comentariul lui de mai devreme.

— N-o să se-atingă nimeni de mine. Sunt prea cunoscut în anumite cercuri, zise el dând din umeri nepăsător, dar cu un licăr de nesiguranţă în ochi.

M-am gândit că glumeşte. Doar nu se consideră o persoană importantă? Mai că am pufnit în râs, însă am văzut că era serios şi m-am mulţumit să dau din cap.

— Bineînţeles că eşti, am spus, dar el n-a sesizat sarcasmul.

— De unde ai aflat de mine? Din site-ul meu?

— Nu. De la Jenna Rich.

— A! a exclamat el, uşor stingherit.

M-am întrebat dacă nu cumva auzise din alte surse informaţiile nu prea măgulitoare despre persoana lui pe care le răspândea Jenna. Mi s-a făcut brusc milă de el.

— Jenna zicea că eşti un geniu al calculatoarelor şi că ai nişte teorii interesante despre Myra Lyall. M-am uitat în site-ul tău şi m-

am gândit că poate ai vrea să mă ajuţi.

Aici s-a mai înviorat un pic.

— Să te-ajut în ce fel? a întrebat, aplecându-se spre mine cu un aer nerăbdător.

Am tastat URL-ul cu pricina pe terminalul închiriat şi ecranul roşu a apărut instantaneu.

— Am nevoie să aflu ce-i cu site-ul ăsta, i-am spus, şi i-am povestit şi despre transmisia video din Covent Garden pe care o văzusem în calculatorul lui Jake.

Şi-a tras scaunul mai aproape de mine, şi-a potrivit pe nas ochelarii mici şi rotunzi şi am simţit un iz deloc neplăcut de vanilie şi rom, ca de gogoşi Krispy Kreme. Avea ceva de ursuleţ, care te înduioşa şi te atrăgea. A bătut de câteva ori în tastatură şi pe ecran s-au deschis două ferestruici înguste. Într-unul din spaţiile albe şi goale clipea un cursor, aşteptând comanda.

— Vrea un nume de utilizator şi-o parolă, a spus Grant, întorcându-se să se uite la mine.

— Cum ai făcut chestia asta? am spus cu admiraţia profanului.

A pufnit cu un dispreţ imperial.

— Program simplu de comunicare cifrată… o chestie de două parale pentru nătărăii care se visează spioni.

Am observat că-i apăruseră picături de sudoare pe frunte şi m-am întrebat dacă începea să-i fie frică sau pur şi simplu îi era cald. El era durduliu, sala era supraîncălzită şi chiar şi eu îmi

cam pierdusem suflul urcând scările.

Am clătinat din cap.

— Nu pricep.

— Se numeşte steganografie. Vine dintr-un cuvânt grecesc care-nseamnă „scriere acoperită”. O metodă de-a include mesaje în textul altor mesaje aparent inofensive. Există nişte softuri, cum ar fi Noise Storm sau Snow, care te-ajută să înlocuieşti datele nefolosite sau inutile din fişiere normale… grafice, audio, chiar şi video. M-am plimbat puţin cu tabul până am dat de fereastra unde se-ascunde prompterul.

M-am uitat la punctul în care clipea prompterul. Mintea mea se străduia deja să ghicească numele de utilizator şi parola pe care le folosea tata. Probabil că erau identice cu cele de-acasă. Un tip previzibil, tata. M-am întins spre tastatură.

— Stai! Nu te-apuca să-ţi dai cu presupusul. Dacă scrii ceva aiurea, s-ar putea să-l alertezi pe administrator că-ncearcă cineva să intre neautorizat. Şi s-ar putea să dispară definitiv, şi prompterul, şi site-ul, tot. M-am uitat la el şi mi-am retras mâna.

— Deşi nu prea seamănă cu o chestie steganografică obişnuită… a zis el, cugetând cu voce tare. Vreau să spun că, de regulă, site-urile astea sunt deghizate în altceva, de pildă un site porno sau chiar o librărie-fantomă. Iar mesajele-ar fi ascunse în elementele paginilor, cum ziceam…

imagini sau fişiere audio.

— Sau video, am adăugat, gândindu-mă la computerul lui Jake.

El a dat din cap.

— Mesajele pot fi codificate peste ele. Există un program, Spam Mimic. Să zicem că ai un mesaj care te-aşteaptă pe un site de genul ăsta. Atunci primeşti un e-mail care-arată exact ca spamul obişnuit şi pe care majoritatea s-ar grăbi să-l şteargă fără să-l citească. Dar tu ştii că-i un semnal, că trebuie să intri în site şi să vezi ce-ai primit.

M-am gândit la calculatorul tatii, la toate gunoaiele din inbox. M-am întrebat dacă nu cumva una dintre reclamele acelea era de fapt semnalul care-l anunţa că îl aşteaptă un mesaj.

Grant a continuat:

— Când dai clic pe link, te duce la site-ul cu mesaje criptate. Ţi-l iei pe-al tău de-acolo şi se presupune că ai mijloacele necesare ca să-l decriptezi.

— Cine s-ar apuca să organizeze o chestie ca asta? A dat din umeri.

— Guvernanţii noştri au făcut multă tevatură cum că teroriştii folosesc comunicaţii de soiul ăsta. Vor reglementări mai stricte în privinţa softurilor care generează mesaje criptate. Practic, chestiile astea sunt imposibil de depistat. Dacă nu dai din întâmplare peste un site ca ăsta şi nu ştii precis la ce te uiţi, nici măcar n-ai cum să afli că

există. Din ce în ce mai mulţi îl preferă în faţa comunicaţiilor prin telefon. Pe şefi îi sperie, pentru că aşa se reduce semnificativ pălăvrăgeala pe care pot s-o monitorizeze prin metode convenţionale antitero.

Nu eram sigură că înţeleg ce vrea să spună prin „pălăvrăgeală”, deşi mai auzisem şi înainte acest termen. L-am rugat să-mi explice.

— Mda, autorităţile pot să monitorizeze activitatea teroristă urmărind frecvenţa comunicaţiilor dintre grupările teroriste cunoscute. Atunci când observă o intensificare a comunicaţiilor – sau chiar o reducere a lor – cuplată cu alte chestii, de pildă interceptări ale conţinutului sau observaţii din satelit, îşi dau seama că se coace ceva. Dar sarcina le este îngreunată ca naiba de chestii cum ar fi site-uri criptate, telefoane mobile cu cartelă şi chiar cafe-uri ca ăsta în care suntem noi acum. Bineînţeles, FBI ŞI CIA probabil că folosesc tot timpul asemenea site-uri ca să comunice cu agenţii lor de pe teren, cu informatorii, cu naiba ştie cine. Dar normal că nu le convine să le mai folosească şi alţii.

— Sarah Duvall mi-a spus că Myra Lyall se uita la un site exact ca ăsta când a plecat în grabă din redacţie, în după-amiaza când a dispărut.

— Pe bune? Pot să pun chestia asta pe site-ul meu? M-am uitat urât la el.

— Nu te-aş sfătui.

Şi-a scos iar ochelarii şi i-a şters cu tricoul. Acum chiar că asuda din toţi porii.

— Există vreo posibilitate să aflăm cine a înfiinţat site-ul sau unde e găzduit?

— O să mă duc acasă să văd peste ce dau, a zis el, punându-şi ochelarii pe nas. Ştiu nişte şmecherii şi cunosc şi nişte tipi care m-ar putea ajuta.

Vedeam că încearcă să facă pe durul, dar nu prea îi reuşea. O picătură de sudoare i s-a scurs de pe tâmplă pe obraz.

— Nu vrei să-ţi aduc un pahar cu apă, un suc?

— Scuze, a spus el, ştergându-şi fruntea cu palma şi apoi mâna de pantaloni. Transpir ca naiba când dau peste ceva care mă interesează. Şi povestea asta e chiar superinteresantă. Pe bune, nici nu-mi vine să cred că stau de vorbă cu Ridley Jones.

Felul în care-mi rostise numele, cu respect şi chiar teamă, m-a îngreţoşat puţin.

— Ce tot vorbeşti?

— De luni întregi scriu despre povestea asta cu Project Rescue. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi ieşit niciodată la suprafaţă. Acum, tu eşti căutată de poliţie şi Max Smiley s-ar putea să fie la fel de viu ca mine şi ca tine. Chiar că-i bestial.

Am simţit că mă înroşesc de furie şi de indignare.

— Aici e vorba de viaţa mea, Grant, nu te uiţi

la un film. Au murit nişte oameni. Nu e de glumit.

— Ştiu. Tocmai de-asta e bestial.

— Ştii ceva, am zis frecându-mă la ochi, pentru că mă simţeam brusc cumplit de obosită, poţi să mă ajuţi sau nu?

— Ce vrei să fac?

— Vreau să aflu unde e site-ul, cum poţi să te loghezi la el şi ce fel de mesaje sunt în el.

Şi-a scos din nou ochelarii şi m-a privit direct în ochi. Drăgălăşenia lui de ursuleţ bonom dispăruse.

— Eu cu ce mă aleg? Am ridicat din umeri.

— Ce vrei?

— Un interviu în exclusivitate cu Ridley Jones pentru site-ul meu, a zis fără ezitare.

Ce şacal, mi-am spus în sinea mea. Brusc, mi s-a părut că are nişte ochi mici şi hrăpăreţi. Radia de orgoliu satisfăcut când s-a lăsat pe spate în scaun. Tare mi-ar fi plăcut să-i ard una în burta aia moale şi grasă.

— OK, am spus. După ce se termină toată povestea asta.

Grant şi-a ridicat o sprânceană.

— Nu vreau să te jignesc, dar ce garanţie am că scapi cu viaţă? Chiar tu mi-ai spus că toţi ăia care-au fost amestecaţi în beleaua asta ori au dispărut, ori sunt morţi. De ce crezi că în cazul tău o să fie altfel?

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Ce porcării infecte sunt în stare oamenii să

spună… M-am chinuit să radiez încredere şi am zâmbit slab.

— Va trebui să-ţi asumi acest risc, dragă Grant. M-am întrebat dacă se va ridica şi va pleca. Nu-l obliga nimeni să mă ajute şi probabil că ar fi avut mai mult de câştigat dacă m-ar fi refuzat, dar mizam pe faptul că nu-şi va putea stăpâni curiozitatea.

— Cum o să dau de tine? m-a întrebat.

I-am strecurat o carte de vizită, cu telefonul de acasă, mobilul şi adresa de e-mail.

— O să te caut eu peste vreo două ore.

— Vreo două ore? a protestat el, ridicând mâinile. Ce vorbeşti, frate? Imposibil.

— Grant, am foarte puţin timp la dispoziţie. Te rog, dă-ţi toată silinţa.

A dat din cap, a mâzgălit URL-ul pe cartea mea de vizită şi a vârât-o în buzunarul blugilor.

— Ar fi cazul s-o şterg.

Mi-a întins şi el o carte de vizită.

— Ia asta, ai aici telefoanele mele. Toate sunt sigure. Vezi că ai şi-o adresă de mail, e la fel de sigură.

Am băgat cartonaşul în buzunar în timp ce el se ridica.

— Vorbesc serios, să ştii, a spus el uitându-se la mine. Ţi-a apărut poza peste tot – pe sticlă, pe site-ul Times… probabil că o să intri şi în ediţiile de seară. Dacă n-ai de gând să te laşi prinsă, aş zice că trebuie să fii atentă.

Mi-am amintit de ultima dată când poza mea apăruse peste tot, chiar după ce-l salvasem pe Justin Wheeler. Lumea mă oprea pe stradă ca să mă îmbrăţişeze, să-mi facă urări de bine. Pe de altă parte, viaţa mea devenise un infern din cauza expunerii publice. M-am întrebat ce se întâmplă atunci când îţi vezi mutra peste tot fiindcă te caută poliţia. Mi-am dat seama că s-ar putea să nu fie prea uşor să ajung la The Cloisters.

— Şi tu la fel, i-am răspuns. Să nu sufli un cuvânt pe site, Grant. Nici despre telefon, nici despre întâlnirea asta… Dacă nu vrei să ajungem amândoi într-un mare rahat.

A dat din cap şi a pornit spre uşă.

— Deci, ăă, prima întrebare, a zis, întorcându-se iar spre mine. Cum e să fii un copil total Project Rescue?

M-am uitat la el.

— Ca dracu', frate, am spus. Total.

Am mai rămas o vreme la adăpostul sigur al semiîntunericului din Strânge Planet, încercând să-mi dau seama ce am de făcut. Am mai băut un cappuccino. Mi se părea că în clipa în care aş fi ieşit iar la lumină, aş fi fost imediat identificată şi arestată. N-ar fi fost chiar cel mai rău lucru posibil, dacă mă gândeam numai la binele meu personal. Am petrecut câteva minute uitându-mă la ecranul acela roşu, sorbind din cafea şi cugetând la sfatul pe care mi-l dăduse agenta Sorro. Pe urmă m-am gândit la Dylan Grace şi la

ce îmi spusese în parc. Se dovedise că minte şi naiba ştie pentru cine lucra sau ce urmărea, dar în privinţa unui lucru avea perfectă dreptate: indiferent dacă Max era viu sau mort, eu îl vânam.

Cunoaşterea adevărului despre trecut, în loc să clarifice totul, tulburase şi mai tare fragila mea imagine despre mine însămi. Cu fiecare zi care trecea, mă simţeam tot mai puţin legată de femeia care fusesem.

Îmi devenise clar că singura soluţie pentru a mă înţelege pe mine însămi era să-l găsesc pe Max, pe tatăl meu. Trebuia să-l găsesc, altfel mă pierdeam de tot. Ştiam acest lucru cu o certitudine rece ca gheaţa. Dacă îi lăsam să mă aresteze, era posibil să nu mai obţin niciodată răspunsurile de care aveam nevoie. O uşă începuse să se închidă şi, dacă nu mă strecuram repede înăuntru până se închidea de tot, riscam să rămân pe vecie afară.

Mi-am amintit de ziua aceea când mă ascunsesem în pădure, în spatele casei. Max îmi spusese: „Ridley, inimile noastre sunt legate între ele cu un lanţ de aur. Ai încredere în mine. O să te găsesc mereu”. Avea dreptate. Am ştiut-o atunci, o ştiam şi acum. Şi mai ştiam că sunt singura care-l poate aduce pe Max acasă. Legătura aceea dintre noi mi se păruse întotdeauna un dar. În clipa asta mi se părea un blestem.

Pe urmă, fireşte, mai erau şi celelalte incidente în care mă implicasem sau în care

fusesem târâtă – depinde de punctul de vedere: dispariţia Myrei Lyall, asasinarea lui Esme Gray şi a lui Sarah Duvall, problema lui Dylan Grace. (Ca să nu mai vorbim că nu ştiam unde naiba era Jake.) Myra Lyall o acuzase pe Sarah că-i lipseşte „focul” ziaristului adevărat, curiozitatea arzătoare de-a afla pur şi simplu adevărul. Pe mine nu m-ar fi putut niciodată acuza de acest lucru. Cât de îngrozitor putea fi adevărul încât atâţia oameni trebuiseră să moară, să dispară sau să mintă? Ce anume aflaseră? Cine voia ca ei să tacă? Cine era bărbatul în negru care o ucisese pe Sarah Duvall cu atâta îndrăzneală, în plină stradă, şi apoi se volatilizase? Ce legătură avea toată povestea asta cu mine?

Ace mă acuzase că eu singură alegeam necazurile. Poate că avea dreptate. Dar câteodată mă vedeam obligată să cred că necazurile mă alegeau pe mine.

Când am fost destul de sigură că afară se întunecase, am plecat de la Strânge Planet, m-am oprit la un magazin de cartier şi am cumpărat câteva lucruri. M-am cazat o noapte într-un adăpost din programul de asistenţă socială, pe Forty-second Street, un loc îngrozitor despre care fetele drăguţe din suburbii habar n-au că există, populat cu vagabonzi, beţivi, prostituate şi amărâţi care se agaţă cu disperare de viaţă la marginea societăţii, reuşind cu mare greutate să trăiască de azi pe mâine. Scări întunecoase, coridoare

murdare, siluete gârbovite ţinându-se de pereţi – era cu adevărat tărâmul celor pierduţi.

Camera era mică şi jegoasă, în ciuda faptului că duhnea a antiseptic. Prin pereţii subţiri auzeam un cor de ţipete şi vacarmul a nenumărate televizoare aprinse. Nu venisem să stau; aveam nevoie doar de baia unde nu mă putea vedea nimeni. Adusesem în punga de plastic o sticluţă cu vopsea de păr, un aparat de ras electric, o pereche de ochelari de soare şi o şapcă neagră.

Când am ieşit din baie, pletele mele castanii şi dese (de care eram extrem de mândră) ajunseseră în punga de la magazin, înnodată strâns la gură, care urma să dispară într-un tomberon. Îmi întorsesem pe dos haina de piele şi-i tăiasem etichetele, lăsând căptuşeala de mătase la vedere. Am scos lentilele ochelarilor de soare şi mi-am pus pe nas numai rama (nimic nu-ţi sare mai mult în ochi decât o persoană care poartă ochelari de soare noaptea). Mi-am tras şapca peste noua mea coafură ţepoasă, de un blond platinat.

Fata din oglindă? Nici măcar n-o cunoşteam.

11

Întotdeauna am fost atrăgătoare – nu irezistibilă, nu de-o frumuseţe somptuoasă, dar îndeajuns de drăguţă cât să fac faţă în orice situaţie şi nu chiar atât de sexy încât să atrag

priviri inoportune. Oricât ar părea de ciudat, întotdeauna am fost recunoscătoare pentru acest dar. Nu mi-am dorit niciodată să arăt ca fetele din catalogul Victoria's Secret, cu oase care ies prin piele şi ochi languroşi, sau ca manechinele de pe copertele revistelor, de o frumuseţe ajustată din pixeli. Niciodată nu mă chinuisem să mă împopoţonez sau să mă înfometez sau să-mi legăn şoldurile ademenitor ca să atrag atenţia bărbaţilor – eforturi care la alte femei mi se par, nu ştiu de ce, jalnice şi disperate. Mama spunea mereu: „Tu eşti cea care are dreptul să aleagă, draga mea, nu cea care aşteaptă să fie aleasă". Ştia un lucru pe care majoritatea femeilor de azi par să-l fi uitat, şi anume că a fi conştientă de propria ta valoare este cea mai atrăgătoare însuşire. Că o femeie bine ancorată în propria-i putere şi sigură de ea n-are nevoie să se înfometeze sau să se automutileze cu tot soiul de operaţii estetice, ba chiar poate să nu-şi ascundă firele de păr cărunte, întotdeauna va avea acel tip de frumuseţe pe care vârsta şi capriciile trecătoare ale modei n-o pot atinge.

Şi mai spunea ceva mama: „Dacă prin comportamentul tău demonstrezi că nu pui preţ pe tine însăţi, bărbaţii vor crede că te pot avea pe nimic, iar apoi se vor descotorosi de tine". Aici intrau tabuuri cum ar fi: să-mi vopsesc părul, să-mi fac tatuaje cu henna, să port bluze scurte şi ciorapi-plasă. Chiar şi atunci când mă enervau asemenea restricţii, ba chiar şi când le contestam

cu vehemenţă, cred că eram conştientă de adevărul din spusele mamei. Acum mă gândeam la asta din cauza privirilor lungi pe care le atrăgeam pe stradă cu părul blond-platinat ieşindu-mi de sub şapcă. Nu eram obişnuită să se uite lumea aşa la mine, serios. Da, ştiu, suntem la New York şi tot timpul se va găsi câte-o jivină care să te fluiere sau să plescăie dezgustător când treci pe lângă ea. Dar în majoritatea cazurilor, cam tot ce puteam obţine din partea bărbatului obişnuit era o privire rapidă cu coada ochiului sau un surâs. Acum însă, urcând pe Broadway spre staţia de metrou, bărbaţii se holbau la mine pe faţă şi rânjeau fără pic de respect. Am grăbit pasul şi cu mare greutate m-am abţinut să nu-mi trec mâna prin păr. Să fi fost de vină vopseaua? Sau era ceva în înfăţişarea mea care-mi trăda frica şi deznădejdea?

Am coborât repede în staţia Times Square şi am aşteptat un 1 sau un 9. M-am urcat în primul care a venit, am trecut dintr-un vagon în altul ca să-l găsesc pe cel mai gol, apoi m-am prăbuşit pe un scaun în colţul din capătul îndepărtat şi am închis ochii.

Am simţit că se aşază cineva lângă mine şi m-am tras mai aproape de perete, fără să deschid ochii.

— Interesantă freză pentru o femeie ca tine. Aduce a Madonna, din anii ei Vogue.

Am deschis ochii. Jake, cu un zâmbet amuzat.

N-am ştiut ce să fac: să-i trag o palmă sau să-l îmbrăţişez. Am optat pentru a doua variantă. M-a îmbrăţişat strâns, la fel de strâns cum l-am îmbrăţişat şi eu.

— Îmi pare rău, i-am auzit şoapta la ureche. Îmi pare rău.

Am coborât în staţia 191st Street şi am găsit o cafenea cubaneză în freamătul aglomeratului cartier Inwood. Eram în vârful Manhattanului, nu chiar în Bronx, dar destul de aproape. Aici trenul merge la suprafaţă şi străzile etalează o amestecătură de clădiri în culori mohorâte, prăvălii mici şi pensiuni familiale, alături de spălătorii cu autoservire, bodegi în stil spaniol şi blocuri cu apartamente. E o zonă muncitorească destul de sigură, dar suficient de apropiată de cartierele rău famate, încât magazinele care vând alcool să fie apărate cu grilaje metalice şi vânzătorii să stea în spatele unor geamuri blindate. Influenţa latino se simte la tot pasul, ceea ce înseamnă că găseşti acolo o cafea absolut fantastică, iar aerul e plin de aroma fripturii de porc cu orez, fasole şi usturoi.

Am găsit o masă mai în spate şi mi-am scos caraghioşii ăia de ochelari.

— Poliţia crede că tu ai omorât-o pe Esme, am spus.

— Iar tu eşti căutată pentru informaţii despre asasinarea asistentei de la Times, mi-a întors-o el, şi pentru evadare din arestul poliţiei.

Arăta obosit şi era palid, dar ochii îi străluceau. Avea un aer de nervozitate cu care nu eram obişnuită. A venit chelneriţa şi am comandat cafea cu lapte şi pâine prăjită în stil cubanez.

— Ieri nici măcar nu m-am apropiat de Esme Gray, a continuat el. Ultima oară când am văzut-o a fost atunci când am întrebat-o despre Max şi ne-am certat.

— Dar ce-i cu sângele din atelierul tău? A clătinat din cap.

— M-am întors aseară, sperând că o să vii şi tu. Uşa era deschisă. Ştiam sigur că n-o lăsasem deschisă, aşa că am plecat imediat şi m-am ascuns în parcul Tompkins Square. Mă gândeam să te opresc pe drum, înainte să urci la mine. A fost de-ajuns să mă uit o clipă în altă parte şi când te-am văzut mergeai atât de repede, încât n-am reuşit să te ajung la timp. Exact când voiam să intru după tine au apărut şi federalii. M-am retras. Pe urmă te-am văzut plecând cu unul dintre ei. Am întins-o şi eu.

— Ai fi putut să mă suni, i-am zis posomorâtă. M-am îmbolnăvit de grijă. Ţi-am lăsat un milion de mesaje.

Mi-a arătat telefonul.

— S-a descărcat bateria. Ştiam că eşti urmărită şi că-ţi supraveghează şi telefonul. Mi-am zis că e mai bine să încerc să te prind pe stradă.

Am dat din cap şi mi-am ferit privirea. Remarcasem că nu păruse surprins de întrebarea

despre sângele din atelier şi nici nu se interesase despre ce mai văzusem acolo sau ce găsiseră agenţii FBI (dacă asta erau). Nu l-am întrebat de ce nici măcar nu e curios.

— Mai să nu te recunosc, a zis el, ridicându-şi mâna spre părul meu. De ce te-ai mutilat aşa? Ar trebui să te predai şi gata. E o nebunie ce faci.

— Nu pot, i-am răspuns, trecându-mi o mână prin păr şi pipăindu-mi şuviţele ţepoase.

— De ce nu?

— Ştii de ce.

— E mort, Ridley.

— Nici tu nu crezi asta. Şi chiar dacă ar fi… tot trebuie să…

Am constatat că nu pot să-mi termin fraza.

— Tot trebuie să ce?

— Tot trebuie să aflu cine-a fost. Dacă nici tu nu pricepi, atunci cine?

S-a întins peste masă şi mi-a luat amândouă mâinile. M-am uitat la chipul lui cu trăsături frumoase, la ochii lui verzi ca marea, la ridurile acelea fine, la tuleiele de barbă care-i umbreau maxilarul perfect conturat.

Buzele lui aveau o nuanţă rozalie absolut delicioasă, ca bomboanele cu zmeură. Am simţit iar o atracţie fizică irezistibilă.

Jake şi-a coborât privirea câteva clipe, apoi s-a uitat iar la mine.

— Mă gândeam la ce spunea Esme, să ne schimbăm numele şi să plecăm cât mai departe.

Poate am reuşi să facem asta. Tu şi cu mine. Am putea merge oriunde. Am lua-o pur şi simplu de la capăt. Am avea copii, am fi o familie. Am dispărea şi gata. Vreau să renunţ la trecut. Vreau să merg mai departe. Am senzaţia că mi-am risipit deja prea mult din viaţă cu toată povestea asta, cu toată furia asta. De ce n-ar fi posibil să laşi totul în urmă şi să pleci?

Îmi doream din tot sufletul să-i spun da, da, e posibil, hai să plecăm. Hai să deschidem un local în Caraibe, un bar pe plajă, de exemplu, sau să cumpărăm o fermă în Toscana, cu livadă de măslini. M-aş scutura de familia mea afurisită, de coşmarul cu Max şi de obsesia de-a afla cine a fost el.

Să facem copii şi să le spunem că amândoi suntem orfani, că n-avem nicio rudă. N-ar fi niciodată atinşi de otrava din trecutul nostru. Ar porni în viaţă cu sufletul ca o coală albă de hârtie pe care nu scrie nimic. Era o idee minunată şi o fracţiune de secundă aproape am crezut că poate să devină realitate. Dar nu merge, nu-i aşa? Sigur, poţi reteza legăturile care te ţin prizonier în trecut, dar nu fără a pierde o parte din tine. Poţi să fugi de oamenii care te-au făcut aşa cum eşti, poţi să te ascunzi de ei, dar îi vei auzi veşnic strigându-te. Cel puţin aşa se întâmpla în cazul meu.

N-am rostit niciun cuvânt, dar ştiu că Jake a văzut pe faţa mea ceea se simţeam. Mi-a dat

drumul şi s-a lăsat pe spate. A început să zgârie cu unghia o bucată de furnir care se dezlipise de pe tăblia mesei. În cele din urmă şi-a abandonat visul iluzoriu expirând prelung.

— Bun, şi-acum ce urmează? m-a întrebat. N-am auzit în glasul lui dezamăgire, ci doar resemnare, de parcă ar fi ştiut deja că ne doream imposibilul. Am ezitat doar o clipă, apoi i-am povestit despre mesajul SMS şi despre întâlnirea de la The Cloisters. Despre Grant şi despre telefonul pe care trebuia să-l dau.

— Şi tu l-ai văzut, am zis. Site-ul roşu. Era pe calculatorul tău. Şi un video de pe o stradă din Londra. Cum ai reuşit să te loghezi?

A clătinat din cap.

— Nu, nu l-am văzut. Ţi-am spus, nu m-am întors acasă în seara aceea.

Avea un aer ciudat de rigid şi nu ştiam dacă trebuie să-l cred sau nu, dar am dat din cap.

— Deci nu mi-ai trimis tu mesajul pe mobil?

— Nu, bineînţeles că nu. Şi, după o clipă: Cine crezi că ţi l-a trimis, Ridley? Pe cine te aştepţi să găseşti acolo?

Nu ştiam ce să-i spun. Îmi închipuiam că mă voi duce acolo şi-l voi găsi pe Max aşteptându-mă, gata să-mi răspundă la toate întrebările pe care le adunasem în inimă? Că răspunsurile lui mă vor ajuta să-l accept aşa cum era şi să înţeleg ceea ce făcuse? Probabil că o parte din mine chiar îşi închipuia că s-ar întâmpla aşa. Dar o parte şi mai

mare n-avea nici cea mai vagă idee dacă aşa va fi, de fapt era chiar convinsă că nu e o idee bună. Da, ştiu: e ridicol.

Ajunseserăm deja, Jake şi cu mine, la stadiul în care şi tăcerea e un răspuns pentru doi oameni care se cunosc atât de bine, încât nu mai au nevoie de cuvinte.

Am luat o gură de cafea şi m-am uitat iar la uşa dinspre stradă, aşa cum făceam de când ne aşezasem la masă.

— Vreau să-mi promiţi ceva, am zis.

— Ce?

— Dacă e viu, dacă-l găsim, vreau să-mi promiţi că n-ai să-i faci niciun rău.

S-a uitat posomorât la mine.

— Asta crezi tu? Că vreau să mă răzbun pe Max Smiley?

— Nu asta vrei?

Două-trei clipe n-a zis nimic, doar şi-a dat ochii peste cap.

— De ce ţii atât de mult să-l aperi? m-a întrebat.

— E tatăl meu.

— E tatăl tău biologic, a spus el, trăgându-se mai aproape de masă.

— Da. Şi asta contează într-o oarecare măsură. Am nevoie de anumite lucruri de la el, chiar şi acum, exact la fel cum şi tu ai nevoie de ceva de la părinţii tăi biologici. Pricepi ce vreau să spun, nu?

— Pricep, a zis dând din cap, apoi a adăugat: Ce mă interesează cel mai mult, Ridley, este să te apăr pe tine. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău. E singurul lucru pe care-l doresc.

— De ce anume simţi nevoia să mă aperi? am întrebat.

— Mai ales de tine însăţi. Nu vreau să te implici în ceva care te depăşeşte.

— Vorbeşti deliberat atât de vag? Ce anume nu-mi spui?

Ne-am luat atunci la întrecere să vedem care rezistă mai mult să-l fixeze cu privirea pe celălalt – şi a pierdut el. Şi-a plecat capul şi nu l-a mai ridicat. Câteodată Jake parcă era o gaură neagră. Aveam senzaţia că nu voi afla tot ce trebuia să ştiu despre el decât atunci când se va alege praful din vieţile noastre şi vom fi înconjuraţi doar de ruine fumegânde.

— Sună-l pe calculatoristul tău, a zis Jake după un minut de tăcere. Aşa poate o să ne facem o idee mai bună despre chestia în care ne băgăm.

Nu-mi răspunsese. Nu-mi făcuse promisiunea pe care i-o cerusem. Începea să-mi pară rău că-i pomenisem de întâlnirea de la The Cloisters.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi am văzut că bateria se descărcase periculos de mult. Am sunat la numerele pe care mi le dăduse Grant, dar de fiecare dată mi-a răspuns căsuţa vocală. M-am mirat; mi-l imaginasem aşteptând cu telefonul în mână. Am avut o presimţire întunecată.

— Nu răspunde? a întrebat Jake.

Am clătinat din cap şi m-am frecat la ochi, apoi am aruncat o privire la ceasul de deasupra barului. Mai rămăseseră doar două ore. Jake mi s-a părut dintr-odată neliniştit: se tot uita peste umăr, spre uşă şi prin restaurant.

— Hai să ieşim de-aici. E mai bine să nu stăm pe loc.

Am pornit în pas alert pe Broadway, strânşi unul în celălalt, ţinându-ne de braţ. Sunt sigură că oricine trecea pe lângă noi se gândea că suntem o pereche normală, probabil mergând spre casă pentru a ne petrece seara împreună. Dar noi eram la o distanţă astronomică de aşa ceva. Fiecare se gândea la altceva, fiecare avea sufletul plin de propriile-i temeri, mintea plină de întrebări şi scopuri ascunse pe care nici noi nu prea le înţelegeam. Dacă aş fi putut să văd în viitor, să văd de ce se va întâmpla peste câteva ore, am fi sărit amândoi într-un taxi, ne-am fi dus la aeroportul JFK şi a doua zi am fi fost în Toscana.

12

M-am trezit într-un întuneric lăptos care-mi spunea că zorii nu sunt prea departe. Capul îmi bubuia aşa cum ar fi fost normal doar după o beţie sinucigaşă sau după un accident de maşină. Durerea era atât de intensă, încât abia îndrăzneam să mă mişc. Apoi am devenit

conştientă de junghiul cumplit din partea dreaptă – parcă îmi înfipsese cineva o baionetă între coaste. Nu reuşeam să mă orientez. Îmi venea să vomit. Camera în care mă aflam îmi era complet necunoscută. O cameră de hotel – măcar de-atâta lucru îmi dădeam seama – elegantă şi primitoare, cu pereţi de culoarea spicului de grâu şi mochetă groasă de un roşu sângeriu. Cuvertura aruncată peste mine era din catifea ivorie, feţele de pernă din pânză fină de bumbac. Spaima mi-a strivit pieptul şi mi-a tăiat răsuflarea. Pe noptiera din lemn de culoare închisă am văzut un ceas cu afişaj electronic: 5.48 dimineaţa, în cameră mirosea a lavandă.

M-am chinuit să mă ridic, dar nu mă lăsau nici capul, nici junghiul dintre coaste. Gâtul îmi era uscat şi mă durea. Cu mare greutate, am întins mâna, am dus telefonul la ureche şi am apăsat pe tasta zero.

— Bună dimineaţa, domnişoară Jones. Cu ce vă pot fi de folos?

O voce energică, masculină, cu accent britanic.

— Unde sunt? am bolborosit. Nu cumva visam? Bărbatul a râs încet.

— O noapte de neuitat, nu? Sunteţi la hotelul Covent Garden, domnişoară. La Londra.

În clipa următoare au început să-mi joace în minte tot felul de imagini. Ziduri înalte de piatră şi nişte siluete care se apropiau dinspre o lizieră de

pădure. Am auzit împuşcături şi m-am auzit pe mine cum ţipam. L-am văzut pe Jake prăbuşindu-se. Am văzut sânge, foarte mult sânge. Bărbatul pe care-l zărisem pe stradă atunci când fusese ucisă Sarah Duvall s-a apropiat şi mai mult, dar nu-i desluşeam faţa. M-a întrebat iar şi iar, de nu ştiu câte ori: „Unde-i stafia? Unde-i stafia?” N-am avut timp să mă îngrozesc, să-mi dau seama dacă aceste scene erau amintiri sau vise. Mi-am pierdut cunoştinţa.

În parcul Fort Tyron era o linişte aproape deplină, dacă nu punem la socoteală vuietul îndepărtat al traficului de pe Henry Hudson. Jake şi cu mine mai fuseserăm împreună aici, în noaptea în care Christian Luna murise sub ochii mei. Aşteptaserăm în parcare, în maşina lui Jake, şi el mă consola în timp ce eu plângeam isteric. Noaptea aceea fusese cumplită; speram ca asta să fie mai bună. Am scurtat-o peste peluză şi am urcat spre The Cloisters. Aerul era jilav şi rece, dar am simţit stropi de sudoare pe frunte în timp ce ne strecuram printre copaci.

M-am încăpăţânat să-l tot sun pe Grant din mers, privind ţintă liniuţele care-mi arătau nivelul bateriei. Niciun răspuns, şi uşoara mea îngrijorare iniţială s-a amplificat treptat, pe măsură ce ieşeam din relativa siguranţă a lizierei şi ne apropiam de stradă. Silueta masivă a muzeului The Cloisters se profila întunecată în faţa noastră, cu dantelăria ei gotică ţâşnind spre cerul înstelat. L-am prins de

braţ pe Jake.

— Poate că e totuşi o idee proastă, am spus în timp ce ne apropiam.

S-a uitat la mine.

— Hm, da, i-am auzit şoapta aspră. Eu sunt aici numai pentru că altfel ai fi venit singură. Putem să ne întoarcem, dacă vrei.

Mă pregăteam să-i spun că are dreptate, când am văzut farurile unei maşini care cotea fără grabă pe aleea de acces la muzeu, urcând dinspre Broadway. În timp ce ne uitam amândoi la ea, farurile s-au stins, dar maşina a continuat să se apropie.

Când m-am trezit din nou, era întuneric. Ceasul arăta 9.08. Bubuitul din capul meu se mai potolise, dar nu dispăruse de tot. Cearşaful era umed. L-am pipăit şi, când mi-am tras mâna, am văzut că era îmbibat cu sânge. M-am căznit să mă ridic, luptând cu valuri de greaţă, şi am aprins lumina. Sângele îmi trecuse prin cămaşă. Am ridicat-o şi am văzut un bandaj plin de sânge stacojiu, aproape negru.

Nu ţin minte să mă fi gândit efectiv la ceva – pluteam într-o ciudată stare de calm, aproape un vid. M-am luptat cu ameţeala şi m-am ridicat în picioare, în oglinda de deasupra unui birouaş cu ornamente complicate am văzut o femeie pe care abia dacă am recunoscut-o. Era palidă, avea cearcăne negre, tremura şi abia se ţinea pe picioare. Părul blond şi ţepos îi era murdar şi

încâlcit. Avea o tăietură urâtă sub un ochi şi o vânătaie pe gât. M-am aplecat şi am vărsat fiere în coşul de hârtii.

Am reuşit să mă sprijin de tot felul de piese de mobilier – un fotoliu, o măsuţă de toaletă, o bibliotecă – şi am ajuns cu greu la baie. Privindu-mă în oglindă, am desfăcut cu mare grijă bandajul. Am văzut o gaură roşie, cu marginile răsfrânte, din care se prelingea sânge. Un firicel subţire scurgându-se încet din mine. Imaginea mi-a provocat o senzaţie de leşin, dar m-am străduit să nu-mi pierd cunoştinţa şi să cad pe marmura rece. Trebuia să cred că oricine mă bandajase scosese mai întâi glonţul. Am apăsat uşor pe marginile rănii şi n-am simţit sub piele nimic dur sau care să semene cu un corp străin. Durerea m-a făcut să vărs iar, în chiuvetă, o spumă galbenă de fiere.

Am udat un prosop cu apă călduţă, apoi m-am aşezat pe capacul toaletei. Mi-am apăsat prosopul pe coaste – nu prea ştiam ce altceva să fac. Nu mi-a trecut prin minte să chem poliţia sau o ambulanţă. Probabil că eram în stare de şoc. Oricum, durerea era cumplită. Mi s-a făcu negru înaintea ochilor.

Maşina s-a oprit, dar eu am rămas încremenită. Îl simţeam pe Jake în spatele meu. Bănuiesc că, dacă mi-aş fi ascultat instinctul, am fi putut să fugim atunci, dar ceva m-a făcut să rămân pe loc, să aştept. Inima îmi era un vârtej ciudat de nerăbdare şi teamă, de groază şi

speranţă. Oare el era acolo? Oare era chiar atât de aproape, în maşină? Mă văzuse stând aici? Jake a început să mă tragă de braţ. Ne-am retras mai aproape de copaci. Am simţit telefonul vibrând în buzunar şi l-am scos cât am putut de repede: pe afişaj licărea numărul lui Grant.

Am răspuns, deşi Jake mă trăgea tot mai insistent. Am început să dau înapoi, îndepărtându-mă de maşină.

— Nu e momentul să vorbeşti la telefon, Ridley, a zis Jake.

Detesta celularele şi mai mult decât mine.

— Grant? am spus, fără să-l bag în seamă pe Jake.

— Ridley… a început Grant, şi vocea lui era ciudată. Nu te duce acolo. Nu te duce la The Cloisters. Eşti terminată.

— Poftim?

M-am chinuit să-mi amintesc dacă-i spusesem ceva despre The Cloisters. N-am reuşit.

— Ei sunt convinşi că ştii unde e. Sunt convinşi că poţi să-i duci la el.

Vocea i s-a gâtuit brusc, într-un fel înspăimântător. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Grant! am ţipat.

Am auzit un gâlgâit oribil.

— Grant, am repetat.

De data asta sunase mai mult ca o implorare, înainte ca legătura să se întrerupă, a reuşit totuşi

să mai spună ceva. A spus:

— Fugi, Ridley. Fugi.

M-am trezit din nou în patul din camera de hotel. Mă simţeam mai bine. Mai amorţită, de fapt, ca şi cum mi-ar fi dat cineva nişte analgezice. Nu mai eram singură. Lângă patul meu, pe o canapea elegantă, stătea Dylan Grace. Avea ochii închişi, îşi sprijinise capul în pumn şi îşi pusese picioarele pe măsuţa pentru cafea. Nu-mi dădeam seama dacă doarme. Arăta palid şi suferind. Nu mai aveam destulă energie ca să-mi fie teamă de el. Eram prea stoarsă şi categoric sub efectul unor calmante. Mă simţeam liniştită şi uşoară ca fulgul.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Era o întrebare filosofică, de fapt. Grace a deschis ochii şi şi-a îndreptat spatele.

— Nu-mi spune că nu mai ştii cine sunt.

Se încruntase puţin, de parcă nu mai era nici el foarte sigur.

— Ştiu cine mi-ai spus tu că eşti. Dar mai ştiu şi că eşti un mincinos, am zis, cu un glas încleiat şi ezitant.

— Eşti înconjurată de mincinoşi, mi-a răspuns el. Eu sunt cea mai mică problemă a ta.

După părerea mea, nu era o remarcă prea amabilă, în plus, nu eram sigură că înţeleg la ce se referă.

— Unde-i Jake? l-am întrebat.

S-a frecat la ochi, fără să-mi răspundă.

— Unde e? am repetat pe un ton mai ridicat.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, iar el a sărit de pe canapea şi s-a aşezat lângă mine.

— Uşurel, uşurel. O să-ţi fie iar rău, a spus el, punându-mi o mână pe umăr şi împingându-mă cu blândeţe înapoi. Nu ştiu unde-i Jake. O să-l găsim, îţi promit.

— Ce s-a întâmplat cu mine? Cum am ajuns aici?

— Toate la timpul lor. Acum trebuie să te odihneşti. S-a întins şi a luat ceva de pe noptieră. Când s-a întors spre mine, am văzut că era o seringă.

— Nu, am spus, simţind cum îmi urcă un suspin în piept.

Glasul îmi era slab şi subţire, ca al unei fetiţe; mâna pe care o ridicasem ca să-l împing de lângă mine era lipsită de vlagă. Grace nu s-a uitat în ochii mei. A ciocănit cu degetul în tubuleţul de plastic.

— Îmi pare rău, a spus, şi mi-a înfipt acul în braţ. Durerea a fost scurtă, dar intensă, iar întunericul care a urmat – total.

— Ce ţi-a zis? m-a întrebat Jake.

Îmi dăduse drumul şi se uita îngrijorat la mine.

— Să fug, i-am răspuns, holbându-mă la telefon, încă îngrozită.

Jake m-a prins iar de mână.

— Pare să fie un sfat bun. Hai s-o întindem de-aici. A fost o greşeală să venim.

Dar, în timp ce mă trăgea după el spre copaci, am văzut amândoi fasciculele unor lanterne croindu-şi drum prin noapte. Am înlemnit. Erau cinci raze albe de lumină, poate chiar mai multe, mişcându-se sacadat spre noi, croindu-şi drum prin pădurea pe care-o traversaserăm cu doar câteva minute mai devreme. Inima a început să-mi bată nebuneşte. Jake afişase expresia aceea pe care o vedeam de fiecare dată când aveam probleme: o intensitate sumbră, concentrarea unui strateg militar.

Din maşină coborâseră doi bărbaţi, care ne blocau calea spre stradă. Zgomotul portierelor trântite simultan sunase ca un foc de armă în liniştea parcului. M-am uitat fix la siluetele lor: amândoi erau înalţi şi zvelţi şi înaintau cu paşi mari în direcţia noastră. Niciunul dintre ei nu era Max; îmi dădeam seama de asta chiar dacă era întuneric, chiar dacă nu le vedeam feţele. Bineînţeles că nu era Max. Cât de proastă fusesem să-l iau pe Jake cu mine. Mă lăsasem condusă aici de o fantasmă ridicolă. Ei sunt convinşi că tu ştii unde e. Sunt convinşi că poţi să-i duci la el. Ce-a vrut să-mi spună Grant? Cine erau „ei”? Picioarele parcă-mi prinseseră rădăcini, ceva mă ţinea ţintuită pe loc, eram paralizată. Aproape că nu l-am simţit pe Jake apucându-mă de mână.

— Ridley, ieşi din transă. Hai să mergem, a spus, reuşind să mă mişte doar pentru că-şi pusese amândouă mâinile pe umerii mei şi mă

împingea de la spate.

Ne-am întors şi am luat-o la fugă de-a lungul laturii stângi a muzeului. Paşii noştri stârneau ecouri pe plăcile din beton. N-aveam de ales: ne era imposibil să ne întoarcem pe stradă. În timp ce dădeam ocol clădirii, am încercat mai multe uşi masive din lemn, grilaje din fier forjat şi ferestre de fronton care se deschideau de afară. Toate erau încuiate, bineînţeles. Muzeul se închisese de mult. Înăuntru erau curţi în stil franţuzesc medieval, coridoare labirintice şi încăperi cu tavanul înalt, o mie de locuri unde ne-am fi putut ascunde. Afară eram la cheremul urmăritorilor. Zidul de piatră care înconjura complexul muzeal nu era departe. Am auzit paşii bărbaţilor care alergau după noi. Nu-mi dădeam seama ce opţiuni aveam. Oricum, nu prea multe.

— Pe unde? l-am întrebat pe Jake în timp ce ne apropiam de zid.

El a scos de sub haină un pistol pe care nu-l văzusem până atunci.

— O luăm printre copaci şi o ţinem aşa spre sud, pe lângă zid. Să sperăm că nu sunt foarte motivaţi. Dacă avem noroc, o să renunţe până la urmă.

Poate că încerca să însenineze atmosfera. Atunci am auzit zgomotul unui elicopter. Se intensifica treptat şi parcă venea dinspre şoseaua de sub noi. Curând, am fost asurziţi de vacarm şi de curentul de aer şi orbiţi de reflectorul din botul

aparatului. Indivizii pe care-i văzuserăm mişcându-se printre copaci se apropiau foarte repede. Am luat-o amândoi la fugă.

M-am trezit strigându-l pe Jake. Cu ochii minţii, îl vedeam prăbuşindu-se. M-am trezit întinzând braţele spre el, dar ştiam că era deja departe. Auzeam întruna aceeaşi întrebare: Unde-i stafia? Mi-era silă de mintea mea înceţoşată şi de trupul meu slăbit, străin, la fel de flexibil ca un sac umplut cu nisip.

Ni se întâmplase ceva îngrozitor şi eu habar n-aveam ce.

Camera era goală şi m-am întrebat dacă Dylan Grace chiar fusese vreodată acolo. Indiferent dacă da sau nu, trebuia să mă pun în mişcare. Nu mai puteam rămâne la hotel. M-am ridicat din pat cu mai mare uşurinţă decât prima dată. Bandajul de sub coaste era uscat şi curat. Mi-am văzut blugii, pantofii şi haina pe podea, lângă uşă şi, strângând din dinţi de durere, am reuşit până la urmă să le trag pe mine. M-am uitat în jur după alte lucruri de-ale mele, dar n-am mai găsit nimic.

Holul era pustiu şi liftul a venit imediat. N-aveam nimic – geantă, bani, paşaport, acte de identitate. Cum ajunsesem la Londra? Chiar eram la Londra? Cum o să mă întorc acasă? Gândurile îmi erau prea confuze şi împrăştiate ca să-mi fie măcar frică.

În somptuosul hol de la parter – podea din

lemn de culoare închisă acoperită cu covoare orientale, pereţi de un roşu întunecat, fotolii îmbrăcate în catifea – nu era nimeni. Auzeam zgomotul străzii. Restaurantul şi recepţia erau amândouă închise. Trebuie să fi fost spre orele mici ale dimineţii. M-am uitat în jur după un ceas şi am găsit unul la recepţie: 2.01 a.m. Am scuturat clopoţelul mic. O uşă laterală s-a deschis şi a apărut un bărbat. Era tânăr, slăbuţ, cu păr blond-cenuşiu şi ochi negri ca tăciunele. Avea nas acvilin, buze subţiri şi un aer tipic britanic.

— A, domnişoara Jones. Probabil că vreţi să vă recuperaţi lucrurile, l-am auzit. Aveţi chitanţa?

Mi-am băgat mâna în buzunar şi (ca să vezi!) am găsit o hârtiuţă. I-am întins-o fără un cuvânt. Mi-era frică să nu vomit pe parchetul lustruit. Recepţionerul a dat din cap cordial şi a intrat în garderobă, de unde s-a întors cu geanta de umăr ponosită pe care o aveam înainte să se fi întâmplat totul (indiferent ce anume). Am luat-o şi am deschis-o. Portofelul, carnetul, paşaportul, cheile, trusa de machiaj, telefonul mobil erau toate înăuntru. Nu ştiu de ce, dar văzând lucrurile mele personale, inofensive şi familiare, m-am speriat şi mai tare.

— Sper să nu vă supăraţi că vă spun, a zis el blând, dar nu arătaţi deloc bine.

Am dat din cap. Scena era suprarealistă, nu eram sigură că se petrece cu adevărat. Parchetul de sub picioarele mele mi se părea moale şi

instabil.

— Nu mă simt bine. Nu sunt... nu-mi dau seama cum am ajuns aici. Dumneata ştii? Cum am ajuns aici, adică. De unde ştii cum mă cheamă? De cât timp sunt aici?

A ieşit din spatele recepţiei, mi-a cuprins umerii cu braţul stâng, iar cu mâna dreaptă m-a apucat uşor de cot. L-am lăsat să mă conducă la o canapea şi să mă ajute să mă aşez.

— Domnişoară Jones, nu credeţi că ar fi mai bine să chem un doctor?

Am dat din cap.

— Cred că ar fi o idee bună.

L-am surprins uitându-se în jos. I-am urmărit privirea şi am văzut că sângele trecuse iarăşi prin bandaj. Un trandafir purpuriu înflorise pe albul imaculat al cămăşii. O cămaşă pe care n-o recunoşteam.

— Domnişoară Jones… l-am auzit spunând.

Se uita la mine cu cea mai sinceră şi binevoitoare grijă. Avea un uşor accent de panică şi părea să fie un om extrem de bine-intenţionat.

— Domnişoară Jones, staţi cuminte aici şi eu… Dar n-am mai auzit sfârşitul.

Partea a doua

STAFIA

13

Jung era convins că unul dintre motivele principale ale violenţei împotriva femeilor este lipsa conştientizării a ceea ce el numea anima – personificarea feminină arhetipală din inconştientul masculin. Credea că toţi bărbaţii au caracteristici feminine şi toate femeile au caracteristici masculine. Însă bărbaţii sunt învăţaţi că trăsăturile lor feminine sunt ruşinoase şi că trebuie să şi le reprime. Rezultatul reprimării este un fel de misoginism global, relaţii sexuale lipsite de ecouri în suflet, societăţi în care femeile nu se simt în siguranţă în propria lor casă. Această explicaţie face parte din complexul teoriilor lui Jung despre umbră – latura noastră întunecată pe care ne străduim s-o ascundem şi s-o distrugem, doar ca să ne vedem din nou confruntaţi cu ea, la nesfârşit, de obicei sub forma unui „celălalt”. Jung credea că acest aspect al psihicului uman stă la rădăcina tuturor manifestărilor de rasism, a prejudecăţilor sociale şi a urii faţă de sexul opus, că mentalitatea de tip maniheist este un tipar de gândire adoptat de cei care nu şi-au integrat „umbra”, care îşi proiectează trăsăturile detestabile asupra altora, despre care cred că le sunt total opuşi.

Eu sunt fetiţa care şi-a făcut cuminte temele pentru a doua zi şi s-a îmbrăcat în pijama, uitându-se acum la Max, care se plimbă cu

bicicleta în sus şi în jos pe stradă. E târziu şi e frig, dar îl invidiez şi mi-e ciudă pe libertatea lui. Mă întreb dacă el nu-mi admiră din umbră pijamaua cu Howdy Doody şi faţa proaspăt spălată. Poate că suntem la fel. Poate că suntem fiecare umbra celuilalt.

Mă trezesc în vaier de sirene, cu aceste gânduri ciudate şi cu imaginea lui Max în minte. Sirenele din New York nu seamănă absolut deloc cu sirenele din Londra. Sirenele londoneze, cu piuitul lor care creşte şi descreşte, par să fie mult mai politicoase. Venim şi vrem să trecem, spun ele. Daţi-vă la o parte, vă rugăm. Sirenele din New York sunt enervant de insistente, de-a dreptul grobiene. Ce mama dracului mai aşteptaţi? se răstesc ele. Daţi-vă naibii din drum. Nu vedeţi că-i o urgenţă? Dacă trăieşti la New York, trăieşti cu urletul sirenelor la periferia conştiinţei. Ambulanţe, maşini de pompieri, maşini de poliţie – ai zice că în fiecare clipă cineva dă de necaz în oraşul ăsta şi mereu cineva aleargă să-i sară în ajutor. La un moment dat începi să nu-l mai auzi, devine parte integrantă din muzica oraşului.

Sirenele din Londra par să se tânguie. Par să spună: S-a întâmplat ceva groaznic şi vom interveni cât de repede putem, deşi probabil că e prea târziu. Sirenele din New York sunt impertinent de sigure că pot să salveze situaţia.

O sirenă londoneză auzeam eu acum, ţiuind din ce în ce mai tare, apoi din ce în ce mai încet şi

pierzându-se în depărtare. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că mă aflu într-o cameră de spital, răcoroasă şi liniştită. Era semiîntuneric. Lumina, puţină câtă era, intra printr-un gemuleţ din partea de sus a uşii şi prin spaţiile dintre storurile trase şi tocul ferestrei – nu de la soare, ci de la lămpile de pe stradă. Nu ştiam cât e ceasul.

Am rămas aşa, întinsă pe spate, şi am cercetat încăperea cu privirea. După ce ochii mi s-au obişnuit cu penumbra, am observat o femeie plăpândă aşezată pe un scaun, lângă uşă. Stătea exact în dreptunghiul de lumină de sub gemuleţ. Avea părul blond ca inul şi o gură mare, cu colţurile mult lăsate în jos, care-o făcea să pară caricatural de îmbufnată. În ciuda faptului că stătea sprijinită de spătar şi uşor aplecată într-o parte, cu capul într-o mână, arăta pusă la punct şi avea un aer oficial. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin şi purta pantofi negri cu tocuri joase. Se uita la perete, pierdută în gânduri.

Mi-am dres glasul şi m-am foit puţin în pat. Gura îmi era îngrozitor de uscată. Am întins mâna după carafa cu apă pe care-o văzusem pe noptieră. Femeia s-a ridicat repede şi a venit la mine. A turnat apă într-un pahar şi mi l-a întins.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Date fiind circumstanţele, îmi era greu să răspund.

— Depinde, am spus, cu o voce stinsă şi gâjâită. S-a uitat mirată la mine.

— Depinde unde sunt, cum am ajuns aici. Ce mi s-a întâmplat.

Încercam să par calmă şi să fac pe şmechera, dar simţeam în piept un gol înfricoşător.

Femeia şi-a ferit politicoasă privirea în timp ce eu mă chinuiam să beau din paharul care-mi tremura în mână. Apoi s-a aplecat să-mi susţină încheietura şi lucrurile au mers mai bine.

— Speram să-mi răspunzi măcar la câteva întrebări, a spus ea.

Avea un accent puternic, londonez get-beget, dar era limpede că se străduieşte să-l atenueze.

— Cine eşti? am întrebat-o.

— Inspector Madeline Ellsinore. Anchetez cazul dumitale.

— Cazul meu? am spus, punând paharul pe noptieră şi lăsându-mă pe spate.

— Da, a zis ea, încrucişându-şi braţele şi uitându-se fix la mine. O americancă îşi face apariţia la un hotel din Londra, cere o cameră şi agaţă cartonaşul cu „Nu deranjaţi” pe uşă. Nu iese timp de două zile. Vorbeşte o singură dată cu cineva, atunci când sună la recepţie ca să afle cât e ceasul. Când coboară clătinându-se, la sfârşitul celei de-a doua zile, se constată că are o rană de glonţ infectată grav. Leşină şi e transportată de urgenţă la cel mai apropiat spital. Deşi are destule acte de identitate, inclusiv paşaport şi cărţi de credit, nu există nicio înregistrare oficială care să arate că a venit la Londra cu o cursă aeriană

regulată din ultimele şase luni. Aş zice că situaţia asta impune deschiderea unei anchete, nu crezi?

Trebuia să recunosc că are dreptate. Atitudinea ei era oficială, dar nu lipsită de bunăvoinţă. Avea ochii de un albastru pal. Era micuţă, la fel de scundă pe cât era de zveltă; arăta ca o alergătoare, o atletă rapidă şi puternică.

— Cum ai ajuns în Anglia, domnişoară Jones? Şi ce faci aici?

Am clătinat din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Era straniu să admit acest lucru. Vi s-a întâmplat vreodată să vă treziţi dimineaţa, după o noapte de beţie, şi să constataţi că sunteţi într-un apartament necunoscut, în acelaşi pat cu o persoană necunoscută? Cam aşa mă simţeam eu, dar mult, mult mai rău. Parcă mă trezisem în corpul altcuiva.

Poliţista a clipit de două ori, apoi a spus:

— Greu de crezut.

— Scuze, dar e adevărat.

Mi-a aruncat o privire inexpresivă, de evaluare. Era ceva rece şi mecanic în comportamentul ei, în ciuda drăgălăşeniei şi a glasului plăcut, uşor răguşit.

— Bun, atunci cine te-a împuşcat? a întrebat pe un ton prozaic, ca şi cum încerca să-mi dea de înţeles că s-ar consola numai cu această mică informaţie.

Am clătinat iar din cap. Pământul îmi fugise

de sub picioare şi pluteam într-o realitate care nu-mi aparţinea.

— Eşti conştientă, domnişoară Jones, că poliţia din New York te-a declarat „persoană de interes”, că eşti căutată pentru a fi interogată în legătură cu asasinarea numitei Sarah Duvall?

Mi-a revenit brusc în minte dimineaţa aceea, când Sarah căzuse pe stradă şi murise sub ochii mei, când îl urmărisem pe bărbatul în negru şi fusesem reţinută de poliţişti. Dylan Grace mă luase de la poliţie şi mă dusese în parcul Riverside, de unde fugisem. Din acel punct totul îmi mersese din ce în ce mai rău. M-am gândit la Grant şi la idioţenia lui de site. La Jake prăbuşindu-se. Am încercat să-mi aduc aminte ce se întâmplase cu noi după ce elicopterul acela apăruse de nicăieri, înecându-ne în lumină şi zgomot. Cu cât mă gândeam mai intens, cu atât adevărul părea să se îndepărteze de mine. M-a asaltat o teribilă senzaţie de vomă, însoţită de un junghi în spatele ochilor.

— Cei de la FBI ar vrea şi ei să stea de vorbă cu dumneata, în legătură cu un anume Dylan Grace.

M-am gândit şi la ce îmi spusese el în parc. Alte minciuni? Cum puteam fi sigură? Chiar fusese în camera mea de la hotel, sau visasem? Mi-am amintit că şi el arăta rău şi că îmi făcuse o injecţie. Am scuturat iarăşi din cap.

— Chiar nu ştii ce ţi s-a întâmplat, nu-i aşa? a

întrebat ea, neîncrezătoare, întinzându-mi un şerveţel luat din cutia de pe noptieră.

Mi-am şters ochii şi mi-am suflat nasul. Aveam scurte străfulgerări de memorie: alerg cu Jake de-a lungul zidului de piatră al muzeului The Cloisters, aud împuşcături spulberând liniştea nopţii, mă prăbuşesc secerată, văd umbra întunecată a unui bărbat al cărui chip nu-l pot distinge, îl aud întrebându-mă: „Unde-i stafia?” Dar, mai ales, îmi amintesc durerea – incandescentă, totală, aproape de nedescris în intensitatea ei, genul de durere care se îndură de tine şi-ţi ucide memoria.

— Nu, am spus într-un târziu. Chiar nu ştiu. Dar, între noi fie vorba, nu era adevărul întreg.

Amintirile se întorceau cu repeziciune. Îmi aminteam apăsarea unui genunchi pe spate, asprimea unei cagule negre care-mi era trasă peste cap. Doar că nu găseam niciun sens în toate astea. Era un haos de coşmar.

— Numele Myra Lyall îţi spune ceva? Am dat încet din cap.

— O ziaristă care lucra pentru New York Times, a spus ea. Există o legătură între ea şi dumneata, dacă nu mă înşel. Voia să discutaţi despre un articol la care lucra, un articol despre programul Project Rescue. După care a dispărut.

— Da, am recunoscut.

— Sarah Duvall era asistenta ei. Am încuviinţat din nou.

— Am descoperit cadavrul Myrei Lyall ieri, într-un canal de scurgere, cam la vreun kilometru distanţă de King’s Cross, unul dintre cartierele noastre rău-famate. Era într-un geamantan. Făcută bucăţi.

Cred că-mi dăduse informaţia aşa, puţin câte puţin, ca să obţină un maximum de efect. Am încercat să transpun ceea ce-mi spusese în termeni abstracţi, nu în imagini concrete. Degeaba: greaţa şi tremurul, care păruseră să se estompeze, au revenit în forţă.

— Nici ea nu a intrat oficial în Marea Britanie. N-am spus nimic. Nu ştiam ce să spun. Sfârşitul

Myrei Lyall mă întristase cumplit, felul în care murise mă umpluse de groază. M-am întrebat cum de eu reuşisem să ajung într-un hotel luxos din Covent Garden, în timp ce ea sfârşise într-un geamantan aruncat într-un canal londonez. Făcută bucăţi.

— Domnişoară Jones, dacă ai cea mai vagă idee despre ce se petrece, îţi recomand cu toată tăria să-mi spui ce ştii.

S-a dus la scaunul de lângă uşă şi l-a tras lângă pat, apoi s-a aşezat fără grabă, ca şi cum se pregătea pentru o lungă pălăvrăgeală prietenească.

— Nu te pot ajuta şi nu te pot proteja dacă nu-mi spui ce ştii. Pun pariu că eşti o fată de treabă, nu-i aşa? Pari îngrozită şi te înţeleg

perfect. Dar au murit o mulţime de oameni şi, judecând după starea în care te afli, ai avut pur şi simplu noroc că nu te numeri printre ei. Poate vom reuşi să ne ajutăm una pe cealaltă.

Nu eu am vrut să mi se întâmple toate astea, îi spusesem lui Ace. Eşti sigură? mă luase el la rost.

Am decis în final că situaţia mă depăşea. Am rugat-o să-mi arate o legitimaţie, iar ea s-a conformat fără să ezite. Cine s-a fript cu ciorbă… După ce m-am convins că era cine zicea că este, i-am povestit tot – mă rog, tot ce-mi aminteam. În timp ce noi discutam, şi-au făcut apariţia tot felul de asistente şi de doctori. M-au palpat şi mi-au vârât luminiţe în ochi, au controlat şi apoi mi-au schimbat pansamentul.

Inspectorul Ellsinore a notat aproape tot ce-i spuneam. După ce am terminat declaraţia, am rugat-o să mă ajute să iau legătura cu ambasada americană. Ceea ce a şi făcut, iar cineva de la ambasadă mi-a promis că va trimite un avocat la spital.

După ce am închis telefonul, ea mi-a pus o mână pe braţ şi a spus:

— Ai procedat corect, Ridley. Totul o să fie bine, ai să vezi.

Am dat din cap, nu prea sigură.

— Şi-acum ce se va întâmpla?

S-a uitat la ceas.

— Încearcă să te odihneşti. Am să iau

legătura cu autorităţile americane şi-am să le spun că eşti dispusă să cooperezi. Mâine vom vedea când şi cum te putem trimite acasă. Vrei să telefonez cuiva în numele tău?

Părinţii mei se zbenguiau prin Europa, făcându-şi poze şi trimiţând peste tot ilustrate. Probabil că ar fi ajuns aici în câteva ceasuri, dar n-aveam nevoie de ei. Ace era în mod limpede incapabil să-mi ofere cel mai mic ajutor sau sprijin sufletesc. Cred că n-avea nici măcar paşaport. N-aveam nici cea mai vagă idee unde era Jake sau dacă păţise ceva. Gândul la el mi-a adus lacrimi în ochi şi mi-a provocat un acces de panică, devenit deja familiar.

— Nu. Un singur lucru: dacă afli ceva, orice, despre Jake Jacobsen, vreau să ştiu şi eu. Te rog frumos.

— O să văd ce pot afla. Încearcă să te linişteşti. Mi-a lăsat cartea ei de vizită pe noptieră, şi-a adunat lucrurile şi s-a dus la uşă. Cu mâna pe clanţă, s-a întors spre mine.

— Mai e ceva… îmi pare rău, Ridley, dar afară sunt doi poliţişti. Au misiunea să te protejeze şi…

— Să mă reţină, am terminat în locul ei. Inspectorul Ellsinore a dat din cap.

— Doar până reuşim să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu tine, cum ai ajuns aici. Sper că înţelegi. Stai cuminte până mâine. Odihneşte-te. Mă tem că te aşteaptă câteva zile foarte pline.

Camera era răcoroasă şi imaculată şi am zăcut acolo, perfect trează, nu ştiu cât timp. M-am ridicat o singură dată, să mă duc la toaletă, dar drumul până la baie şi executarea operaţiunii în sine s-au dovedit atât de chinuitoare, încât m-am decis să mă abţin cât mai mult. Sub pat era o ploscă, dar nici moartă n-aş fi folosit-o. Pur şi simplu nu suportam ideea. Eram amorţită, deprimată şi foarte, foarte singură. Telefonul aştepta lângă pat, dar mi se părea că nu mai e nimeni pe lumea asta la care aş putea apela. Adevărul adevărat era că trebuia să mă descurc singură. Eram pe cont propriu. Aşa fusesem din ziua în care Christian Luna îmi trimisese fotografia care mi-a schimbat viaţa. Unica persoană pe care putusem să mă bazez constant, de atunci încoace, fusese Jake, dar chiar şi această relaţie era plină de minciuni şi jumătăţi de adevăr – din partea lui. Am încercat să alung imaginea trupului însângerat al lui Jake căzând de foarte sus.

M-am străduit să reflectez la tot ce se întâmplase, la ceea ce ştiam: Dylan Grace şi Myra Lyall, ce-mi spusese Grant, transmisia video din Covent Garden, faptul că mă trezisem într-un hotel aflat la doar câteva sute de metri distanţă de acel colţ de stradă. M-am străduit să-mi focalizez mintea de scriitor asupra întâmplărilor disparate şi să extrapolez legăturile posibile, să încheg o teorie, dar n-am reuşit decât să ameţesc şi să mă

înfricoşez. M-am gândit la oribilul sfârşit al Myrei Lyall, la moartea lui Sarah Duvall, la Esme Gray, la ultimul telefon pe care mi-l dăduse Grant.

Chiar şi înainte de evenimentele recente, Dylan mă acuzase că aş fi punctul în care se adună toate. Acum constatam că avea dreptate.

Totul începuse pentru că eu voiam să-l cunosc pe Max, să-i văd adevărata faţă, şi astfel, să mă cunosc mai bine pe mine însămi. Dar nu mă apropiasem de el absolut deloc. Iar de mine însămi nu fusesem niciodată mai departe, abia dacă-mi mai recunoşteam imaginea în oglindă. Una peste alta, demersul meu se dovedise un eşec fatal, în toată puterea cuvântului.

O asistentă a intrat lipăind şi mi-a întins nişte pastile.

— Ca să adormi, scumpo, mi-a spus ea cu blândeţe.

Le-am luat şi m-am prefăcut că le înghit, zâmbindu-i recunoscătoare. După ce a plecat, le-am scuipat în palmă şi le-am pus în paharul de pe noptieră. Nu voiam să dorm adânc. Nu mă simţeam în siguranţă.

Am pendulat între un soi de somnolenţă confuză şi o agitaţie fără astâmpăr, până când am auzit ceva ciudat pe coridor, care m-a trezit instantaneu, împungându-mă cu o gheară de spaimă în pântec. Fusese un zgomot înfundat şi brusc, un foşnet rapid, urmat de o bufnitură care aproape se stinsese înainte să înceapă. Nu părea

deloc în regulă… parcă se modificase energia din aer. Am deschis larg ochii şi o vreme am ascultat atent.

După un minut sau două m-am mai relaxat puţin. Cu excepţia zgomotelor de fond obişnuite – un televizor cu sonorul dat încet, ticăitul ca de metronom al unui aparat, un zbârnâit ciudat şi ubicuu care probabil venea de la lămpile fluorescente şi nenumăratele echipamente medicale – tăcerea era aproape totală. Tocmai începusem să moţăi din nou, când afară s-a auzit alt zgomot, chiar în faţa uşii mele: hârşâitul brusc al unui scaun tras pe podea. Am văzut umbra unui om în fâşia de lumină care pătrundea pe sub uşă. Cu mare efort, m-am ridicat din pat şi m-am uitat în jur. Baia era o adevărată capcană, n-avea fereastră, în starea în care eram, nici vorbă să mă pot ghemui în spatele patului. Păşind fără zgomot, m-am apropiat de uşă, uitându-mă după ceva – orice – cu care să mă pot apăra la nevoie. Efortul a fost năucitor.

Cred că arătam ridicol, cu fundul gol în cămaşa de spital şi doar în şosete. Ignorând durerea, m-am aplecat să iau una dintre ghetele mele, aşezate sub scaunul pe care stătuse doamna inspector Ellsinore cu întrebările ei cu tot. Era singurul obiect pe care aveam puterea să-l ridic şi care arăta suficient de solid încât să producă un efect cât de cât dăunător.

Respiraţia mi s-a accelerat şi aproape că am

simţit adrenalina revărsându-mi-se în sânge. Abia atunci am observat telefonul şi, alături de el, cartea de vizită a inspectorului Ellsinore, dar şi butonul de alarmă pe care ar fi trebuit să apăs când mai eram în pat. M-am gândit să mă întorc, însă distanţa de vreo doi metri mi se părea insurmontabilă, n-aş fi putut s-o parcurg nici măcar târându-mă, ţinând cont de efortul necesar ca să ajung la uşă. M-am rezemat cu toată greutatea de perete, cu gheata pregătită şi am ciulit urechile, încercând să aud ce se petrecea pe coridor. A trecut un minut, apoi alte două, şi am început să mă întreb dacă nu cumva sufăr de paranoia (m-ar condamna cineva, dacă aşa ar fi?) sau de stres posttraumatic. Tocmai voiam să pun gheata la loc când uşa a început să se deschidă – atât de încet, încât aproape că n-am observat-o decât după ce silueta întunecată a unui bărbat s-a strecurat înăuntru. A rămas nemişcat, cu spatele la mine, uitându-se la patul gol.

Înainte de a-mi pierde curajul, am dat cât am putut de tare cu bocancul, izbindu-l zdravăn în tâmplă. Lovitura a fost atât de puternică, încât mi-a trimis unde de şoc cumplite prin trupul rănit şi m-a făcut să mă dau înapoi împleticit. M-am prăbuşit cu un geamăt şi am scăpat gheata din mână. Avusesem intenţia să lovesc şi apoi să dau buzna pe coridor, ţipând, dar durerea dintre coaste era atât de intensă, încât abia dacă mai puteam să respir, darămite să mă mişc. Mă

simţeam trădată de propriul meu trup, eram revoltată de propria-mi slăbiciune fizică. Furia şi frustrarea mi-au dat puterea să mă sprijin de perete pentru a mă mişca, oricât de încet, în încercarea de-a ajunge pe coridor.

— Ridley, stai!

M-am întors şi m-am uitat la el. Deşi era semiîntuneric, îi vedeam faţa. Stătea acolo, cu mâna la tâmplă, şi un firicel de sânge i se scurgea pe obraz. Era Dylan Grace. Aş fi vrut să-l întreb o mie de lucruri, dar tot ce-am reuşit să spun a fost:

— Să nu te apropii de mine… idiotule!

M-am prăbuşit lângă perete. M-am gândit să verific dacă târâşul era mai puţin dureros. Ce groaznic – şi extraordinar în acelaşi timp – să-ţi dai seama că ţi-ai considerat sănătatea şi forţa garantate, când de fapt le poţi pierde oricând, cât ai clipi din ochi. Uşa parcă era la un kilometru de mine.

Dylan m-a apucat de mână. Norocul lui că n-aveam cum să ajung la cealaltă gheată.

— Te urmăresc, Ridley, vin să te omoare, l-am auzit şuierând pe un ton disperat. Hai cu mine sau rămâi să mori aici. Tu hotărăşti.

M-am rezemat de perete, sfârşită, fără opţiuni, stoarsă de vlagă. Moartea – sau măcar starea de inconştienţă – începea să mi se pară atrăgătoare. O alunecare lină spre întunericul absolut, dispariţia spaimei şi a durerii – cât de rău poate să fie? Dylan s-a apropiat şi tocmai mă

pregăteam să-mi consum ultimul dram de energie ca să urlu cât mă ţineau plămânii, când am auzit un zgomot afară, pe coridor. Mi s-a părut cunoscut, deşi pe moment n-aş fi putut spune precis ce era: sunetul metalului care scuipă metal, un proiectil care spintecă aerul fără nicio detunătură – un glonţ tras dintr-o armă cu amortizor. Poate că îl auzisem pe stradă, fără să-mi dau seama ce însemna, atunci când fusese ucisă Sarah Duvall. A fost urmat de alt zgomot: ceva – sau cineva – care se prăbuşea greoi. Strigătul mi-a îngheţat pe buze.

Dylan s-a apropiat târâş de mine, cu degetul la buze, apoi a scos un pistol de sub haină. Era plat şi negru, la fel ca pistolul pe care-l văzusem la Jake şi la fel ca arma cu care trăsesem şi eu, stângace, într-un depozit părăsit din Alphabet City. Nu ştiam ce marcă era, dar m-am bucurat să-l văd.

Tăcerea care a urmat s-a prelungit la nesfârşit – câteva minute sau câteva ore. Unde erau poliţiştii care ar fi trebuit să stea de pază în faţa uşii? (Oare cum li se spune în Anglia, poliţişti sau agenţi? Oricum le-ar spune, ar trebui să le dea bieţilor oameni nişte arme de foc.) Cred că ştiam deja răspunsul. Am încercat să-mi păstrez curajul. Spaima, durerea şi oboseala aproape că mă paralizaseră. Începeam să-mi dau seama că mă paşte acea bizară stare de veselie isterică pe care o mai trăisem în situaţii extrem de stresante sau de pericol grav.

Apoi uşa a început să se deschidă. O siluetă înaltă şi deşirată s-a strecurat înăuntru ca o fantomă. Într-o mână ţinea un pistol, cu braţul lipit de corp. Câteva clipe a rămas nemişcat, cu spatele la noi – îi simţeam mirosul de colonie, îi vedeam tivul descusut al jachetei. Mi-am ţinut respiraţia. Dylan s-a ridicat cu arma în mână, tăcut ca o umbră. Când omul s-a întors brusc, simţindu-l în spatele lui, Dylan a tras. Întunericul a explodat. Împuşcătura m-a asurzit. Mirosul prafului de puşcă mi-a ars nasul şi gâtul, iar bărbatul s-a prăbuşit greoi, înainte de-a fi apucat măcar să-şi ridice pistolul. M-am holbat la el, la omul care încercase să mă ucidă, şi am auzit un gâlgâit oribil.

Dylan mi-a întins mâna.

— Poţi să mergi?

Am ezitat, m-am uitat de câteva ori de la Dylan la bărbatul împuşcat şi înapoi. Poate că venise să mă salveze de Dylan Grace. Poate că amândoi voiau să pună mâna pe mine din motive tot atât de înspăimântătoare, chiar dacă diferite.

— N-ai timp să te întrebi dacă poţi avea încredere în mine sau nu, a spus el.

De afară se auzeau deja glasuri neliniştite.

— Oamenii ăştia nu te pot apăra.

Am presupus că se referea la poliţişti şi la personalul spitalului. Nu puteam să-l contrazic. Am întins mâna şi l-am lăsat să mă tragă în picioare. Mi-a scos geanta din dulap, un lucru care

mi s-a părut formidabil de lucid, dat fiind că eu aş fi uitat cu desăvârşire să fac asta. Mi-am amintit cu groază că doamna inspector Ellsinore îmi confiscase paşaportul. Nu vedeam nicio cale de scăpare din această situaţie.

Am ieşit, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe umărul lui. Pe coridor, cei doi poliţişti care primiseră misiunea să mă protejeze şi să mă reţină acolo zăceau pe scaunele lor. Sub unul dintre ei începuse să se adune o baltă de sânge. O asistentă zăcea cu faţa în jos pe linoleum, cu gâtul răsucit nefiresc. Un deget încă îi zvâcnea spasmodic.

— Câţi mai urmează? am întrebat.

Nici acum nu sunt sigură dacă întrebam câţi oameni mai trebuie să moară sau câţi ucigaşi vor mai veni după mine.

— Nu ştiu, mi-a răspuns el încet.

În timp ce ieşeam pe uşa care dădea spre scară, am auzit strigăte şi zgomot de paşi, oameni alergând. Dylan mi-a pus pe umeri jacheta lui groasă de lână şi s-a uitat în jos, la şosetele mele.

— Mda, în privinţa asta nu prea avem ce face, nu? Am sesizat accentul lui britanic, dar nu i-am priceput rostul, şi nici n-aveam suficientă energie ca să-l întreb.

Am coborât o sumedenie de trepte. Aş putea să vă spun în detaliu cât de lent şi de dureros a fost acest proces, dar bănuiesc că vă imaginaţi şi singuri. Ieşirea dădea într-o alee. Deja auzeam zgomot de paşi nu departe în urma noastră. Un

Peugeot model vechi ne aştepta în noaptea rece şi umedă. Vinilinul banchetei din spate, unde Dylan m-a ajutat să urc, era aproape îngheţat şi m-a făcut să mă înfior. Şosetele mi se udaseră.

— Întinde-te, a spus el.

— Unde mergem? l-am întrebat înainte să închidă portiera.

— N-are importanţă, încearcă să te relaxezi. O să ne descurcăm noi cumva, a spus el, aşezându-se pe locul din dreapta-faţă şi trântind portiera.

O clipă, am crezut că aşteaptă să vină şoferul, apoi mi-am amintit că englezii conduc pe stânga. Dylan a pornit motorul, care a scos un pârâit metalic, hodorogit.

— Ai vreun plan? l-am întrebat, în timp ce el ieşea în marşarier de pe alee.

Am urcat încet pe o stradă liniştită. Un batalion întreg de maşini de poliţie cu sirenele urlând au trecut pe lângă noi în trombă, în direcţia din care veneam. Dylan nu mi-a răspuns. Începeam să pricep ce făcea. Atunci când ştia că n-o să-ţi placă răspunsul la întrebarea pe care i-o puseseşi, pur şi simplu nu-ţi mai răspundea.

— Încearcă… să nu-ţi mai faci griji, a zis într-un târziu.

Accentul lui era britanic. Categoric britanic. Poate irlandez, totuşi. Ori scoţian. Nu prea mă pricep la accente.

— Cine dracu’ eşti? l-am întrebat a doua

oară.

— Ridley, a spus el, fixându-mă cu privirea prin oglinda retrovizoare, sunt singurul tău prieten.

Repeta întruna chestia asta. Îmi venea al naibii de greu să-l cred.

14

Eram paralizată de vuietul elicopterului care parcă venea de peste tot. Jake m-a tras după el şi am continuat să alergăm pe lângă zidul de piatră, cât mai aproape de silueta lui masivă. În jurul nostru ţâşneau mici gheizere de pământ. Trăgeau în noi de sus, aproape că nu-mi venea să cred. Am aruncat o privire peste umăr. Bărbaţii pe care-i auzisem nu se mai vedeau. Unde erau? Simplul fapt că nu-i puteam vedea mă înspăimânta şi mai tare decât dacă le-aş fi simţit răsuflarea în spate. Dacă ne mânau undeva, ca pe oi, dacă ne trezeam cu ei în faţa noastră?

— Nu ne poate urmări printre copaci! a strigat Jake, arătându-mi cu mâna locul unde zidul se termina şi începea o porţiune de teren unde copacii erau mai deşi, care cobora până la şosea.

Puteam s-o luăm pe-acolo şi, la adăpostul pădurii, să ajungem pe bulevardul Henry Hudson. Glasul lui Jake părea o şoaptă în comparaţie cu zgomotul asurzitor al elicopterului, dar l-am auzit şi am dat din cap. Am alergat mâncând pământul

către ceea ce m-am rugat fierbinte să fie un liman. Când am ajuns la colţul unde latura sudică se întâlnea cu cea estică, Jake s-a căţărat repede pe zid, apoi m-a ajutat şi pe mine să urc.

N-a fost uşor. Am căzut o dată, apoi am încercat din nou şi în cele din urmă am reuşit să ajung sus. Bănuiesc că, fără adrenalina pură generată de spaimă, n-aş fi reuşit în vecii vecilor să trec peste zid. Într-un fel sau altul, habar n-am cum, m-am căţărat pe creastă şi am căzut în cealaltă parte. Jake a aterizat cu mai multă graţie chiar lângă mine. Am auzit elicopterul retrăgându-se, dar nu s-a îndepărtat prea mult. Am ciulit urechile. Nici voci, nici zgomot de paşi.

— Îmi pare rău, i-am spus. Îmi pare rău că te-am adus şi pe tine aici.

— Nu, Ridley. Mie îmi pare rău.

— De ce? Doar încercai să mă aperi, am spus, ridicându-mi privirea spre el.

Şi-a lăsat o mână pe umărul meu şi m-a tras mai aproape. M-am întors şi l-am îmbrăţişat, odihnindu-mi fruntea pe gâtul lui.

— În ultimele zile mi-am dat seama de ceva, a spus el, iar vocea îi suna teribil de gravă şi de serioasă. Ridley, pot să renunţ. E doar o simplă alegere. Amândoi putem s-o facem. N-avem nevoie de toate răspunsurile ca să ne trăim viaţa. Nu ne obligă nimeni.

Şi-a lipit gura de a mea şi avea un gust minunat. Puteam deja să simt pe limbă toate

posibilităţile delicioase ale vieţii alături de el. În acel moment, îl credeam. Credeam că are dreptate.

— Dacă scăpăm cu bine din asta, mi-a şoptit la ureche, îţi promit că totul se va schimba complet. Îţi jur, Ridley. Îţi dau cuvântul meu.

Am stat aşa, îmbrăţişaţi, până când ceva a început să şfichiuiască aerul în jurul nostru şi am auzit un sunet ca atunci când tai o pânză cu un cuţit. Ne-am pregătit s-o luăm la fugă, dar am văzut cum umărul lui Jake zvâcneşte brusc şi ceva roşu începe să-i îmbibe jacheta, apoi pantalonii. A întins mâinile spre mine în timp ce cădea pe spate. L-am strigat pe nume şi am încercat să-l apuc de mână. Apoi am simţit o arsură în coaste şi am căzut cu faţa în jos, de parcă m-ar fi împins cineva cu toată forţa. Am întors capul şi am văzut faţa lui Jake, palidă şi nemişcată. Simţeam gust de sânge şi de ţărână.

M-am trezit brusc, cu un scâncet pe buze. Maşina mergea cu viteză; eram pe o autostradă.

— A murit? am întrebat.

— Cine? a zis el, rămânând cu ochii la drum. Autostrada era ca un tunel în beznă. Probabil că oraşul rămăsese mult în urmă.

— Jake.

— Nu ştiu, Ridley, mi-a răspuns el încet.

— Nu mă minţi.

— Nu te mint. Pur şi simplu nu ştiu.

Există o mulţime de feluri în care se poate

muri. Moartea trupului este cel mai neînsemnat dintre ele. Moartea sinelui, moartea speranţei – abia aici începem să vorbim despre lucrurile cu adevărat grave.

Nu mă număr printre cei cărora le e frică de moarte. Evident, nu pentru că mi-aş dori să mor. Doar că dintotdeauna am văzut moartea ca pe un punct final, după care nu mai există conştiinţă de sine, nu mai ştii nimic. Te-ai dus. Fie totul s-a terminat… fie este un nou început. Oricum ai lua-o, nu cred că mai poţi să te uiţi înapoi. Pe mine nu m-a convins niciodată povestea cu iadul şi cazanele lui de pucioasă, conceptul de răsplată sau pedeapsă după moarte. Ideea că ţi-a ţinut cineva socoteala faptelor bune sau rele sau pur şi simplu neutre şi că în funcţie de asta sufletul îţi va fi trimis undeva, unde va rămâne în vecii vecilor, mi se pare foarte greu de crezut. Oamenii aşa judecă. Eu înclin să cred că Dumnezeu, foarte probabil, nu gândeşte aşa. El sau Ea continuă să-ţi dea lecţiile necesare, cu o infinită răbdare, până ce ajungi în cele din urmă să pricepi, în viaţa asta sau în următoarea.

Mi-e teamă că pierderea cuiva drag e mai rea decât moartea. Când un om pe care îl iubeşti a murit, ţi-e aproape imposibil să înţelegi şi să accepţi ceea ce s-a întâmplat. Caracterul ireversibil al morţii şi totala ta neputinţă îţi dau senzaţia în orice clipă ai putea să izbucneşti în flăcări de agonie pură. Când a murit Max, am

suferit atât de mult, încât nu-mi venea să cred că voi reuşi să trăiesc mai departe, să parcurg ritualurile mecanice ale existenţei cotidiene. Mi s-a întâmplat realmente să-mi doresc să dea peste mine o maşină sau să cad de la o înălţime nu prea mare. Nu voiam să mor. Îmi doream numai să fiu imobilizată la pat. Voiam ca trupul meu să sufere la fel de mult ca spiritul, încât să pot pur şi simplu să zac şi să mă vindec.

Nu mi-e frică să mor. Ştiu că există sorţi şi mai rele.

La asta mă gândeam în timp ce Dylan conducea pe şoseaua cufundată în beznă şi eu stăteam întinsă pe bancheta din spate.

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde o să fim în siguranţă o vreme, până ne hotărâm ce facem mai departe. Trebuie să mă gândesc.

— Spune-mi şi mie ce se întâmplă. Acum, am zis. Niciun răspuns. A luat-o la stânga, ieşind de pe şosea şi a apucat-o pe un drum secundar. Am mers kilometri fără să văd nimic, doar întuneric punctat ici-colo de luminile gălbui ale unor ferestre, puţine şi răzleţe, la mare distanţă de drum. Am simţit miros de iarbă şi de gunoi de grajd. Apoi Dylan a făcut la dreapta, pe un drumeag îngust, neasfaltat şi am mers încet până am ajuns la o alee străjuită de copaci înalţi. La capătul ei era o clădire din piatră, cufundată în beznă. O casă. Avea un aer pustiu, părea părăsită.

— A fost casa de vară a familiei mele.

— A fost?

— Nu prea mai am familie. Cred că acum pot s-o consider a mea.

— Cum rămâne cu mama care a fost ucisă, domnule agent Grace? Toate gogoşile pe care mi le-ai turnat atunci, în parc. Tot Max ţi-a omorât şi restul familiei?

A tresărit de parcă i-aş fi tras o palmă.

— Ţi-am spus adevărul, mi-a răspuns în timp ce cobora din maşină. Nu tot adevărul, dar nici nu te-am minţit.

Mi-a deschis portiera şi m-a ajutat să mă dau jos. Mi-era ciudă că trebuia să mă sprijin de el. Eram murdară şi mi-era frig. Am alunecat pe pământul ud. Când n-am mai avut putere, m-a ridicat în braţe, o chestie care nu-i chiar atât de uşoară cum pare în filme.

— Lasă-mă jos, idiotule, am spus, iritată şi stânjenită.

— Ea două oară când mă alinţi aşa în seara asta, a observat el, mergând repede spre casă.

M-a lăsat jos pe veranda din faţă şi a descuiat uşa din lemn masiv cu o cheie pe care a luat-o de deasupra tocului. Înăuntru era frig şi se simţea un iz de mucegai, ca o adiere de mormânt. M-am împleticit către o canapea. Era cărămizie şi plină de praf, aşezată lângă un fotoliu şi o sofa de aceeaşi culoare. Era tare şi incomodă, dar decât să stau în picioare… Am văzut alături o măsuţă

joasă, un simplu dreptunghi din lemn, şi un şemineu cu o stivă de lemne pregătite pentru foc. M-am ghemuit pe canapea, tremurând şi m-am uitat cu duşmănie nedisimulată la Dylan Grace care aprindea focul. M-a acoperit apoi cu o pătură care duhnea, urâtă ca naiba, de un bej murdar. A ieşit din raza mea vizuală şi am auzit zdrăngănit de vase în ceea ce am presupus că era bucătăria. Am adormit.

Când m-am trezit, el stătea pe fotoliu, cu picioarele pe sofa. Focul din şemineu îi lumina jumătate din faţă. Era un bărbat frumos, în felul acela aspru şi necizelat de care am mai pomenit. Chiar aşa extenuat cum arăta, cu cearcăne negre, emana un aer de sexualitate dură. Aproape că îmi imaginam atracţia pe care-aş fi simţi-o faţă de el dacă n-ar fi fost un mincinos şi un criminal. Nu că aşa ceva m-ar fi oprit altă dată.

— Nimeni nu e cine crezi tu că ar fi, a spus el, simţind cine ştie cum că mă trezisem. Nici eu, nici Max Smiley şi nici măcar Jacobsen.

Nu se uita la mine, privea ţintă flăcările. Cuvintele lui erau o redare atât de inutilă a evidenţei, încât nici măcar nu m-am obosit să răspund.

— Cine e „stafia”? am întrebat.

S-a întors brusc şi s-a uitat lung la mine.

— Unde ai auzit chestia asta? Am clătinat din cap.

— Nu-mi dau seama exact. O aud mereu când

adorm. Aud un bărbat care mă întreabă „Unde-i stafia?”

— O mulţime de oameni ar vrea să ştie răspunsul la întrebarea asta, a spus el, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Inclusiv tu? A dat din umeri.

— Hai să mănânci, vorbim mai târziu.

S-a ridicat şi a ieşit repede din cameră. Nu m-am deranjat să-l strig sau să încerc să-l opresc. Începeam să mă obişnuiesc cu neputinţa mea. N-aveam haine, n-aveam pic de energie. Mă urmărea poliţia din două ţări, ca să nu mai vorbim de FBI. Începeam să învăţ cum să fiu mai răbdătoare. Am rămas întinsă acolo, uitându-mă la foc, încercând să îmbin un milion de piese de puzzle fără să ajung la alt rezultat decât durerea mea de cap obişnuită.

Dylan s-a întors cu supă de roşii şi ceai pe o tavă din lemn. Ţinând cont de starea hrubei în care ne aflam, mei nu voiam să mă gândesc de câtă vreme zăceau chestiile alea prin vreun dulap. Dar nu-mi venea să cred cât de foame îmi era şi nu mai ţineam minte de când nu mai pusesem ceva în gură. Am încercat să mănânc încet, ca să nu mi se facă rău, dar nu m-am putut abţine şi am hăpăit supa în două minute. Stomacul mi s-a strâns de câteva ori, dar din fericire n-am vomitat. După ce am terminat, Dylan mi-a mai făcut un bol de supă, pe care l-am golit imediat. Apoi mi-a întins nişte pastile şi un pahar mare cu apă. M-am uitat fix la

el.

— Nu iau niciun fel de pastile de la tine. A făcut semn spre tavă.

— Supa ai luat-o… şi ceaiul. Aş fi putut să-ţi pun ceva în mâncare, dacă asta aş fi vrut.

Din nou accentul britanic. Apărea şi dispărea.

— Sunt antibiotice. Dacă nu le iei, o să-ţi fie tot mai rău.

Arătau cum ar fi putut să fie antibiotice: capsule mici şi cilindrice, bicolore. Deşi ştiam că fac o greşeală, le-am luat. Mi se părea un risc la fel de mare ca oricare altul.

— De unde-ai făcut rost de antibiotice?

— Am mereu câteva la îndemână, pentru situaţii de urgenţă.

Nu-mi dădeam seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios, dar n-am insistat. S-a aşezat în faţa mea, cu coatele sprijinite pe genunchi. N-a mai spus nimic cât mi-am luat pastilele. Mă simţeam mai înviorată, mai în putere. Tocmai mă pregăteam să încep să-l interoghez, când mi-a luat-o înainte:

— Max Smiley şi-a ales momentul ideal să moară. M-am uitat lung la el, fără să-i răspund. Părea trist, extenuat nu numai fizic. Aproape că-mi părea rău pentru el.

— După o viaţă de porcării, şi-a făcut ieşirea din scenă exact înainte ca o parte din răul pe care l-a făcut să se întoarcă împotriva lui. Moartea a

fost o pedeapsă prea uşoară pentru Max Smiley. Unii s-au simţit păcăliţi.

— Ce rău? Te referi la Project Rescue?

— Project Rescue a fost cel mai mic rău pe care l-a făcut.

Mai auzisem asta şi înainte, de la Jake. Aproape cuvânt cu cuvânt.

— Cred că trebuie să fii mai precis. Mi se spune întruna ce mare monstru a fost Max, cât rău a făcut, dar nimeni nu mi-a povestit măcar un singur lucru concret care să mă convingă. Ştiu că nu era aşa cum credeam eu. Asta am priceput deja. Dar noţiunea de „rău" e destul de tare, să ştii. Trebuie s-o susţii cu ceva.

S-a ridicat atât de repede în picioare, încât am tresărit. A trecut pe lângă mine şi, când m-am răsucit după el, l-am văzut scoţând o mapă de carton cafeniu din sertarul unei mese lungi care se afla în spatele canapelei. Apoi s-a aşezat iar şi a pus mapa pe genunchi.

— Este cel mai complet dosar despre Maxwell Allen Smiley, a spus el.

— Cine l-a întocmit?

— Eu, în cea mai mare parte, adunând ce-am reuşit să obţin de la diverse organizaţii de apărare a legii, americane şi internaţionale.

Era un dosar voluminos. Arăta ca acelea pe care le vezi în filme, rău-prevestitor şi strict secret. Cu greu mi-am stăpânit impulsul de-a întoarce capul. Mi se treziseră toate instinctele

negării, ale refuzului de-a accepta realitatea. Un lucru mi-era clar: nimic dintr-un asemenea dosar nu putea fi pozitiv.

— De unde ştiu că nu-mi torni alte gogoşi? am spus, brusc furioasă şi în defensivă. De când ne-am cunoscut, n-ai făcut altceva decât să mă minţi. Am aflat că nu eşti agent FBI. Nu ştiu nici măcar dacă numele pe care mi l-ai spus e cel real… nu ştiu nici măcar cum te cheamă. Îmi aduc aminte foarte bine că mi-ai înfipt un ac de seringă în braţ. Stau aici cu tine, într-un soi de cabană, undeva la mama naibii, Dumnezeu ştie unde. Accentul cu care vorbeşti se schimbă întruna. Judecând după toate astea, se prea poate să fii un psihopat care m-a răpit şi vrea să-mi mănânce ficatul la cină. Pentru ultima oară, cine dracu' eşti?

Zâmbetul acela al lui, afurisitul zâmbet i s-a întins încet pe faţă. Dacă n-aş fi fost într-o stare atât de nenorocită, aş fi sărit la gâtul lui. Aşa, a trebuit să mă mulţumesc cu o privire nimicitoare, despre care ştim cu toţii că nu e nici pe departe la fel de eficace.

— Ba da, chiar lucrez pentru FBI. Puţini ştiu asta, inclusiv prietena ta, agenta Sorro. Dar lucrez pentru FBI.

— Adică cum, chestii gen „operaţiuni secrete"? am zis, râzând mânzeşte.

Voisem să par sarcastică, să-mi bat joc de el, dar aşa cum stătea acolo în semiîntuneric, Dylan

Grace chiar era o enigmă pentru mine. În acel moment aş fi crezut orice despre el.

— Nu, nu chiar.

Am aşteptat să continue, dar bineînţeles că n-a făcut-o.

— Atunci, ce?

— N-are importanţă, de fapt. Cel mai important e că vreau să te ajut, nu să-ţi fac rău. Trebuie să înţelegi asta.

Am clătinat din cap.

— De ce trebuie să transformi totul într-o ghicitoare? Şi oricum, de ce te-aş crede, de ce aş crede măcar o vorbă din ce-mi spui, indiferent despre ce?

— Pentru că tocmai ţi-am salvat viaţa, a spus el cu o aroganţă previzibilă.

— Bun, şi-atunci unde sunt întăririle, cavaleria grea? De ce nu vin să ne salveze, să ne ducă acasă? De ce mai stăm aici – ca să ai tu timp să te gândeşti ce faci în continuare?

Mi-am ridicat mâinile, mimând nişte ghilimele.

— Nu te supăra că-ţi spun, dar mi se pare că situaţia te cam depăşeşte. Şi nici nu cred că o să dea cineva fuga să te scoată din rahat.

— Ai dreptate, a zis el şi zâmbetul i s-a ofilit un pic. În momentul de faţă n-am nicio susţinere.

Am clătinat din cap. Nu ştiam ce să mai cred despre el.

— Adică?

Mi-a susţinut privirea, dar nu mi-a răspuns.

— Înseamnă că eşti pe cont propriu, nu? A ridicat iar din umeri şi a încuviinţat.

— Şi accentul tău… Eşti englez?

— Tata era american, mama britanică. Am stat împreună în Anglia până când am împlinit şaisprezece ani. Pe urmă eu am plecat în State. Accentul îmi revine când sunt nervos, când beau prea mult sau când sunt foarte obosit.

— De ce aş crede vreun cuvânt din tot ce-mi spui?

— Nu te-am minţit deloc până acum. Nici măcar o dată.

— Doar ai omis unele detalii semnificative… aşa e mai aproape de realitate?

Încă una dintre tăcerile sugestive pe care le stăpânea perfect.

— Doamne, chiar că eşti un ticălos, am spus. El a ridicat dosarul.

— Totul e aici. Tot ce ştiu despre Max… despre tatăl tău.

A pus dosarul pe canapea, lângă mine şi a ieşit. Am auzit o uşă închizându-se şi am rămas singură, doar cu focul din şemineu. Singură cu Max. Cu stafia.

15

Nu suntem identici cu părinţii noştri. Nu, nu suntem. Aţi auzit probabil toată viaţa că

trăsăturile care vi s-au părut atât de enervante la părinţii voştri se vor manifesta, până la urmă, şi în propria voastră personalitate. Poate chiar sunteţi convinşi că aşa va fi. Eu, una, cred că-i o tâmpenie. O simplă scuză, un lucru pe care oamenii şi-l spun singuri ca să se simtă mai bine atunci când nu vor să-şi asume responsabilitatea pentru viaţa lor. Da, dacă treci prin viaţă fără să-ţi cercetezi conştiinţa, fără să-ţi înfrunţi propriile probleme, fără să gândeşti şi să decizi ce anume vrei să duci mai departe şi ce să laşi în urmă, sau dacă nu eşti în stare să iei în mâini răspunderea pentru propria ta fericire, atunci e destul de probabil că vei deveni un beţiv, un bătăuş sau un critic rece şi distant, aşa cum erau şi părinţii tăi. Dar eu cred că ai posibilitatea să alegi. Eu cred că toţi alegem cum vrem să trăim, că existenţa noastră este suma deciziilor noastre – mari şi mici. Nu putem alege de fiecare dată ce ni se va întâmpla şi nu noi hotărâm din cine ne naştem, dar noi suntem cei care decidem cum să reacţionăm la ceea ce se petrece în vieţile noastre. Alegem să fim nimiciţi sau să devenim mai înţelepţi. Nietzsche (pe care eu îl consider cam psihopat) spunea: „Tot ce nu ne ucide ne face mai puternici”. De filosofia asta mă agăţ eu. Am nevoie să cred în ea.

Acum trebuie să cred că nu sunt ca tatăl meu. Că ADN-ul lui nu este un rău contagios pe care-l port în mine, un virus latent care într-o zi s-

ar putea să mă ia în stăpânire şi să-mi transforme sângele în otravă.

Cred că Dylan m-a lăsat cu dosarul acela cam un ceas, după care s-a întors în cameră şi s-a aşezat lângă mine. Ţineam dosarul în poală, deschis. Aş mai fi avut de citit, dar îmi pierdusem curajul. Nu mă simţeam în stare să dau paginile mai departe. Cu ochii minţii, îl vedeam pe Max în picioare, lângă trupul stâlcit în bătaie al mamei sale, rânjind greţos. Îl vedeam aşteptând sub fereastra lui Nick, uitându-se în sus cu ochi goi, inumani, simpla lui prezenţă acolo fiind cea mai teribilă ameninţare. Îl vedeam lovindu-l cu pumnul în faţă pe fratele meu.

— Îmi pare rău, a spus Dylan.

M-am întors şi m-am uitat la jarul din şemineu, care licărea tot mai stins. Aerul începuse să se răcească, îmi venea foarte greu să cred ce citisem acolo, ce văzusem în fotografii. Am încercat să-mi oblig creierul să înţeleagă, m-am străduit să asimilez totul raţional, dar aveam aceeaşi senzaţie pe care o am atunci când văd la televizor oameni murind de foame sau scene de război. Îţi dai seama că e real, dar o parte din tine nu poate, pur şi simplu nu poate să accepte ceea ce vede, atât de departe eşti de experienţa efectivă.

— Nu-l cunosc pe acest om, am spus.

El a dat din cap; înţelesese ce voiam să spun.

— De ce mi-ai arătat toate astea? l-am

întrebat, dar fără ranchiună.

Tot timpul se găsea cineva care să-mi vâre sub nas un dosar cu veşti proaste. Începea să-mi displacă profund.

Dylan a tăcut câteva clipe, mulţumindu-se să se uite în pământ.

— Am mai discutat despre asta. Cred că numai prin tine se poate ajunge la el.

Mi-am amintit atunci discuţia noastră din prima zi când ne întâlnisem.

— Ştii care e principalul motiv pentru care cei din programul de protecţie a martorilor sunt găsiţi şi omorâţi?

— Care?

— Dragostea. Nu pot sta departe. Nu se pot abţine şi dau un telefon fatal sau vin incognito la o nuntă ori la o înmormântare, l-am văzut apartamentul. E practic un altar în cinstea ta. Max Smiley a făcut câteva lucruri îngrozitoare la viaţa lui, a făcut rău multor oameni. Dar dacă a iubit vreodată, pe tine te-a iubit.

Ştiam că e adevărat. Mereu fusese. Max şi cu mine suntem legaţi prin fire invizibile. Întotdeauna ne vom găsi unul pe celălalt.

— Vrei să mă foloseşti drept momeală, am spus fără emoţie.

— Ridley, adevărul e că de mult eşti o momeală. Doar că n-a fost nicio muşcătură, până de foarte curând.

N-am spus nimic.

— Jake Jacobsen se foloseşte de tine încă dinainte să vă cunoaşteţi, a spus el încet.

— S-ar putea să fi început aşa, am recunoscut. Voia să ajungă la Ben.

Dylan a clătinat din cap, ferindu-şi din nou privirea. Discuţia părea să-l mâhnească.

— Mi-a văzut poza în ziar, am spus, aplecându-mă; începea să mi se zbată ceva în piept. La fel şi Christian Luna. A fost o coincidenţă. Avea nevoie de ajutorul meu.

— Aşa crezi tu că te-a găsit?

În ziua aceea, pe podul Brooklyn (parcă trecuse o eternitate de-atunci), Jake îmi spusese în cele din urmă adevărul (sau, mă rog, o parte din el), recunoscuse că s-a mutat lângă mine ca să ne împrietenim, să găsească o cale de-a ajunge mai aproape de Ben. Voia să afle mai multe despre Project Rescue şi nu-i venise o idee mai bună. Îl iertasem – cu mult timp în urmă. Exact asta i-am şi spus lui Dylan.

— Mai gândeşte-te, Ridley. Când s-a mutat Jake acolo?

Am căutat în memorie ceva care să plaseze evenimentul în cronologia vieţii mele recente. M-am gândit la dimineaţa în care-l salvasem pe Justin Wheeler. Ieşisem din bloc cu o mică întârziere din două motive. Mai întâi căsuţa poştală, plină până la refuz – ba chiar dând pe-afară – cu facturi şi reviste, apoi un bilet plin de draci din partea poştaşului. Îmi luasem

corespondenţa şi fugisem cu ea sus, în apartament. Da, dar înainte de asta mai fusese ceva: Victoria, bătrânica din vecini. Mă oprise pe palier ca să-mi povestească despre tipul gălăgios care se mutase deasupra. Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos când mi-am amintit discuţia cu ea. Abia după o săptămână îl cunoscusem personal pe Jake. Pe măsură ce amintirile îmi reveneau, prezentul a dispărut, toate întâmplările din cursul întâlnirii noastre şi tot ce-a urmat au început să mi se amestece în minte.

Întâlnirea noastră, pasiunea şi drama care urmaseră fuseseră atât de intense, atât de mistuitoare. Poate că tocmai din acest motiv nu făcusem niciodată legătura. Sau pur şi simplu nu voiam s-o fac. Abia acum mi-am dat seama ce încerca Dylan să mă facă să pricep: că Jake se mutase în blocul meu chiar în preziua evenimentului care-mi schimbase pentru totdeauna viaţa.

Să fie posibil? Şi ce însemna asta? Nu mai ştiu cât timp am stat acolo, analizând cronologia întâmplărilor, chinuindu-mă să găsesc un argument care să-mi demonstreze că mă înşel. O ceaţă groasă mi-a invadat creierul.

A trebuit să-mi scot cu forţa cuvintele din gură.

— Vrei să spui că el ştia deja cine sunt… chiar înainte ca eu să fi aflat?

Dylan a dat din cap.

— Cum e posibil?

M-am simţit dintr-odată cumplit de stânjenită, ca un copil care a devenit victima unei farse stupide şi grosolane şi în jurul căruia s-au adunat toţi colegii de clasă ca să-şi bată joc de el. Îmi ardea faţa de ruşine.

Acceptarea s-a lăsat aşteptată. Ceva mai târziu, când mi-am dat seama că era adevărat, am încercat să găsesc o explicaţie care să-i justifice minciuna, să-mi demonstreze că fusese obligat să inventeze un scenariu fals. Jalnic – da, ştiu. Oricum, n-am reuşit să găsesc nimic. Apoi m-am întrebat: dacă a minţit despre cum m-a găsit, despre ce altceva mi-a mai turnat minciuni? M-am gândit la ce îmi povestise Jake. Cum îl urmărise pe Max până într-un bar din Jersey, cum îl înfruntase aducând în discuţie subiectul Project Rescue. Şi cum, doar câteva săptămâni mai târziu, Max murise.

Ajunsesem să cred că Max băuse peste măsură în noaptea aceea tocmai pentru că realizase cât de mult rău le făcuse altora şi că, într-un anumit sens, îşi pusese singur capăt zilelor căzând cu maşina de pe pod. Dar omul din dosarul pe care-l ţineam acum în poală nu era unul care să moară de inimă rea din cauza suferinţei pe care le-o provocase altora. Bărbatul acela n-avea nici pic de conştiinţă. Să însemne asta că Jake avea mai mult de-a face cu moartea lui decât îmi închipuiam

eu? Sau mai mult de-a face cu Max decât îmi spusese? Posibilităţile erau înfiorătoare.

— O bună parte din ce ştii tu despre Jake este adevărat, după părerea mea, a spus Dylan cu blândeţe. N-a inventat nimic când ţi-a povestit despre copilăria lui, despre dorinţa lui de-a afla cine e în realitate şi cine i-au fost părinţii.

— De unde ştii tu? m-am răstit. De unde ştii atâtea despre Jake?

— Îl ţin sub observaţie de ani de zile. M-am uitat lung la el.

— De ce? l-am întrebat.

Mi-a aruncat un zâmbet amar. Răspunsul era evident. L-am rostit eu în locul lui:

— Pentru că şi el mă ţinea sub observaţie pe mine, aşteptând ca Max să mă abordeze. Niciodată n-a crezut că Max a murit în noaptea aceea şi era convins că într-o zi va încerca să ajungă la mine. Asta îmi spui, de fapt?

— Iar când Max ar fi încercat asta, Jake ţi-ar fi fost deja alături, ar fi dormit lângă tine, a zis Dylan. Ştia că el va fi prima persoană care va afla.

Parcă sărise cineva cu picioarele pe pieptul meu. M-am gândit la toate nopţile cu Jake şi la toată dragostea pe care i-o oferisem. Ideea că relaţia noastră era doar o parte dintr-un plan anume conceput sau o simplă ocupaţie în lipsă de ceva mai bun în timp ce aştepta ca Max să facă o mişcare m-a sfâşiat pur şi simplu.

— Iar tu ai fi aflat pentru că ne ascultai

telefoanele. El a dat iarăşi din umeri.

— Max Smiley e omul care are şi mijloacele, şi resursele, şi motivele să dispară pentru totdeauna de pe faţa pământului. Din câte ştim, are o singură slăbiciune. Nu există decât un singur locşor în inima lui cu care poate să simtă ceva.

Nu era nevoie să-l mai întreb care era slăbiciunea sau cine ocupa acel loc. Mi-am dat seama de câtă răbdare trebuie să fi avut nevoie ca să aştepte minut cu minut ca Max să mă contacteze, cât de tare trebuie să-şi fi dorit Jake asta.

— N-am înţeles niciodată obsesia lui Jake. Am crezut mereu că nu reprezintă altceva decât necesitatea de a afla ce s-a întâmplat cu el, dorinţa de a-i aduce în faţa justiţiei pe Max şi pe ceilalţi implicaţi în Project Rescue. Am crezut că nu vrea decât să vadă povestea asta încheiată, într-un fel sau altul. Dar e mult mai mult decât atât.

— Probabil că aşa a început… „– Şi pe urmă?

— Cu cât afla mai multe despre Max, cu atât obsesia lui creştea, cel puţin aşa bănuiesc. Cred că obsesia asta a lui a ajuns, în timp, să depăşească simpla dorinţă de-a găsi răspunsuri la nişte întrebări personale. Cruciada în căutarea lui Max a devenit întreaga lui raţiune de-a fi. În cele din urmă, a ajuns să-l definească.

Nu mi-era greu să înţeleg cum se putuse

întâmpla una ca asta; de fapt, începeam şi eu să reacţionez la fel. În acelaşi timp însă, răspunsul lui Dylan nu era valabil în cazul meu. Mi-am dat seama atunci că nu de azi de ieri, ci de luni de zile mi se părea exagerată obsesia lui Jake; crescuse într-o asemenea măsură, încât simţisem că era maladivă.

În faza de început a relaţiei noastre, crezusem că fixaţia lui se va atenua cu timpul, dar se întâmplase exact invers. În cazul meu era cu totul altceva, aveam dreptul să fiu obsedată: în fond, era vorba de tatăl meu.

— Bănuiesc că nici ţie nu ţi-e străină problema asta, am spus.

Mă gândeam la fotografiile de la locul crimei pe care le văzusem în dosar. Văzusem şi ce-i făcuse Max mamei lui Dylan. Acum îl înţelegeam mai bine pe Dylan.

— Cred că se poate spune şi aşa.

— Tu ţi-ai transformat obsesia în carieră profesională.

— Un simplu mod de a-mi câştiga existenţa.

A încercat să zâmbească, dar surâsul i-a murit pe faţă. Eu, una, mă întrebam deja dacă voi mai putea zâmbi vreodată.

— De unde ştia Jake că sunt fiica lui Max?

— Poate că nu ştia. Poate că nu ştia decât că Max te iubea.

— Şi-atunci de ce a minţit despre cum m-a găsit?

— N-am cum să-ţi răspund la întrebarea asta. Mai erau atât de multe de lămurit, atât de multe întrebări despre ultimii câţiva ani şi despre ultimele câteva săptămâni. Abia dacă zgâriasem un pic suprafaţa. Am tăcut câteva clipe înainte să plonjez în necunoscut. Voiam să-l întreb despre cei care ne atacaseră la The Cloisters, cum ajunsesem la Londra şi cine era bărbatul pe care îl împuşcase la spital. Mă temeam însă că, din momentul în care voi începe, răspunsurile lui nu vor face altceva decât să ridice alte întrebări.

— Myra Lyall e moartă, am spus. I-au găsit cadavrul plutind pe apa unui canal, într-un geamantan.

Dylan a dat din cap.

— Ştiu.

— Ce aflase? Cei care au răpit-o… sunt aceiaşi oameni care m-au răpit pe mine?

— Nu sunt sigur, Ridley. Nu ştiu ce vi s-a întâmplat, nici ţie, nici ei. Speram ca tu să-mi răspunzi la câteva din întrebările astea.

M-am încruntat. Înclinam să cred că singurul motiv pentru care nu sfârşisem şi eu într-un geamantan plutitor era acela că Dylan Grace îmi salvase pielea, aşa cum se exprimase chiar el atât de elocvent. Greşeam din nou.

— Şi-atunci cum m-ai găsit?

Ţineţi minte cât de uşor mi-a fost să scap de Dylan în parcul Riverside? Ei, uite că adevărul era altul: el se aşteptase că voi încerca să fug. De fapt,

chiar voia să fug.

— Mă gândeam că-mi ascunzi ceva. Mi-am zis că, dacă te las să fugi şi te urmăresc, o să mă conduci undeva. Îţi ascultam mobilul, aşa că te-am urmărit la internet-cafe şi la azilul de pe Forty-second Street.

Pe urmă te-am pierdut. De fapt, ai trecut chiar pe sub nasul partenerului meu. Frumos ţi-ai mai aranjat părul, apropo. Parcă ai coborât dintr-un poster cu Sex Pistols.

— Mersi, i-am aruncat din vârful buzelor mijindu-mi ochii. Apropo, nici tu nu arăţi mai breaz…

— Ai încercat să dai nişte telefoane din zona Inwood, aşa că am luat-o într-acolo. Ultimul apel pe care l-am interceptat a fost către Grant Webster. Dar până să ne dăm seama unde eşti şi până să ajungem acolo, tu plecaseşi. Poliţia apăruse deja – cineva i-a sunat să le spună că se aud focuri de armă şi un elicopter, dar nimeni nu ştia mare lucru. Au cercetat zona, au cules nişte tuburi de cartuş de la o armă automată şi de la una semiautomată, dar asta a fost tot.

— Nici urmă de Jake.

Dylan a clătinat din cap.

— Nu, Ridley. Ţi-aş spune dacă aş şti ceva. Îţi dau cuvântul meu.

Îl credeam.

— Pe urmă ne-am dus la apartamentul lui Grant Webster din Village.

— Era?…

N-am putut să termin întrebarea.

— Mort? Da, mi-a răspuns Dylan cu blândeţe.

Am avut iar acel sentiment maladiv de culpabilitate care începuse să-mi devină atât de familiar. Purtam o parte din vină pentru ceea ce li se întâmplase lui Sarah, lui Grant, lui Jake, chiar şi mie însămi. Nu prea ştiam cum să-i fac faţă, aşa că pur şi simplu l-am ignorat. Dylan a continuat:

— Din ce-aţi vorbit voi la telefon, am dedus că aveţi necazuri, că Grant descoperise ceva şi încerca să te avertizeze. Din păcate, Grant avea un sistem automat de ştergere a datelor în reţea şi a reuşit să distrugă tot înainte să moară. Indiferent ce ştia, s-a dus pe apa sâmbetei.

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc profund. Trebuie să existe nişte fişiere de backup pe undeva.

Mi-am amintit ce scria în site-ul lui, cum îi beştelea pe ceilalţi că nu-şi protejează datele importante şi nu-şi fac copii de rezervă. Îmi lăsase impresia că e un om care chiar face ceea ce le predică altora.

— Dacă există, noi nu le-am găsit.

— Mi-a spus că mi s-a întins o capcană, că „ei” sunt convinşi că ştiu unde e Max şi că pot să-i conduc la el.

— Şi e adevărat?

I-am aruncat o privire urâtă.

— Evident că nu. Chiar, de ce naiba nu vrei

să mă crezi în privinţa asta? Deja mă urmăreşti de-o groază de vreme. Dacă într-adevăr aş comunica în secret cu Max, crezi că nu ţi-ai fi dat seama până acum?

— Nu ştiam de site-ul ăla. Puteai la fel de bine să foloseşti calculatorul din casa părinţilor tăi ca să schimbi mesaje cu el, nu?

M-am gândit la ce spunea Grant despre aversiunea autorităţilor faţă de site-urile criptate şi softurile steganografice. Am început să mă gândesc mai bine şi la transmisia video din site – poate că era într-adevăr doar o acoperire pentru mesaje. M-am întrebat din nou ce parolă de logare folosea tata. Puteam să pun pariu că, odată ajunsă în faţa unui calculator, aş fi descoperit-o până la urmă.

Dylan mă privea scrutător, în felul acela al lui, ca şi cum credea că mă poate hipnotiza şi că voi recunoaşte toate minciunile pe care îşi închipuia el că i le spusesem. Partea proastă era că nici eu nu ştiam mai multe decât el. Am oftat. Era limpede ca lumina zilei că n-aveam încredere unul în celălalt. Puteam să ne învârtim aşa în jurul cozii ceasuri întregi. Nu m-am mai obosit să-i repet că abia de curând aflasem şi eu de existenţa site-ului şi că n-aveam cum să mă loghez pentru că nu ştiam parola.

— În fine, ideea e că te pierduserăm, a spus el. Nici măcar nu ştiam unde să încep să te caut. Crede-mă, faptul că te-am luat în custodia FBI,

deşi n-aveam dreptul s-o fac, iar apoi te-am lăsat să scapi mi-a adus mari necazuri. Am fost sancţionat şi probabil că riscam o suspendare… dar sunt atât de profund implicat în ancheta asta, încât în momentul de faţă aş fi de neînlocuit.

— Vasăzică lucrezi totuşi pentru FBI? A dat încet din cap.

— Lucrez pentru ceea ce se numeşte Grupul Special de Supraveghere. Ţinem sub observaţie agenţi străini, spioni şi alte persoane care nu fac în mod concret obiectul unei anchete penale.

— Persoane ca mine, adică?

— Da. Şi ca Jake Jacobsen. Nu sunt un agent operativ propriu-zis. Eu doar culeg date, organizez operaţiuni de supraveghere, urmăresc comunicaţii şi deplasări. Dacă văd ceva suspect, dau alarma. Jacobsen ne-a stârnit interesul din cauza abilităţilor lui de investigator. Nu-l scăpăm din ochi de aproape doi ani. Implicit, te-am supravegheat şi pe tine.

M-am gândit câteva clipe la asta, la faptul că mă aflasem sub supraveghere nu ştiu cât timp. M-am uitat la Dylan Grace, un om care foarte probabil îmi ascultase toate convorbirile personale, îmi citise toate e-mailurile, îmi urmărise fiecare mişcare de când îl cunoscusem pe Jake. Ideea mă revolta şi mă intriga. Cât de bine poţi să cunoşti o persoană când te uiţi la ea cum îşi trăieşte viaţa, din perspectiva unui Dumnezeu? îi vezi toate feţele pe care le afişează

în diverse situaţii. Auzi aceleaşi poveşti repetate pentru oameni diferiţi, fiecare versiune sunând un pic altfel, croită pentru cel care ascultă. Îi vezi chipul atunci când crede că n-o observă nimeni. Poate chiar o auzi plângând seara până reuşeşte să adoarmă, sau făcând dragoste cu un bărbat la care ţine, dar în care nu poate avea încredere. Pentru că faci toate acestea, înseamnă că o cunoşti mai bine, mai intim decât dacă i-ai fi fost iubit sau prieten? Sau n-o cunoşti absolut deloc pentru că nu-ţi este permis să-ţi găseşti un loc în inima ei?

Dylan a continuat:

— Ţi-am verificat lista apelurilor de pe mobil, cărţile de credit, operaţiunile la bancomate, înregistrările de la controlul paşapoartelor. Timp de două zile n-am găsit nimic. Mă temeam de ce-i mai rău. Am crezut că dispăruseşi şi tu, la fel ca Myra Lyall.

— Şi?

— Pe cârdul tău Visa a apărut o plată la hotelul din Covent Garden. M-am suit în primul avion spre Londra. L-am mituit pe recepţioner, mi-a spus numărul camerei tale şi te-am găsit acolo în starea în care erai. Am nişte relaţii acolo şi am reuşit să fac rost de antibiotice şi analgezice – doar n-ai uitat injecţia. Pe urmă am ieşit să cumpăr pansament şi antiseptic ca să-ţi schimb bandajul. Când m-am întors, tu coborâseşi la recepţie. Am văzut cum te-au urcat în salvare şi

am venit la spital.

Am analizat cronologia poveştii lui. Părea destul de credibilă, date fiind împrejurările. Încă îmi venea greu să cred că aşa arăta viaţa mea acum, că ajunsesem aici, cu el, în acest loc. Şi că, deşi nu aveam încredere deplină în el, pe de altă parte nici nu-mi inspira teamă. Tot era ceva, în momentul de faţă.

— OK, deci unde-i restul trupelor? Dacă într-adevăr lucrezi pentru FBI, de ce nu ne ajută nimeni?

— Ridley… tu chiar nu înţelegi? Eu n-am ce căuta aici. Ar trebui să stau la un birou, ascultându-ţi telefoanele. N-ar trebui să fiu aici, cu tine.

— Fără susţinere? am întrebat, folosind chiar cuvântul lui.

A dat din cap.

— Bine, am zis. Şi-acum ce facem?

Şi-a strâns buzele până ce gura i s-a transformat într-o linie subţire, s-a uitat fix la foc câteva clipe, apoi s-a întors spre mine.

— Aştept sugestii, a zis.

— Minunat.

„Dacă laşi realmente viaţa să te ia în stăpânire, dacă scapi frâiele şi nu te mai agăţi de rutina de zi cu zi, nici nu-ţi poţi închipui unde vei ajunge. Dar cei mai mulţi oameni n-o fac. Cei mai mulţi oameni ţin cu dinţii de ceea ce le este cunoscut şi singurul lucru care-i poate obliga să

slăbească strânsoarea e vreo tragedie. Trăiesc tot în oraşul în care s-au născut şi au crescut, se duc la şcolile la care-au fost şi părinţii lor, îşi iau o slujbă care le asigură un trai decent, găsesc pe cineva şi cred că s-au îndrăgostit, se căsătoresc şi fac copii, îşi iau concediu în fiecare an. Până la urmă nu mai au astâmpăr, unii încep o relaţie extraconjugală, apar şi divorţurile. Dar vor eşua în aceeaşi viaţă plicticoasă dacă nu se întâmplă ceva îngrozitor – o moarte, un incendiu, o calamitate naturală. Abia atunci încep să se uite în jur şi să se gândească: „Asta-i tot? Poate că mai există şi un alt fel de-a trăi”.

Max bătea câmpii aşa de fiecare dată când se îmbăta. Îl preocupa teribil ideea de „normalitate” şi viaţa tristă pe care o duc asemenea oameni. I se părea că majoritatea sunt doar un fel de morţi vii care trec ca nişte somnambuli prin propria lor existenţă şi care vor muri fără să lase nici măcar o urmă de pas pe planetă. Max era un titan, Max era o cometă. De-a lungul vieţii îşi trecuse la activ ridicarea a mii de clădiri şi nenumărate opere de caritate în toate colţurile lumii. Ajutase cel puţin zece adolescenţi să ajungă la colegiu cu bursa pe care o înfiinţase la Detroit în numele mamei sale. Nu putea trăi altfel decât grandios. Aşa arăta normalitatea lui.

Eu cred că majoritatea oamenilor încearcă pur şi simplu să fie fericiţi şi aproape toate acţiunile lor, oricât de nechibzuite, au în vedere

acest scop. Cei mai mulţi îşi doresc să simtă că au locul lor pe lume, vor să fie iubiţi, să li se ofere dovada că sunt importanţi pentru cineva. Dacă te străduieşti să studiezi toate nebuniile şi neghiobiile pe care le fac, cel mai adesea le vei găsi rădăcina în această dorinţă fundamentală. Cei care abuzează de alţii, cei dependenţi de vicii, cei cruzi şi dezagreabili, cei care manipulează sunt tot oameni care au pornit în căutarea fericirii – de la nivelul cel mai de jos al vieţii. Cineva le-a dat de înţeles, prin vorbe sau fapte, că sunt nedemni, că nu merită să fie fericiţi, şi-atunci ei îşi închipuie că trebuie să-şi croiască drum cu ghearele şi cu dinţii pe spinarea celorlalţi, rănind şi distrugând în jur. Bineînţeles, nu fac altceva decât să provoace şi mai multă nefericire – atât lor, cât şi altora.

Până şi psihopaţii şi sociopaţii care comit cele mai oribile fapte imaginabile împotriva unor victime nevinovate, până şi ei caută fericirea. Doar că ideile lor sunt contorsionate şi sumbre; circuitele lor interne au fost conectate greşit. Multă lume crede că răul este o prezenţă. Eu cred că este o absenţă, lipsa a ceva.

Era Max un om rău? Nici acum nu ştiam. Dacă m-aş fi uitat mai atent la el, poate că aş fi văzut semne care să-mi spună că era, aşa cum le văzuse Ace. Dar eram complet fermecată de el. În lipsa evenimentelor care-mi zdruncinaseră viaţa din temelii, probabil că nu m-aş fi întrebat niciodată cine era el cu adevărat. Probabil că aş fi

trăit mai departe în ignoranţă. O parte din mine – o mare parte din mine – îşi dorea să fi urmat sfatul lui Nick Smiley: lasă-i pe morţi în pace.

M-am uitat la dosarul din poală, încercând să mă obişnuiesc cu instantaneele foto de sub ochii mei.

Erau ale unui om care arăta altfel în fiecare poză şi se întindeau pe mai multe decenii. Max – probabil puţin trecut de treizeci de ani la vremea aceea – mai zvelt decât îl ştiam eu, într-o cămaşă albă şi pantaloni de doc, coborând dintr-un Mercedes negru, lângă un stadion părăsit din Sierra Leone, flancat de doi bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Max cu o barbă deasă, stând pe un scaun într-o cafenea din Paris, alături de câţiva inşi, cu mâna pe un plic voluminos şi etalând un rânjet de animal răpitor. Max dând mâna cu un bărbat oacheş, care purta veşminte negre arăbeşti şi un turban. Erau foarte multe asemenea instantanee, toate destul de neclare, făcute de la distanţă. Întâlniri clandestine în toate colţurile lumii, pe terenuri virane şi în parcări, pe cheiuri şi în depozite părăsite. O mulţime de arme şi o mulţime de bărbaţi fioroşi.

Acel Max Smiley pe care-l cunoşteam eu era un antreprenor de renume internaţional, pe care afacerile îl obligau să călătorească în străinătate. Construise apartamente de lux la Rio, hoteluri în Hawaii, blocuri-turn la Singapore. Juca golf cu senatori şi se ducea la pescuit subacvatic cu prinţi

saudiţi. Da, într-adevăr, întotdeauna existaseră umbre în afacerile lui Max, întotdeauna se şoptiseră tot felul de lucruri despre partenerii lui. Apoi, scandalul Project Rescue scosese la iveală faptul că Max avea legături cu crima organizată, prin avocatul lui, Alexander Harriman. FBI-ul începuse să sape tot mai adânc în istoria tranzacţiilor financiare ale lui Max, deşi oficial şi legal el era mort.

— Am găsit sute de milioane de dolari în conturi offshore, mi-a întrerupt gândurile glasul lui Dylan. Şi asta e doar ce-am reuşit noi să depistăm. Câţi bani or mai fi acolo, în conturi pe care nu le pot pune în legătură cu el personal, cu firmele lui sau cu diversele „asociaţii caritabile” pe care le-a înfiinţat, mi-e şi frică să mă gândesc…

Am pus dosarul pe masă şi m-am întins pe canapea. Nu ştiu de cât timp stăteam acolo şi vorbeam. Ar fi trebuit să mă odihnesc, dar probabil că n-aş fi putut să pun geană pe geană. Trupul meu depăşise limita oboselii, dar mintea n-avea astâmpăr.

— Să înţeleg că banii nu proveneau din afaceri imobiliare?

— Nu. Legal vorbind, Max Smiley s-a îmbogăţit în mod legitim, avea profituri personale de milioane de dolari pe an. Dar banii ăştia proveneau din alt gen de afaceri. Am început să ţinem sub observaţie câteva conturi. Erau active… retrageri şi depuneri repetate.

— Asta v-a făcut să credeţi că n-a murit? A dat din cap.

— Pe urmă ancheta noastră a fost blocată.

— Cine?

— CIA.

— De ce?

— Ziceau că operaţiunea noastră de supraveghere intră în conflict cu o anchetă de-a lor. Ni s-a cerut să ne dăm la o parte. Sau ni s-a ordonat.

— Indivizii din fotografii, întâlnirile… ce fel de afaceri făcea?

Dylan s-a aşezat pe jos, lângă mine, a luat dosarul de unde-l lăsasem şi a tras afară o fotografie.

— Ăştia sunt din mafia albaneză.

— Cum a ajuns să facă afaceri cu ei? am spus. Nu mi-am recunoscut vocea, atât era de slabă şi de stinsă. Gânduri întunecate mi-au înflorit în minte. M-am gândit la copiii din programul Project Rescue. Nu m-am putut împiedica să nu mă întreb câte alte lucruri îngrozitoare se ascundeau aici, probabil mult mai multe decât îmi închipuisem. Dylan a continuat să-mi înşire detalii despre indivizii din acele fotografii. Terorişti dovediţi, indivizi asociaţi cu mafia rusă, mafia italiană, mafia italo-americană.

— Deci indiferent ce avea de împărţit cu ei, ăsta-i motivul pentru care CIA continuă să-l caute…

— Eu aşa cred.

M-am întrebat în sinea mea dacă nu cumva se exprimă vag în mod deliberat, ca să tragă de timp. Apoi l-am întrebat cu glas tare.

— Aşa cum ţi-am spus deja, ancheta mea a fost blocată. Nici acum nu ştiu ce făcea Max cu tipii ăştia.

A scos altă fotografie, care părea mai recentă.

— Uite, ăştia de-aici sunt agenţi operativi CIA. Întâlnirea a avut loc cu o lună înainte să moară.

— CIA, am repetat.

— Nu-i exclus să fi fost agenţi sub acoperire. Probabil că Max nu ştia cine sunt. Ancheta lor a început cu mult înainte de-a noastră.

— Adică e posibil ca Myra Lyall să fi dat din întâmplare peste o afacere de-a lor… nu contează care. Oricare dintre ei ar putea fi vinovat pentru moartea ei. Pentru Sarah Duvall, pentru Grant Webster. Oricare dintre ei ar fi putut să mă ducă în parc, să vină după mine la spital.

S-a uitat la mine şi a dat din cap. – Oricare. Inclusiv CIA.

Am lăsat informaţia să-mi pătrundă bine în minte.

— Ce naiba, acum chiar eşti paranoic.

Mi-a aruncat o privire de parcă mi-ar fi spus că sunt cam retardată. Tocmai mă pregăteam să-l întreb despre maică-sa, când s-a ridicat brusc.

— Cred că e suficient deocamdată. Nu putem rămâne prea mult aici, trebuie să te odihneşti ca să ne punem iar în mişcare.

Nu l-am contrazis. Mai erau atâtea de spus şi nenumărate întrebări de pus, dar deja aveam de făcut faţă la prea multe. Creierul meu era supraîncărcat. Dacă mai băgăm în el cea mai mică informaţie suplimentară, probabil că riscam să uit ceva crucial, cum ar fi tabla înmulţirii. L-am lăsat să mă conducă într-un mic dormitor lipit de living. Era mobilat cu un balansoar şi un pat de o persoană, cu tăblii din fier forjat şi cuvertură croşetată. M-a ajutat să mă bag în aşternuturile cu iz de mucegai, apoi a aprins focul. Am stat întinsă acolo şi m-am uitat la el, gândindu-mă că tata o omorâse pe mama lui şi că aşa ceva nu era de bun-augur pentru relaţia noastră – indiferent de natura ei. M-am întrebat dacă voi ajunge vreodată să cunosc un bărbat pe care Max să nu-l fi distrus complet la cel mai profund nivel emoţional. Acela a fost ultimul meu gând înainte să alunec într-un somn agitat şi superficial.

De două ori în noaptea aceea, Dylan mi-a adus iar pastile pe care le-am luat fără să protestez. A doua oară a zăbovit o vreme în prag.

Nu-i vedeam faţa. Am aşteptat să spună ceva, însă după un minut sau două a plecat, închizând uşor uşa. Am vrut să-l strig, să-l chem înapoi şi să-l întreb la ce se gândeşte, dar mi-am dat seama că nu prea-mi doream să ştiu.

Zorii au adus şi ploaia. Îmi bătea darabana în geam şi câteva clipe, chiar înainte să deschid ochii, am fost convinsă că sunt iar acasă, în East Village, cu o oră sau cam aşa ceva înainte să-l fi salvat pe Justin Wheeler şi să fi pus în mişcare tot acest coşmar. Mi-am imaginat miile de alegeri pe care aş fi putut să le fac, de exemplu să mă întorc pe partea cealaltă şi să adorm sau să sar din pat şi să fug la dentist în loc să-mi anulez programarea – aşa cum făcusem în final. Orice aş fi făcut altfel în acea dimineaţă ar fi putut să mă scutească de această dimineaţă, de acest loc necunoscut, de senzaţia că sunt o străină faţă de mine însămi.

Aveam nasul înfundat, dar rana mă durea mult mai puţin. M-am dat jos din pat, am lipăit cu picioarele goale pe podeaua îngheţată, m-am dus la fereastra cu şase panouri şi m-am uitat afară, la pădurea deasă. În aburii de ploaie ai dimineţii am văzut o căprioară care păştea liniştită împreună cu puiul ei. Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am uitat la ei. Formau un tablou de-o seninătate perfectă, nu le păsa deloc de existenţa mea şi de orice haos omenesc. I-am urmărit cu privirea în timp ce se întorceau agale în pădure, până ce i-am pierdut din ochi. Spectacolul acesta mi-a transmis o stare de calm mângâietor. M-a făcut să mă simt în siguranţă, ca şi cum nimic rău nu mi se putea întâmpla.

Pe balansoarul de lângă uşă am găsit nişte haine împăturite cu grijă. Un pulover albastru, o

pereche de blugi uzaţi şi adidaşi Nike într-o stare aproximativ decentă, care păreau să fie măsura mea. Şosete – nu. Lenjerie de corp – nu. Dar ce pretenţii puteam să ridic?

Lângă şemineu am văzut o uşă care dădea într-o baie micuţă. Focul ardea zdravăn, ca şi cum fusese aprins de curând. Am intrat în baie şi m-am spălat cum am putut cu apă rece, la chiuvetă, apoi am petrecut câteva minute holbându-mă cu groază la părul meu. Mi-am verificat bandajul, am văzut că era curat şi am decis să nu-mi bag nasul în ceva ce părea suficient de bine făcut.

Puloverul era imens; i-am suflecat mânecile. Blugii îmi erau niţel cam strâmţi şi adidaşii mă supărau la degetele mici. Să zicem totuşi că mergea.

Când am intrat în living, mă aşteptam să-l văd pe Dylan stând de pază la uşă, dar el moţăia pe canapea.

— Halal câine de pază, am spus.

— Nu dorm, doar îmi odihnesc ochii.

Atunci am văzut pistolul din mâna lui şi mi-am dat seama că probabil nu dormise deloc. Ar fi trebuit să-mi pară rău pentru el, dar nu-mi părea. O parte din mine îl învinovăţea în continuare pe Dylan pentru situaţia asta, deşi n-aş fi putut spune de ce. Am trecut pe lângă el, mergând spre uşă. Aseară îmi lăsase geanta acolo şi m-am aplecat cu băgare de seamă s-o iau de jos, apoi am pus-o pe masă. L-am auzit ridicându-se de pe canapea şi i-

am simţit privirea în timp ce cotrobăiam prin geantă, sperând să găsesc ceea ce căutam. Până la urmă am găsit. Am scos cutia de chibrituri pe care-o culesesem din apartamentul lui Max în urmă cu vreo câteva secole şi i-am întins-o lui Dylan.

I-am spus de unde o aveam şi cum mi se păruse că mai fusese cineva acolo, în aceeaşi zi.

— Vreo idee?

A ridicat-o şi a studiat-o la lumina focului. După un moment, a dat din cap.

— Cred că e de la un club din Londra, „Sărutul”. Simbolul ăsta are legătură cu teorema cercurilor tangente a lui Descartes. „Sărutul” e dintr-o poezie intitulat „Sărutul exact”, care explică modul în care fiecare dintre cele patru cercuri le atinge pe celelalte trei. Deşi în cazul ăsta ideile lui Descartes se rezumă la teoria cercurilor, îmi închipui că proprietarul clubului a ales simbolul ăsta fiindcă arată că toate se leagă între ele.

— Jos pălăria, am zis după o clipă. N-aş fi crezut că te pasionează matematica. Dylan a dat din umeri.

— Da, cred că sunt plin de surprize. Exact de asta mă temeam.

— E un mesaj înăuntru, am spus.

A deschis cutia de chibrituri, a citit, dar n-a zis nimic.

— Cine crezi că e Angel?

— Habar n-am.

— Trebuie să mergem acolo. Şi ne trebuie un computer, să ne încercăm norocul cu site-ul. Plus că aş vrea să-mi verific e-mailurile, în caz că Grant mi-a trimis totuşi ceva înainte să…

Mi-a fost imposibil să închei.

La asta mă gândisem în timp ce mă spălam şi mă îmbrăcam. Voiam să recapăt cumva controlul asupra vieţii mele călcate în picioare. Nu-mi plăcea femeia pe care o vedeam în oglindă, rănită, cu păr blond oxigenat, fiica lui Max ascunzându-se de tot felul de ameninţări. Voiam să fiu din nou eu însămi.

— Crezi că eşti în stare? a întrebat el pe un ton sceptic.

— Probabil că nu. Dar ce-ai vrea să facem, să stăm aici şi să aşteptăm până vine peste noi poliţia sau vreunul dintre indivizii care-l caută pe Max? Mai bine să acţionăm, nu crezi?

— Poate că ar fi mai bine să ne predăm, a spus el, venind lângă mine.

— Nu, am zis repede, pe un ton hotărât. Încă nu. Gândul că aş putea ajunge prizonieră undeva, oriunde, mă umplea de groază. O fereastră începuse să se închidă. Dacă nu-l găseam cât mai curând pe Max, exista riscul să dispară pe vecie, ca o stafie – ceea ce şi era. Ştiam că va veni şi clipa în care îmi voi plăti toate greşelile. Dar mai era până atunci.

M-am întors spre Dylan şi am fost surprinsă

să-l văd atât de aproape de mine.

— Am dat-o în bară, Ridley. Aveai dreptate… situaţia asta ne depăşeşte.

Era simpla recunoaştere a unei erori, fără nimic dramatic şi fără strop de regret. Mi-a plăcut cât de uşor recunoscuse că greşise. E o calitate atrăgătoare la un bărbat.

Mi-a pus o mână pe umăr. Nu mă simţeam în largul meu atât de aproape de el. Îi simţeam parfumul şi căldura trupului. Aş fi vrut să mă îndepărtez, dar am constatat că nu pot, dimpotrivă, chiar m-am apropiat. M-a tras la pieptul lui şi i-am simţit buzele atingându-le pe ale mele. Un val de căldură mi s-a răspândit în tot corpul. Poate numai din dorinţa disperată de a fi consolată l-am lăsat să mă sărute şi i-am răspuns. M-a cuprins cu braţele. Mă strângea cu convingere, dar şi cu grijă şi tandreţe. Jake mă săruta întotdeauna cu un fel de reverenţă, cu o blândeţe dureroasă. Dylan m-a sărutat de parcă aş fi fost a lui, de parcă m-ar fi cunoscut dintotdeauna. M-am smuls brusc, l-am împins, apoi l-am pălmuit cu toată forţa. Am auzit un plescăit sonor şi dătător de satisfacţie. M-a făcut să mă simt bine. Aproape la fel de bine cum mă simţisem când îl sărutasem.

— Idiotule, m-am răstit, înfuriată la culme de pulsul meu accelerat şi de roşeaţa care se încăpăţâna să-mi acopere obrajii.

— Asta-i a treia oară, a zis el cu un zâmbet

larg. Şi-a atins mulţumit faţa, de parcă l-aş fi sărutat acolo.

— Ai impresia că ştii ceva despre mine doar pentru că mi-ai citit câteva e-mailuri şi mi-ai ascultat telefonul?

Dylan şi-a vârât mâinile în buzunare şi şi-a plecat capul.

— Află că te înşeli. Ai înţeles?

A dat încet din cap. Nu puteam să văd dacă mai zâmbea, dar mă îndoiesc. Mi-am pus geanta pe umăr şi m-am îndreptat spre uşă.

— Mergem sau nu?

Aş putea să vă spun că era frig, că deasupra capetelor noastre cerul era de-un cenuşiu mort, ca o lespede de granit şi că soarele se ascunsese fără speranţă în spatele norilor groşi. Dar la ce altceva te-ai putea aştepta în Anglia, spre sfârşitul toamnei? Ne-am îndreptat în tăcere spre oraş. Pe drum fie mi-am ţinut ochii închişi, fie m-am uitat pe geam ca să nu încurajez nicio încercare de conversaţie din partea lui Dylan.

Aveam un milion de întrebări, dar voiam să obţin răspunsurile din altă parte.

O vreme am încercat să regăsesc măcar o parte din amintirile care-mi lipseau: cum ajunsesem în Anglia, ce se întâmplase cu mine, cum de luasem o cameră la hotelul Covent Garden, a cui voce o auzeam în minte punându-mi aceeaşi întrebare iar şi iar. Dar m-a copleşit o presimţire neagră care m-a descurajat să-mi

explorez trecutul recent. Poate că e mai bine să uiţi anumite lucruri.

Până la urmă m-am plictisit să-l tot ignor pe Dylan şi m-am întors spre el.

— A fost o măgărie din partea mea să te sărut aşa, a spus el imediat. Ai şi-aşa destule pe cap. Dar să ştii că nu încercam să profit de tine. Doar…

S-a oprit brusc şi cuvintele nerostite au plutit stinghere între noi.

— Acum vrei să-mi povesteşti despre mama ta? l-am întrebat.

— E o poveste tristă, nu cred că ţi-ar plăcea s-o auzi.

— Ba da, am spus.

Am simţit nevoia imperioasă să-l mângâi acolo unde îl pălmuisem sau să-i pun o mână pe braţ. Dar n-am făcut-o.

— Chiar vreau să ştiu.

În dosar erau fotografiile făcute de poliţie la locul faptei. Alice Grace fusese bătută cumplit şi lăsată să moară pe o străduţă din spatele hotelului Plaza Athénée, la Paris, în 1985.

Dylan a oftat.

— Când eram copil, credeam că părinţii mei fac afaceri în domeniul hotelier. Eram convins că se plimbă prin toată lumea, cumpără hoteluri ajunse în pragul falimentului şi le transformă în stabilimente de cinci stele. Cu asta se ocupase familia mamei şi nici prin cap nu-mi trecea că ar

putea fi altfel. Abia la multă vreme după moartea mamei am aflat în sfârşit adevărul. Mai precis că părinţii mei fuseseră amândoi ofiţeri în Forţele Speciale Britanice şi, după ce au trecut în rezervă – înainte să mă nasc –, au fost recrutaţi de Interpol.

Privea drept înainte, nu se uita la mine nici măcar cu coada ochiului. Am văzut că degetele i se albiseră, atât de strâns ţinea volanul.

— Funcţia principală a Interpolului este să adune informaţii şi să acţioneze ca un sistem global de comunicare între poliţiile ţărilor membre. Agenţii Interpol nu aplică legea, n-au dreptul să te aresteze, să te percheziţioneze sau să te interogheze. Mama era de fapt specializată în culegerea şi analizarea informaţiilor obţinute din interceptarea comunicaţiilor şi din operaţiuni de supraveghere.

— Mama ta era spioană? l-am întrerupt, uitându-mă lung la el.

M-am întrebat dacă nu cumva e puţin sărit. Chiar începea să-mi fie milă de el. Ştiam prea bine ce înseamnă să te torturezi încercând să găseşti explicaţii pentru faptele celor dragi, să înţelegi de ce au făcut ce-au făcut şi să accepţi adevărul.

Dylan a dat din cap.

— Într-un anumit sens, cred că da. Tata era fotograf, specializat în supraveghere. Câteva dintre instantaneele mai vechi pe care le-ai văzut, cele cu Smiley, au fost făcute de el.

Am aşteptat să continue. M-am uitat la copacii care goneau razant pe lângă noi, ca o ceaţă verde-negricioasă. Conducea cu viteză.

— Cam toate misiunile erau secrete, dar am reuşit să aflu, printr-un vechi prieten de-al lui, că au adunat date despre Smiley cel puţin şapte ani.

— De ce? Pentru cine?

— CIA primise informaţii că Max Smiley are relaţii dubioase peste Ocean şi voia să afle mai multe despre afacerile lui. Interpolul a fost de acord să-l supravegheze când se afla în Europa şi Africa. Părinţii mei s-au numărat printre agenţii care au lucrat la cazul Smiley.

Aici s-a oprit să inspire prelung. Am rămas cu privirea aţintită la profilul lui. Mă uitam fix la el aşa cum se uitase şi el la mine mai devreme, în căutarea unor semne care să-mi demonstreze că spune adevărul. Dar ce ştiam eu despre sinceritate, despre onestitate? Probabil că n-aş fi reuşit s-o recunosc nici dacă mi-ar fi tras un pumn în faţă.

— Ştii, nu există multe poze cu mama. Am una de când era o fetiţă, dar în general se ferea să fie fotografiată. Nu-şi putea permite riscul ca imaginea ei să ajungă cine ştie unde… în meseria asta e vital să rămâi invizibil. Dar era de-o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea: păr negru ca abanosul şi ochi de-un albastru atât de întunecat, încât păreau violeţi. Avea o piele perfectă, de un alb de-a dreptul imaculat. Îşi strângea părul la

spate şi purta ochelari cu lentile fumurii şi ramă groasă, pentru că, dacă n-o făcea, toată lumea se holba la ea. Tata o necăjea uneori strigând-o „Stop-cadru”. Când intra într-un restaurant, toată lumea se întorcea să se uite la ea, şi bărbaţii, şi femeile.

Vedeam ceva din această frumuseţe şi pe chipul lui. În cenuşiul ochilor, în linia plină a buzelor, în arcul hotărât al bărbiei, în strălucirea albăstrie a părului. Dar avea ceva care îl făcea greu de privit, ceva în aura lui, probabil, care pe mine mă îndemna să nu mă mai uit la el.

— Mama s-a dus singură la Paris. Bunica din partea tatii era grav bolnavă… pe moarte. Tata a rămas acasă ca să aibă grijă de ea. N-ar fi trebuit să existe vreun risc pentru mama. Şeful de personal al hotelului era un colaborator al Interpolului şi aranjase să fie ascuns un microfon la masa unde urma să stea Smiley. Nimeni nu ştie cum a fost descoperită mama. Nu era deloc neglijentă şi fusese extrem de bine instruită. Nimeni nu ştie cum a ajuns să moară într-un chip atât de înfiorător, aruncată pe-o străduţă din spatele unui hotel de lux. N-a avut o moarte uşoară, s-a chinuit mult până s-a stins. Măcar atâta lucru ştim cu certitudine. Administratorul hotelului a fost şi el omorât. Cei de la Interpol bănuiesc că a trădat-o pe mama, apoi a fost eliminat ca să nu spună ce ştia.

Am lăsat să se scurgă câteva momente de

tăcere, în semn de respect pentru mama lui, pentru felul în care murise şi pentru cât de mult trebuie să-l fi costat să discute acest lucru cu mine. În cele din urmă l-am întrebat:

— De unde ştii că Max a omorât-o? Degetele i s-au încleştat şi mai tare pe volan. Un muşchi îi zvâcnea pe faţă.

— Pentru că exact asta e semnătura lui Max Smiley: bate femeile cu mâinile goale până le omoară. Asta făcea ca să-şi descarce hormonii, sau încă nu ţi-ai dat seama?

Tonul îi era atât de tăios, iar vorbele atât de aspre, încât am simţit impulsul să mă îndepărtez de el şi chiar m-am mişcat pe scaun.

— Trezeşte-te la realitate, Ridley. Deschide dracului ochii! Tatăl tău, iubitul tău Max, ura femeile. Le ucidea. Prostituate, dame de companie, fete cu chirie, curve pe care le agăţa în baruri. Se descotorosea de ele în camere de hotel şi pe străduţe întunecoase, în gropi de gunoi, în maşini abandonate. Pe lângă Project Rescue şi afacerile lui cu cei mai josnici ticăloşi de pe faţa pământului o să găseşti şi o mulţime de femei omorâte cu brutalitate, peste tot pe unde-a trecut. Femei pe care le-a omorât cu mâinile lui, cu mâinile goale.

A frânat atât de brusc, încât m-am zdruncinat toată pe loc, cât pe-aici să-mi izbesc capul de geamul din stânga; centura mea de siguranţă s-a blocat cu un clinchet. Dylan s-a răsucit spre mine.

Era palid de furie. O venă albăstrie îi pulsa la tâmplă.

— Îi plăcea să simtă cum li se frâng oasele sub pumnii lui, a spus, ridicându-şi mâna şi strângând-o pumn. Îi plăcea să le audă ţipând, apoi scâncind şi gemând în timp ce le strângea de gât şi le bătea până le lăsa fără suflare.

Începuse să ţipe şi m-am pomenit că-mi acopăr faţa cu mâinile şi mă sprijin de geamul rece al portierei, aşteptând să tacă odată. Dar am ascultat respiraţia lui şuierătoare, am ascultat zgomotul maşinilor care goneau pe lângă noi cu roţile susurând pe asfaltul umed, simţind cum Peugeotul nostru se scutură uşor, împins de unda de şoc a vitezei cu care treceau. Când mi-am lăsat jos mâinile, am văzut că ochii lui erau tiviţi cu roşu şi obrajii uzi de lacrimi. Se uita la mine cu o intensitate sumbră. Deja puteam desluşi părerea de rău în felul cum îşi arcuise gura. M-am uitat şi eu la el, mult timp, hipnotizată de ceea ce vedeam acolo. Chipul lui era cel al crudului adevăr; îl recunoşteam în fiecare trăsătură. Din cauza asta îmi venea mereu să-mi întorc ochii de la el. Mi-am dat seama că nu mai văzusem niciodată aşa ceva: faţa unui om care nu mai are niciun secret, nicio minciună de spus. Şi l-am urât pentru asta.

M-am întins spre bancheta din spate, mi-am luat geanta, am deschis portiera, am coborât din maşină şi am început să merg. Aerul rece şi ploaia care devenise între timp o perdea compactă de

apă mi s-au părut minunate. Am auzit zgomotul unei portiere, apoi paşii lui pe asfalt.

— Ridley, a strigat după mine. Ridley, te rog.

Era atâta părere de rău în glasul lui, încât aproape că m-am oprit. Am continuat să merg. Îmi spuneam că pot să fac autostopul, să mă duc la poliţie şi să mă las arestată, deportată, ucisă sau orice altceva. Nu mai avea importanţă.

Când i-am simţit mâna pe braţ, m-am răsucit brusc şi-am început să-l lovesc orbeşte cu pumnii. Eram atât de slăbită şi de răvăşită, încât în loc să se ferească de loviturile mele, doar m-a tras spre el, efectiv imobilizându-mă cu trupul lui. Până la urmă am încetat să mă mai zbat. El tremura uşor, nu ştiu dacă de frig sau de emoţie. Îi auzeam bătăile inimii, puternice şi repezi. Am renunţat la luptă şi am început să suspin. Am rămas aşa, pe şosea, în bătaia ploii torenţiale.

— Îmi pare nespus de rău, mi-a murmurat la ureche. Îmi pare cumplit de rău. Aveai dreptate. Sunt un idiot. Nu meritai una ca asta.

M-a strâns mai tare. L-am îmbrăţişat şi eu.

— Nu meritai nimic din toate astea.

Mi-am ridicat capul şi am văzut toată durerea din lume adunată în cenuşiul ochilor lui.

— Nici tu nu meritai, am spus.

Avea o privire ciudată. Cred că era recunoştinţă. Apoi buzele lui au coborât spre ale mele. În lăcomia şi pasiunea cu care m-a sărutat am simţit gustul sincerităţii. M-am deschis fără

rezerve şi am primit tot ce mi se oferea: bărbatul, adevărul lui, sărutul. În acel moment, am ştiut ceva cu certitudine: Dylan Grace avusese tot timpul dreptate. Era singurul meu prieten.

Am descoperit că aveam în geantă două mii de lire sterline, adică aproape patru mii de dolari. Cum ajunseseră banii acolo, habar n-aveam. Am lăsat Peugeotul într-o parcare publică şi ne-am cazat la un hotel vechi de lângă Charing Cross Road. Camera era urâtă, dar curată şi destul de confortabilă, iar Dylan a insistat că trebuie să stăm cuminţi o vreme, până apune soarele. Mi-a curăţat rana şi mi-a schimbat pansamentul cu cea mai mare delicateţe. L-am lăsat, deşi puteam s-o fac şi singură. De când cu sărutul de pe şosea, între noi se instalase o tăcere încordată. Ne vorbeam cu politeţe sau deloc.

Abia aşteptam să ajung la un internet-cafe, dar ştiam de ce era mai înţelept să aşteptăm până seara, în plus, mă simţeam din ce în ce mai slăbită şi mai obosită. M-am întins pe patul îngust, care mirosea vag a tutun. Dylan s-a aşezat în fotoliu şi a dat drumul la televizor. Ne-am uitat cam un ceas la ştiri, dar n-am văzut nimic despre noi. În drum spre cameră aruncaserăm o privire şi în ziarele de dimineaţă, la recepţie. Nici în presa scrisă nu eram.

— E ciudat, a spus Dylan, uitându-se la mine. Credeam că fotografiile noastre o să apară peste tot după un asemenea măcel.

— Poate că nu vor să facă valuri.

— Imposibil. Doi poliţişti şi o asistentă omorâţi? Individul pe care l-am împuşcat la spital? Tu dispărută? Nu pot ţine aşa ceva secret. Ar trebui să folosească toate resursele pe care le au la dispoziţie ca să ne găsească.

— Dar n-au lăsat nimic să transpire în presă. Ai văzut şi tu.

Şi-a lăsat capul în palme şi-a început să-şi maseze tâmplele.

— Poţi să te întinzi şi tu, dacă vrei, am spus. Mă gândeam că era cumplit de obosit, că-l dureau toţi muşchii după ce stătuse treaz toată noaptea şi pe urmă condusese atâta drum. S-a uitat la mine.

— Da?

Am dat din cap. S-a ridicat din fotoliu şi s-a întins lângă mine. Patul a scârţâit jalnic. M-am tras mai aproape de el şi nu m-am opus când m-a cuprins cu braţele. L-am auzit cum expiră încet, prelung, am simţit cum i se relaxează muşchii pieptului şi ai umerilor. Nu voiam decât să mă simt în siguranţă câteva minute. Şi am reuşit. Am adormit aşa. Când m-am trezit, cerul începuse să se întunece.

Dylan dormea adânc, respirând profund şi regulat. În somn, îmi sprijinisem capul pe umărul lui. El îşi ţinea un braţ peste mine şi pe celălalt întins pe lângă corp. O fracţiune de secundă i-am văzut în minte faţa, aşa cum arăta în maşină, atunci când vorbise despre Max, şi mi-am amintit

tot ce-mi spusese. Mi-am amintit cum i se umpluseră ochii de lacrimi. Uram cu toată fiinţa mea ce aflasem. Mi se părea că acea cunoaştere implântată în conştiinţa mea e un fel de cancer care creşte în mine, ceva negru şi periculos care îmi va bloca toate funcţiile vitale. Care mă va ucide până la urmă. Eram absolut sigură.

Mi-am amintit de parada fetelor cu chirie ale lui Max, nenumărate femei despre care crezusem mereu, în marea mea naivitate, că sunt iubitele lui. Un bărbat ca el, care a văzut şi a îndurat multe, spusese tata, devine un singuratic, nu poate iubi cu adevărat. A fost destul de inteligent ca să-şi dea seama… Dar ştia oare că realitatea era mult mai rea, şi cât era de rea? Nu se poate să fi ştiut. Imposibil.

În dosar era şi o listă – un fel de cronologie. Trecusem repede peste ea, fiindcă n-o înţelesesem. Abia acum mi-am dat seama, îngrozită, la ce se referea. M-am strecurat de sub braţul lui Dylan şi m-am dus la fotoliul pe care ne aruncaserăm claie peste grămadă lucrurile. Dosarul era acolo, sub geanta mea. M-am aşezat pe jos, turceşte, am deschis dosarul în poală şi l-am răsfoit până am găsit ce căutam. Era o listă cronologică, după toate aparenţele întocmită de Departamentul pentru criminali în serie al FBI în cooperare cu Interpolul: o listă cu femei ucise de criminali neidentificaţi, organizată după data calendaristică şi localizarea geografică. Începea în

Michigan, în cartierele dubioase din jurul campusului Universităţii de Stat, unde Max urmase colegiul. Patru femei, toate prostituate, fuseseră găsite acolo în cei patru ani cât Max locuise în zonă. Prima: Emily Watson, şaptesprezece ani, descoperită pe o alee, sub nişte saci cu gunoi, în spatele unui restaurant chinezesc. A doua: Paris Cole, douăzeci şi unu de ani, găsită sub un pod peste râul Detroit. A treia: Marcia Twining, şaisprezece ani, descoperită într-un cuib de drogaţi din centrul Detroitului. A patra: Elsie Lowell, douăzeci şi trei de ani, aruncată pe un teren viran, cu trupul parţial ars. Şi lista continua. Femei din New York, New Jersey, Londra, Paris, Cairo, Milano – din toată ţara şi din toată lumea – cu două puncte comune: brutalitatea cu care fuseseră omorâte în bătaie şi faptul că Max se afla în apropiere în jurul datei când fuseseră ucise. Femei tinere, femei rătăcite, femei care băteau străzile, înhăţate de un animal de pradă şi apoi aruncate ca nişte gunoaie. Am observat că lista se încheia în anul când Max murise.

Am simţit cum mi se strânge dureros stomacul în timp ce mintea mi se înnegura din cauza întrebărilor. Avea vreo semnificaţie faptul că aceste crime jalonau drumul parcurs de Max prin lume? Pe bună dreptate, doar se putea alcătui o asemenea listă pentru aproape oricine. În fiecare zi sunt omorâţi mii de oameni pe toate

meridianele, într-o mie de feluri diferite. Şi dacă exista într-adevăr vreo dovadă concretă şi reală că el le ucisese sau că fusese implicat în activităţi criminale cu oricare dintre indivizii surprinşi în acele fotografii, de ce nu-l arestaseră niciodată? De ce nu-l aduseseră în faţa justiţiei? În fond, nu le fusese prea greu să-l găsească şi să-l urmărească.

— Vrei să vorbim despre ceva de acolo? m-a întrebat Dylan din pat, făcându-mă să tresar.

— Nu, am spus. Am obosit să tot discut.

Mi se părea că vorbeam cu el de zile întregi.

Erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam şi nu le înţelegeam, atât de multe informaţii care nu se potriveau logic cu ceea ce aflasem. Şi tot timpul îl păstrasem pe Jake undeva, într-un colţişor al minţii. Unde era acum? Ce se întâmplase cu el? Cât de mult din viaţa noastră împreună era o minciună, o manevră din partea lui ca să-mi fie suficient de aproape încât să afle dacă Max trăieşte? Cât din acest dosar îi era deja cunoscut lui Jake? M-am gândit la propriul lui dosar, cel pe care mi-l arătase şi care dispăruse după ce tăcuserăm dragoste ultima oară. Îmi părea rău că nu-l citisem mai atent.

L-am auzit pe Dylan ridicându-se şi întinzându-se zgomotos. A gemut şi m-am întors să mă uit la el. Se vedea clar că îl doare. Privindu-l, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc iar la Jake. Doi bărbaţi atât de diferiţi, dar animaţi de

aceeaşi dorinţă: să-l găsească pe tatăl meu. Era straniu, într-un fel poate chiar mâna destinului. Îmi dădeam seama că aici există o lecţie pentru mine, dar eram încă departe de-a o înţelege, la mii de kilometri depărtare. Dylan s-a uitat la mine şi am simţit un val ciudat de atracţie amestecată cu vinovăţie. Mi-am ferit privirea.

— Ce vrei să facem acum? a zis el încet.

— Am nevoie de nişte haine. Nu pot merge la un club în halul ăsta, am zis, arătându-i puloverul albastru cu mânecile suflecate şi blugii vechi, prea strâmţi.

Nu le închisesem fermoarul până sus pentru că îmi strângeau prea tare rana bandajată. În niciun caz nu puteam hoinări prin Londra cu nădragii desfăcuţi în faţă.

16

Ne-am dus după haine în Knightsbridge şi le-am plătit cu banii pe care-i găsisem în geanta mea. Dylan s-a ţinut după mine la câţiva paşi, morocănos şi cu ochii-n patru, în timp ce eu, în mai puţin de-o oră, mi-am găsit la Lucky o pereche de blugi negri şi o haină neagră din piele întoarsă (sfâşiată şi decolorată şi scărmănată ca naiba, la un preţ obscen, dar, evident, supertrendy), o pereche de ghete înalte Doc Martens (şic în stil skinhead), şi un pulover Armani negru, subţire, cu guler înalt şi cu fermoar. După partida de

cumpărături m-am simţit ceva mai bine, mai aproape de normalitate. Şi mai important era că arătam omeneşte, ceea ce aproape compensa faptul că eram în pericol de moarte, urmărită în două ţări şi parţial amnezică.

Vă gândiţi, poate, că nu era deloc momentul potrivit pentru cumpărături, că aveam treburi mult mai importante. Probabil că aveţi dreptate. Câteodată însă, trebuie să te aduni mai întâi pe dinafară ca să fii în stare să te aduni şi lăuntric.

Coafura începuse să-mi devină simpatică, dar m-am întrebat dacă n-ar trebui totuşi s-o schimb iar. În final am optat pentru o căciuliţă de schior şi ochelari de soare. E destul de traumatizant să te tunzi şi să-ţi vopseşti părul dacă n-ai mai făcut niciodată chestia asta, iar eu adunasem deja destule traume cât să-mi ajungă o bucată bună de timp.

În plus, dat fiind că nu mă văzusem la televizor sau în ziare, mă legănam în dulcea iluzie a unui fals sentiment de securitate, convinsă fiind că poliţia nu ne va găsi. Evident, am evitat să mă gândesc la faptul că mă căutau oameni mai periculoşi decât poliţiştii. Cine ştie, poate că îmi doream să fiu prinsă. Aveam o stare destul de

proastă, parcă nu mai comunicam bine cu mine însămi. Cred că „amorţită” este cuvântul potrivit. Mă simţeam amorţită – cu excepţia rănii din care iradia o durere surdă, ţinută cât de cât sub control de pastilele pe care mi le tot dădea Dylan.

La internet-cafeul pe care l-am găsit în apropierea hotelului, după ce ne-am întors, se servea şi pizza, aşa că am comandat una şi am găsit un separeu discret mai în spate. Pe fiecare masă din local zumzăia câte un laptop şi sala era plină de strania licărire albăstruie a ecranelor. Era linişte şi n-am văzut prea mulţi comeseni surferi. La câteva mese de noi, o fetişcană cu un vraf de manuale în faţă şi o expresie tristă sorbea dintr-o cană şi se uita în gol. Un bărbat de vârstă mijlocie, într-un pulover bej cu nasturi şi ochelari cu lentile ca fundul de sifon, îşi mişca întruna buzele, de parcă ar fi citit ceva pe ecranul din faţa lui. Stătea lângă uşă. Toate celelalte mese erau goale, fapt care nu putea decât să mă bucure.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, a spus Dylan după ce eu am început să bat în tastatură. Probabil că îţi tin sub observaţie contul de e-mail. O să-şi dea seama de unde ţi-ai accesat mesajele.

— De cât timp ar avea nevoie? A ridicat din umeri.

— S-ar putea să dureze ceva.

— Atunci o să fim departe până să-şi dea ei seama.

Am presupus că se referea la FBI, dar poate

că se gândise şi la ceilalţi care-l căutau pe Max. Doar spusese că Max Smiley şi-a ales momentul potrivit ca să moară. Au fost destui care s-au simţit păcăliţi. Însă nu prea dezvoltase ideea, nu-mi explicase cine ar mai fi avut motive să-l caute pe Max şi de ce. L-am întrebat acum.

— Unul ca Max îşi face duşmani, mi-a răspuns el vag. Tipii cu care făcea afaceri vor să se răzbune. Tu eşti fiica lui. O să ajungă destul de repede la aceeaşi concluzie ca restul lumii, că prin tine se poate ajunge la el.

— Asta am priceput, am spus, gândindu-mă la indivizii din Bronx. Dar cine sunt ei?

A clătinat din cap.

— Nu ştiu… albanezii, ruşii, italienii. Rudele femeilor pe care le-a omorât. Ai o listă lungă din care să alegi.

Am observat că în timp ce vorbea mătura întruna încăpere cu privirea, se tot uita spre stradă prin vitrina cafenelei şi mai ales spre uşă. Stătea ca pe ace.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Pur şi simplu am o senzaţie ciudată. Nu pare să ne caute nimeni, a spus el, repetând motivul de îngrijorare pe care-l exprimase şi mai devreme. Doar e un subiect de ştiri al naibii de gras, nu crezi?

Avea dreptate, bineînţeles. O americancă apare la Londra fără să fi ajuns legal pe teritoriul Marii Britanii, ba şi cu o rană de glonţ. Cineva o ia

din spital, unde era păzită de poliţie, şi fug amândoi lăsând în urma lor câteva cadavre. Dispare şi nimeni nu ştie sigur dacă-i o victimă sau o infractoare. Un agent FBI de tipul „lup singuratic”, care s-a rupt de organizaţia lui, este şi el dat dispărut şi nu se ştie prea bine ce-a făcut: a capturat-o pe americancă, a salvat-o sau e chiar complicele ei. Formidabil subiect. Irezistibil, de fapt.

Dincolo de geam, doi poliţişti londonezi au trecut agale pe trotuar, cu feţe inexpresive. Nu păreau să fie în stare de maximă alertă, dar Dylan a rămas încordat până au dispărut.

— Te-ai simţi mai bine dacă mutrele noastre ar fi peste tot şi n-am putea face nicio mişcare? l-am întrebat. Dacă n-am avea încotro şi ar trebui să ne predăm?

— Într-un fel, da. Măcar aşa ar fi normal, date fiind circumstanţele. Crede-mă, am o senzaţie foarte stranie, a spus el, şi am remarcat că accentul britanic îi revenise, deşi abia sesizabil.

Ce ciudat: ajunsesem să-l cunosc suficient de bine încât să-mi dau seama că e nervos.

Am intrat în contul meu de e-mail, apoi m-am tras spre Dylan şi am răsucit laptopul, ca să poată vedea şi el. Când mi-a pus braţul pe umăr, am simţit duritatea pistolului pe care-l ţinea la brâu. Uitasem că poartă armă şi asta mi-a reamintit cât de gravă era situaţia noastră. M-am pomenit întrebându-mă dacă nu cumva avea dreptate, dacă

nu era mai bine să ne predăm. Mi-am amintit şi ce-mi spusese Jake când eram la The Cloisters. Voia să-mi dea de înţeles că nu-i nevoie să ne înţelegem trecutul ca să ne bucurăm de viitor. Nu e neapărat necesar să ştim de unde venim ca să putem merge înainte. Oare avea dreptate?

I-am repetat lui Dylan ce-mi spusese Grant despre site-ul cu ecran roşu, cum puteau fi ascunse mesaje în datele neutilizate. I-am spus ce face un soft ca Spam Mimic şi că e-mailurile care par reclame sunt de fapt semnale că ai primit corespondenţă.

— Crezi că tatăl tău comunica aşa cu Max?

— E o ipoteză plauzibilă, am zis.

M-am înfuriat brusc, dar acum nu puteam să-mi pierd timpul cu treaba asta.

Am scanat puzderia de spamuri care se adunaseră în contul meu. Mă aşteptam să văd ceva de la Ace, dar nu era nimic. Dacă ştia ce necazuri am, nici că-i păsa. Un mesaj de la părinţii mei, datat cu trei zile în urmă, îmi spunea că ajunseseră în Corsica şi că mâncarea era nemaipomenită. Incredibil! Probabil că în clipa asta se îndreptau spre casă. După ce-am verificat şi restul mailurilor, am văzut în sfârşit un mesaj de la Grant. L-am deschis imediat. Spunea aşa: Eşti într-un rahat cât China şi eu n-am prea mult timp. Site-ul despre care am vorbit e administrat de la Londra. N-am timp să aflu unde anume exact şi cine l-a înfiinţat. Pot să-ţi spun un singur lucru:

codul e foarte sofisticat. Nu m-ar mira deloc să aflu că e un nod de comunicaţii de-al CIA. Am încercat să mă loghez şi cred că am declanşat nişte alarme. Site-ul a murit de tot. Sistemul meu mă avertizează că încearcă cineva să spargă serverul. Trebuie să-mi iau zborul de-aici. Mi-am trimis toate fişierele de backup într-un loc unde sunt în siguranţă. Dacă mi se întâmplă ceva, lumea va afla de ce. Te contactez după ce nu mai sunt în pericol. Între timp, nu încerca să te loghezi la site decât dacă eşti într-un local public... chiar şi-atunci nu te-aş sfătui s-o faci. Ai mare grijă. Şi nu uita că îmi eşti datoare cu un interviu.

E-mailul fusese trimis la 7.03 seara. Dylan şi cu mine ştiam amândoi că, o oră mai târziu, Grant era mort. Din vina mea. Am simţit cu toată povara acestui adevăr în timp ce-i citeam şi reciteam mesajul. Speram, dar nu prea mult, că există şi un alt mesaj – cifrat – printre cuvintele lui. Chiar dacă era, n-aveam cum să-l decodific. Mi-am stăpânit lacrimile, am mâncat o bucată din pizza care ne fusese adusă între timp şi am citit încă o dată e-mailul.

— Toţi cei care au încercat să se logheze sunt ori morţi, ori dispăruţi, a spus Dylan. Myra Lyall, Sarah Duvall, Grant Webster şi Jake Jacobsen.

Am dat din cap.

— Toţi, cu excepţia lui Ben.

Mi-am amintit adresa site-ului şi am scris-o în browser. Ecranul roşu a apărut imediat.

— Ce faci? a întrebat Dylan, trăgându-mi cu blândeţe mâna de pe tastatură.

— Vreau să mă loghez, am spus, întorcându-mă să mă uit la el. Ce altă posibilitate am?

— Ai posibilitatea să nu te loghezi.

— Tu nu vrei să ştii? Vreau să zic, de cât timp îţi urmăreşti obsesia?

— De suficient timp ca să-mi dau seama că mă va ucide într-o zi. Nu cred că vreau să mor azi.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere.

— După ce-a murit mama, ani de zile am crezut că fusese un accident de maşină. Ţi-am mai spus, nu ştiam că părinţii mei erau agenţi Interpol. Tata s-a transformat încet-încet într-o umbră. Bărbatul puternic pe care-l ştiam a ajuns un fel de cadavru ambulant. A slăbit peste zece kilograme, el, care era şi-aşa destul de slab. Parcă i se scursese toată energia. Nicăieri nu se mai simţea acasă. La un moment dat am avut senzaţia că-i pierdusem pe amândoi. După aproape trei ani a murit şi tata. Eu aveam şaisprezece ani. Unchiul meu, fratele tatii, m-a adus în Statele Unite. El mi-a spus adevărul despre părinţii mei, de la el am aflat că amândoi muriseră urmărindu-l pe Max Smiley.

— Cum a murit tatăl tău?

Dylan a sorbit din paharul înalt cu apă la gheaţă şi am văzut că mâna îi tremura uşor.

— Varianta oficială a fost sinuciderea, pe motiv că n-a reuşit să treacă peste moartea

mamei. Dar conform informaţiilor secrete le am avut acces de când lucrez pentru FBI, a fost executat, iar cadavrul lui a fost găsit într-un bordel din Istanbul. Se pare că l-a urmărit pe Smiley acolo şi că a fost omorât înainte să poată face ce trebuia să facă.

— Să-l ucidă pe Max? A încuviinţat.

— Mi-am promis atunci că eu voi fi acela care îl va face pe Smiley să plătească pentru lucrurile pe care le-a făcut, că eu îl voi aduce în faţa justiţiei. Nu mi-am dorit niciodată răzbunare. Niciodată n-am vrut să-l omor sau să-i fac rău în alt fel. Nu vreau decât să plătească pentru moartea părinţilor mei… şi pentru femeile pe care le-a omorât. Dar o parte din mine a crezut întotdeauna că asta va însemna distrugerea mea, dacă nu chiar sfârşitul meu fizic. Am senzaţia că ziua aceea nu e departe.

Discursul lui fusese lugubru şi pe faţă i se citea o mare tristeţe. Aş fi vrut să-l mângâi, să-l consolez, dar ceva m-a oprit. Am tăcut câteva clipe, apoi l-am întrebat:

— Cum ai reuşit să ajungi la FBI cu o asemenea biografie?

A ridicat din umeri.

— Am trecut prin mai multe evaluări psihologice. Sincer vorbind, cred că motivaţia mea nici nu li s-a părut ceva rău în sine. S-au ferit totuşi să mă trimită în teren. Aşa am ajuns să mă ocup de operaţiuni de supraveghere şi culegere de

informaţii în loc să-i adun de pe străzi pe băieţii răi.

N-am ştiut ce să-i mai spun, aşa că m-am mulţumit să mă uit la ecranul roşu.

— A fost singurul lucru care a contat pentru mine, să ştii… multă vreme. De un timp încoace mă tot întreb însă dacă am făcut alegerea corectă. N-am prea multe de spus despre viaţa mea, în afară de cruciada asta. Timpul trece, nu-l mai putem da înapoi.

Glasul lui avea un timbru ciudat, părea îndepărtat, ca şi cum gândea cu voce tare.

— Şi ce propui? Şi-a ferit privirea.

— Nu ştiu. Nimic.

— Eu nu pot să renunţ tocmai acum. Dacă tu vrei să pleci, te înţeleg. Pe cuvânt că te înţeleg. Dar trebuie să-l găsesc.

S-a uitat la mine câteva momente, apoi m-a întrebat:

— De ce?

— Ştii de ce. Chiar tu ai spus de ce.

— Bine, şi dacă nu-i adevărat? Ce faci dacă ajungi să-l cunoşti cu-adevărat pe Max Smiley, dar nu te apropii deloc de tine însăţi? Sau dacă, pe măsură ce te apropii de el, te îndepărtezi tot mai mult de cine eşti tu în realitate?

Am scuturat din cap, apoi mi-am prins tâmplele cu palmele.

— Uită-te la Jacobsen, uită-te la mine. Nu vezi ce-a făcut din noi?

M-am îndepărtat de el.

— Numai că el nu e tatăl tău, nici al lui Jake, am spus, ridicând tonul, deşi nu fusese în intenţia mea să mă răstesc la el. Tu şi cu Jake vreţi o judecată dreaptă, poate chiar răzbunare, deşi niciunul n-ar recunoaşte asta. Scopul tău e artificial, de aceea te şi distruge. Chiar dacă o să obţii ce vrei, n-o să ai nicio satisfacţie.

A dat din cap, ca şi cum se gândise deja la asta.

— Şi dacă tu obţii ce vrei? Să zicem că-l găseşti, la propriu sau la figurat – sau şi, şi Ce-ai să faci, Ridley?

— Nu ştiu, am recunoscut.

Ne-am întors amândoi spre ecranul roşu. M-am uitat în ochii lui Dylan şi el a dat din cap. Am apăsat de câteva ori pe tasta „Tab” pe ecran, aşa cum îmi spusese Grant, până când s-au deschis două ferestruici albe dreptunghiulare. Am tastat numele de utilizator pe care Ben îl folosea în cele mai multe cazuri: „nenea doctorul”. Apoi am scris parola pe care o folosea pentru orice, fără excepţie: „pui drag”.

Eram teribil de sigură de mine, dar mă înşelam amarnic. După câteva minute de stat acolo, aşteptând să se întâmple ceva, ecranul roşu a dispărut. În locul lui a fost afişată o pagină de eroare.

— La dracu’, a exclamat Dylan.

M-am grăbit să închid site-ul, plus pagina din

care îmi accesasem contul de e-mail, apoi am scos nişte bani din geantă, i-am lăsat pe masă şi m-am ridicat. Dylan a făcut la fel şi m-a luat de mână. Ne-am apropiat încet, ca să nu atragem atenţia, de săgeata care indica ieşirea din spate, printr-un coridor lung şi îngust. O uşă metalică verde dădea într-o alee. De-acolo, am ajuns în strada care trecea prin spatele localului. Apoi am luat-o la fugă.

Bineînţeles că n-avea niciun rost să alergăm. Dacă aş fi fost realmente atentă, mi-aş fi dat seama. Nu fugeam de cei care ne urmăreau, ci ne ascundeam de ei. Ne încurcaserăm deja în firele lipicioase ale unei pânze de păianjen foarte elaborate. Doar că nu ştiam încă. Sau, mă rog, eu nu ştiam.

Ar fi trebuit să fiu moartă. Toţi ceilalţi – Myra Lyall, Sarah Duvall, Grant Webster şi Esme Gray – îşi găsiseră sfârşitul din cauza acestei poveşti nenorocite, indiferent despre ce era vorba în ea. De ce nu şi eu? Pentru că nimeni nu vrea ca momeala să moară până ce peştele cel mare n-a înghiţit-o cu cârlig cu tot. Dar mie nu mi se întâmplase încă acest lucru. Alergam orbeşte, înspăimântată, şi situaţia mă depăşea din toate punctele de vedere.

Absenţa alternativelor promiţătoare ne-a condus înapoi la hotel. Când am ajuns în cameră mi-era rău şi mă simţeam extenuată. Rana dintre coaste îmi pulsa. Aveam frisoane şi deja mă

întrebam dacă nu cumva se infectase din nou. Nu aveam nimic altceva de făcut decât să aşteptăm. Clubul de noapte care ne interesa pe noi, „Sărutul”, nici măcar nu se deschidea până la miezul nopţii. M-am aşezat pe pat şi m-am uitat cum se leagănă greţos camera în jurul meu. Dylan s-a aşezat lână mine şi mi-a pus o mână pe frunte.

— Ai transpirat.

— Nu mă simt bine.

A scos două pilule dintr-un flacon pe care-l ţinea în buzunar şi mi le-a întins. Le-am înghiţit aşa, fără apă şi am aşteptat să-mi alunece încet pe gât. M-am întins pe partea nevătămată şi m-am uitat la Dylan.

— Cine crezi că a omorât-o pe Esme Gray? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

— Ultima dată când am văzut-o, am continuat, mi-a spus să am grijă, altfel o să sfârşesc ca „reportera aia de la New York Times”. Nu ţi se pare că e cam ciudat? Nu înseamnă că Esme ştia ceva despre moartea Myrei Lyall?

— S-ar putea, a spus el.

— Crezi că Esme a avut vreo legătură cu toată chestia asta?

Dylan a dat din umeri.

— A fost serios implicată în Project Rescue. Ea a identificat cadavrul lui Max.

— A fost îndrăgostită de el, cu multă vreme în urmă.

— A omorât-o în bătaie… Aşa ucide el.

M-am cutremurat toată. Vorbele lui mă înfioraseră. Nu doar sensul lor, ci şi faptul că se referise la Max folosind timpul prezent. Încă nu puteam să accept asta.

— Dacă era complicea lui, atunci de ce a omorât-o? Poate că altcineva a înscenat totul, ca să pară că Max a ucis-o. Cineva care vrea să credem că Max trăieşte.

— Cel mai plauzibil suspect care-mi vine în minte e iubitul tău, Jake Jacobsen.

Am clătinat din cap.

— În niciun caz.

— L-ai întrebat? Şi despre sângele din atelier? Parcă se întâmplase cu secole în urmă.

— Mi-a spus că nici măcar nu s-a apropiat de casa lui Esme şi că habar n-are ce s-a întâmplat la atelier, că nu mai călcase pe-acolo de câteva ore.

— Da? Şi-atunci unde a fost toată ziua? Am ridicat din umeri.

— Nu l-am întrebat.

— Iar el nu ţi-a spus din proprie iniţiativă.

— Nu, am răspuns, închizând ochii şi întrebându-mă ce anume însemnam eu de fapt pentru Jake şi unde era el în acel moment.

Auzeam întruna ultimele cuvinte pe care mi le spusese, îl vedeam căzând. Părea foarte departe. Nu ştiam dacă ne vom mai găsi vreodată unul pe celălalt.

— Încearcă să te odihneşti. O să lămurim tot.

Îţi dau cuvântul meu.

— Nu înţeleg un lucru. Toţi ceilalţi – Myra, Sarah, Grant, toţi – au dat întâmplător peste nenorocirea asta. Poate că au aflat ce n-ar fi trebuit să afle şi din cauza asta au murit. Dar Esme a fost implicată şi părea să aibă idee despre ce e vorba. Atunci de ce a murit şi ea?

Am simţit mâna lui pe frunte, dar nu mi-a răspuns. Şi, pe măsură ce pătrundeam în mlaştina somnului, am început să-mi amintesc.

În timp ce-mi reveneam din leşin pe o suprafaţă tare, acoperită cu mochetă aspră, mi-am dat seama că nu sunt singură. Aveam senzaţia că sunt în mişcare, iar zgomotele şi mirosurile de care am devenit repede conştientă mi-au spus că mă aflam într-un avion. Şi mai era durerea – durere într-o parte, de la proaspăta rană de glonţ, durere în falcă şi în picior. Am încercat să mă mişc şi am ţipat fără să vreau. Până şi acest mic efort era o agonie.

El stătea nemişcat pe un fotoliu de piele, uitându-se la mine cum mă zbat. N-a încercat să mă ajute. Lumina era slabă, dar ştiam că e bărbatul pe care-l văzusem atunci, pe stradă, cel după care alergasem când fusese împuşcată Sarah Duvall. Nu-i vedeam faţa, sau nu chiar, dar îmi dădeam seama că o parte din ea era complet desfigurată de o cicatrice. Purta aceeaşi pălărie neagră de fetru şi ochelari cu lentile fumurii.

— Unde sunt? l-am întrebat. Cine eşti?

Am reuşit până la urmă să mă ridic, agăţându-mă de rezemătoarea fotoliului de lângă mine. Era un avion micuţ, evident unul particular. Avea un băruleţ şi cinci fotolii late îmbrăcate în piele. Părea însă cam ponosit. În aer plutea un iz ciudat care mi-a întors stomacul pe dos. Începeau să mi se înmoaie iar picioarele, aşa că m-am aşezat.

— Unde e stafia? m-a întrebat el, vorbind cu un accent pronunţat.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să ghicesc, aş fi spus că e est-european.

— Cine?

— Stafia, a repetat el. Tatăl tău, Maxwell Smiley.

— A murit, am spus.

M-a cuprins brusc o neobişnuită senzaţie de calm. Situaţia mi se părea bizară, aproape de neînţeles. Cred că eram în stare de şoc. De fapt, sunt convinsă că eram.

— Am văzut fotografiile, a zis el răbdător.

Am continuat să-mi feresc privirea. Nu voiam să-i văd faţa. Îmi închipuiam probabil că, dacă nu mă uit absolut deloc la el, poate nu voi muri acolo. Mi-am plecat capul şi m-am întrebat al cui era sângele de pe picioarele mele. Poate al meu, poate al lui Jake.

— Du-ne la el, a zis, şi putem să uităm că ne-am cunoscut, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, precis, m-am gândit. Mie-mi spui? – E

mort. I-am împrăştiat cu mâna mea cenuşa de pe podul Brooklyn.

Individul a lăsat să-i scape un oftat; aproape ca la un semnal, în cabină au intrat doi bărbaţi. M-au învârtit cu tot cu fotoliu şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut că amândoi purtau cagule negre de schi. E o imagine înspăimântătoare, sper să n-aveţi niciodată parte de ea. Cine a inventat cagulele astea nu cred că se gândea la schi. Sunt de-a dreptul lugubre, concepute să bage groaza în oameni. Am încercat să mă lupt cu ei, deşi ştiam că e inutil. Unul dintre ei m-a împins fără mare efort pe fotoliu, m-a ţinut acolo cu ambele mâini şi apăsându-mă cu genunchiul pe burtă, iar celălalt m-a lovit nu prea tare cu pumnul în rana dintre coaste. A izbucnit un sunet înfiorător, neomenesc şi mi-a venit greu să cred că auzisem propria mea voce. Nici acum, de fapt, nu-mi amintesc durerea aceea. Se spune că mintea noastră nu are capacitatea de a-şi aminti durerea fizică. Păcat că nu se întâmplă acelaşi lucru şi cu spaima.

— Unde-i stafia? a repetat omul în negru, cu răbdare, iar şi iar, până ce mi-am pierdut din nou cunoştinţa.

Ce s-a întâmplat între aceste evenimente şi trezirea mea în hotelul Covent Garden rămâne şi azi un mister de nepătruns. Nu vreau să-mi recuperez aceste amintiri. Inconştientul ştie câteodată mai bine decât noi. Când vezi că nu vrea să zgândăre o rană, nu are niciun rost să-ţi vâri tu

unghiile în ea.

M-am trezit urlând. Dylan, care moţăia într-un fotoliu, lângă mine, a sărit în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

— De ce nu m-au omorât? l-am întrebat, ridicându-mă în capul oaselor. Atunci când şi-au dat seama că nu ştiu unde e, de ce nu m-au omorât?

— Au încercat la spital, a spus el, frecându-se la ochi.

— Da, bine, dar de ce au aşteptat atâta? Puteau să-mi facă de petrecanie foarte uşor cât am fost în mâinile lor.

— Ai scăpat cumva de ei. Altfel nu se explică.

— Cum? Eram într-un avion, pe mâinile unor gorile cu măşti de schi.

S-a uitat lung la mine. Era ceva ciudat în expresia lui: grijă, furie, nu eram foarte sigură ce anume.

— Ce vrei să spui?

I-am povestit despre amintirea care tocmai îmi revenise – dacă nu cumva fusese un vis. S-a aşezat lângă mine şi şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Eşti sigură că aşa s-a întâmplat?

— Da.

M-am gândit iar. Amintirea mea era neclară, parcă învăluită în abur, dar nu cred că fusese un vis. N-avea atmosfera aceea de irealitate, senzaţia acută de impresionism.

— Nu. Nu ştiu.

— Altceva nu-ţi mai aminteşti?

Mă privea cu intensitate. Chiar aşa, era un tip care făcea totul intens. Am clătinat din cap.

— De ce nu m-au omorât? am întrebat din nou. Voiam să ştiu. Părea să fie important, era important. Doar că nu ştiam de ce.

— Mulţumeşte-te să te bucuri că n-au făcut-o, a spus el, ferindu-şi privirea.

Părea furios şi nu înţelegeam de ce. M-am uitat la ceas: trecuse de miezul nopţii.

Chiar în timp ce stăteam acolo, amintirea a început să se estompeze. M-am întrebat cine era bărbatul în negru. Avea ceva familiar… îl mai văzusem oare şi înainte s-o împuşte pe Sarah? Mi-am cercetat memoria, i-am inventariat pe toţi cei pe care-i cunoscusem prin intermediul lui Max. N-am reuşit să-l fixez undeva. Poate că mintea mea era de vină, îmi juca feste din cauza stresului posttraumatic.

— Dylan?

Se ridicase şi se dusese la fereastră. Apus o mână pe geam şi s-a uitat lung afară.

— Da, Ridley?

Din nou accentul britanic. Nervozitate? Oboseală? Probabil amândouă.

— Cât de multe ştii despre mine?

Nu ştiu sigur de ce i-am pus întrebarea asta tocmai atunci. Nici acum nu ştiu.

— Poftim? a zis el, dar fără să se întoarcă

spre mine.

— Vreau să spun de când mă urmăreşti. Cât de mult ştii?

A tăcut o bună bucată de timp şi am crezut că n-o să-mi răspundă, dar într-un târziu a spus:

— Ştiu că şi acum mai asculţi Duran Duran. Că îţi place să cânţi când faci duş. Că sforăi.

Ce puteam să zic? Mă simţeam în acelaşi timp surprinsă şi violată. Dintr-odată mi-a părut rău că-i pusesem întrebarea.

— Ştiu că îţi place să mănânci îngheţată după ce faci dragoste cu Jake. Ştiu că uneori adormi plângând. Că plângi atunci când eşti nervoasă sau furioasă sau foarte obosită. Ştiu că eşti mai supărată pe părinţii tăi decât ai recunoaşte vreodată. Ştiu că ai o minte iscoditoare, o dorinţă teribilă de-a afla adevărul despre oameni şi lucruri şi că eşti al dracului de încăpăţânată.

M-am înfuriat brusc.

— Taci, am zis.

S-a întors să se uite la mine, apoi a venit până la pat.

— Ştiu că ţi-e dor de viaţa ta de dinainte, că ai da timpul înapoi dacă ai putea.

— Taci, am repetat, ridicându-mă de pe pat. Furia mă înăbuşea. Dylan m-a apucat de umeri.

M-am zbătut să scap, dar mă ţinea strâns.

— Ştiu că urăşti toată povestea asta, dar mai ales ţi-e silă de ceea ce ştii acum despre Maxwell Smiley. Te dezgustă că el e o parte din tine.

Mi-a scăpat un suspin şi m-am luptat să mă smulg, dar strânsoarea lui a devenit şi mai puternică. Voiam să-mi acopăr urechile şi să plec, să fug, să nu-l mai aud.

— Dar mai ştiu şi că nu contează, Ridley. Că în tine există un izvor nesecat de bunătate. Eşti una dintre foarte puţinele persoane cu adevărat cinstite, bune şi capabile de iubire pe care le-am cunoscut. Nu contează cine sunt părinţii tăi. Nimic nu va putea schimba ceea ce ai în tine.

Îşi coborâse glasul până la o şoaptă. Mi-a dat drumul şi mi-a şters blând, cu degetele mari, lacrimile de pe obraji. Apoi m-a tras spre el, s-a lipit de mine şi m-a sărutat. M-am trezit că mă agăţ de el, i-am simţit muşchii tari ai braţelor, ai pieptului, ai coapselor. Chiar dacă aş fi vrut, tot n-aş fi fost în stare să mă desprind de el. Şi ştiu că el nu m-ar fi lăsat prea uşor să plec chiar dacă i-aş fi cerut-o, chiar dacă m-aş fi zbătut. V-am mai spus că mă ţinea în braţe de parcă m-ar fi cunoscut. Probabil că aşa şi era.

Am simţit cât de amarnic mă dorea şi m-a surprins. Era un om care nu se trăda deloc, care mi se păruse tot timpul extraordinar de distant, chiar şi atunci când dădea buzna în cele mai tainice cotloane ale sufletului meu. Ce m-a surprins şi mai tare a fost cât de intens îl doream şi eu. Chiar şi cu spectrul lui Jake pe umărul meu – sau poate tocmai de aceea – îl doream pe Dylan Grace. Îi aparţineam în continuare lui Jake în atât

de multe privinţe, încât actul de a face dragoste cu Dylan era o trădare faţă de toţi trei. Într-un mod bizar, ideea mi s-a părut atrăgătoare. În „fond, nu asta tot făceam de-o vreme încoace, să-mi dau singură foc la valiză?

Dylan a început să mă dezbrace. S-a uitat în ochii mei în timp ce hainele noastre cădeau una după alta pe podea. Întinşi pe pat, i-am simţit pielea fierbinte lipită de a mea, şi o vreme mi-a fost destul doar să-l simt. Mi-am împletit picioarele cu ale lui, i-am înconjurat umerii cu braţele, mi-am lipit buzele pe gâtul lui. Era destul, ne era de-ajuns să ne amestecăm trupurile. L-am auzit oftând. M-a strâns şi mai tare.

— Ridley, a şoptit el. Doamne…

Era atâta emoţie în aceste două cuvinte, încât m-au buimăcit şi mi-au dublat dorinţa. În clipa aceea el simţea altceva decât mine. Dar n-avea nicio importanţă. Voiam să-i dau ceea ce îi trebuia. Era atât de bine acolo, lângă el, îl simţeam atât de solid, îmi dădea atâta siguranţă, încât voiam pur şi simplu să rămân aşa măcar un minut, ocrotită de omul care mă cunoştea.

Atunci când m-a pătruns, a spus:

— Uită-te la mine, Ridley.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Până şi în timp ce mă săruta a continuat să-mi susţină privirea. Bănuiesc că altora aşa ceva li s-ar părea bizar, dar ştiam că el are nevoie să-mi vadă ochii şi că voia să-i văd şi eu pe-ai lui. Pentru că mă

urmărea de atât de multă vreme, poate că voia să-mi dea de înţeles că atunci mă vede cu adevărat prima oară. M-am simţit recunoscută. Şi m-am predat de bunăvoie acestui sentiment, în timp ce mâinile mele îi explorau relieful trupului, în timp ce-i inspiram parfumul, în timp ce-i gustam carnea delicată a buzelor, gâtul, gropiţa dintre claviculă şi gât.

A avut grijă să nu-şi lase greutatea pe rana mea, dar durerea a fost la fel de mare ca plăcerea.

Apoi am stat aşa, pe întuneric, întinşi, lipiţi unul de celălalt. I-am luat mâinile şi i le-am ţinut într-ale mele. În tăcerea care se aşternuse aproape că auzeam nenumăratele gânduri pe care voia să le rostească, dar n-a spus nimic. I-am ascultat răsuflarea şi m-am gândit că îmi place cum sună, îmi place să-l simt alături de mine.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun ce ţi-am spus, a rupt el tăcerea. N-ar trebui să ştiu atâtea despre tine. Nu-i cinstit.

Avea dreptate, firește. Ar fi trebuit să câştige cinstit cunoaşterea. Eu ar fi trebuit să am şansa de a-i oferi această cunoaştere. Dar asta era realitatea noastră. Cărţile ne fuseseră deja împărţite, aşteptau în faţa noastră, pe masă. Nu puteam decât să jucăm sau să zicem pas.

I-am spus ce gândeam. Am mai rămas aşa o vreme, ştiind amândoi că n-avem prea mult timp. După alte câteva minute, ne-am dus pe rând să facem duş în baia minusculă, ne-am îmbrăcat în

tăcere şi ne-am oprit o clipă la uşă. Înainte să ieşim, el s-a răsucit şi m-a sărutat uşor. L-am ţinut strâns câteva clipe.

— Mulţumesc, mi-a şoptit la ureche.

Ar fi sunat ciudat din partea oricui altcuiva, ca şi cum îi dăruisem ceva şi meritam recunoştinţa lui. Dar eu înţelegeam ce vrea să spună şi grija lui m-a mişcat. N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că l-am sărutat din nou. Am simţit cum între noi se aprinde iar scânteia dorinţei, dar nu mai aveam timp. Ne-am desprins unul de celălalt şi am plecat ţinându-ne de mână.

17

Când coboram din taxiul negru şi burduhănos, m-am gândit că habar n-avem ce anume căutăm acolo. Găsisem un nume mâzgălit într-o cutie de chibrituri şi iată-ne la „Sărutul”. Asta ar trebui să vă arate limpede cât de rătăciţi şi de disperaţi eram. Strada aceea industrială din West End era aproape pustie. I-am plătit şoferului şi am închis portiera, cu un sentiment nu departe de o deznădejde neagră. Maşina s-a îndepărtat şi curând a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dylan, sesizându-mi ezitarea.

— Nimic. E în regulă.

Mergând umăr la umăr pe stradă, am avut senzaţia ciudată că facem o greşeală, de parcă numai încăpăţânarea şi lipsa unor alternative viabile ne-ar fi adus acolo. În timp ce căutam numerele de pe clădiri, l-am simţit pe Dylan devenind din ce în ce mai concentrat, cu toate simţurile la pândă. Nu se vedea niciun alt amator de clubbing, nici nu se auzea muzică.

O luminiţă albastră deasupra unor uşi din metal lustruit era singurul indiciu că găsiserăm locul. Doi bărbaţi – unul negru, celălalt alb, amândoi cât nişte dulapuri, cu ochelari de soare şi drapaţi în haine de piele neagră – stăteau de pază la uşă.

— Numele, ne-a cerut sec negrul când ne-am

apropiat.

A luat o tăbliţă care era agăţată pe perete, lângă el. I-am întins cutia de chibrituri.

— Am nimerit bine?

Tipul a scos din buzunar ceva ce semăna cu un stilou, dar care s-a dovedit a fi o mică lanternă neagră. A luminat cu ea cutia de chibrituri, pe care-a apărut alt simbol. Mi-am întins gâtul să văd ce era, dar a stins lanterna înainte să-l identific. Am fost oarecum surprinsă când mi-a dat cutia înapoi, a făcut un pas într-o parte şi ne-a deschis uşa.

— Bine aţi venit la „Sărutul”. Liftul din stânga vă duce în salonul VIP. Nu trebuie decât să treceţi asta prin fantă, a spus paznicul, întinzându-mi un card din plastic negru.

L-am luat şi i-am mulţumit. Uşile s-au închis în spatele nostru şi am pornit de-a lungul unui coridor lung şi destul de întunecos, luminat firav de alte spoturi albastre.

— Ai mult sânge rece, domnişoară Ridley Jones, mi-a şoptit Dylan când am ajuns la capătul coridorului şi am folosit cartela aşa cum ni se spusese.

M-am chinuit să zâmbesc.

— Stai să mai vedem.

Liftul ne-a dus în jos, nu în sus, aşa cum mă aşteptasem. Când uşile s-au deschis, am pătruns într-o spaţiu cavernos, unde pulsa muzică techno şi o mulţime de trupuri se contorsionau pe un

gigantic ring de dans. Marea de corpuri semidezbrăcate părea să n-aibă sfârşit. Am avut senzaţia bizară pe care o am şi în cluburile din New York. Mintea mea de observator aproape că nu reuşea să facă faţă şuvoiului de informaţie vizuală: tatuajele, piercingurile, lentilele de contact purpurii ale unei femei, creasta de păr zmeuriu a alteia. Mulţimea amănuntelor m-a asaltat instantaneu şi am simţit detaşarea aceea ciudată de care nu reuşesc să scap în asemenea împrejurări. Dylan m-a prins de braţ, m-a tras lângă el şi ne-am dus la bar.

— Nu vreau să ne pierdem unul de altul aici, mi-a urlat în ureche, dar chiar şi-aşa abia am înţeles ce-mi spunea.

M-am întrebat dacă în alte condiţii ar dansa cu mine, dacă s-ar mişca pe ringul de dans cu tot atâta graţie şi simţ al ritmului cum o făcuse în pat. Aveam sentimentul că da, foarte probabil. Arăta cât se poate de cool, cu părul negru ciufulit şi ochelarii de soare şi cu veşnica umbră de barbă pe obraji. Purta o haină de piele şi un tricou FCUK pe care i le cumpărasem chiar eu de la Knightsbridge, şi o pereche de blugi Levi’s decoloraţi. Când l-am cunoscut, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să-i pun eticheta de tip cool, dar cred că era.

— Ce-i? a zbierat.

Cred că mă uitam fix la el. Am clătinat din cap.

Buza de jos a barmanului era complet acoperită de un şir de inele subţiri din argint. Absolut oribil. N-am încredere în cei care se împodobesc străpungându-şi cele mai sensibile părţi ale trupului. Viaţa nu-i destul de dureroasă şi aşa? Nu lasă destule cicatrici? Avea căpăţâna rasă şi un trifoi cu patru foi tatuat sub un ochi.

Dylan s-a aplecat peste tejghea şi a început să urle ceva. Eu mă uitam pierdută la mulţimea de pe ring. Intensitatea muzicii era greu de suportat, o simţeam pulsându-mi sub piele. Mi-am amintit de vremurile bune din colegiu, când luam Ecstasy cot la cot cu ceilalţi şi ne duceam să dansăm, şi cum muzica părea să-mi zvâcnească în vene, să pună stăpânire pe mine la un nivel spiritual. După ce mi-am luat diploma n-am prea mai experimentat cu alte droguri. Am constatat că nu-mi place deloc să fiu ruptă de realitate. Dar să dansez cu Ecstasy în sânge, cu circuitele din creier modificate, fusese o experienţă teribil de intensă, iar muzica din cluburi reuşeşte întotdeauna să aducă la suprafaţă această amintire. Mi-era greu să mă stăpânesc, voiam să mă duc şi eu acolo, să mă amestec printre trupurile care se mişcau sacadat sub luminile stroboscopice şi să mă pierd în muzică.

M-am uitat la o negresă cu părul platinat şi drept, într-o rochie din piele lucioasă şi cizme asortate, care îşi freca trupul fantastic de o blondă tot atât de arătoasă, într-o tunică albă acoperită

cu un soi de material vaporos pe care ventilatoarele îl fluturau în toate părţile. Plutea şi unduia în jurul ei ca fumul. M-am uitat la un bărbat prost îmbrăcat, cu părul rar şi privire nesigură, cum încearcă să agaţe o roşcată care părea profund plictisită şi nu prea se ţinea pe picioare. M-am uitat la o fătucă în blugi şi maiou, care dansa singură, învârtindu-se după un ritm pe care-l auzea numai ea. Mi-am dat seama după luciul sticlos al ochilor ei că mai drogată de-atât nu putea fi.

Dylan mi-a întins o bere şi mi-a arătat cu mâna o scară îngustă, la capătul căreia era o draperie din catifea.

— Angel! a urlat.

Am dat din cap şi ne-am dus acolo.

Viaţa e ca un puzzle ciudat, nu credeţi? Ai în faţă câteva piese, dar nici măcar nu ştii din ce fac parte. La asta mă gândeam în timp ce urcam pe scară, cum găsisem o cutie de chibrituri în apartamentul lui Max, cu numele unui necunoscut scris înăuntru, fără să-mi închipui nicio clipă că mă va conduce într-un club londonez, însoţită de un agent FBI renegat, amândoi în căutarea aceloraşi lucruri dar complet diferite, vieţile amândurora transformate într-o harababură îngrozitoare de care ne împiedicam întruna. Dacă aş fi dat realmente atenţie tuturor semnelor, aş fi ştiut că nu putem ieşi cu bine din scenariul acela, că de-atunci încolo se puteau întâmpla numai

lucruri rele. Dar mai eram destul de naivă ca să cred că, într-un fel sau altul, totul se va termina cu bine. După draperia groasă era mai linişte.

— Ăsta-i salonul VIP, mi-a explicat Dylan. Barmanul mi-a spus că aici o găsim pe Angel.

Lângă altă uşă din metal cromat ne aştepta un cititor de cartele, copia identică a celui de lângă lift. Luminiţa roşie a devenit verde după ce am introdus cartela şi un clinchet înăbuşit ne-a anunţat că uşa s-a deschis. Am împins-o şi am intrat.

În comparaţie cu zgomotul infernal de jos, aici era o linişte aproape perfectă. În aerul îmbâcsit de fum plutea un susur discret de jazz. Era un spaţiu complet deschis, cu tavan arcuit, ca de peşteră, mobilat cu şiruri de măsuţe lungi şi joase şi cu perne împrăştiate pe podea. Am văzut nişte locuri amenajate pentru grupuri, separeuri cu mese de cocktail în mijloc. Câteva aveau perdelele trase, în spatele cărora se mişcau şi şopteau siluete neclare. Sala nu era luminată decât de lumânări: pe mese, pe pereţi, în gigantice candelabre din fier forjat atârnate în lanţuri de tavan. Avea în acelaşi timp o ambianţă gotică şi ultramodernă. În spatele unei perdele, o femeie a izbucnit în râs; parcă s-ar fi ciocnit nişte cuburi de gheaţă într-un pahar. Mi-ar fi plăcut să-mi pierd vremea într-un asemenea loc dacă viaţa mea n-ar fi fost atât de mizerabilă.

Ne-am strecurat într-unul dintre separeurile

cu perdele şi ne-am aşezat pe bancheta pluşată.

— O să vină cineva, a şoptit Dylan.

M-am tras mai aproape şi el a făcut un gest foarte firesc: mi-a cuprins umerii cu braţul. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi dacă am ieşi împreună, ca doi iubiţi. Am încercat să-mi imaginez relaţia noastră fără toate nenorocirile care se petrecuseră cu noi şi în jurul nostru. N-am reuşit. Ştiu, eram jalnică, o gâsculiţă fără speranţă. Acum trebuia să mă concentrez, şi asta am şi făcut.

După un timp, a intrat în separeu un tânăr slab, îmbrăcat complet în negru. Avea ochii făcuţi cu negru şi buzele date cu ruj tot negru.

— Am venit pentru Angel, i-am spus când el ne-a întrebat ce vrem să bem.

S-a uitat la mine şi a ridicat o sprânceană.

— Angel? a repetat.

Am dat din cap şi el mi-a aruncat un zâmbet ciudat, uitându-se când la mine, când la Dylan.

— Cum doriţi, a zis, cu un sâsâit abia sesizabil. Cine să-i spun că o caută?

Am ezitat şi i-am aruncat o privire lui Dylan.

— Spune-i că o caută Max, a intervenit el repede. Tipul a dat din cap şi a ieşit. M-am holbat la

Dylan, care a dat din umeri.

— Ai vreo idee mai bună?

Nu i-am răspuns, m-am mulţumit să sorb din paharul de Guinness pe care mi-l adusese în sala

de jos. Era o bere închisă la culoare, cu aromă puternică, poate un pic prea tare. În general nu sunt o mare băutoare de bere, dar asta nu era deloc rea, iar uşoara senzaţie de ameţeală pe care mi-a provocat-o aproape instantaneu era plăcută şi m-a ajutat să mă destind.

După o vreme, un alt bărbat, care semăna destul de mult cu gorilele de-afară, ne-a escortat de-a lungul unui coridor. Era îndesat, foarte încruntat şi mătura podeaua cu o haină lungă şi neagră. Am mers pe lângă un şir de uşi până am ajuns aproape de capătul holului. Am simţit cum mi se usucă gura şi începe să-mi crească nivelul de adrenalină. M-am gândit la coridoarele nesfârşite, la uşile cu sistem electronic de acces, la liftul în care trebuia să ne urcăm ca să ieşim de-acolo. Începeam să mă simt ca într-o capcană. M-am întrebat dacă nu cumva facem o greşeală groaznică, dar ştiam că e prea târziu. Era ultima noastră pistă. De-aici înainte se putea întâmpla orice.

Bărbatul ne-a deschis ultima uşă, am intrat şi el a închis-o în urma noastră. Se vedea foarte limpede cum îşi câştigă Angel existenţa. Ne aflam într-o cameră slab luminată, dominată de un pat uriaş plasat în dreapta. În stânga erau două fotolii şi o măsuţă. Locul avea ceva ieftin, de duzină.

Bănuiesc că mă aşteptasem să văd valuri de catifea, lumânări şi perne moi şi să aud muzică, dar nu era decât reacţia creierului meu de scriitor care căuta o anumită atmosferă. Sau Ridley cea naivă imaginându-şi întâlniri secrete şi adăugând romantism acolo unde era vorba doar de o simplă tranzacţie. Era un spaţiu utilitar. Cei care veneau aici nu voiau decât un singur lucru şi îl preferau fără înfloriturі.

M-am uitat la Dylan, dar n-am reuşit să citesc nimic pe faţa lui. Nu-i vedeam ochii, ascunşi în spatele lentilelor negre. Mă pregăteam să-i spun că trebuie să plecăm, dar chiar atunci am auzit altă uşă deschizându-se şi am înţeles că era prea târziu.

A apărut din spatele unei perdele de catifea, pe care a dat-o la o parte cu un gest larg.

— Max, a spus, pe un ton molatic şi drăgăstos. Am tot încercat să dau de tine.

Zâmbetul ei de zile mari s-a evaporat aproape imediat ce ne-a văzut. Ar fi putut să fie splendidă, cu trăsăturile ei asiatice, cu coama deasă de păr negru ca abanosul, cu trupul incredibil de zvelt. Amintirea frumuseţii se desluşea încă în liniile delicate ale feţei. Dar arăta uzată, obosită. Arăta zdrobită. M-am gândit la toate femeile şi fetele răpite, vândute şi transformate cu forţa în prostituate – în sclave sexuale – despre care citisem în articolele din dosarul lui Jake. M-am întrebat dacă şi ea fusese

cândva una dintre ele şi dacă aşa ajungi să arăţi după zece, cincisprezece ani. Gândul m-a întristat.

— Cine sunteţi? ne-a întrebat ea.

Am văzut-o cum începe să se dea înapoi, spre perdea, dar Dylan a ajuns-o din urmă înainte să facă doi paşi. A prins-o rapid, a răsucit-o fără milă cu spatele la el şi i-a acoperit gura cu o mână. Ea s-a zbătut să scape, apoi a rămas brusc nemişcată. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că Dylan îi înfipsese ţeava pistolului în spate. Nici măcar nu ştiam că-l avea la el. Am simţit un gol în stomac.

— Ţine-ţi dracului gura, i-a spus Dylan, încet şi ameninţător.

A împins-o spre un fotoliu şi a trântit-o pe el.

— Dylan, am intervenit. Dintr-odată, nu-l mai recunoşteam. Nu m-a luat în seamă.

— Cum? a întrebat-o, apucând-o de gât şi lipindu-i de tâmplă ţeava revolverului. Cum ai încercat să dai de el?

Femeia a scos un gâlgâit oribil şi i-a zgâriat mâna cu care-o ţinea de gât. Am văzut că-i dăduse sângele, dar el nici n-a clipit.

— Cum?

Nici vocea nu i-o mai recunoşteam. Era mai mult un mârâit.

Şi-a slăbit foarte puţin strânsoarea, lăsând-o să tragă aer în piept cu un zgomot şuierător. Femeia s-a uitat la el cu ochi imploratori şi eu am venit să-i pun o mână pe umăr lui Dylan.

— Nu pot să-ţi spun, a zis ea. Ochii i se umpluseră de lacrimi care acum i se scurgeau pe obraji, râuleţe negre de rimel. O să mă omoare.

— Mori acum. Mori mai târziu. Tu alegi. Privirile ni s-au încrucişat şi am simţit o gheară în piept – vinovăţie, frică, durere. Doamne, ce făceam noi acolo?

— Dylan, încetează, am spus.

— Ridley, a şuierat el întorcându-şi capul spre mine, nu te băga.

M-am îndepărtat de el şi m-am oprit lângă uşă. Mă simţeam neajutorată, complet depăşită de situaţie. N-aveam niciun termen de referinţă pentru a înfrunta aşa ceva. Cum îmi închipuisem oare că va decurge întâlnirea? Nu ştiu.

— Îţi mai acord o secundă de gândire, după care îţi rup gâtul, m-ai înţeles?

Am îngheţat. Chiar o va ucide dacă nu ne spune ce vrem să ştim? Nu credeam că o va face, dar era infernal de convingător. Poate că aşa şi trebuia dacă voiam să obţinem rezultate într-o afacere ca asta. Femeia a dat din cap şi m-am simţit uşurată. Dylan a slăbit strânsoarea din jurul gâtului ei. Ea a tuşit şi a suspinat încet.

— Pot doar să-i las mesaje pe Internet, a spus ea, cu o voce stinsă. Într-un site.

— Dă-mi adresa şi parola.

Dylan s-a uitat la mine şi am scos repede din buzunar un pix şi o hârtie, pe care i le-am întins ei. (Da, doar mă ocup cu scrisul. Noi, scriitorii, nu

plecăm nicăieri fără ustensilele astea.) A mâzgălit ceva câteva momente, după care mi-a dat înapoi hârtia. N-am fost surprinsă să citesc adresa pe care de-acum o ştiam pe de rost. Numele de utilizator era „dragoste de înger”, iar parola – „descoperire norocoasă”.

— De unde-l cunoşti? am întrebat-o. Ce legătură e între voi?

S-a uitat la mine de parcă eram o cretină, apoi a început să-şi maseze uşor gâtul.

Am încercat să mi-l închipui pe Max într-un loc ca ăsta. Degeaba, oricât m-am străduit. Prea multe dintre noile informaţii despre Max nu se potriveau deloc cu amintirile mele. Mi-am dat seama că mă holbez la ea abia când femeia s-a întors, ferindu-se de privirea mea fixă. Dylan mi-a luat hârtia din mână, s-a uitat la ea o secundă, apoi s-a întors iar către Angel.

— Dacă minţi, jur pe Dumnezeu că te găsesc şi-n gaură de şarpe, a spus el.

Expresia lui, vocea lui… nu-l cunoşteam. Ea a scuturat din cap şi a râs încet.

— Deja sunt moartă.

Dylan s-a apropiat fulgerător de ea şi-a lovit-o deasupra cefei. Femeia s-a prăbuşit ca o marionetă cu firele retezate şi a căzut moale în fotoliu. El s-a întors şi probabil că mi-a văzut groaza în ochi, fiindcă a rămas pe loc.

— Nu e moartă, Ridley, a spus, cu accentul britanic mai pronunţat ca oricând. Trebuia doar să

fiu sigur că tace câteva minute, până ieşim de-aici.

M-am dus la Angel şi i-am pus mâna pe gât. Uşurată, i-am simţit pulsul bătând sub degetele mele. Dylan m-a apucat de braţ şi am ieşit din „Sărutul” ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Odată ajunşi afară am sărit într-un taxi şi i-am cerut şoferului să ne ducă la un internet-cafe. Pe drum, taximetristul a turuit tot timpul despre atacurile cu bombă de la metrou, care avuseseră loc cu doar câteva luni înainte, şi despre „nenorociţii de arabi” şi „nenorociţii de americani” şi despre cum nenoroceau ei întreaga lume. Abia dacă-l auzeam, privind afară prin geamul de la portieră, uitându-mă la clădirile pe lângă care treceam în goană. Mă uitam cu coada ochiului la Dylan, care-şi scosese ochelarii cu lentile negre şi făcea acelaşi lucru.

— Chiar credeai că o să ne spună aşa, pur şi simplu? m-a întrebat până la urmă.

Am ridicat din umeri.

— Ai fi omorât-o dacă refuza?

— Bineînţeles că nu, a zis el, surprins. Nici vorbă.

— Aha, doar o făceai pe durul?

— Normal, a spus, încruntându-se.

— Ai fost foarte convingător.

— N-ar fi mers dacă nu eram.

Am tăcut amândoi câteva clipe, apoi el a spus:

— Uit mereu.

— Ce?

— Că tu nu mă cunoşti pe mine aşa cum te cunosc eu pe tine.

M-am uitat mai atent la el şi am văzut că locul unde-l zgâriase Angel era carne vie şi probabil îl durea rău. N-am ştiut ce să-i spun. Avea dreptate şi îmi amintea cât de nenaturală era relaţia noastră, cum începuse sub un văl de minciuni şi continuase într-un coşmar de pericole şi incertitudini. Singurele noastre ieşiri în lume se sfârşiseră cu un asasinat într-o cameră de spital întunecată şi cu lovirea unei prostituate într-un club de noapte din West End. M-am întrebat dacă aveam ceva în comun, în afară de obsesia pentru tatăl meu, pe care o împărtăşeam. M-am întrebat dacă ni se va oferi vreodată şansa să aflăm.

Unii dintre noi sunt pierduţi, alţii s-au regăsit. Cred că asta e de fapt diferenţa observată de Max. Unii oameni nu-şi pun prea multe întrebări şi le lipseşte focul lăuntric când înfruntă lumea. Sunt mulţumiţi cu vieţile lor perfect previzibile, în care tot ce le apare în faţă e ca reluarea la infinit a unui concurs TV. Ei ştiu deja răspunsurile, ştiu cum se va termina jocul. Nu simt imboldul să călătorească sau să-şi pună întrebări care-ţi încurcă mintea: Cine sunt eu? De ce mă aflu aici? Asta e tot ce pot să cer? În loc de întrebări au doar certitudini – despre ei înşişi şi despre lumea în care trăiesc. Muncesc. Se duc la biserică. Au grijă de familiile lor. Ştiu că toate

convingerile lor sunt corecte. Ştiu că orice altceva nu poate fi decât greşit sau rău.

Ceilalţi însă suntem rătăciţi. Tot timpul căutăm ceva. Ne torturăm singuri cu teorii filosofice şi tânjim să vedem lumea. Punem la îndoială totul, chiar şi propria noastră existenţă. O viaţă întreagă ne punem întrebări şi nu suntem niciodată mulţumiţi de răspunsuri, pentru că nu recunoaştem nimănui autoritatea de a ni le da. Viaţa şi lumea ni se par un puzzle gigantic pe care s-ar putea să-l ducem la bun sfârşit într-o zi, dacă vom reuşi să adunăm suficiente piese. Ideea că poate nu vom înţelege niciodată, că întrebările noastre vor rămâne fără răspuns până în clipa în care vom muri aproape că nu ne trece prin minte. Iar dacă totuşi ne gândim la asta, ne îngrozim.

Iată groaza care mă copleşea în timp ce mă uitam la un ecran de calculator, în partea din spate a unui internet-cafe deschis nonstop. Era aproape patru dimineaţa şi aveam senzaţia că Dylan şi cu mine suntem singurii oameni din Londra. Am tastat adresa în browser şi ecranul roşu a apărut imediat. Am apăsat pe tab până s-au deschis ferestrele de logare şi am introdus datele lui Angel. În mijlocul ecranului a apărut altă ferestruică şi în ea a început să ruleze transmisia video pe care o văzusem în atelierul lui Jake. Acum era lumină pe stradă, lumina zilei, deci nu putea fi o transmisiune în direct. M-am pomenit că mă aplec şi aproape că mi-am lipit faţa de ecran.

Apoi, în cadru a intrat un bărbat, venind din dreapta. Mergea încet, ajutându-se cu un baston. Se mişca nesigur şi, în comparaţie cu el, ceilalţi trecători păreau să gonească. Purta un pardesiu lung, cafeniu şi o şapcă din stofă cadrilată. S-a oprit şi s-a întors cu faţa.

Era slab şi de o paloare cadaverică, de parcă l-ar fi ros ceva pe dinăuntru. Nu era bărbatul pe care-l ştiam. Era stors de vlagă şi zdrobit. Şi-a ridicat ochii spre camera de luat vederi, care trebuie că era vizavi, pe celălalt trotuar. Şi-a mişcat buzele, dar n-am auzit nimic, exact ca în visele mele. Chiar aşa de schimbat cum era, n-am avut niciun dubiu. Ştiam la cine mă uit. La Max. Tatăl meu.

Am simţit durerea aceea surdă şi irepresibilă care fusese tot timpul acolo, care mă împinsese mereu înainte. Ea era motivul pentru care făcusem ce făcusem din clipa în care Dylan mă abordase prima oară, pentru fiecare greşeală, pentru fiecare gest nesăbuit şi imprudent. Îmi ruinasem viaţa doar ca să umplu spaţiul acela gol din mine, care era de fapt umbra tatălui meu. Aveam nevoie de ceva şi credeam în continuare că numai el poate să-mi dea acel element necunoscut. Aproape că mă autodistrusesem singură în încercarea de a-l obţine.

— Ce spune? a întrebat Dylan.

Filmul s-a oprit brusc, apoi a început iar. Se repeta: Max traversând cu greu strada,

întorcându-se cu faţa la obiectiv şi spunând ceva. Totul dura cel mult zece secunde. M-am uitat la el de câteva ori, după ce am mărit imaginea feţei. Abia a cincea oară am înţeles. M-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Ce? m-a întrebat Dylan. Ce spune? M-am uitat la el.

— Spune: „Ridley du-te acasă”.

Atunci au năvălit peste noi, probabil după ce şi-au dat seama că ajunsesem la capătul drumului, că jalnicele mele indicii nu mă puteau duce mai departe. Au intrat în acelaşi timp prin faţă şi prin spate. Au aprins un reflector în fereastra de lângă noi. Au intrat cu armele aţintite, echipaţi cu veste antiglonţ şi făcând foarte multe zgomot. Exces de zel, după părerea mea. Am rămas pe loc, uitându-mă fix la ecran şi la Max, apoi mi-am pus mâinile pe cap şi am simţit smocurile ţepoase ale coafurii mele bizare. Dylan, care stătea în picioare lângă mine, a făcut la fel. Doi indivizi l-au pipăit de sus până jos şi i-au luat pistolul.

N-am fost surprinsă s-o văd pe doamna inspector Madeline Ellsinore intrând în sală. Avea ochii aţintiţi asupra mea. Mi-am imaginat că văd în ei simpatie.

De fapt, n-am fost surprinsă nici măcar să-l văd pe Jake, nici vesta antiglonţ pe care o purta peste haine şi nici pistolul din mâna lui.

18

Până nu demult, viaţa mea a fost destul de săracă în evenimente. Asta nu înseamnă că am mers agale pe drumul meu până când o singură întâmplare extraordinară mi-a întors pe dos existenţa. Dar acum, dacă tot a venit vorba, îmi dau seama că într-o oarecare măsură exact asta s-a întâmplat. Cum stăteam acolo, într-o cameră cenuşie şi rece, luminată hidos cu neoane care clipeau, m-am gândit iar la momentul acela când m-am năpustit în stradă să-l salvez pe Iustin Wheeler. Dylan avea dreptate. O anume Ridley ar fi vrut să dea timpul înapoi şi să schimbe totul, dacă ar fi putut. Acum ştiu însă că toată povestea se pusese în mişcare cu mult înainte. Mă legănasem în iluzia că deţin cât de cât controlul asupra vieţii mele. Începeam să înţeleg că nu era aşa.

A intrat şi a închis uşa. N-a scos o vorbă, doar s-a aşezat în faţa mea, de cealaltă parte a mesei. Mi-era imposibil să-mi ridic privirea. Trădarea lui era atât de profundă, atât de incomprehensibilă, încât mi-a fost teamă că voi izbucni în flăcări dacă mă uit la el.

— Ridley, a spus el într-un târziu.

— Totul a fost o minciună? Absolut tot? Mi-a răspuns abia după câteva clipe:

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

— Am ţinut la tine, Ridley, a spus cu un glas pe care nu-l recunoşteam; era ceva foarte rece şi oficial în înfăţişarea lui, mai ales în contextul acela. Şi acum ţin. Ştii bine. Dar nu făcea parte din plan. A fost ceva neprevăzut, la care nu mă aşteptam, o complicaţie.

— O greşeală, am spus eu.

Spusese „Am ţinut la tine”? Aşa cum ţii la o mătuşă bătrână sau la natură? M-am gândit la toată dragostea pe care i-o dăruisem cândva, la toate zilele şi nopţile când îi dădusem trupul şi inima şi încrederea mea deplină, la toate adevărurile pe care i le destăinuisem, la toate confidenţele dureroase pe care i le făcusem. Mă dezgolisem până în adâncul sufletului în faţa lui şi-i arătasem tot. M-a copleşit o ruşine cumplită şi dorinţa covârşitoare de a-mi acoperi goliciunea în faţa lui.

— N-a fost o greşeală, a spus el încet; acum semăna cu bărbatul pe care-l ştiam.

I-am simţit mâna atingând-o pe a mea şi mi-am retras-o repede. Mi-am adunat forţele şi am ridicat privirea. Părea obosit şi trist. Avea cearcăne şi buzele lui strânse formau o linie dreaptă.

— Să nu mai pui niciodată mâna pe mine, am spus.

Şi-a ferit privirea. În viaţa mea nu urasem pe cineva mai tare.

— Vreau doar să ştiu, am zis. Ce mi-ai spus

despre tine… povestea ta personală, trecutul tău din programul Project Rescue, relaţia noastră, pasiunea ta pentru sculptură, tot ce ştiu despre tine ca om… toate astea nu sunt decât minciuni? O invenţie pentru misiunea ta sub acoperire?

A dat încet din cap.

— Da.

M-a înecat un val de greaţă atât de puternică, încât jur că eram gata să vărs chiar acolo, în faţa lui. Am reuşit totuşi să mă stăpânesc. Am simţit în gură gustul berii negre pe care-o băusem mai devreme. Avea acelaşi gust ca adevărul: amar şi acid.

— De ce? am întrebat, auzind disperarea din propria-mi voce.

— Ştii bine de ce. Am clătinat din cap.

— Ba nu. Nu era nevoie să mă păcăleşti la un nivel atât de personal ca să-l găseşti pe Max. Ai fi putut să mă pui sub supraveghere, să mă urmăreşti de la distanţă. Niciodată nu mi-aş fi dat seama.

Nu mi-a răspuns, m-a lăsat să mă gândesc. Şi am înţeles.

— Trebuia să mă poţi manipula. Să te asiguri că mă agit în continuare, să plantezi ici-colo câte-o sămânţă, să-mi arăţi dosarul. Trebuia să mă cunoşti suficient de bine încât să mă porneşti cu cheia la momentul potrivit, să mă trimiţi la vânătoare.

Cu multă satisfacţie, am văzut pe faţa lui

ruşine şi regret, dar nu era nici pe departe suficient. Prea multe lucruri pe care nu le înţelesesem niciodată îmi deveneau extraordinar de clare acum: obsesia lui Jake pentru Max, cum mă găsea de fiecare dată oriunde m-aş fi aflat, cum părea întotdeauna să ştie ce gândesc, cum reuşea să-mi aprindă oricând flacăra curiozităţii, cum păstra mereu viu trecutul. Aproape doi ani la rând. Nu m-am mai simţit atât de prost că mă culcasem cu Dylan.

M-am gândit la ultimele noastre clipe împreună, la cafeneaua cubaneză din Bronx şi la The Cloisters.

— Tot ce mi-ai spus ultima dată când ne-am întâlnit… Promisiunile pe care mi le-ai făcut. De ce?

Jake a clătinat din cap şi am văzut că ochii i se umeziseră. S-a ridicat şi s-a dus la fereastra îngustă, acoperită cu plasă din sârmă. Am înţeles. Nu fusese numai minciună. Era ceva real între noi, dar nu mai putea fi adus înapoi. În acele ultime momente, el trebuie să fi ştiut că sfârşitul se apropia. În felul lui, încercase să salveze ceva. Nu reuşise decât să înrăutăţească situaţia.

— Deci CIA a fost. Ei mi-au trimis SMS-ul. Ei ne-au urmărit la The Cloisters. Ei m-au adus la Londra.

A clătinat din cap.

— Nu, a spus.

— Atunci cine?

— Noi credem că Max ţi-a trimis mesajul. Dacă te-ai fi dus singură acolo, probabil că v-aţi fi întâlnit.

M-am gândit la maşina care urcase încet pe aleea care duce la muzeu, la bărbaţii din pădure. Să fi fost acolo, pe bancheta din spate a limuzinei? Să se fi ascuns printre copaci?

— Deci au fost oamenii tăi? CIA voia să pună mâna pe Max?

A clătinat iar din cap. Nu prea mă pricepeam la aşa ceva, bănuiesc.

— O mulţime de oameni – oameni foarte periculoşi – îl caută pe Max. Nu ştiu dacă te urmăreau pe tine sau dacă au interceptat SMS-ul, dar au ajuns acolo înaintea echipei mele.

— Grant, am şoptit. I-am spus lui Grant Webster unde mă duc şi când voi ajunge acolo. Aşa au aflat.

— Poate, a zis el, dând încet din cap.

M-am uitat abătută în jos, întrebându-mă dacă îl torturaseră ca să afle. Mi-am amintit cât de entuziasmat fusese Grant văzându-se implicat într-o intrigă reală.

— Atunci cine m-a adus la Londra? am întrebat după un timp. Cum a ajuns paşaportul meu în geantă? Şi banii.

— Există un cerc de suspecţi, a spus el vag.

— De exemplu cine? am insistat.

Nu mi-a răspuns, doar s-a uitat fix la mine. M-am înfuriat.

— M-au torturat! am ţipat, sărind în picioare şi ridicându-mi cămaşa, ca să vadă şi el rana şi vânătăile.

Nu ştiam nimic despre Max. Nu ştiam nici măcar că ei îi spun „Stafia”. Nici măcar nu pricepeam ce mă întreabă.

Mi-a spus tăios:

— N-am avut nicio legătură cu asta. Am încercat să te protejez, Ridley. N-am reuşit.

A tras de gulerul puloverului pe care-l purta şi mi-a arătat un pansament gros la umăr. Mi-am adus aminte că-l văzusem împuşcat. Mi-am adus aminte că-l văzusem căzând. Rememorarea acelor clipe înspăimântătoare m-a ameţit. M-am uitat o veşnicie în ochii lui verzi. Spre cinstea lui, nu şi-a ferit privirea. Nu ştiu ce încercam să găsesc acolo, dar pot să spun că n-am găsit ce căutam. Nu-l înţelegeam şi nu înţelegeam cum putuse să facă tot ceea ce făcuse – şi cum de mă lăsasem păcălită atât de total de minciuna care era el însuşi. Şi acum iată-ne pe amândoi aici, arătându-ne unul altuia rănile. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce încerca fiecare să demonstreze. Mi-am aranjat cămaşa şi m-am aşezat la loc. El a făcut acelaşi lucru.

— Nu mi-am dorit nicio clipă să fiu implicat în povestea asta, a spus el.

— O, dar ai fost. Ai fost partea cea mai mare din ea. Tăcerea care a urmat vibra ca o coardă întinsă.

— De ce nu m-au omorât? l-am întrebat în cele din urmă. Când şi-au dat seama că nu ştiu unde e Max, de ce m-au lăsat în viaţă? Cum am ajuns la hotelul ăla din Londra?

Jake a oftat.

— Toţi vor acelaşi lucru de la tine, Ridley.

A luat un dosar care se afla pe masă, între noi. Eram atât de consternată, încât nici nu-l observasem. L-a deschis şi a scos o fotografie pe care a împins-o către mine. L-am recunoscut imediat. Bărbatul din avion, cel cu cicatrice pe faţă. Cel care-o ucisese pe Sarah Duvall. Era de-o urâţenie macabră, cu ochi spălăciţi aproape lipsiţi de pleoape, gură largă cu buze subţiri şi nas de o formă ciudată. Cicatricele cred că erau de la arsuri. Avea înfăţişarea cuiva care suferise un supliciu groaznic, şi acest lucru îl înrăise profund. M-am cutremurat. Nu cred că voi uita vreodată vocea lui.

— Cine e?

— Boris Hammacher.

Am aşteptat să continue, dar n-a făcut-o. De ce am mereu senzaţia că încerc să smulg informaţiile cu forţa de la oameni? Chiar nu poate nimeni să-mi spună pur şi simplu ce vreau să ştiu?

— Şi? am insistat.

— Şi e un asasin, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Pe el îl chemi atunci când vrei să găseşti un om şi să-l ucizi.

— Îl caută pe Max? am întrebat. A dat din

cap.

— Cred că putem să lucrăm cu această ipoteză.

— M-a lăsat în viaţă pentru că se gândea că Max va veni după mine.

— Şi eu am aceeaşi bănuială.

Aţi observat cât de alunecos era, cum nu confirma şi nu infirma nimic? Sigur, poate că pur şi simplu nu ştia răspunsul la întrebările mele, dar cel mai probabil era că nu voia să-mi răspundă.

— Pe el l-am văzut pe stradă, am spus, luând fotografia şi amintindu-mi cum îl urmărisem şi cât de rapid fusese. El a omorât-o pe Sarah Duvall. De ce? Fata nu ştia nimic.

Jake s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră.

— Nu ştiu, Ridley. Nu ştiu dacă o urmărea pe ea sau te urmărea pe tine. Poate a crezut că Sarah ştia ceva despre dispariţia Myrei, poate nu era sigur ce indicii lăsase Myra. Şi-o fi spus că e un risc inacceptabil s-o lase pe Sarah în viaţă. Sau doar încerca să te terorizeze.

— Tot el a ucis-o şi pe Myra Lyall? am întrebat.

— Myra Lyall a aflat ce n-ar fi trebuit să afle. Aşa cum ştii, se documenta pentru un articol despre Project Rescue şi cineva a scăpat informaţia despre bănuiala CIA că Max Smiley trăieşte. A pus o mulţime de întrebări la agenţie. I-a făcut o vizită lui Esme Gray. Dar nu făcea decât

să orbecăie. Din câte ştim noi, n-avea nicio informaţie importantă. Probabil că Boris Hammacher şi-a închipuit că ea ştie mai multe. Când a văzut că nu ştie, a omorât-o.

— Pentru cine lucrează individul ăsta? Cine încearcă să-l găsească pe Max?

— Ar putea fi oricine dintr-o listă lungă. Max avea mulţi duşmani.

M-am gândit câteva clipe la asta. Mi-am spus că Myra, Sarah şi Grant muriseră cu toţii din cauza lui Max şi că unicul motiv pentru care nu le împărtăşisem soarta era probabilitatea ca Max să mă caute într-o bună zi.

— Cine a omorât-o pe Esme Gray?

— Esme Gray trăieşte.

— Dar…

Jake s-a întors la masă şi s-a aşezat.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum a scăpat fără să fie judecată? Nu ţi s-a părut ciudat că nimeni n-a plătit vreodată pentru Project Rescue? A venit la noi după ce Max a încercat s-o contacteze. A încheiat o înţelegere pentru ea şi pentru băiatul ei. Ne-a promis că ne ajută să-l găsim pe Max Smiley şi a obţinut în schimb imunitate. Fiul ei, Zack, o să iasă din închisoare în cel mult cinci ani.

Era o informaţie neplăcută, dar în comparaţie cu restul nu mai părea cine ştie ce că un individ care încercase să mă omoare şi care continua să mă urască se va plimba curând liber.

— Şi-atunci de ce i-aţi înscenat moartea?

— A făcut nişte greşeli în privinţa ta. Ţi-a permis să afli prea multe, a pomenit de Myra Lyall. Dylan

Grace o hărţuia. Ea colabora deja cu noi de când ne dăduserăm seama că a minţit când a identificat cadavrul lui Max Smiley, deci ştia destul de multe despre anchetă. Se pare că toată prefăcătoria asta începuse s-o apese. Era paranoică, credea că Max va afla că l-a trădat şi va veni s-o omoare. Ne-am temut că e veriga slabă, că va ceda, aşa că am scos-o din scenă.

— Aţi ales intenţionat varianta cu bătaia până la moarte? FBI susţine că aşa proceda Max.

A dat din umeri.

— Aveam pur şi simplu nevoie ca faţa ei să fie de nerecunoscut.

N-am comentat. M-am mulţumit să-i arunc o privire prin care speram să-i comunic cât de mult mă dezgusta persoana lui în prea multe privinţe.

— Dar ce faci cu ADN-ul, cu amprentele, cu fişele dentare? în ziua de azi nu mai poţi să desfigurezi un cadavru şi gata, să zici că ai scăpat.

— CIA a preluat ancheta de la poliţie şi ne-am ocupat de toate problemele. Se întâmplă mereu când e vorba de protecţia martorilor.

Am tăcut amândoi o vreme. Mai erau nenumărate întrebări. La unele voiam să obţin un răspuns, la altele nu. Nici măcar nu ştiam încotro s-o iau mai departe, într-un târziu, am spus:

— Bine, şi-atunci unde e Max?

— Acum ştim că nu e la Londra. Probabil că nici n-a fost, de ani de zile. Imaginea pe care-ai văzut-o tu a fost suprapusă peste o înregistrare video făcută pe stradă. Grafică pe calculator. Poate fi oriunde.

Putea fi oriunde, dar era viu. M-au cuprins simultan groaza, furia şi – sincer – o foarte slabă licărire de speranţă.

— Şi-atunci de ce suntem cu toţii aici?

— Boris Hammacher a crezut, la fel ca noi, că Max e la Londra. Probabil că din cauza asta te-a adus şi pe tine aici. Iar noi l-am urmărit pe Dylan Grace până la tine.

— Pentru că toţi vor acelaşi lucru de la mine. M-am gândit la ei, la toţi oamenii care se roteau ca nişte hoitari deasupra leşului putrezit al vieţii mele, aşteptând ca Max să facă prima mişcare pentru ca apoi să acţioneze. Dar Max nu venise. Fusesem împuşcată, răpită, torturată, lăsată să mă chinuiesc singură într-o cameră de hotel dintr-o ţară străină, adusă la un spital unde avusese loc încă o tentativă de asasinat asupra mea, răpită din nou, purtată prin toată Londra, iar în final arestată. Dar Max nici gând să vină. Cu alte cuvinte, îşi bătuse joc de ei. Sau de mine.

Ştiam că până şi în această discuţie fuseseră rostite destule minciuni şi jumătăţi de adevăr, dar mai ştiam şi că era prima conversaţie cât de cât onestă pe care o purtam cu bărbatul din faţa mea.

Şi m-am întristat. M-am simţit brusc atât de obosită, încât aş fi dormit zile în şir. Îl invidiam pe Rip van Winkle[6]. Îmi doream un somn de un secol, din care să mă trezesc abia după ce tot ce-am iubit şi-am urât vreodată s-a transformat de mult în ţărână.

— Bun, deci care-i treaba, până la urmă? De ce ţine morţiş toată lumea să pună mâna pe Max Smiley? De ce e atât de căutată Stafia?

Faţa lui Jake parcă era cioplită în piatră.

— Pentru crimele de care e suspectat că le-a comis? Niciun răspuns.

— Nu, am continuat. Cui îi pasă de nişte biete prostituate? îmi închipui însă că doi agenţi Interpol morţi la datorie ar putea provoca unele dificultăţi internaţionale. Totuşi, trebuie să fie mai mult decât atât. Trebuie să fie mai mult decât un criminal oarecare.

— Max Smiley nu e un criminal oarecare, a spus Jake. E veriga principală dintr-o reţea internaţională de crimă organizată. De zeci de ani.

— Adică?

— E complicat, Ridley.

— Avem timp berechet, nu? Jake a oftat şi s-a lăsat pe spate.

---

6 Personajul povestirii cu acelaşi nume a scriitorului american Washington Irving, care bea o licoare magică, adoarme şi se trezeşte după douăzeci de ani.

— Totul a început cu Project Rescue. El şi Esme Gray au găsit metoda asta prin care să-i smulgă pe copii din mâinile unor părinţi abuzivi şi să-i dea unor familii bogate. Prin intermediul lui Alexander Harriman, Max a făcut o înţelegere cu mafia italo-americană care urma să se ocupe de partea murdară a afacerii.

— Ştiu toate astea, am spus nerăbdătoare. A ridicat o mână.

— Dar afacerea a devenit extrem de bănoasă. S-a dezvoltat.

— Şi când treaba a început să se impută, în noaptea când a fost omorâtă Teresa Stone, Max s-a retras, nu-i aşa? am spus.

Inima începuse să-mi bată mai repede. Eram mai mult decât dispusă să mă agăţ de povestea pe care mi-o spusese Alexander Harriman, răposatul avocat al lui Max. Jake s-a uitat la mine de parcă mă compătimea. Probabil că arătam ca un copil mic care nu vrea în ruptul capului să renunţe la basmele lui cu zâne.

— Dacă s-ar fi retras, Ridley, noi n-am mai fi aici, nu crezi?

Nu i-am răspuns. Ce-aş fi putut să-i răspund?

— Max Smiley era un om de afaceri. Putea câştiga bani, foarte mulţi bani. Da, afacerea Project Rescue s-a destrămat, dar relaţiile pe care şi le făcuse l-au condus în alte arene.

Mi-am amintit de articolele despre comerţul cu carne vie din Albania pe care le citisem în

dosarul lui Jake. Şi am înţeles. Aş fi vrut să-mi astup urechile, să nu mai aud şi restul.

— Nu-i un salt chiar aşa de mare de la comerţul cu copii la ademenirea femeilor şi fetelor şi vânzarea lor drept sclave, a zis el.

— Mi-am luat capul în mâini.

— Ce tot spui? l-am întrebat printre degete. Cum a fost implicat? Ce anume făcea?

— Presupunem că a finanţat construirea unor cluburi de noapte în Europa – majoritatea în Balcani sau Ucraina –, care erau administrate de mafia albaneză. Femeile erau ademenite cu promisiunea unor slujbe bine plătite în Marea Britanie sau în Statele Unite, sau erau pur şi simplu drogate şi răpite, iar apoi trimise cu acte false în alte ţări din Europa, în Statele Unite sau în Asia. Într-un asemenea club ai intrat şi tu. „Sărutul”.

Mi-a aruncat repede o privire, apoi a continuat:

— Max primea o parte din profituri, şi din cele legale, şi din cele ilegale. Bineînţeles, îl atrăgea şi altceva: avea unde să-şi satisfacă apetiturile fără teama de-a fi descoperit. Femeile despre care-ţi vorbesc dispar literalmente. Li se întocmesc acte false, sunt îndopate cu heroină ca să devină dependente şi nu se mai aude niciodată nimic despre ele. N-are nicio importanţă pe mâinile cărui monstru ajung până la urmă.

Camera a început să se clatine greţos în jurul

meu.

— Chiar ştia ce se petrece în aceste cluburi? am întrebat.

Am întrebat, cu toate că ştiam deja răspunsul. Îmi venea greu să înţeleg cum de omul care îşi consuma o mare parte din timp şi din energie ca să adune bani, prin fundaţia lui, pentru femeile şi copiii victime ale violenţei, putea vinde fete şi femei unor reţele de proxeneţi. Nu se potrivea… la fel ca multe altele. Mi-am adus aminte ce-mi spusese Dylan, mai degrabă ce-mi strigase când eram cu el în maşină: Trezeşte-te la realitate, Ridley. Deschide dracului ochii! Tatăl tău, iubitul tău Max, ura femeile. Le ucidea.

Jake nu mi-a răspuns la întrebare, s-a mulţumit să continue:

— În timp ce se ocupa de afacerea asta, Max Smiley a avut de-a face cu câteva personaje principale din comerţul cu carne vie. Dacă reuşim să-l găsim, să-l arestăm şi să-l facem să vorbească, CIA şi anumite agenţii internaţionale ar putea să dezmembreze şi chiar să distrugă definitiv multe asemenea operaţiuni, să salveze o mulţime de femei şi eventual să-i aducă pe capii reţelei în faţa justiţiei, în tribunale internaţionale. Acum înţelegi, Ridley?

M-am gândit la pozele pe care le văzusem. Max surâzând alături de mafioţi şi terorişti în cafenele pariziene. Începeam să am senzaţia aceea bizară, când totul parcă se prăbuşeşte peste

mine şi intru în panică. Brusc, am început să respir greu. În faţa ochilor îmi juca un roi de puncte albe.

— Ridley, a spus Jake, care totuşi mă cunoştea foarte bine, nu leşina. A strigat spre uşă: Aduceţi-i, vă rog, puţină apă.

A ocolit masa şi a îngenuncheat lângă mine. Un bărbat a adus o sticlă cu apă pe care i-a dat-o lui Jake. El i-a desfăcut dopul şi mi-a întins-o. Am băut şi mi-am concentrat atenţia asupra unui punct de pe perete. Suferisem deja destule umilinţe pentru o viaţă întreagă, nu-mi puteam permite să leşin tocmai acum, când Dumnezeu ştie câţi se holbau la mine printr-un sistem de televiziune cu circuit închis. Mă gândeam la un singur lucru: chiar ţi se poate întâmpla aşa ceva?

— Ridley, încearcă să fii tare, OK? Totul va fi bine, ai să vezi.

Nu-mi dădeam seama cum poate să spună ceva atât de ridicol.

— De ce, mă rog? De ce să fiu tare?

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău, Ridley.

— De ajutorul meu? Nu fi ridicol.

N-a spus nimic, doar a expirat prelung, cu capul plecat şi cu mâna pe spătarul scaunului meu. Am mai sorbit de câteva ori din sticla cu apă, continuând să mă uit fix la punctul de pe perete care mă ajuta să nu-mi pierd cunoştinţa.

— Ajutorul meu la ce? am întrebat până la

urmă, învinsă de curiozitate.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să-l prindem pe Max Smiley.

A fost cât pe ce să izbucnesc în râs, apoi mi-am dat seama că el era cumplit de serios. Şi am mai înţeles că n-aveam de ales. De fapt, nu avusesem niciodată.

Din clipa în care Max mă găsise în fortul meu din pădure, în spatele casei părinţilor mei, înaintaserăm amândoi cu greu spre această zi. Atunci îmi spusese: „Ridley, inimile noastre sunt legate între ele cu un lanţ de aur. Ai încredere în mine. O să te găsesc mereu”.

Abia după ani şi ani am înţeles în sfârşit ce voia să-mi spună. Eram legaţi de experienţele noastre, de sângele nostru, de o dragoste înverşunată – motive care transcend personalităţile, identităţile, faptele noastre bune sau rele. Când mă rătăceam, Max mă găsea de fiecare dată şi mă aducea acasă, fără să-mi pună întrebări, fără să mă judece, fără să-mi facă reproşuri. Îmi respecta dorinţa de a dispărea şi accepta responsabilitatea de a mă aduce înapoi. Mi-am dat seama că şi eu aveam aceeaşi responsabilitate. Indiferent ce-ar fi făcut, indiferent cui făcuse rău şi pe cine omorâse, indiferent ce fel de monstru era Max Smiley, rămânea tatăl meu. Fie că ştia, fie că nu, se rătăcise. Era de datoria mea şi numai a mea să-l aduc acasă.

Partea a treia

ÎNTOARCEREA ACASĂ

19

Vreo cincisprezece ore mai târziu mă uitam la tata – la Ben, nu la Max – pe monitorul unui sistem de televiziune cu circuit închis. Era interogat de doi agenţi CIA: un bărbat înalt şi brunet, tuns perie şi o femeie latino-americană, micuţă, cu ochii ca doi cărbuni aprinşi, amândoi îmbrăcaţi în costume sobre, bleumarin. Am remarcat că nu părea deloc speriat, că stătea tolănit pe scaun şi că-şi încrucişase braţele la piept. Privirea îi era aspră şi dispreţuitoare. Recunoscuse deja că schimbase mesaje cu Max, dar nu părea să considere că făcuse ceva rău.

— Nu e o crimă să dispară cineva din viaţa ta, nu? a întrebat.

— Nu asta e crima lui, domnule Jones, a spus agenta, rezemându-se de perete.

— N-aveţi nicio dovadă, nimic concret că acuzaţiile pe care i le aduceţi sunt reale, a spus tata cu ţâfna lui caracteristică. Dacă aţi fi avut, l-aţi fi băgat de mult la răcoare.

A trebuit să recunosc că şi mie îmi trecuse prin cap acelaşi lucru. Ridicasem acest subiect în discuţiile cu Jake, care-mi spusese că nu reuşiseră niciodată să adune suficiente probe solide încât să-l sperie, să-l oblige să-i toarne pe partenerii lui de afaceri. Sigur, ar fi putut să-l înfunde cu nedeclararea unor venituri, eventual evaziune fiscală, dar voiau să-l acuze de infracţiuni care,

odată dovedite, ar fi putut să ducă la pedeapsa cu moartea, singura care – credeau ei – l-ar fi determinat să cadă la înţelegere. În caz contrar, cei câţiva ani petrecuţi într-o închisoare federală ar fi fost floare la ureche în comparaţie cu ce-ar fi putut să-i facă unii dintre foştii lui asociaţi – lui sau celor la care ţinea. N-ar fi reuşit în veci să-l convingă să schimbe tabăra. Aşa că au stat la pândă, au aşteptat. Dar, pe măsură ce timpul trecea, el era tot mai eteric, se lăsa văzut tot mai rar şi era tot mai precaut în afaceri. Se transforma în abur chiar sub ochii lor. Apoi a „murit”. Din acest motiv începuseră să-i spună „Stafia”.

Îl pisau pe tata de ore întregi. Nu reuşiseră să scoată de la el decât mărturisirea că primise de la Max, cam după un an şi jumătate de la aşa-zisa lui moarte, instrucţii pentru decodificarea mesajelor din site-ul roşu. Le-a spus că se loga aproape zilnic şi că nu primea mesaje decât cam o dată la câteva luni. Majoritatea erau vagi – ce mai fac eu, ce mai fac ceilalţi. Max nu pomenise nici măcar o dată unde se afla, iar Ben avea destulă judecată încât să nu-l întrebe.

— Nu pricep de ce-a făcut aşa ceva, de ce ne-a adus atâta suferinţă, a spus tata, dar m-am gândit că are motivele lui şi i-am respectat hotărârea.

Agentul a clătinat din cap, s-a aşezat în faţa tatii şi s-a aplecat mult spre el. Faţa lui era o mască de dispreţ.

— I-aţi respectat hotărârea? Vreţi să ne spuneţi că, în atâţia ani de când îl cunoaşteţi pe Max Smiley, n-aţi bănuit niciodată de ce e capabil, n-aţi bănuit că e un criminal, că afacerile în care era amestecat au distrus nenumărate vieţi? Sau că a dispărut pentru că începuse să-i ajungă funia la par? V-a lăsat pe dumneavoastră şi pe Esme Gray să plătiţi oalele sparte pentru Project Rescue. Aproape că i-a distrus viaţa fiicei dumneavoastră adoptive… aproape că a fost ucisă din cauza lui. Şi totuşi continuaţi să-l protejaţi.

Tata s-a ferit de privirea necruţătoare a agentului.

— Încerc să văd ce e mai bun în oamenii pe care-i iubesc, a spus. Încerc să le acord prezumţia de nevinovăţie.

Vorbise pe un ton defensiv, parcă încerca să se amăgească singur. Mi-a fost ruşine pentru el. Eram ruşinată şi furioasă. Obrajii au început să-mi ardă şi m-am făcut mică pe scaun. Jake, care stătea în picioare în spatele meu, mi-a pus o mână pe umăr. M-am scuturat.

— Ţi-am spus să nu mă mai atingi niciodată, m-am răstit.

A făcut un pas înapoi. Îl detestam. Îl detestam pe tata. Îi detestam pe toţi.

— Cu ce vă are la mână, domnule Jones? l-a întrebat agenta, clătinând din cap.

Tata a tresărit.

— Nu mai am nimic de spus. Vreau un

avocat. Femeia a râs scurt şi s-a uitat la el cu o simpatie prefăcută.

— Noi suntem de la CIA, domnule Jones. Aici nu se aplică regulile obişnuite.

— Asta ce mai înseamnă? a întrebat el. Pentru prima oară mi s-a părut speriat. Am văzut că pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. A apucat muchia mesei cu amândouă mâinile şi s-a aplecat.

— Înseamnă că nu aveţi dreptul la un avocat. Înseamnă că putem să vă reţinem oricât dacă suntem de părere că reprezentaţi un risc pentru securitatea naţională. Max Smiley era cunoscut pentru legăturile lui cu organizaţii teroriste. Dumneavoastră aţi intrat în contact cu el, ceea ce înseamnă că în cel mai bun caz sunteţi martor, iar în cel mai rău caz – complice.

Tata n-a mai spus nimic. S-a frecat la ochi cu arătătorul şi degetul mare. Ce îl determina să-l apere mai departe pe Max, loialitatea sau frica? Greu de spus.

M-am întors spre Jake. Nu mai suportam să mă uit la tata.

— Ce se va întâmpla cu mine acum? l-am întrebat.

— Nimic. Eşti liberă să pleci. Te întorci la viaţa ta, îţi vezi de ale tale.

M-am uitat lung la el.

— Şi între timp voi îmi urmăriţi fiecare mişcare, fiecare telefon, fiecare e-mail. Viaţa într-

un acvariu.

A încuviinţat grav.

— După două-trei săptămâni, a continuat el, foloseşti parola pe care aţi obţinut-o de la Angel şi încerci să-l contactezi pe Max. Mai departe, vom vedea.

— Şi Dylan?

Jake a dat iar din cap.

— Toate acuzaţiile la adresa lui au fost retrase, a spus, întinzându-mi o hârtie. Conform acordului pe care l-ai semnat.

— Se întoarce la FBI? am întrebat, aruncându-mi privirea pe foaia pe care o citisem şi-o semnasem cu câteva ore mai devreme.

Jake a clătinat din cap.

— Nu. N-am putut să aranjăm şi asta. A fost dat afară din Birou. Poate oricând s-o ia razna, e un risc prea mare pentru ei.

Nu m-am putut abţine să nu mă uit lung la Jake. Nu mi se părea că ar fi altfel. Ciudat, după toate câte se întâmplaseră părea să fie acelaşi Jake. Deşi purta costum şi avea un aer de profesionalism sobru, tot îl mai vedeam pe bărbatul alături de care trăisem mai bine de un an. Am simţit că mi se sfâşie ceva în piept.

— Şi tu?

— Nu trebuie să ne mai vedem niciodată.

Am tresărit. Am priceput că putea să facă asta. Era în stare să plece din viaţa mea ca şi cum n-ar fi făcut niciodată dragoste cu mine, nu m-ar fi

ţinut niciodată de mână, nu mi-ar fi auzit niciodată secretele. Poate că nu voia, poate că îl durea s-o facă, dar avea putere s-o facă. Ştiam că o va face.

— Iar tu o să fii în continuare acolo, ascultând şi observând, am spus, gândindu-mă cât de straniu şi de trist va fi.

— Până îl găsim pe Smiley. Apoi o să dispar. Se încruntase, părea să stea mai ţeapăn pe scaun.

Am sperat că suferea.

— Bine, am spus ridicându-mă.

— Vrei să auzi şi restul discuţiei cu Ben?

— Nu. Am auzit destul. De la toţi. Vreau să mă duc acasă.

Ajunseserăm în Statele Unite seara trecută, târziu. După ce am acceptat să-i ajut, Jake şi cu mine ne-am urcat într-un cursă obişnuită, împreună cu alţi câţiva agenţi şi ne-am întors la New York. De atunci încoace, CIA nu se mai dezlipise de mine. Nu-mi dădeam seama în ce parte a oraşului ne aflăm. Fusesem adusă acolo într-o dubită albă, fără însemne şi fără geamuri. Nu-l mai văzusem pe Dylan de la internet-cafe-ul din Londra.

Am petrecut câteva ceasuri într-o clinică, unde un doctor mi-a curăţat rana, mi-a schimbat bandajul şi mi-a făcut o injecţie cu nu ştiu ce antibiotic. Mi-a dat şi câteva doze de antibiotic să am pentru drum. Şi analgezice, pe care încă nu le luasem. Voiam să am mintea limpede.

Apoi Jake m-a condus de-a lungul unor

coridoare lungi şi albe, străjuite de uşi cenuşii. Am coborât într-un garaj subteran şi ne-am urcat în altă dubită. Poate era aceeaşi, cine ştie. Imediat ce Jake a trântit portiera, maşina s-a pus în mişcare. Se aşezase şi el în spate, lângă mine şi mi-a întins un mobil cu mesagerie şi e-mail. Jucăria, extraplată şi elegantă, arăta chiar bine. Mi-a explicat că fusese deja programat în aşa fel încât să comunic rapid cu ei.

— Ţine-l în permanenţă la tine. O să ai la dispoziţie cinci minute să ne răspunzi la apeluri, la e-mailuri sau la mesaje. Dacă depăşeşti limita asta, va veni cineva după tine.

— Ca să mă apere sau să mă umfle?

— Depinde din ce cauză ai întârziat să răspunzi. Am dat din cap de câteva ori, ca să-i arăt că am înţeles.

— Ţine minte, Ridley, a spus după ce a terminat expunerea instrucţiilor – să nu ascult muzica prea tare, să nu expun telefonul la umezeală, să nu stau prea mult în zone ecranate, să folosesc scările, nu liftul, ori de câte ori e posibil (n-am întrebat de ce) –, s-ar putea să te supravegheze şi alţii, nu numai noi. N-ai să ne vezi, n-ai să ne auzi, n-ai să ştii că suntem acolo. Dacă ceva ţi se pare suspect, dacă ai impresia că te urmăreşte cineva, dacă auzi sunete ciudate sau pârâituri când vorbeşti la telefon, chiar şi numai dacă monitorul calculatorului tău începe să facă figuri, trebuie să ne anunţi imediat.

— Bine, am spus.

M-a izbit din nou cât de bizară era povestea asta. M-am gândit că lui Grant i-ar fi plăcut la nebunie. Eu personal nu fusesem în viaţa mea mai deprimată. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă mă vor asculta şi când mă duc la baie. Da, era ridicol să mă gândesc la aşa ceva, ştiu.

Probabil că aţipisem puţin, fiindcă următorul lucru de care-mi amintesc e că maşina se oprise. Am rămas aşa câteva secunde, apoi m-am uitat la Jake. Expresia lui mi-a comunicat foarte exact gravitatea situaţiei în care mă aflam. Era îngrijorat – dar n-aş putea spune dacă se gândea că nu voi fi în stare să fac faţă, dacă se temea că, în ciuda supravegherii lor permanente, s-ar putea să nu fie capabil să mă ferească de vreo nenorocire sau pur şi simplu era mâhnit pentru că legătura noastră se destrămase.

— Ridley, a spus în timp ce-mi deschidea uşa din spate. Fii foarte atentă.

I-am răspuns abia când am ajuns pe trotuar:

— Chestia asta n-o să folosească la nimic.

— Vom vedea, a spus el.

Ne-am privit în ochi câteva momente. Nu-mi dau seama ce a văzut el acolo, dar s-a apropiat de mine.

— Ridley, a spus pe un ton de avertizare, tu doar respectă instrucţiile. OK?

— Am de ales? am zis şi am pornit spre intrare. Jake a închis uşa fără să mai adauge ceva

şi dubita a demarat. Am intrat repede în bloc şi mi-a părut bine că nu m-am întâlnit cu nimeni nici pe hol, nici în lift. Abia am apucat să pun piciorul în apartament, că am şi izbucnit în plâns. Ştiam că ei mă aud, dar nu-mi păsa absolut deloc; pur şi simplu mi-am vărsat toată durerea şi frica acolo, pe pernele canapelei. Când mi-am revenit, am comandat mâncare cât pentru patru inşi de la restaurantul chinezesc Young Chow de pe Fourth Avenue şi m-am băgat sub duş. Am încălzit apa cât să nu mă opăresc.

După ce am primit mâncarea, m-am aşezat în faţa televizorului şi am schimbat în neştire canalele. Oricum nu vedeam nimic, eram prea ocupată să mă îndop cu pacheţele de primăvară şi supă cu găluşte de crevete şi pui cu susan. Mi-era o foame de lup, aş fi mâncat şi pietre. După ce m-am ghiftuit, am luat antibioticul şi două din analgezicele pe care mi le dăduse doctorul. N-am băgat în seamă ledul care mă anunţa că am mesaje pe robotul telefonic. Am dormit buştean aproape o jumătate de zi.

Când m-am trezit a doua zi, în lumina strălucitoare a unei dimineţi târzii, mi-am închipuit că o să mă simt mai bine. Nici vorbă. Eram pierdută fără speranţă. Aripile negre ale depresiei care îmi tot dăduse târcoale în ultima vreme au coborât peste mine ca un giulgiu. Mi-am petrecut restul dimineţii uitându-mă fix la o pată de apă apărută pe tavan, deasupra canapelei.

Se spune că primii trei ani din viaţa unui copil sunt cei mai importanţi. Dacă în aceşti ani copilul nu este ocrotit şi iubit, răul nu mai poate fi reparat. Dacă în aceşti ani copilul nu are posibilitatea să-şi dezvolte empatia, compasiunea şi încrederea, nu va reuşi niciodată să le înveţe.

Nu ştiu exact ce i s-a întâmplat lui Max în primii lui ani de viaţă, dar acum îmi pot imagina. Max avea sufletul mutilat. Ştiu că am mai spus-o, dar acum vă cer să înţelegeţi cu adevărat, să arătaţi o compasiune sinceră. Închipuiţi-vă, dacă puteţi, un copil fragil şi pur, care, în loc să fie un obiect al adoraţiei, este o ţintă pentru descărcarea furiei. Care, în loc să fie mângâiat şi sărutat, a fost lovit şi bruscat. Închipuiţi-vă că, în loc să înveţe să iubească, n-a învăţat decât să se teamă. Închipuiţi-vă că n-a cunoscut decât frica şi durerea şi că a ajuns să se folosească de ele pentru a supravieţui. De ce anume va fi capabil mai târziu, când va deveni adult? Nu încerc să-i găsesc justificări. Doar vă rog să vă gândiţi la asta.

Ben voia să ne întâlnim la fântâna arteziană din Washington Square. N-am răspuns la telefon când am văzut numărul lui clipind pe afişaj. Hotărâsem pe jumătate că s-ar putea să nu mai vorbesc niciodată cu el şi cu Grace. Mi-a lăsat un mesaj.

„Probabil că nu vrei să mă vezi”, spunea. Avea o voce obosită. Vorbea ca un bătrân speriat. „Nu te condamn…” O pauză lungă, în care nu i s-a

auzit decât răsuflarea. „Dar te rog să te întâlneşti cu mine. Îţi fac cinste cu un cappuccino, ne uităm la şahişti… aşa cum făceam pe vremuri. A trecut mult timp de-atunci, ştiu. Am să fiu acolo, dacă vrei să vii. Am să te-aştept”.

Voia să fie mai şmecher decât ei, se ferise să numească locul întâlnirii. Bănuia probabil că sunt urmărită, că şi el era supravegheat. Pe de altă parte, nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dea seama despre ce vorbea. Şi oricum aş fi fost urmărită până acolo. Ştiam că aveau în dubele lor aparatură care le-ar fi permis să parcheze la sute de metri distanţă şi să înregistreze totuşi discuţia noastră. Nu voiam să mă duc, dar până la urmă, pe la trei şi jumătate, m-am pomenit că pornesc într-acolo.

Cerul avea o culoare ciudată, un cenuşiu-albăstrui spicat cu negru. Arteziana din mijlocul parcului secase, iar lumea trecea grăbită prin spaţiul deschis de la capătul bulevardului, în loc să se oprească acolo, aşa cum se întâmpla primăvara sau vara. În lunile calde, Washington Square e plin de oameni care stau pe bănci, pe ghizdurile fântânilor arteziene sau pe iarbă, uitându-se la artiştii ambulanţi care cântă la chitară sau execută numere de magie pentru turma de curioşi adunaţi în jurul lor. Locul de joacă e plin de copii care se dau în leagăne şi pe tobogane sub privirile vigilente ale părinţilor şi bonelor. În timpul verii, Washington Square este

unul dintre cele mai animate locuri din oraş. Azi, copacii erau simple siluete negre, cu ramuri lungi şi subţiri întinzând degete întunecate spre cer.

L-am văzut stând pe o bancă. Purta un palton negru şi cu o şapcă de aceeaşi culoare, îşi ţinea mâinile în buzunare şi îşi lăsase capul pe spate. Se uita la cer. Nu ştiu la ce se gândea, dar, când m-am apropiat, am observat că avea ochii tiviţi cu roşu. M-am aşezat lângă el. S-a întors spre mine, apoi şi-a ferit privirea. S-a mai uitat o dată şi şi-a îndreptat spatele.

— Ridley, a spus, întinzând mâna spre părul meu. Nici nu te-am recunoscut.

L-am lăsat să mă atingă, deşi aş fi vrut să-i dau mâna la o parte. El mi-a mângâiat părul ţepos, tâmpla, obrazul.

Am zâmbit fără veselie.

— E coafura mea de urmărită, am spus. Ce părere ai? A clătinat din cap.

— Nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place, i-am răspuns tăios. E doar unul dintre lucrurile din viaţa mea care nu-mi plac. M-am obişnuit totuşi cu el, ceea ce n-aş putea spune despre restul.

Ceaţa grea a vorbelor mele atârna în aerul rece dintre noi. Am încercat să mă uit în ochii lui, dar şi-a ferit privirea.

— Ştiam eu că nu putem avea încredere în el, a spus într-un târziu. Niciodată nu mi-a plăcut.

— Cine?

— Individul ăla, Jake Jacobsen. Te-a minţit tot timpul.

Neruşinarea acestei afirmaţii, ironia ei şi absoluta lui nepăsare m-au lăsat cu gura căscată. M-am uitat la el şi am avut cel mai profund sentiment de pierdere a credinţei, cea mai adâncă dezamăgire pe care cred că am simţit-o vreodată faţă de cineva. Inclusiv faţă de Max. Furia îmi apăsa pieptul ca un bolovan, împiedicându-mă să-i răspund. Am încercat să inspir adânc, să-mi vin în fire. A trecut ceva timp până să pot vorbi din nou.

— Ai ştiut tot timpul ce fel de om e? am întrebat în final, nevenindu-mi nici mie să cred cât de liniştit îmi era glasul.

M-am întrebat dacă va face pe miratul, dacă mă va întreba la cine mă refer, dacă va pretinde că vorbisem despre Jake. Dimpotrivă, m-a surprins.

— Bineînţeles, a spus, întorcându-şi privirea spre mine, şi era ceva dur în expresia lui. Bineînţeles că ştiam. De ce crezi că te-am luat la noi în noaptea aceea, fără să te întrebăm nimic? Chiar crezi că eram atât de ignoranţi, atât de proşti, încât să încălcăm toate legile pe care le-am încălcat fără să ştim ce riscăm cu Project Rescue? Te-am luat fiindcă ne era frică, Ridley. Ne era frică de ce era în stare unul ca Max să-i facă unui copil.

M-am holbat la el. O spusese de parcă era convins că trebuia să înţeleg, că trebuia să-mi fi dat seama până acum. L-am invidiat pentru încrederea în propria lui judecată. M-am întrebat

cum era oare să fii atât de sigur de corectitudinea faptelor tale în ciuda nenumăratelor dovezi contrare.

— Deci ştiai şi despre Project Rescue? A clătinat din cap.

— Ţi-am mai spus deja că singurul lucru pe care-l ştiam era că trebuie să ne ferim de poliţie. Nu ştiam nimic despre partea murdară a organizaţiei. N-o să încerc să te conving. Oricum, nu mai contează ce ştiam atunci.

Adoptase un ton iritat care îmi provoca repulsie. Îl iubeam în continuare, dar simţeam că între noi se cască un hău din ce în ce mai adânc. Nu ştiam dacă voi mai putea să trec vreodată peste el. Mi s-a rupt sufletul – pentru că tata era dintotdeauna marea iubire a vieţii mele.

— Spune-mi, te rog, ce consideri tu că ar fi important acum?

— Ce ţi-au cerut să faci?

— Cine?

M-a privit cu reproş şi am clătinat din cap.

— Nu e treaba ta, am spus.

El şi-a îndreptat repede spatele şi m-a apucat de umeri.

— Niciodată să nu-mi mai spui una ca asta. Tot ce are legătură cu tine e treaba mea. Eşti fiica mea. Sigur, nu sânge din sângele meu, dar eşti fiica mea în absolut toate privinţele care contează. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva…

A lăsat fraza în suspensie şi eu nu m-am

grăbit să umplu tăcerea. Nu m-am smuls din strânsoarea lui, dar nici nu m-am lipit de el, aşa cum mi-aş fi dorit. M-am uitat la chipul lui, la părul alb ca zăpada, la ridurile adânci din jurul ochilor, la obrajii plini şi rozalii. Nimeni n-ar pretinde că tata e un bărbat frumos, v-am mai spus, dar avea trăsături ferme şi o privire plină de forţă.

— N-ai cum să înţelegi, a continuat el. Doar după ce ai să devii şi tu mamă. N-ai cum să înţelegi dragostea arzătoare, dorinţa de a-ţi apăra copilul, sentimentele care te devorează de viu. Ai face orice pentru copilul tău, orice pentru a-l apăra.

Nu mi-am dat seama dacă se referea la el sau la Max.

— Nu te apropia de el, Ridley.

— De ce?

— Pur şi simplu nu te apropia.

— Tu de ce l-ai iubit, tată? A oftat.

— I-am cunoscut şi cealaltă faţă, cea pe cart o iubeai tu. Şi era adevărată, să ştii. Max putea să fie şi aşa. Să nu mă înţelegi greşit, nu ştiam nimic despre afacerile lui din umbră. Nu ştiam despre…

Aici a înghiţit în sec şi s-a ferit să pronunţe cuvântul crime.

— Nu ştiam nimic despre celelalte acuzaţii. Nu ştiam.

Credea pesemne că simpla repetare a cuvintelor „nu ştiam” le va transforma într-un

adevăr. Sau îşi închipuia că discuţia noastră e ascultată şi avea grijă să-şi afirme răspicat ignoranţa în privinţa afacerilor murdare ale lui Max.

— Dar ai ştiut că şi-a omorât mama, am spus. Sau măcar bănuiai. Nu-i aşa?

Cred că îl luasem prin surprindere, pentru că şi-a plecat capul. Mi-a părut bine că n-a negat.

— Te iubeşte, Ridley. Sincer şi profund, aşa cum orice tată îşi iubeşte fiica. Dar îţi dau cuvântul meu, dacă are cumva impresia că te-ai întors împotriva lui, numai Dumnezeu mai poate să te-ajute.

Vorbele lui mi-au picurat în suflet ca un acid. N-am spus nimic.

— Nu ştiu ce fel de înţelegere, ce fel de târg ţi-au propus, dar lasă-l în pace pe Max. Lasă-l să fie mort. Nu-l vor găsi niciodată. Niciodată.

— De câtă vreme ştii că trăieşte?

A clătinat din cap. Mi-am dat seama că nu va spune nimic cu voce tare. Când îl interogaseră, declarase că a primit un mesaj de la Max la un an şi jumătate după presupusa lui moarte, dar atunci mă întrebasem dacă tata nu l-a ajutat cumva să-şi însceneze sfârşitul. Nu m-am grăbit să-i pun întrebarea acum, în primul rând pentru că nu voiam să ştiu.

— Unde e, tată?

S-a uitat drept înainte, ca şi cum căuta un chip într-o mulţime.

— Te implor, puiule mic, nu te apropia de el. S-a ridicat şi m-am ridicat şi eu. Apoi m-a luat în braţe şi m-a strâns la piept cu o disperare înfricoşătoare. L-am îmbrăţişat şi eu, recunoscătoare pentru această clipă. Am rămas aşa, strâns lipită de el, plângând pentru tot ceea ce pierduserăm şi întrebându-mă ce ne rezervă viitorul.

— Întotdeauna vei fi copilul meu, a şoptit el cu încrâncenare.

Era oare adevărat? Nu ştiu. Nu ştiam cine era el. Nu ştiam nici cine eram eu. Nu mai ştiam ce suntem unul pentru celălalt.

— Fă ce simţi că trebuie să faci, fetiţo, mi-a şoptit el la ureche, dar ai grijă de tine. Orice ţi se întâmplă ţie, mi se întâmplă şi mie. Ţine minte asta, dacă poţi.

Fă abstracţie de tot ce s-a petrecut, e la fel de adevărat azi cum a fost mereu.

Mi-a dat drumul, a făcut câţiva paşi, dar s-a oprit şi a adăugat:

— Mai trebuie să ştii ceva. Despre Ace. Mi-am adunat toate puterile. Undeva, în adâncul inimii, ştiam deja. De când îl auzisem fumând la telefon în seara aceea, de când refuzase să vină cu mine la The Cloisters. De când nu mai avusesem nicio veste de la el.

— Se droghează iar. Cred că de data asta l-am pierdut definitiv.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la cer,

covârşită de durere şi dezamăgire.

Când m-am uitat iar la tata, se îndepărtase. Am rămas acolo şi l-am urmărit cu privirea până ce silueta lui s-a făcut mică de tot, apoi a dispărut după colţ. M-am aşezat iar pe bancă şi m-am uitat o vreme la câţiva copii care jucau – destul de prost – volei cu piciorul. Abia la mult timp după ce plecase am descoperit că îmi strecurase ceva în buzunar. Era o cheiţă argintie cu cap plat şi rotund. Ce descuia, n-aveam nici cea mai vagă idee.

M-am hotărât să mă întorc acasă pe jos pentru că simţeam nevoia de spaţiu, de aer rece care să-mi biciuiască faţa. Când am ajuns, mâinile îmi erau roşii de frig şi mă usturau şi aveam picioarele aproape îngheţate în blugii ţepeni. Pe toată durata plimbării, mintea mea se chinuise să dezlege misterul cheiţei. Ce-ar putea să descuie: un dulăpior, un seif?… Nu-l puteam întreba pe tata la telefon, trebuia să descopăr singură.

Jake vorbise foarte serios când îmi spusese că n-am să observ că mă supraveghează. Vedeam în minte scene ridicole, bărbaţi în costume de culoare închisă pierzând vremea pe băncile din parc, chipurile citind ziarul sau fluierând nepăsători, rezemaţi de câte-un stâlp pe stradă. Îmi imaginasem dubite albe târându-se încet în urma mea în timp ce eu îmi vedeam de treburi. Credeam că îmi vor telefona tot timpul să-mi dea instrucţii, dar mobilul nu sunase nici măcar o dată

şi nici mesaje nu primisem. Mai că m-aş fi putut convinge singură că visasem totul. Intrând în bloc, m-am prefăcut o clipă că nu sunt decât o femeie obişnuită, Ridley Jones, jurnalist independent, întorcându-se de la o plimbare pe jos, pe care la ora asta n-o interesa decât ce va mânca la cină.

L-am găsit pe Dylan aşteptând în hol, lângă cutiile poştale. Nu exagerez când spun că m-am năpustit asupra lui, lăsându-l să mă învăluie în îmbrăţişarea lui. L-am cuprins şi eu cu braţele şi mi-am lipit gura de a lui. Îi simţeam trupul minunat de puternic sub haina groasă din piele întoarsă. M-a ţinut strâns. Când mi-am desprins buzele de buzele lui şi mi-am lipit capul de pieptul lui, l-am auzit oftând încet.

— Te simţi bine? mi-a şoptit la ureche, frecându-mi uşor spatele cu palma.

Ce bine era să simt cum dispare încordarea sub atingerea lui. Am dat din cap, cu faţa îngropată în pieptul lui. Mi-era frică să vorbesc.

— N-au cum să ne audă aici, a zis el.

— De unde ştii?

Mă înşelasem când spusesem că faţa lui nu era frumoasă – tăria parcă cioplită în piatră a maxilarului, căldura şi profunzimea privirii, linia hotărâtă a nasului. Îmi era pur şi simplu frică de toate adevărurile urâte care-şi găsiseră adăpost în trăsăturile lui, de aceea mă tot feream să mă uit la el.

— Pentru că, atunci când te urmăream, te

pierdeam de fiecare dată între uşa de la intrarea în bloc şi uşa apartamentului tău. Probabil că în pereţi e plumb.

Am luat liftul, sărutându-ne tot timpul. Nu mă mai săturam de el, de cât de bine era lângă el. Povara întunecată pe care-o purtam în piept a devenit mai uşoară, a început să dispară. El a aşteptat pe coridor până am intrat în apartament şi am aprins televizorul. Am comandat mâncare chinezească (da, iar) şi m-am întors în vârfurile picioarelor pe coridor, sperând că oricine mă asculta îşi închipuia că mă uit pur şi simplu la televizor, aşteptând să-mi fie adusă comanda, îmi spuseseră că în apartamentul meu nu vor fi decât microfoane, nu şi camere video, ca să mă pot bucura cât de cât de intimitate. Speram că nu mă minţiseră. Oricare era adevărul, nu cred că avea prea mare importanţă. Nimeni nu-mi spusese că n-am voie să mă întâlnesc sau să vorbesc cu Dylan Grace.

Ne-am aşezat pe o treaptă, ghemuiţi unul în celălalt, ca şi cum voiam ne încălzim.

— Mi-au spus că ai semnat o înţelegere cu ei, cu condiţia ca acuzaţiile la adresa mea să fie anulate.

Am dat din cap.

— Mulţumesc, Ridley, a spus el, mângâindu-mi faţa. Nu ţi-aş fi cerut niciodată să faci aşa ceva.

— Ştiu. Îmi pare rău că te-au concediat. A ridicat din umeri şi a zâmbit amar.

— Mai bine, oricum probabil că slujba asta m-ar fi omorât.

M-am mulţumit să mă uit la plăcile de gresie de sub tălpile noastre.

— Ce ţi-au cerut să faci? a întrebat el după câteva clipe de tăcere.

I-am povestit totul despre Jake şi ce aflasem de la el. I-am spus ce voiau să fac. A clătinat din cap.

— N-o să meargă.

— Asta le-am spus şi eu.

— Îmi pare rău pentru tine şi pentru Jacobsen. Îmi imaginez cât trebuie să te fi durut. N-am ştiut. A avut o acoperire perfectă… nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că e de la CIA.

Am ridicat din umeri şi m-am răsucit cu spatele la el, ca să nu-mi vadă suferinţa. Era profund personală, nu voiam s-o împărtăşesc cu nimeni.

— Îmi pare rău, a repetat.

I-am povestit despre Esme Gray, despre Ben, despre întâlnirea din parc.

— Ce chestie, a zis, clătinând uşor din cap.

— Chiar că ne-au jucat cum au vrut.

— Mda.

Am tăcut o vreme, gândindu-ne la toată povestea, apoi el m-a întrebat:

— Ce vrei să faci?

— Nu ştiu, am spus.

— Orice-ar fi, poţi să contezi pe mine. L-am

luat de mână şi i-am strâns-o cu putere. Interfonul din apartament a început să sune.

M-am dus tiptil înăuntru, am întrebat cine e şi i-am deschis băiatului de la restaurant. Dylan a aşteptat la etajul următor până a plecat puştiul, apoi s-a întors pe palierul meu. L-am luat de mână şi l-am tras înăuntru, apoi în dormitor. Acolo am făcut dragoste în tăcere. M-am pierdut şi m-am regăsit pe deplin.

Rydley, du-te acasă, mă avertizase stafia lui Max de pe ecranul unui calculator. Imaginea lui, un bărbat slab şi sprijinindu-se într-un baston, rula pe un fel de buclă repetitivă în creierul meu. Apărea nechemată în visele şi în momentele mele de răgaz. Ridley, du-te acasă. Faţa lui atât de palidă, atât de golită de energia pe care mă aşteptam întotdeauna s-o văd acolo. Mesajul lui era grav şi sumbru, o prevestire neagră. Nu semăna deloc cu omul pe care-l ştiam, cu unchiul meu drag, cu tatăl meu ratat. În fond, nu era niciunul, nici altul. Şi totuşi, era şi unul, şi altul. Şi mult mai mult decât atât.

La Londra, Dylan mă întrebase: Ce faci dacă ajungi să-l cunoşti cu-adevărat pe Max Smiley, dar nu te apropii deloc de tine însăţi? Sau dacă, pe măsură ce te apropii de el, te îndepărtezi tot mai mult de cine eşti tu în realitate?

Atunci nu pricepusem ce vrea să spună. Mă trăgeam din Max, eram o aşchie din trunchiul lui şi mi se părea limpede că numai cunoscându-l pe

el aş fi putut descoperi partea din mine care rămânea un mister. Nu eram fiica lui Ben, nu eram copilul cuminte. Eram fetiţa lui Max, singură pe stradă după lăsarea întunericului, şi nimeni nu-mi purta de grijă. Dar în timp ce stăteam întinsă alături de Dylan, încolăcită în jurul trupului său gol, am început să mă gândesc la ceva: poate că nu realizarea bruscă a faptului că mă trag din Max era cauza înstrăinării de mine însămi. Poate că era de vină doar refuzul meu de a-l lăsa în pace. La urma urmei, abia în timpul căutării mele obsesive începusem să-mi fac praf şi pulbere viaţa.

Ieşisem din propria-mi piele ca să-l urmăresc pe Max. Îi dusesem pe alţii la moarte; fugisem de sub paza autorităţilor federale (sau aşa crezusem) ; îmi tăiasem părul lung şi castaniu şi mi-l vopsisem blond; mă dusesem la The Cloisters în toiul nopţii, chemată acolo de un misterios SMS, şi drept rezultat fusesem răpită şi torturată; fugisem iar de sub paza poliţiei, la Londra, cu Dylan, un om pe care n-aveam niciun motiv să-l cred că ar fi de partea mea, şi mă uitasem la el cum obţine informaţii cu forţa de la o prostituată, într-un club de noapte din West End; apoi fusesem arestată, într-o stridentă demonstraţie de forţă a poliţiei, într-un internet-cafe. Cu fiecare acţiune riscantă şi cu fiecare consecinţă îngrozitoare, mă convingeam tot mai mult că sunt nu atât a lui Ben, cât a lui Max. Dar, de fapt, totul era numai opera mea. Nici Ben, nici Max nu hotărau ce se întâmplă

în viaţa mea. Nici mama mea adoptivă, Grace, nici mama mea biologică, Teresa Stone, nu aveau vreun rol aici. Totul venea de la mine.

În timp ce ascultam respiraţia regulată a lui Dylan, mi-a venit o idee care m-a golit pe dinăuntru. Cred că în asemenea momente ne maturizăm: atunci când încetăm să aruncăm vina pe părinţii noştri pentru că ne-am distrus singuri viaţa şi începem să ne asumăm responsabilitatea propriilor noastre fapte.

Stăteam întinsă lângă Dylan, simţindu-i răsuflarea în păr. Îşi petrecuse un braţ peste şoldul meu şi peste pântec, iar eu îmi sprijinisem capul pe celălalt. M-am uitat îndelung, în timp ce se mişca în somn, la muşchii reliefaţi pe antebraţul lui, la mâna lui puternică. Era genul de poziţie care la început te face să te simţi minunat, dar care în final ajunge să-ţi înţepenească muşchii şi să-ţi amorţească braţul. Mi-am mutat greutatea capului pe pernă, ca să-l scutesc de acest lucru.

Dintr-odată, m-am simţit mai puternică. Ideea că eram mai mult după chipul şi asemănarea lui Ridley decât a lui Ben sau a lui Max era inedită şi eliberatoare. Am simţit cum îmi recapăt o parte din vechea mea energie.

Ridley, du-te acasă.

Am început să întorc pe toate feţele întrebarea care mă sâcâise mereu, la periferia conştiinţei: de unde ştia Max că mă voi loga la site folosind datele de identificare pe care Dylan le

obţinuse cu forţa de la Angel? Şi abia atunci mi-a trecut prin minte ceea ce ar fi trebuit să înţeleg de la bun început. Era atât de evident, încât aproape că am pufnit în râs. Nu eu îl vânasem pe Max. El mă vânase pe mine. Atunci când spusese „Ridley, du-te acasă”, nu se referise la casa mea. Se referise la a lui.

20

M-am rostogolit pe o parte şi m-am uitat la Dylan, care a deschis ochii. L-am suspectat că nici el nu dormise mai mult decât mine. Poate că şi în mintea lui fierbeau un milion de întrebări, numai ale lui. Am deschis aparatul de radio pe care-l ţineam lângă pat şi am dat volumul mai tare. Speram că nu atât de tare încât să provoace suspiciuni.

— M-am gândit, i-am şoptit la ureche.

— Ce surpriză, a răspuns el cu un surâs leneş; începea să-mi placă accentul lui.

Ne-am îmbrăcat în tăcere şi am ieşit.

— De unde ştia că ne vom loga la site-ul ăla folosind parola lui Angel? am spus, când eram deja afară. De unde naiba putea să ştie?

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Poate chiar te cunoaşte mai bine decât crezi, a răspuns el, rezemându-se de balustradă.

Am clătinat din cap.

— Prea multe variabile. Prea mulţi factori de care depindea venirea mea la Londra.

Pardoseala era îngheţată sub tălpile mele. Înfiorată, mi-am strâns braţele la piept.

— Poate că oricum ai fi ajuns acolo. Poate că ai fi aflat unde e clubul şi fără ajutorul meu. Poate că te-ai fi dus la Londra şi singură.

Nu făcea altceva decât să confirme ceea ce bănuiam deja, dar voiam să joc rolul avocatului

diavolului ca să verific dacă nu cumva mă înşelam.

— Da, dar n-aş fi reuşit să smulg informaţii de la Angel, am spus.

— Poate că ţi le-ar fi dat oricum.

— De ce?

S-a uitat la mine câteva clipe, fără să-mi răspundă.

— Pentru că avea misiunea să-mi spună? Pentru că el îmi lăsase indicii, el mă condusese acolo? am spus.

— E posibil, nu crezi? începând cu fotografiile, continuând cu telefoanele şi cu întâmplarea din apartament, când ţi s-a părut că simţi parfumul lui, că folosise cineva duşul. Cutia de chibrituri, SMS-ul.

— Crezi că el mi l-a trimis? Dylan a ridicat din umeri.

— Cine altcineva?

Nimeni. De dincolo de mormânt, Max încercase mereu să ajungă la mine, atrăgându-mă tot mai aproape de el. Probabil că murea (joc de cuvinte neintenţionat) de nerăbdare să afle dacă descoperisem că e tatăl meu, să afle ce altceva mai descoperisem despre el. Era normal să-şi dorească o şansă de a sta de vorbă cu mine, de a mă face să înţeleg.

— Dragostea, a spus Dylan, ca un ecou al primei noastre discuţii. Max te iubeşte.

M-am întrebat dacă aşa era. Chiar poate cineva ca Max să iubească în cel mai adevărat

sens al cuvântului? Dacă într-adevăr mă iubea, atunci n-ar fi trebuit să mă lase în pace decât să mă târască în aventura asta? Dragostea îţi lasă toată libertatea, nu te ţine prizonier într-o încleştare mortală. Nu te trage după ea în mormânt.

Am scos cheiţa din buzunar şi i-am arătat-o.

— Cred că ştiu de unde e, am spus. Ştiu ce descuie.

— Ce?

Ora prânzului la Five Roses din East Village e o viermuiala continuă de studenţi, poliţişti şi locuitori din cartier care vor să mănânce o felie din cea mai bună pizza din oraş. Cei dintre voi care aţi rezistat alături de mine până acum ştiţi că aici a început totul, că din faţa acestei pizzerii, care se află la parterul blocului în care locuiam pe vremea aceea, m-am repezit printre maşini pentru a salva viaţa unui copil.

Am intrat şi aproape că n-am auzit clopoţelul care-mi anunţa sosirea, înecat în hărmălaia clienţilor care mâncau sandvişuri uriaşe cu chiftele marinate în sos parmezan, pizza calzone scăldată în sos şi brânză topită şi felii triunghiulare de pizza clasică, în stil sicilian – specialitatea Zeldei. Aromele amestecate – de usturoi, pâine caldă şi sos de roşii – mi-au făcut stomacul să bolborosească.

Zelda, arţăgoasa patroană a localului, era singură la tejghea, mişcându-se cu graţie şi

eficienţă între cuptoarele imense şi casa de tip vechi, cu sertar. Mă mai ajutase o dată. În atâţia ani cât locuisem acolo, conversaţiile noastre se rezumaseră strict la plata chiriei sau la câte-o comandă pentru două felii de pizza şi un pahar cu suc. Apoi, într-o zi, când eram într-o situaţie disperată, ea mă ajutase să scap de poliţie. Nu m-ar fi mirat dacă acum m-ar fi dat afară din local. Nu m-ar fi mirat nici dacă m-ar fi ajutat din nou.

Când mi-a venit rândul, s-a uitat la mine fără interes, de parcă m-ar fi văzut acolo în fiecare zi.

— Două felii şi o Coca-Cola? a spus, cu accentul acela îngrozitor care îi transforma vorbele într-un mormăit continuu şi neinteligibil.

— Nu, Zelda.

Şi-a şters mâinile de şorţ, apoi şi le-a înfipt în şolduri. Mi-a aruncat o privire care mi-a amintit de mama.

— Iar ai necazuri?

Nu-mi dau seama de unde ştia. Dar chiar părea să-i pese, măcar aşa, în treacăt. Am auzit un oftat în spate şi cineva a început să se plângă de clienţii care ţin coada pe loc.

— Pentru că nu vreau probleme, a adăugat. Ştii asta.

M-am aplecat spre ea şi mi-am coborât glasul:

— Nu vreau decât să-mi dai voie la baie.

S-a uitat la mine cu un aer sceptic, apoi a dat repede din cap. Amândouă ştiam că n-aveam

nevoie să merg la baie, dar a ridicat tejgheaua şi s-a dat la o parte ca să-mi facă loc.

— Mulţumesc, Zelda, am spus trecând pe lângă ea. Am intrat în bucătărie, unde cazane mari cu sos fierbeau pe câteva plite şi un regiment de stromboli se cocea într-un cuptor.

Zău că mi-aş fi dorit să am timp pentru masa de prânz.

— Ştii unde e, a strigat după mine, urmărindu-mă cu privirea.

I-am făcut semn că da. Ea a clătinat din cap, iar eu am ieşit pe coridor şi apoi în curte. Cei trei câini ai Zeldei m-au întâmpinat zgomotos, sărind cu entuziasm în jurul meu, şi am simţit aroma de patiserie trimisă până acolo de sistemul de ventilaţie al localului Veniero’s de pe Eleventh Street. M-am apropiat de uşile încastrate în pământ şi am deschis-o pe una dintre ele, am coborât câteva trepte pe scara care ducea în beci şi am închis uşa după mine. Câinii au scheunat trist în urma mea. Eram în depozitul în care Zelda îşi păstra materia primă – ulei de măsline, usturoi, făină – pe poliţe fixate pe pereţi, care păreau să se întindă la infinit. Era întuneric şi nu m-am obosit să aprind lumina. Am înaintat pe pipăite de-a lungul peretelui, până la o uşă care dădea într-un tunel. Tunelul trecea prin spatele clădirilor de la nord de Five Roses şi dădea în Eleventh Street. Am tras zăvorul şi m-am oprit o clipă în pragul hăului întunecat care se căsca în faţa mea. Mi-am

amintit că era un tunel lung, complet neluminat şi rece. Am pipăit peretele după întrerupător, dar am dat peste o lanternă agăţată de un cârlig. Am luat-o şi am aprins-o. Fasciculul de lumină era slab şi tremurător, gata-gata să se stingă la numai câteva clipe după ce aprinsesem lanterna. Era o linişte mormântală.

Am scos telefonul pe care mi-l dăduse Jake şi l-am aruncat. Dylan bănuia că prin intermediul lui cei de la CIA puteau să-mi urmărească toate mişcările prin oraş. Speram să-şi închipuie că nu fac altceva decât să iau un prânz lung şi liniştit la Five Roses. În clipa în care şi-ar fi dat seama ce se întâmplă, ar fi fost oricum prea târziu.

De ce-am făcut asta? Aveam o înţelegere cu CIA şi raţiunea îmi dicta s-o respect. Atunci, pe loc, n-aş fi ştiut să vă spun de ce. Acum motivaţia acţiunilor mele mi-a devenit mai limpede. În după-amiaza aceea însă, eram convinsă că fără să scap de ei nu-l voi găsi niciodată pe Max. El şi-ar fi dat seama imediat că sunt urmărită şi ar fi avut grijă să nu se apropie de mine. Îl cunoşteam suficient de bine ca să ştiu că n-ar intra de bunăvoie într-o capcană evidentă. Singură, aveam o şansă să-l găsesc. Ce se putea întâmpla mai departe, n-aş fi ştiut să spun.

Ajunsă la gura tunelului, am ezitat. Câteva clipe, bezna ameninţătoare a fost mai tare decât mine, iar aerul părea saturat de prevestiri rele. Mi-a trecut prin minte să mă răsucesc pe călcâie

şi să mă întorc pe unde venisem decât să înfrunt întunericul ca smoala, dar până la urmă mi-am adunat curajul şi am luat-o la fugă. Raza firavă a lanternei abia lumina la un metru în faţă. Am început să respir mai uşor când am văzut uşa metalică de la capătul tunelului. Am întins mâna spre zăvor şi am constatat că era blocat. Am început iar să gâfâi, din ce în ce mai tare pe măsură ce mă chinuiam să trag zăvorul şi nu reuşeam.

Simţeam că bezna mă înghite treptat şi o clipă am fost gata-gata să strig după ajutor. Eram incapabilă să mai înfrunt o dată tunelul şi să mă întorc în beciul Zeldei. Până la urmă zăvorul a cedat şi m-am năpustit în stradă.

Lumina orbitoare a zilei m-a dezorientat. O femeie pe role mi-a aruncat o privire ciudată, alunecând repede pe lângă mine. Am lăsat uşa să se închidă în spatele meu, apoi m-am întors să mă uit la ea. Nu avea clanţă pe dinafară. N-aş fi putut s-o deschid din nou, oricât aş fi încercat. Am simţit un junghi de vinovăţie şi spaimă, gândindu-mă la ce făcusem şi la ce eram pe cale să fac.

M-am întâlnit cu Dylan în staţia Union Square, la capătul de jos al scării care duce la Food Emporium de pe Fourteenth Street. Am luat metroul spre apartamentul lui Max. Dutch ne-a lăsat să urcăm, aruncându-ne eterna lui căutătură rece şi imparţială. Oare ce părere o fi având despre mine? m-am întrebat, nu pentru prima

dată, în timp ce intram în lift şi el m-a salutat dând din cap. Ce credea el că fac în apartamentul lui Max? Faţa lui, ca întotdeauna, era o mască impenetrabilă. Aş fi reuşit să ghicesc mai uşor ce era în mintea faunilor cu feţe schimonosite care străjuiau intrarea în clădire.

După ce am ajuns în apartamentul lui Max, m-am răsucit pe călcâie, m-am uitat la Dylan şi l-am oprit punându-i o mână pe piept.

— Înainte să mergem mai departe, trebuie să ştiu ce ai de gând să faci. De ce mă ajuţi?

El a ridicat din umeri.

— N-am secrete faţă de tine, Ridley. Întotdeauna am fost sincer când am spus ce vreau de la Max. Vreau doar atât: să plătească pentru ce-a făcut, la fel cum vrei şi tu. Repet, nu mă interesează răzbunarea. Mai vreau să te apăr, vreau să nu ţi se întâmple nimic rău. Asta-i tot. Îţi dau cuvântul meu.

S-a întins să mă ia de mână şi mi-am amintit de alt moment, când eu îl ţineam de mână. Am simţit că mi se strânge inima. Am dat încetişor din cap. Îl credeam. Dar ştim cu toţii că asta nu înseamnă nimic.

Am străbătut agale holul, care era plin cu fotografii înrămate: familia mea şi mai ales eu în diferite ipostaze. Jake îmi atrăsese cândva atenţia că apartamentul era, mai mult sau mai puţin, un altar închinat mie, că apăream în majoritatea fotografiilor. L-am văzut pe Dylan studiind pozele

şi mi-am adus aminte că şi el spusese acelaşi lucru. Acum eram stânjenită de ceea ce mi se părea o galerie a minciunilor – fotografii drăguţe, înfăţişând oameni zâmbitori ale căror vieţi aveau temeliile putrede şi erau pe cale să se prăbuşească. Mama şi tata erau nişte mincinoşi. Fratele meu era un toxicoman scăpat din nou pe străzi (nici măcar n-avusesem timp să mă gândesc încă la asta). Unchiul meu era în realitate tatăl meu. Şi mai era un ucigaş şi un infractor atât de periculos, încât îl urmăreau poliţişti din nu ştiu câte ţări. Cu toate acestea, iată-ne acolo pe toţi, o familie frumoasă, care se distrează, organizează petreceri, baluri, excursii. Uite-mă acolo, pe umerii lui Max, în braţele lui Ben, cu mama la masă, cu Ace într-un joc de-a v-aţi ascunselea, încercând să mă fac nevăzută în spatele unui copac. Toate minciunile mele frumoase.

Exact asta i-am spus lui Dylan.

— Nu, a zis el în timp ce intram în dormitorul lui Max. N-a fost totul o minciună. Există la fel de mult adevăr.

M-am gândit la ce spunea tata despre Max, că omul pe care îl cunoşteam noi era la fel de adevărat ca latura lui întunecată. Nu cred că mă lăsasem convinsă.

— Eu, de exemplu, n-am aflat cine au fost cu adevărat părinţii mei decât după ce au murit, a spus, profitând de tăcerea mea. Asta nu înseamnă că i-am iubit mai puţin.

— Da, dar au minţit numai într-o privinţă, probabil pentru că erau obligaţi şi pentru că voiau să te protejeze. E cu totul altceva.

— Ştiu că e altceva, dar în acelaşi timp e la fel. Minciunile sunt minciuni. Şi părinţii tăi au crezut probabil că trebuie să mintă ca să te apere. Au comis o mulţime de greşeli, dar te-au iubit.

Avea dreptate. Nu cred totuşi că mai auzisem pe cineva luând apărarea părinţilor mei. I-am fost recunoscătoare că o făcuse, chiar dacă încerca doar să-mi ridice moralul. Am aprins lumina în dormitorul lui Max şi m-am dus la bibliotecă. Micuţa scrumieră din lut pe care-o făcusem pentru el cu secole în urmă stătea cuminte acolo unde o lăsasem. Am ridicat-o şi, o fracţiune de secundă, am fost convinsă că am halucinaţii, că văd o gaură de cheie dedesubt. Nu mi se păruse – era în continuare acolo. Am scos cheiţa din buzunar, am vârât-o în broasca mascată şi am răsucit-o.

Toată etajera s-a ridicat încet, cam cincisprezece centimetri, dând la iveală un sertar. Am înlemnit. Înăuntru era un plic de format mare, din hârtie groasă. Am mai zăbovit o clipă, cât să remarc ironia situaţiei, dat fiind că toată povestea începuse cu un plic asemănător. Am întins mâna, dar am ezitat, cântărind în minte opţiunile. Fiecare nerv din trupul meu vibra, instinctul îmi spunea să mă întorc şi să plec. Dar cred că deja mă cunoaşteţi suficient de bine.

— Ce mai aştepţi?

Mi s-a părut că vocea lui Dylan sună ciudat, aşa că m-am întors cu faţa la el. Nu se uita la mine, ci la ceva din spatele meu, şi întinsese mâna să mă apuce de braţ. M-am răsucit brusc şi am văzut două siluete întunecate în cadrul uşii. M-am uitat iar la Dylan, crezând că o să-şi scoată pistolul, dar el m-a tras mai aproape, apoi a făcut un pas în faţa mea.

— Mi-au confiscat arma, l-am auzit şoptind. Vasăzică FBI-ul îi luase pistolul când fusese concediat. O veste proastă.

— Hai, domnişoară Jones, ce mai aştepţi?

Când primul dintre cei doi bărbaţi a păşit la lumină, am făcut fără să vreau un pas înapoi. Era Dutch, portarul. Îşi schimbase uniforma spilcuită şi acum stătea în faţa mea îmbrăcat în negru şi ţinea în mână un pistol cât un tun. Nu l-am recunoscut pe celălalt, dar nu părea să fie un tip prea cumsecade: frunte îngustă, sprâncene groase, ochi înfundaţi în orbite şi o cicatrice urâtă de la colţul gurii până la ureche. Şi el avea un pistol. Nu era deloc cinstit aşa. Acum îmi doream să nu mă fi grăbit atât de tare să scap de agenţii CIA. Puteam să pun pariu că ei aveau arme din belşug.

— Dutch, nu pricep, am zis pe un ton jalnic.

— Bineînţeles că nu, a spus el, nu fără o notă de blândeţe părintească.

Îmi venea greu să-mi fie frică de el. Îl ştiam de când eram copil. Ţin minte cum m-am dus

odată în subsolul clădirii, adolescentă fiind, ca să caut în boxa lui Max o placă de skateboard mai veche de-a lui Ace (mai târziu, urma să-mi fracturez mâna dându-mă cu placa pe trotuarul din faţa casei lui Max, iar părinţii mei ne-au făcut un scandal monstru pe tema asta, şi mie, şi lui). Era destul de târzior, cam după zece seara, şi dădusem peste Dutch acolo; portarii aveau la subsol un vestiar şi o baie, unde puteau să facă un duş şi să se schimbe. Dutch era înţolit nevoie mare, cu o cămaşă din lamé şi pantaloni negri cu dungă, şi avea părul pieptănat lins peste cap. Cred că se pregătea să iasă la vreun club de noapte. Am constatat şocată că era un om ca oricare altul, că avea o viaţă şi în afara serviciului, din moment ce nu-l văzusem decât în clădirea unde era portar. Îmi amintesc că fusese cam jenat. Probabil din cauza cămăşii – dar, în fond, eram în epoca disco din anii ’80.

„Noapte bună, domnişoară Jones”, spusese el, cu obişnuita înclinare uşoară a capului. „Noapte bună, Dutch”, îi răspunsesem, muşcându-mi buzele până la sânge ca să nu pufnesc în râs. O ştersese imediat.

Întoarsă în apartament, îi povestisem totul lui Max, chicotind întruna, ca o puştoaică prostuţă.

„În fiecare om există ceva care nu se vede din afară”, spusese el, cu un zâmbet abia schiţat. „Să ţii minte asta, puştoaice”.

Acum, vorbele lui mi se păreau rău-

prevestitoare, aproape profetice.

— Domnişoară Jones, dumneata şi prietenul dumitale va trebui să staţi cu mâinile la vedere.

Era foarte politicos, chiar şi acum. Îşi păstrase aerul acela de bunăvoinţă îndelung exersată, ca o perdea de dantelă peste un blindaj de oţel. Pieptul mi se încordase şi braţele îmi furnicau de la adrenalină. Faţa lui Dylan parcă era dăltuită în piatră.

— Întoarceţi-vă cu spatele, vă rog, a adăugat el când noi ne-am conformat.

În timp ce ne lega mâinile cu chingi groase din plastic, a continuat:

— Trebuie să-ţi spun că ai uşurat mult lucrurile când ai scăpat de supraveghere.

— Dutch, am spus, detestând tremurul pe care l-am auzit în propria-mi voce, ce faci?

— Stai liniştită, a zis el blând.

O explozie de durere albă. Apoi, nimic.

M-am trezit întinsă pe burtă, cu mâinile legate la spate şi cu obrazul săltându-mi pe podeaua din metal a unei maşini în mişcare. Dylan era lângă mine, în aceeaşi situaţie, dar părea să fie încă inconştient. Un firicel de sânge i se scursese pe bărbie dintr-o tăietură urâtă de la buză. Arăta ca şi cum nu i-ar fi stricat câteva copci – asta dacă nu aveam să murim amândoi până a doua zi.

Nu trebuie să vă mai spun, sunt sigură, că-mi simţeam capul de parcă ar fi fost înşurubat la

capătul unui picamăr. M-am întrebat uneori cât trebuie să chinui un trup până când ajunge la limita suportabilului şi cedează pur şi simplu. Pentru cineva care n-a fost niciodată agresată, care în copilărie n-a primit nici măcar o palmă la fund, felul în care făcusem cunoştinţă cu violenţa în ultima vreme era mai mult decât şocant.

Vedeam ceafa lui Dutch pe locul din dreapta şoferului. Conducea celălalt. Eram speriată – da, bineînţeles –, dar eram şi furioasă, foarte, foarte furioasă. Am început să mă lupt cu chinga de la mâini, descoperind mult prea târziu că nu făceam altceva decât s-o strâng şi mai tare. Extrem de dureroasă, chestia respectivă.

— Dutch, am spus, ce faci?

Nu-mi venise în minte o întrebare mai bună. Nu mi-a răspuns, nici măcar n-a întors capul, ceea ce m-a înfuriat şi mai rău.

— Ajutor! am început să ţip când dubita a oprit la un semafor. Ajutaţi-ne!

N-avea niciun rost, ştiam. Nu mă putea auzi nimeni. Mi-am zis totuşi că merită o încercare. Am ţipat iar.

— Domnişoară Jones, a spus Dutch foarte calm, după câteva minute de zbierete din partea mea, întorcându-se şi lipind ţeava pistolului de capul lui Dylan. Te rog să taci dracului din gură. Îmi dai dureri de cap.

Văzându-l pe Dylan atât de neajutorat, am tăcut pe loc.

— Credeam că lucrezi pentru Max, am scâncit eu.

— Odată, demult, da, a spus el. De când s-a terminat cu el, banii s-au cam împuţinat. Alţii oferă mai mult.

— L-ai vândut, am spus, încercând să par indignată. S-a uitat cu milă la mine.

— Nu aşa am făcut toţi?

— Eu n-am trădat pe nimeni, am spus.

S-a mulţumit să zâmbească şi o fracţiune de secundă l-am văzut exact aşa cum era: un ucigaş cu sânge rece. M-am întrebat ce servicii îi făcuse acest individ lui Max. Gardă de corp? Asasin plătit? Probabil şi una, şi alta. L-am întrebat. Faptul că mi-a răspuns nu prevestea nimic bun pentru viitorul meu.

— Făceam curăţenie în urma lui. Urâtă muncă, poţi să mă crezi pe cuvânt. Tatălui dumitale nu-i plăcea să se murdărească pe mâini. Nu în felul ăsta.

M-am uitat la Dylan. Acum avea ochii deschişi şi mă privea atent. A clătinat din cap, atât cât a putut.

— Gata cu întrebările, mi-a şoptit.

Mi-am dat seama că e un sfat înţelept, dar depăşisem de mult faza înţelepciunii. Cu excepţia cazului în care cei de la CIA erau în stare să ghicească ce ni se întâmplase, aveam senzaţia că lucrurile se vor sfârşi prost.

— Iată un sfat bun din partea amicului

dumitale, a observat Dutch.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Dylan.

— Nu e vina ta. Dar era.

Dubita s-a oprit într-un spaţiu vast şi cavernos şi o uşă grea din metal s-a închis în spatele nostru. Am fost ajutaţi să coborâm, am urcat pe o scară din fier, am trecut de-o uşă masivă şi am intrat în ceea ce părea a fi o fabrică părăsită sau un depozit. Era semiîntuneric, am reuşit să disting doar stive înalte de lăzi şi graffiti pe pereţi. Lumina se strecura prin nişte ferestre plasate foarte sus, dar atât de murdare, încât razele străpungeau cu greu stratul de jeg. Paşii noştri stârneau ecouri care ricoşau din pereţi şi din tavanul înalt. Am simţit un iz puternic de mucegai şi praf. Sinusurile au început să mi se înfunde.

Am încercat să ghicesc unde ne aflam. În East Village şi în Tribeca erau destule foste fabrici care folosiseră imigranţi ilegali (deşi majoritatea fuseseră transformate în locuinţe). O altă posibilitate era Districtul Abatoarelor. Nu puteam fi sigură. Eram complet dezorientată, nu ştiam nici măcar cât timp mersesem cu maşina. M-am gândit că nu depăşisem suburbiile New York-ului, cel mult ajunsesem în New Jersey. Spaţiul acela părea atât de închis, atât de izolat, încât puteam la fel de bine să fim pe Lună. Am ciulit urechile, încercând să aud zgomotele străzii, dar n-am auzit decât linişte. Dacă murim aici, m-am întrebat, cât timp

va trece până ne vor găsi cadavrele? Mi-a fost milă de Ben şi mi-am amintit cu infinit regret cuvintele pe care le rostise înainte să ne despărţim. Mi-am imaginat prin ce-ar trece el dacă aş dispărea şi n-aş mai fi găsită niciodată. Sau dacă mi s-ar găsi cadavrul plutind în East River. În acel moment simţeam mai mult culpabilitate decât teamă pentru viaţa mea. Mi-am dat seama că Dylan avea dreptate: părinţii mei făcuseră greşeli teribile, dar mă iubeau. Iar asta conta. Conta mai mult decât crezusem eu până atunci.

Am fost ajutaţi să ne aşezăm pe două scaune metalice incomode, lângă zidul din capătul îndepărtat al halei. Mă neliniştea profund faptul că nu se obosiseră să-şi ascundă identitatea. Era un semn rău, foarte rău. Am schimbat o privire cu Dylan în timp ce ei ne legau picioarele de scaune. Nu ştiam la ce se gândeşte, dar nu părea să-i fie frică. Părea… răbdător.

— Ce faci, Dutch? Ce vrei? l-am întrebat, în timp ce complicele lui termina să mă lege cu ceea ce mi s-a părut a fi un exces inutil de brutalitate.

El s-a uitat rece la mine.

— Vreau ce vrea toată lumea, domnişoară Jones. Îl vreau pe Max Smiley.

Am oftat fără să vreau.

— OK, atunci o să-ţi spun şi ţie ce le-am spus celorlalţi. Nu ştiu unde e.

Dutch s-a apropiat de mine şi a scos din buzunar un telefon mobil mic şi subţire, destul de

asemănător cu cel pe care mi-l dăduseră agenţii CIA. A folosit camera foto ca să-mi facă o poză – în care sunt sigură că nu arătam deloc bine. I-a dat telefonul celuilalt bărbat, care a instalat un laptop pe o măsuţă improvizată dintr-o scândură aşezată pe două lăzi de plastic. În chip de scaun, şi-a tras o cutie veche de vopsea.

— Tu ai fost, am zis. Tu ai pus cutia de chibrituri acolo. Tu ai dat cu parfum în apartament. Tu ai umblat la duş.

— Conform instrucţiilor primite, a spus el cu o înclinare plină de deferentă.

— Instrucţii primite de la cine?

— De la Max, a răspuns el, ca şi cum era de la sine înţeles.

— Atunci cum se face că nu ştii unde e? Vedeam licărirea roşie de pe ecranul laptopului reflectându-se pe faţa complicelui lui Dutch.

— Îi trimiţi o poză cu mine ca să vină să mă salveze? N-o să vină, am spus.

Ştiu că ar fi trebuit să-mi ţin gura, dar pur şi simplu nu mă puteam abţine. Poate din cauza nervozităţii.

— Pentru cine lucrezi acum? Pentru arătarea aia de Boris Hammacher?

Dutch s-a întors să se uite la mine şi avea expresia pe care o afişa întotdeauna: rece, de observator dezinteresat.

— Domnişoară Jones, n-am să te mai rog decât o singură dată să taci dracului din gură.

— Max s-a dus. Nimeni nu-l poate găsi. Nici eu, nicillA. Şi în niciun caz o jigodie amărâtă ca tine, am spus.

Ce nebunie mă apucase oare?

Expresia lui nu s-a schimbat deloc când a ridicat pistolul şi l-a împuşcat pe Dylan în picior. Dylan a scos un sunet ciudat, un urlet de durere şi surpriză atât de groaznic şi de ancestral, încât n-am să-l uit niciodată. Am avut senzaţia că mă jupoaie cineva de vie, atât de intensă a fost furia amestecată cu teroare pură care mă copleşise. Ştiu că am ţipat şi eu, dar nu mai ţin minte ce-am spus. M-am zbătut inutil, trăgând de legături.

— Te rog, domnişoară Jones. Te rog să taci, a spus Dutch, pe un ton măsurat şi politicos.

Nu era nevoie să-mi mai spună că va continua să tragă până când voi tăcea. M-am întors spre Dylan şi am încercat să-mi trag scaunul mai aproape de el. Pălise, faţa lui era o mască a suferinţei. M-am uitat la rană şi am văzut că era serioasă, dar sângele nu ţâşnea cu putere. M-am rugat ca glonţul să nu-i fi atins vreo arteră.

— Dylan, am spus, scuturată de suspine.

N-a scos niciun cuvânt. Se uita undeva, în depărtare, şi m-am întrebat dacă nu cumva intrase stare de şoc. Devenisem de-a dreptul isterică.

Individul de la calculator a conectat mobilul la un port USB şi a început să bată în tastatură.

— Gata, a spus după câteva clipe.

Dutch s-a apropiat de Dylan şi i-a scos

cureaua, apoi a înfăşurat-o deasupra rănii şi a legat-o strâns. Dylan a gemut înăbuşit. Capul i-a căzut într-o parte.

— Deocamdată îl ţinem în viaţă pe amicul dumitale ca să fim siguri că vei coopera, a spus Dutch în timp ce se îndepărta de noi.

Ne-au lăsat singuri cu laptopul, pe al cărui ecran era tot site-ul roşu. Uşa s-a trântit în urma lor.

— Dylan, am spus. Dylan, răspunde-mi.

A scos doar un geamăt surd. M-am chinuit mult până am reuşit să-mi târăsc scaunul la doar câţiva centimetri de el. Îi auzeam respiraţia şuierătoare.

— Sunt OK, Ridley, a şoptit el.

Apoi n-a mai zis nimic. Am rămas singură cu gândurile mele ceasuri întregi, străduindu-mă să-mi lărgesc legăturile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne, în timp ce lumina care se strecura cu greu prin ferestruicile murdare s-a transformat treptat în întuneric.

21

Dacă îmi amintesc de greşelile pe care le-am făcut în povestea asta, cred că ideea de a arunca mobilul în tunelul de sub pizzeria Five Roses a avut cele mai grave consecinţe. Cum spuneam, în momentul respectiv probabil că n-aş fi putut să-mi justific gestul. Mi-am zis că era singura cale către Max, că el n-ar fi căzut niciodată în capcana atât de evidentă pe care i-o întinsese CIA. Mă întreb însă dacă acesta a fost motivul real. Mă întreb dacă, în adâncul sufletului, nu cumva voiam să mă sinucid.

Dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu mă gândeam la un flacon cu somnifere sau la un salt în gol de pe podul Brooklyn. Poate că doream o moarte simbolică. Poate că voiam să-i dau foc lui Ridley Jones ca să văd ce va învia din cenuşa ei. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că era posibil să nu mai urmeze o renaştere. Morţii sunt morţi.

În hala întunecată, auzind doar răsuflarea lui Dylan, am văzut cu o claritate care-mi făcea greaţă ce se va întâmpla în următoarele câteva ore. Ştiam că nu peste mult timp vor veni după noi. Vom fi urcaţi iar în spatele dubitei şi vom fi duşi într-un loc pustiu. Când vom ajunge la destinaţie, ne vor ucide. Pur şi simplu lucrurile nu putea fi altfel. Odată ce puneau mâna pe Max – sau dacă el nu venea după mine – nu le mai eram de niciun folos şi puteam fi trecuţi din rubrica de

active în cea de pasive.

— Ne vor omorî, i-am spus lui Dylan, care era de ceva vreme conştient.

— Probabil, a zis el. Sângerezi. Nu te mai zbate. Mâinile îmi amorţiseră, dar legăturile de la glezne mi se păreau slăbite. Folosiseră o frânghie obişnuită ca să-mi lege picioarele de scaun. În schimb, chestia aia din plastic care-mi strângea mâinile nu voia cu niciun chip să cedeze. Cu cât încercam mai tare s-o lărgesc, cu atât se strângea mai mult şi cred că-mi blocase complet circulaţia sângelui. La început m-a durut groaznic, apoi nu mi-am mai simţit mâinile, cu excepţia unei senzaţii cumplite de arsură în jurul încheieturilor, unde plasticul dur îmi intrase în carne. Am simţit căldura propriului meu sânge.

Atunci s-a deschis uşa, un dreptunghi de lumină la capătul celălalt al halei. Dutch şi complicele lui s-au apropiat de noi. Individul cu cicatrice a aţintit asupra noastră un pistol negru, plat, în timp Dutch s-a apropiat de mine ţinând în mână un instrument cu aspect deloc paşnic. A ajuns în spatele meu înainte să apuc măcar să reacţionez. L-am văzut pe Dylan întinzându-şi gâtul şi, cu o grimasă de durere, încercând să-şi mişte scaunul.

— Ştiu un tip care aproape că şi-a retezat mâinile zbătându-se să scape din legăturile astea, a spus Dutch, în timp ce folosea instrumentul ciudat ca să-mi taie plasticul de la încheieturi.

Am simţit că sângele începe să-mi circule iar prin mâini, ceea ce a fost, de fapt, foarte dureros. Mi le-am adus în faţă şi m-am uitat la ele: erau albe ca hârtia şi parcă nu-mi aparţineau. Aveam tăieturi urâte la ambele încheieturi.

— Abia acum îmi spui? am zis.

Moartea iminentă mă făcea temerară şi sarcastică.

Dutch a chicotit încet.

— Mi-ai plăcut întotdeauna, domnişoară Jones. Am crezut că va continua şi-mi va spune cât de rău Îi părea că se ajunsese până aici, dar ne-a scutit de o asemenea glumă proastă. Iată un om căruia nu-i păsa de absolut nimic, doar îşi oferea serviciile celui care plătea mai mult. Nici nu încerca să pretindă altceva – ceea ce mi-ar fi plăcut dacă n-ar fi fost atât de înspăimântător.

Mi-a întins instrumentul pe care-l folosise, asemănător cu un cleşte de tăiat sârmă, dar mai solid.

— Eliberează-ţi prietenul şi ajută-l să se ridice. Am făcut ce mi-a spus şi Dylan s-a sprijinit greu de mine, cât pe-aci să se prăbuşească. Am reuşit să-l susţin, însă cu mare dificultate. Abia după câteva clipe mi-am dat seama că se prefăcuse ca să-mi strecoare ceva în buzunarul jachetei. Judecând după greutate şi formă, am stabilit că putea fi un briceag. Nu pricepeam ce mare ajutor ne-ar fi dat un cuţitaşul aflat în buzunarul meu. Ne-am privit în ochi. N-am văzut

frică în privirea lui Dylan, niciun strop, mai degrabă sfidare. Îmi cerea să nu-mi pierd curajul şi speranţa care mă cam părăsiseră cu ceva timp în urmă. M-am străduit să le adun iar din adâncul mlăştinos al inimii. Fusesem o optimistă pe vremuri – acum vreo sută de ani. În timp ce ne mişcăm încet, am încercat să-mi aduc aminte cum era atunci. Am trecut de uşa grea din metal şi am coborât pe scară spre dubita care ne aştepta.

Nu există pe lumea asta un loc mai trist şi mai dezolant decât Potter's Field[7]. E pe insula Hart din Bronx şi se ajunge la el cu feribotul, peste Long Island Sound, plecând de pe cheiul din City Island. Acolo fusese înfiinţat Cimitirul Comunal, unde sunt îngropaţi săracii şi anonimii New York-ului, unul peste altul, în gropi numerotate săpate de puşcăriaşi. Este o insulă stearpă şi urâtă, cu doar câţiva copaci răzleţi şi alei şerpuite. Iarba creşte în voie. Vara pajiştile sunt pline cu flori vineţii. Există şi câteva clădiri – un spital, o casă de corecţie, o locuinţă veche şi părăginită – pe care primăria le-a folosit cândva într-un fel sau altul, dar care acum sunt părăsite.

M-a fascinat mereu acest loc, cu milioanele lui de morţi fără nume. Nu-mi dau seama de ce. Citisem undeva că morţii anonimi erau fotografiaţi şi li se luau amprentele, apoi erau îngropaţi cu hainele de pe ei şi cu obiectele personale, plus

7 Ţarina olarului.

certificatul de deces. În felul acesta, dacă venea vreodată cineva să-i revendice, puteau fi identificaţi. Treaba asta mi se păruse cumplit de cutremurătoare şi de tristă şi îmi rămăsese în memorie.

Din nu ştiu ce motiv, îmi dorisem întotdeauna să vizitez cimitirul, pesemne doar ca să pot spune că am făcut-o. Când eram studentă, chiar am încercat să obţin un permis de acces, ca să scriu un articol. Dar în Potter's Field nu aveau voie să pună piciorul decât angajaţii de la morgă, puşcăriaşii şi paznicii de la casa de corecţie – nu se admitea nicio excepţie.

„Nu e o atracţie turistică", îmi spusese femeia de la serviciul de relaţii publice al primăriei, în faţa căreia îmi pledasem cauza. „Trebuie să le arătăm respect morţilor abandonaţi".

Ţin minte ce ciudă mi-a fost, cât de frustrată m-am simţit. Expresia folosită de ea, „morţii abandonaţi", mi-a revenit acum în minte. Ai grijă ce-ţi doreşti, m-am gândit, în timp ce coboram din dubită pe chei.

— Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Iisus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginţi, i-a dat preoţilor celor mai de seamă şi bătrânilor… şi ei, după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia Ţarina olarului, ca loc pentru îngroparea străinilor, a recitat Dutch cu un zâmbet deloc prietenos.

Mai auzisem asta, era din Evanghelia după Matei, şi probabil că de acolo fusese luat şi numele cimitirului. Mi-am închipuit că Dutch încerca să mă înspăimânte. Reuşise, dar nu i-am oferit satisfacţia unui răspuns.

L-am ajutat pe Dylan să coboare din maşină. Bănuiam că se preface rănit mai grav decât era în realitate – mă rog, cel puţin aşa speram. Privirea îi era lucidă şi se ţinea mai bine pe picioare decât credeau cei doi. Totuşi, când unul, când celălalt stăteau cu pistolul aţintit asupra noastră.

— Eşti credincioasă, domnişoară Jones? m-a întrebat Dutch, trântind uşile dubitei în urma noastră.

Aerul mirosea greu în urma refluxului şi o parâmă lăsată liberă scârţâia undeva în bătaia vântului. Am văzut o barcă albă cu motor legată la capătul cheiului. Vântul îmi pătrundea prin haina de piele prea subţire, mi se strecura şi pe sub blugi, şi în ghete.

Nu i-am răspuns. N-aveam chef de conversaţie.

— Se pare că nu, a spus el. Nici nu mă aşteptam să fii.

N-am înţeles ce voia să spună.

Ne-am dus la capătul cheiului. Insula se vedea în depărtare, peste Sound, întunecată şi rău-prevestitoare. Părea să fie locul ideal pentru a scăpa de două cadavre. M-am agăţat şi mai tare de Dylan. El m-a strâns cu putere şi atunci am

ştiut cu certitudine că era perfect lucid. M-am simţit un pic mai bine.

— De ce tocmai aici? l-am întrebat pe Dutch, în timp ce i-l predam pe Dylan celuilalt individ.

Galant, Dutch m-a ajutat să urc în barcă, luându-mi mâna şi sprijinindu-mă de braţ. Cât de politicos se desfăşura totul, cât de civilizat.

— Din nenumărate motive, mi-a răspuns el. În primul rând, îmi place substratul poetic. Dar mai sunt şi alte raţiuni, de ordin practic, evident. Putem observa foarte uşor dacă suntem urmăriţi şi la fel de uşor dacă tatăl tău vine singur sau nu.

— Şi e un loc numai bun să te debarasezi de cadavre, am spus.

— Soarta dumitale e în mâinile lui Max, nu într-ale mele.

— Dacă totul merge bine, ne laşi să plecăm acasă? am spus pe un ton care, speram eu, îi transmitea totala mea neîncredere.

A refuzat să-mi răspundă, iar celălalt individ s-a aşezat la volan şi a pornit motorul bărcii. Zgomotul s-a auzit neplăcut de tare, noaptea s-a umplut cu un uruit gros şi cu fum rău-mirositor.

— Pentru cine lucrezi? am ţipat, încercând să mă fac auzită.

Niciun răspuns.

— Ce era în plic? Niciun răspuns.

Remarcaţi că nu mă învăţasem minte. Îmi dădeam seama că încep realmente să-l calc pe nervi pe Dutch. Parcă eram un copil precoce, care

într-o primă fază e simpatic, apoi ajunge să te scoată de-a binelea din sărite. Dar nu mă puteam abţine. Eram ca o coardă întinsă la maximum, nervoasă şi îngrozită, agresivă din cauza furiei şi pur şi simplu al dracului de temerară pentru că ştiam că oricum vom muri, într-un fel sau altul, pe Ţarina olarului. Mă înnebunea gândul că nu voi afla niciodată ce era în plicul acela. Mi-a trecut prin minte să-l înşfac pe Dylan şi să sărim amândoi în apă, dar era neagră şi părea groasă ca păcura, ca să nu mai spun că era şi rece ca gheaţa. Sincer vorbind, nu mă simţeam chiar atât de curajoasă.

Am ajuns pe insulă după o călătorie plină de zgâlţâieli, care aproape m-a congelat. A fost un amaraj stângaci: barca s-a izbit violent de debarcader. Dutch, care, aproape scăpase pistolul din mână, şi-a înjurat complicele. Tipul n-a avut nicio reacţie, doar s-a grăbit să lege parâma şi să-l târască pe Dylan după el. Dutch m-a ajutat să cobor înfigându-mi ţeava pistolului în spate. Vremea amabilităţilor trecuse. De-aici încolo începea treaba serioasă.

Spiritele se manifestă într-un mod subtil. Nu există o dovadă mai bună pentru această afirmaţie decât o insulă-cimitir în timpul nopţii. Nici urmă de fantome tânguitoare sau de mâini care ies din morminte proaspăt săpate. În cazul insulei Hart, tocmai absenţa acestor elemente îi dădea un aer atât de terifiant. Tăcerea a fost primul lucru pe

care l-am remarcat: tăcerea hectarelor de morminte – nimic viu, nimic care să respire. Absenţa oricărui zgomot are ceva greu şi apăsător. Fiecare sunet pe care-l auzi pare de-o sută de ori mai puternic; propria mea răsuflare era ca un motor cu turbină.

Mai era şi întunericul. Luna se ascunsese în spatele norilor groşi, noaptea era luminată doar de o licărire cenuşie. În lumea modernă, mai ales pentru locuitorii marilor oraşe, nu există nopţi complet întunecate. Lămpile de pe străzi, farurile maşinilor, luminile de la ferestre, ecranele televizoarelor, spoturile din vitrinele magazinelor, toate se adună şi formează o flacără eternă, alungând pe veci întunericul real. Oraşul este întotdeauna luminat, îşi proiectează strălucirea spre cer cu atâta forţă, încât abia dacă mai zărim stelele. Acolo, pe insula Hart, singurele lumini erau foarte departe. Întunericul îşi găsise un adăpost sigur, se cuibărise adânc, picta fiecare formă într-un negru de smoală.

Am înaintat pe o alee pustie. Clădirile părăsite îşi desenau contururile ameninţătoare în depărtare. Paşii noştri trezeau ecouri în noapte. Am cotit şi am început să urcăm pe o pantă abruptă, către o clădire impunătoare – fosta şcoală de corecţie pentru delincvenţi minori, despre care citisem. Părea să se fi prăbuşit în ea însăşi. Dutch a ridicat brusc mâna şi ne-am oprit.

— Nu e în regulă, a spus el.

S-a răsucit pe loc, cercetând cu ochii mijiţi întunericul din jur.

— Ce te-a făcut să crezi că o să vină după mine? am spus. De ce ţi-ai închipuit că se va sacrifica doar ca să mă salveze? Uite că te-ai înşelat.

Nu mi-a răspuns, dar am priceput din privirea pe care mi-a aruncat-o că nu-i va fi deloc greu să mă omoare când va veni vremea. Minutele abia se târau prin beznă şi frig. Dylan era din ce în ce mai greu şi mă durea spatele din cauza efortului de a-l susţine. Nu-mi plăcea deloc expresia lui pierdută şi absentă.

— I-ai supraestimat dragostea pentru mine.

— Nu cred, a spus el, schiţând un zâmbet care parcă i-a spintecat faţa.

Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la clădire. În faţa ei era o siluetă subţire şi întunecată, în picioare, sprijinindu-se într-un baston. Inima a început să-mi pompeze sângele cu toată forţa, iar adrenalina mi-a uscat gâtul. Mâinile îmi tremurau.

— Max, a exclamat Dutch, pornind în direcţia lui. Mă bucur să te văd.

Celălalt individ m-a înhăţat brusc şi m-a tras de lângă Dylan, care fără reazemul meu s-a prăbuşit imediat. Tipul şi-a trecut un braţ gros peste gâtul meu şi mi-a lipit ţeava pistolului de tâmplă. L-am apucat instinctiv de braţ, l-am zgâriat şi am început să mă zbat. Îmi era tot mai greu să respir.

— Stai liniştită, mi-a şuierat el la ureche.

Atunci mi-am amintit de briceag. Am băgat mâna în buzunar şi i-am desfăcut lama, dar nu l-am scos. În amintirea care mi-a rămas în memorie despre ce s-a întâmplat mai departe, timpul parcă şi-a încetinit pasul şi cască alene.

Dinspre silueta întunecată de pe colină: flăcări ţâşnind dintr-o ţeavă de armă şi zgomot de împuşcături. L-am văzut pe Dutch făcând un pas înapoi, clătinându-se, aplecându-se înainte şi căzând greoi în genunchi. A rămas nemişcat o clipă, apoi s-a prăbuşit într-o parte. Am scos briceagul din buzunar şi l-am înfipt cu toată forţa de care eram în stare în beregata celui ce mă ţinea de gât, fără să simt altceva decât spaimă şi o teribilă dorinţă de a trage aer în piept. Bărbatul mi-a dat drumul, cu un geamăt subţire, de fetiţă şi a făcut un pas înapoi. Sângele i se prelingea oribil printre degete. Am simţit că mi se face rău.

Dylan, pe care-l credeam leşinat, a sărit imediat la el. I-a smuls pistolul şi l-a scos urgent din luptă cu o lovitură puternică în cap. Zgomotul sec al metalului lovind osul a fost groaznic. Am văzut pistolul lui Dutch zăcând pe alee şi m-am repezit să-l iau, i-am simţit greutatea rece în mâini.

Mi-am ridicat privirea spre silueta întunecată din vârful colinei şi am strigat:

— Max!

El s-a răsucit pe călcâie şi a început să se

îndepărteze repede. Am vrut să-l urmăresc.

— Ridley! l-am auzit pe Dylan.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut şchiopătând în urma mea.

— Lasă-l să plece. Lasă-l în pace, lasă-l să plece. Am început să alerg.

22

— Ridley, nu face asta. N-ai să ţi-o ierţi niciodată.

Vocea vine din spatele meu. Mă răsucesc pe călcâie şi văd un om pe care nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată. Jake.

— Nu e treaba ta, strig şi mă întorc iar către Max. Abia atunci îmi dau seama de ce l-am tot vânat şi ce voiam de fapt să obţin de la el în clipa în care l-aş fi găsit. Mă cutremur de greaţă, mă abţin cu greu să vomit. El a continuat să se apropie de mine. Se mişcă repede printre peticele de lumină, cu capul plecat. Fie nu vede, fie nu-i pasă că am pistolul aţintit spre el. Fără să vreau, încep să dau înapoi.

— Ridley, termină cu prostiile. Lasă arma. Vocea lui Jake e disperată, gâtuită de emoţie.

— Ştii că nu te pot lăsa să-l omori.

Pulsul meu reacţionează la spaima din glasul lui. Doamne, ce fac eu aici? Adrenalina îmi usucă gura, îmi provoacă furnicături la ceafă. Nu pot să trag, dar nici să las arma nu pot. Simt nevoia să-mi descarc într-un singur urlet frica şi furia, frustrarea şi deruta, dar toate mi se strâng ca un nod uriaş în gât.

Când Max e în sfârşit suficient de aproape ca să-l văd, îmi aţintesc privirea pe faţa lui. Descopăr că e un bărbat pe care nu-l cunosc. Un suspin mi se desprinde de pe buze când faţa i se desface

într-un rânjet crud. Abia atunci pricep. E aşa cum spun ceilalţi că este.

— Dumnezeule, nu, şoptesc, coborând pistolul. O, nu…

Apoi, o fracţiune de secundă, îl văd. Mă uit în ochii lui şi-l văd pe unchiul meu Max, pe omul care m-a găsit şi m-a adus acasă de fiecare dată. El continuă să trăiască în ochii acestui străin. Pentru o clipă trecătoare, chipul lui îşi pierde cruzimea şi fetiţa din mine se topeşte de dorul lui, nu vrea nimic altceva decât să fugă cu el. Fără să-mi dau seama, arunc arma şi-mi ridic mâna spre el. Privirile ni se întâlnesc. Apoi, noaptea se însufleţeşte de zgomote şi lumini, iar el se întoarce şi fuge.

Brusc, mă trezesc înconjurată de oameni. Bărbaţi în uniforme de asalt, cu armele pregătite să tragă, fug după silueta lui Max care se îndepărtează rapid. Şi-a aruncat bastonul şi aleargă mai repede decât mi-aş fi închipuit vreodată că e în stare. Jake mă apucă brutal de braţ. E palid şi furios.

— Stai aici! ţipă el.

Se vede clar că a depăşit limita furiei.

— Fir-ar a dracului de treabă, Ridley, să nu te mişti de-aici!

Pe urmă pleacă şi el. Toţi fug după Max. Dylan ajunge în spatele meu şi mă întorc spre el.

— N-am putut s-o fac, mă aud spunând.

Abia când îmi ies vorbele din gură îmi dau

seama că adevărata explicaţie pentru tot ce s-a întâmplat aici nu era că voiam să-mi găsesc tatăl, ci că voiam să-l ucid. Nu-l voiam viu şi închis undeva, ajutându-i pe agenţi să pună capăt comerţului cu carne vie. Voiam să-l îndepărtez complet din lumea asta, ca pe o tumoare, ca şi cum, dacă reuşeam, m-aş fi debarasat de orice fărâmă din el – bună sau rea – care supravieţuia în mine. Probabil credeam că, fiind fiica lui, aveam în mine impulsul de a ucide. Greşeam din nou.

— Bineînţeles că nu, îmi răspunde el. Îmi ia faţa în mâini.

— Tu nu eşti ca el. Nu vei fi niciodată ca el, în niciun fel.

Aud zgomotul unui elicopter şi împuşcături. Trecem repede prin clădire, spre locul de unde vin zgomotele şi, ajunşi afară, zărim o siluetă neagră care se înalţă în beznă. Îl văd pe Max prin plexiglasul transparent şi-mi amintesc de rânjetul lui de lup. El îşi ridică mâna şi o pune pe inimă, apoi o întinde spre mine. Şi atunci ştiu că nu-l voi mai revedea niciodată, în timp ce elicopterul se face tot mai mic, mă întreb ce s-a întâmplat cu omul pe care-l iubeam – şi dacă a existat vreodată.

Jake şi oamenii lui continuă să tragă zadarnic în direcţia elicopterului, mult după ce aparatul ieşise din bătaia armelor. Jake urlă ceva într-un telefon mobil în timp ce se uită la mine. Se apropie în goană.

— O să punem mâna pe el în noaptea asta,

Ridley. Nu poate ajunge prea departe.

Nu-mi dau seama dacă mă ameninţă sau îmi face o promisiune. În ambele cazuri, constat că nu-mi pasă. Îi întorc spatele şi mă opresc în faţa lui Dylan. Nu vreau să mă mai uit niciodată la Jake.

— Sunteţi nebuni amândoi, spune Jake, venind la noi.

Mai că-i suflă în faţă lui Dylan.

— Cum aţi putut să faceţi aşa ceva? Dylan îl împinge.

— Vezi-ţi de treaba ta, amice.

O clipă, sunt convinsă că se vor lua la bătaie. În glasurile lor se simte aceeaşi furie şi frustrare. Animozitatea dintre ei se evaporă rapid. Doare al naibii să ajungi atât de aproape de vânat doar ca să-l vezi cum îţi scapă printre degete. Dar n-ai ce face. Nimeni nu înţelege chestia asta mai bine decât mine.

În timp ce mă uit în jur, la insula plată şi moartă, şi în sus, la luminile tot mai mici ale elicopterului, nu le mai împărtăşesc nici furia, nici amărăciunea. Pentru prima dată de când am aflat că sunt fiica lui Max, mă simt liberă.

23

Cine era Max Smiley? Nici măcar acum nu ştiu cu certitudine. Era un maestru al metamorfozelor, se transforma în cine trebuia să fie ca să deţină controlul asupra situaţiei. Era cel mai mare coşmar al lui Nick Smiley şi cel mai bun prieten al lui Ben Jones. Era unchiul meu iubit. Era un ucigaş, un filantrop, un magnat al afacerilor imobiliare, un criminal direct şi indirect răspunzător pentru dispariţia şi moartea a nenumărate femei. Era omul pe care l-am iubit şi omul pe care l-am urât. Era omul de care m-am temut şi cel pe care n-am reuşit niciodată să-l cunosc. Era, cu siguranţă, toate astea la un loc. Era tatăl meu.

Ideea că va accepta să rămână şi să plătească pentru tot ce îmi făcuse mie şi atâtor altora, că va avea remuşcări, că va primi cu capul plecat dreapta pedeapsă, că va încerca să se căiască într-un fel sau altul nu fusese decât visul unui copil. Un copil pe care tatăl lui l-a făcut să sufere îngrozitor va aştepta toată viaţa un semn de recunoaştere a răului care i s-a făcut, o confirmare că suferinţa a fost reală, că părintelui îi pare rău şi îşi va cere iertare. Copilul va aştepta la nesfârşit, incapabil să meargă mai departe, incapabil să ierte dacă nu apare nimeni să-i recunoască trecutul. Din această neputinţă se naşte o furie înspăimântătoare.

Iar din această mânie se născuse un vis mai întunecat, dar tot atât de copilăresc – unul de care mi-am dat seama abia după ce m-am pomenit cu pistolul în mână. Desigur însă, Dylan avea dreptate: nu eram făcută dintr-un asemenea aluat. N-aveam în mine destul din Max. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Eu eram fetiţa cuminte, cu temele făcute la timp şi pe care seara o găsea mereu în pijama. În plus, dacă l-aş fi ucis, n-aş fi reuşit să-l fac cu nimic mai puţin tatăl meu; n-aş fi reuşit să elimin celulele lui care trăiau în mine. Ce-mi trebuia mie era o exorcizare.

La asta mă gândeam în timp ce stăteam de una singură într-o cameră de interogatoriu – a câta, oare? Mi se păreau toate la fel, cu lumina lor aspră de neon, cu mesele din imitaţie de lemn, cu scaunele tari din metal şi vinilin. Eram remarcabil de calmă, ţinând cont că habar n-aveam ce urma să se întâmple cu mine. Bănuiam că era posibil să fiu arestată – foarte posibil. Nici măcar n-aveam un avocat. Mi-am amintit ce-i spuseseră tatii, că pot să-l reţină pe termen nelimitat, că drepturile uzuale nu se aplică atunci când securitatea naţională e în joc. Am văzut în minte o imagine foarte veridică: eu într-o salopetă cenuşie, mutată de colo-colo printr-o reţea de închisori secrete ale CIA din toată lumea. Mă simţeam totuşi ciudat de liniştită. Probabil că era o simplă reacţie de negare.

Uşa s-a deschis şi a intrat Jake. Arăta înfiorător. Era tras la faţă şi sub ochi îi apăruseră pete vineţii. Mi s-a strâns inima când l-am văzut. Ce anume simţeam? E complicat. Multă furie, un profund sentiment de trădare. Şi, dragoste. Da, dragoste.

Jake s-a aşezat la masă, în faţa mea.

— A dispărut. Nu l-am prins.

Am dat din cap. Nu eram surprinsă.

— N-am reuşit să poziţionăm la timp camerele de luat vederi prin satelit. A aterizat undeva, a lăsat elicopterul şi a fugit cu o maşină… Cel puţin asta presupunem.

N-am spus nimic. Nu eram foarte sigură ce emoţii îmi provoca această informaţie. Mi-am dat seama că mi se albiseră încheieturile degetelor, atât de tare strângeam marginea mesei. Mi-am impus să mă destind. Oricât de complicate erau sentimentele mele pentru Jake, când venea vorba de Max erau de un milion de ori mai complicate.

— Cum ai putut să faci una ca asta, Ridley? Ce încercai să dovedeşti?

— Nu încercam să dovedesc nimic. Doar că… am spus, dar m-am întrerupt brusc.

— Voiai să-l omori, a zis el.

— Da. Nu. Nu ştiu. Cred că da.

Jake a clătinat din cap. Era atâta dezaprobare în privirea lui, încât mi-a venit să-l plesnesc.

— Nu te mai uita aşa la mine, i-am spus, şi

toată fierbinţeala furiei mi-a urcat în obraji. Tu eşti mincinosul mincinoşilor. Ce-ai făcut tu e de o sută de ori mai rău decât orice-am făcut eu. Cum te mai poţi uita în oglindă?

— Îmi făceam meseria, a îngăimat el.

Am stat aşa acolo, uitându-ne unul la celălalt, într-un soi de întrecere tristă „cine-şi fereşte primul privirea”, dar am pierdut amândoi. Apoi el a întins mâna pe sub masă şi l-am auzit acţionând două întrerupătoare, în camera din spatele oglinzii false s-au aprins luminile şi am văzut că era goală.

— Suntem numai tu şi cu mine, Ridley. Am închis şi sistemul audio.

Nu pricepeam ce are de gând.

— Poftim? Vrei să mă baţi? Să obţii informaţii prin tortură?

— Nu, a spus, uitându-se în jos, la propriile lui mâini. Vreau doar să ştii că între noi a fost mai mult decât minciună.

— Nu cred că mai are importanţă acum.

— Ba da. Are importanţă pentru mine. Te-am iubit, Ridley. Ăsta-i adevărul. Vreau să înţelegi asta. Şi acum te iubesc.

M-am uitat în ochii lui şi am văzut că avea nevoie să-l cred. Ciudat, dar mi-a adus aminte de întâlnirea cu Christian Luna, bărbatul care era convins că e tatăl meu. Mi-am amintit cum îşi pledase cazul în faţa mea, cât de disperat încerca să mă facă să înţeleg ce fel de om era el şi de ce făcuse ceea ce făcuse. Voia iertarea mea. Dar nu

era vorba de mine, ci numai şi numai de el – de ce voia el, de ce avea nevoie el ca să se împace cu sine însuşi.

— Din cauza asta ai început să te îndepărtezi? Jake a dat din cap.

— Ştiai că se apropie deznodământul, ai bătut în retragere ca să mă doară mai puţin atunci când aş fi înţeles în sfârşit ce se petrece. Te-ai îndepărtat suficient de mult încât să fii în siguranţă, dar ai rămas suficient de aproape ca să mă manipulezi în continuare.

Aici n-a mai fost în stare să-mi susţină privirea.

— Suficient de aproape încât să faci mai departe dragoste cu mine.

Şi-a ridicat repede capul.

— De fiecare dată când te-am atins a fost adevărat. De fiecare dată, Ridley.

Am perceput un tremur uşor în vocea lui. Şi l-am crezut. Atunci când făceam dragoste nu se prefăcea. Doar că acum nu mai conta. Minciuna îngrozitoare care curgea pe sub viaţa noastră împreună era un râu întunecat în care totul se pierduse fără urmă. N-aş fi reuşit niciodată să-l iert… mai ales din cauză că eram convinsă că mă iubea, în felul lui, aşa cum putea. Exact asta i-am şi spus.

A dat din cap şi mi s-a părut că s-a mai relaxat. Era însă tot posomorât şi linia subţire a buzelor îi trăda suferinţa. Îmi părea rău pentru

fiecare minciună care căzuse între noi. Am fi putut rămâne împreună mult timp, poate pentru totdeauna. Dar asta într-o altă viaţă, într-un univers alternativ care nici măcar nu mai exista.

— Uite care-i treaba, am spus, vrând să trec la probleme serioase. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, vreau să se ştie că Dylan Grace n-a avut nicio legătură cu povestea asta. A fost târât în ea pentru că eu m-am încăpăţânat, iar el a încercat să mă salveze.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Ciudat. Grace zice că a fost exact invers, că el te-a târât în nebunia asta, te-a convins să scapi de telefon şi să-l ajuţi să-l găsească pe Max.

— Tocmai, doar încearcă să mă protejeze. A fost vina mea. Eu merit să încasez toate şuturile, fiindcă eu am provocat totul.

A oftat şi s-a ridicat. S-a dus la fereastra-oglindă şi s-a uitat o vreme în camera goală din faţa noastră, îi vedeam faţa reflectată în geamul fumuriu.

— Adevărul e că eu merit să încasez toate şuturile.

— Tu? De ce?

— Pentru că, dacă nu ţi-aş fi dat jucăria asta defectă, a spus el, scoţând din buzunar mobilul pe care-l aruncasem în tunelul de sub pizzeria Five Roses, nu te-am fi pierdut. Şi Dutch Warren nu te-ar fi răpit.

— Dar nu era… am început, însă expresia lui

m-a făcut să-mi înghit limba. Pricepusem în sfârşit.

— Era de datoria mea să te protejez şi nu am făcut-o ca lumea. Îmi pare rău că a fost cât pe ce să obţii rezidenţă permanentă în Ţarina olarului.

M-a trecut un fior.

— Tu ţi-ai respectat partea ta de înţelegere, a spus el. Nu eşti vinovată că lucrurile au ieşit aşa cum au ieşit.

— Şi Dylan?

— Termenii înţelegerii rămân în picioare. Stătea în continuare cu spatele, dar vedeam în geamul-oglindă că se uită la mine.

— Pentru cine lucra? am întrebat.

— Dutch Warren? Preuspunem că lucra pentru un anume Hans Carmichael. Unul dintre cei care-l caută pe Max. Umblă vorba că fiica lui Carmichael era o prostituată dependentă de droguri, pe care Max a omorât-o la Londra acum vreo zece ani. De-atunci încoace tot încearcă să se răzbune.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă măcelul pe care-l provocase Max avea vreo limită.

— Şi Boris Hammacher lucra tot pentru el?

— Noi aşa credem.

— Şi individul care a încercat să mă omoare în spital, la Londra?

— Nu cred că te-ar fi omorât chiar atunci, a spus. Dar cel pe care l-a împuşcat Dylan la Londra era un alt asociat de-al lui Carmichael, deci ar fi

de presupus că au încercat să te răpească şi n-au reuşit, graţie intervenţiei lui Dylan.

Mi s-a părut că aud o uşoară gelozie în glasul lui, dar s-ar putea să fi fost doar autoamăgire.

S-a întors la masă şi s-a aşezat. M-am pomenit uitându-mă la mâinile lui şi m-am gândit la toate locurile de pe trupul meu pe care le atinseseră, mi-am amintit cât de puternice şi de tandre fuseseră întotdeauna. Când se termină dragostea, se petrece ceva foarte straniu: orice intimitate fizică este revocată pe loc. Nu voi mai atinge niciodată mâinile acelea, ele nu vor mai avea niciodată dreptul să-mi mângâie trupul. Devenise un străin – fizic şi emoţional –, deşi cu foarte puţin timp în urmă îl iubeam.

Jake a pus telefonul mobil pe masă.

— Aparatele astea costă o avere şi niciodată nu merg atunci când chiar ai nevoie, a spus cu un zâmbet care mi-a străpuns inima. Bun, acum trebuie să-mi dai raportul, după care eşti liberă să pleci.

— De ce faci asta? l-am întrebat.

Era destul de surprinzător, dat fiind că distrusesem fără niciun ajutor din afară toată munca lui de ani şi ani.

Din nou zâmbetul acela.

— De dragul vremurilor de-altădată, Ridley. Nu ştii?

Nu i-am răspuns, i-am mai susţinut privirea o clipă, apoi am încuviinţat.

El a acţionat un comutator de sub masă, cel care deschidea sistemul de înregistrare audio, bănuiesc. I-am povestit tot ce se întâmplase în apartamentul lui Max şi în Ţarina olarului. Din când în când mi-a mai pus câte-o întrebare, dar interogatoriul s-a desfăşurat destul de repede. După ce am terminat, s-a ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, Ridley, a spus.

Ştiam că nu minţea; şi mie îmi părea rău.

— Jake, am zis în timp ce el se îndrepta spre uşă, aţi găsit plicul?

Îi spusesem că probabil îl lăsaseră în barcă. A dat din cap şi s-a oprit lângă uşă. Inima mi-a fremătat un pic, deşi parcă aveam un bolovan în stomac. Ca de obicei, îmi doream la fel de mult să aflu pe cât îmi doream să nu aflu. O părticică din mine spera să fie acolo ceva care îmi era destinat. Da, ştiu. Sunt ţicnită.

— Ce era în el? am întrebat în cele din urmă.

— E confidenţial, Ridley.

— Trebuie să ştiu, Jake.

— Fişiere, a spus el. Fişiere de calculator.

— Ce?

— Practic, i-a trădat pe toţi cei cu care a făcut vreodată afaceri ilegale. Cu nume, detalii despre tranzacţii, fotografii, tot. Unei echipe de agenţi iar îi luat luni, dacă nu chiar un an să analizeze atât de multe date.

— De ce a făcut asta?

— E o lovitură de geniu, de fapt. Toate

informaţiile pentru care voiam să punem mâna pe el sunt acum chiar sub nasul nostru: nume, date, martori. Vom întocmi cazuri solide împotriva unor ticăloşi de prim rang.

— Iar căutarea lui Max devine mai puţin urgentă.

— Rămâne unul dintre urmăriţii noştri din capul listei. Dar ai dreptate, e limpede că o parte din resurse va fi redirecţionată spre pistele deschise de el.

Am tăcut câteva clipe. Nu ştiam ce să mai spun.

— Niciodată n-a fost vorba numai despre el. Ţi-am mai spus asta, a zis Jake.

— Erau şi informaţii despre Project Rescue? A ezitat, apoi a dat repede din cap.

— Bineînţeles, dar n-am voie să vorbesc nici despre asta.

— Bineînţeles.

Nici măcar nu eram sigură că vreau să ştiu orice altceva despre Project Rescue. Chiar aveau importanţă pentru mine informaţiile concrete despre cei care se ocupaseră de partea murdară? M-am întrebat cât de mulţi copii ajunseseră în braţele unor părinţi iubitori şi câţi sfârşiseră într-un infern. Era prea mult pentru mintea mea. Am simţit cum mă cuprinde amorţeala familiară, cum îmi inundă creierul ceaţa binecunoscută. Ce puteam să fac?

M-am gândit la tatăl meu, la Ben. De ce-mi

dăduse cheiţa aceea? Nu cumva, dintr-un anumit punct de vedere, se folosise de mine ca să-l ajute pe Max să scape? O făcuse intenţionat, sau doar încerca să-mi arate cine era Max cu adevărat? Sau pur şi simplu urmaşe instrucţiile primite de la Max? Mi-am arhivat în memorie acest gând, cu intenţia de a-l întoarce pe toate feţele mai târziu.

— Nu era nimic pentru mine?

Jake a clătinat din cap. Expresia lui era grăitoare: nu-i venea să creadă că voiam să mai am de-a face cu Max după toate câte se întâmplaseră.

— Du-te acasă, Ridley, a spus Jake, ca un ecou al mesajului final al lui Max către mine.

Nu ştiu dacă a făcut-o deliberat sau nu. Dar i-am urmat sfatul.

24

Pădurea din spatele casei părinţilor mei era exact aşa cum mi-o aminteam. Era frig şi, ca de obicei, nu mă îmbrăcasem potrivit. Încă un ceas şi va răsări soarele. Deja zăream o geană de lumină argintie la orizont. Copil fiind, pădurea mă înspăimânta noaptea: imaginaţia mea transforma copacii negri şi subţiri în vrăjitoare, pietrele în spiriduşi răutăcioşi şi tufişurile în vizuini de bau-bau. În noaptea asta nimic nu mă mai speria în timp ce-mi croiam drum prin lizieră. Când am sărit peste albia pârâului, care întotdeauna seca iarna, am văzut şi luminile de pe veranda vecinilor.

Era în continuare acolo, exact unde-l lăsaserăm cu o viaţă în urmă, când era centrul tuturor jocurilor noastre imaginare. Fortul pe care-l construiserăm Ace şi cu mine mi s-a părut minuscul după ce m-am oprit lângă el. Eram surprinsă de micşorarea lui subită; mereu mi-l amintisem ca fiind uriaş, la fel de mare ca o maşină. În realitate era cam de dimensiunile unui frigider, poate un pic mai mare. Dacă nu ţineam cont de mărimea ei, micuţa construcţie părea destul de bine închegată şi solidă. Îşi avea propriul ei loc în această pădure şi în memoria mea. Va fi întotdeauna acolo.

Ridley, du-te acasă.

Am intrat în fort şi m-am aşezat pe pământul rece. Încăpeam cu greu, a trebuit să mă strâng

puţin ca să am loc.

Aproape că am auzit zgomotele estivale ale copilăriei mele: greierii ţârâind, rândunelele care se trezeau odată cu zorii, zăngănitul ritmic al trenurilor care veneau şi plecau din oraş. Dar noaptea de iarnă era tăcută şi am simţit acut cât de departe eram de copilăria mea, de fetiţa care se ascundea doar ca să fie căutată, găsită şi adusă acasă.

Plicul vârât între şipcile de lemn putrezit strălucea stins, albicios. Hârtia încă era curată şi neatinsă de intemperii; nu stătea de prea mult timp acolo. Pe plic era scris de mână numele meu. L-am smuls, l-am desfăcut şi am scos din el o singură foaie de hârtie.

Hei, puştoaice.

Mare dandana, nu? Mă întreb ce părere ai despre mine în timp ce citeşti scrisoarea asta… Mă urăşti? Ţi-e frică de mine? Habar n-am. Îmi place să cred că amintirile tale despre mine sunt de-ajuns ca să te împiedice să mă dispreţuieşti. Probabil că nu sunt.

Nu vreau să-ţi spun decât atât: să nu crezi tot ce auzi.

Trebuia să mă străduiesc mai mult faţă de tine, ştiu. Sunt convins, şi tu eşti de acord că ţi-ar fi fost mai bine dacă nu aflai că sunt tatăl tău. Ben e de departe mai bun, un om şi un tată mai bun decât aş putea fi eu vreodată, îmi susţin şi acum hotărârea. Locul din care vii e urât, puştoaico.

Oameni josnici, un trecut respingător. Am încercat să te scutesc să afli adevărul. Şi am avut dreptate… pentru că tu eşti o lumină strălucitoare, Ridley. Ţi-am mai spus. Nu o lăsa să se stingă doar pentru acum ştii ceea ce ştii despre mine şi despre bunicii tăi. Nu trebuie să fie aşa.

Te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că acum cauţi nişte răspunsuri. Mereu ai fost un copil care voia să existe un început, un mijloc şi un sfârşit fericit. Ţii minte ce indignată ai fost când ne-am uitat la Pe aripile vântului? Nu-ţi venea să crezi că Rhett o părăseşte pe Scarlett după tot ce se întâmplase. Sau cum te-ai ţinut după Ace ani de zile. Era un drogat, se autodistrugea, se folosea de tine, dar ai continuat să te întâlneşti cu el, să-i dai bani, să-l ajuţi. (Credeai că nu ştiu? Nu prea există vreun lucru pe care să nu-l ştiu despre tine.) Mereu voiai să repari ce era stricat, să îndrepţi ce era strâmb. Mereu ai crezut că poţi să faci asta. Siguranţa ta încăpăţânată e o parte din ceea ce te face să fii aşa cum eşti, şi te iubesc pentru ea. Dar acum nu mai merge. Eu am ajuns prea departe… încă dinainte să te naşti.

N-am să înşir aici tot ce-am făcut şi ce n-am făcut. Unele dintre lucrurile care se spun despre mine sunt adevărate, altele nu. Pot să-ţi mărturisesc că n-am fost niciodată un om bun, deşi am făcut şi ceva bine la viaţa mea. Am devenit rău, iremediabil rău foarte devreme.

Singurul om care a văzut vreodată ceva bun în mine a fost Ben, iar mai târziu, tu. Întotdeauna ţi-am fost recunoscător pentru asta, deşi bănuiesc că acum mă crezi nedemn de dragostea ta. Probabil că aşa şi este.

Atunci când vei citi aceste rânduri, dacă le vei citi vreodată, eu nu voi mai fi aici. Nu-ţi cer să ţii minte decât un singur lucru despre mine: că indiferent ce-am făcut, indiferent cine sunt, indiferent ce-ai ajuns să crezi despre mine, te-am iubit întotdeauna mai mult decât pe mine însumi. Sunt tatăl tău şi nimic nu poate schimba asta. Chiar dacă m-ai omori, tot tatăl tău aş rămâne.

Cu mult timp în urmă, am stat amândoi chiar aici şi eu ţi-am spus: Inimile noastre sunt legate între ele cu un lanţ de aur. Ai încredere în mine. O să te găsesc mereu. E la fel de adevărat azi ca oricând.

Oricum, puştoaico, scuze pentru tot ce s-a întâmplat. Adună-ţi cioburile vieţii şi mergi mai departe. Nu-ţi pierde vremea bătându-ţi capul cu ce-a fost şi de unde vii. Mergi pur şi simplu mai departe.

Şi poartă-te frumos cu părinţii tăi, care te iubesc din toată inima.

Al tău pe vecie, Max

Am stat acolo o vreme, ţinând scrisoarea în mână şi gândindu-mă cât de previzibilă eram pentru el dacă ştia că într-o zi mă voi întoarce acolo. Sau ce legătură puternică era între noi dacă

ştia că poate lăsa aici un bilet pentru mine şi că eu îl voi găsi. Ridley, du-te acasă. Aici voise el să vin. Nu la mine acasă. Nu la el acasă. Aici, la căsuţa copilăriei mele, unde el fusese mereu iubitul nostru unchi Max. Voia să vin acasă, acolo unde îl iubisem. Şi ce tristă întoarcere acasă era.

Am auzit foşnete afară şi mi-am ţinut respiraţia, încercând să mă fac cât mai mică. Zgomotul s-a apropiat treptat.

— Ridley, tu eşti?

— Tata?

M-am uitat pe ferestruică şi l-am văzut pe Ben. Îşi pusese adidaşi, dar era în pijama şi în halat de casă.

— Nu dormeam, a spus, ghemuindu-se lângă intrare. Ţi-am auzit maşina şi te-am văzut trecând prin grădina din spate. Ce Dumnezeu faci aici?

— Aveam o bănuială că aici era ce căutam.

A întins mâna şi mi-a atins faţa, dar s-a uitat la mine ciudat, ca şi cum se temea că mi-am pierdut minţile.

— Ai găsit ce căutai?

— Am găsit ceva.

I-am dat scrisoarea şi am aşteptat s-o citească în lumina tot mai vie a dimineţii. I-am povestit ce mi se întâmplase din momentul în care Dylan Grace mă oprise prima dată pe stradă. I-am povestit despre Ţarina olarului şi despre Max. Nu i-am spus că o parte întunecată şi secretă din mine încercase să-l ucidă în noaptea aceea şi nici ce

prostii făcusem ca să am această şansă.

— De ce mi-ai dat cheiţa? l-am întrebat. Ştiai ce e în sertar?

A ridicat din umeri.

— Max mi-a spus că o să ai nevoie de ea şi o să ştii cum s-o foloseşti. Că totul era pierdut, că tu şi cu mine aveam mari necazuri din cauza lui. Mi-a mai spus că era biletul nostru de „ieşire cu bine din situaţie”.

I-am spus şi eu ce era în sertar şi ce consecinţe avea faptul că descoperirea ajunsese la CIA. Nu s-a supărat şi nici măcar nu mi s-a părut surprins.

— Max e întotdeauna cu un pas înainte, a zis. E un luptător pe care strada l-a învăţat cum să se bată. Întotdeauna a fost un luptător. Eu, unul, respect regulile jocului. El e un sălbatic. Nimeni nu-l întrece pe Max Smiley.

În vocea tatii se simţea o veritabilă admiraţie, începeam să mă întreb dacă era în toate minţile.

— Tată, tu înţelegi ce-ţi spun? înţelegi ce fel de om e?

— Înţeleg ce fel de om cred ei că ar fi. Dar, aşa cum scrie acolo, să nu crezi chiar tot ce auzi.

— El le-a dat dovezile, tată.

— Le-a dat ce voiau ca să nu-i mai sufle în ceafă. Nu-i acelaşi lucru.

Când tata se învăluia în mantia negării nu mai aveai cum să ajungi la el. Se hotărâse să vadă

numai o părticică din Max, o fâşie subţire din personalitatea lui, şi se agăţa de ea. Nu-i păsa că ar fi fost de datoria lui să-l vadă pe tot, pe omul întreg. Poate că îi era frică.

— Ce putere are asupra ta? Cum a reuşit să te domine atâţia ani?

— Are aceeaşi putere pe care o ai şi tu asupra mea, Ridley. Pe care o are şi mama ta. Chiar şi Ace. Dragostea.

Cred că mă aşteptasem ca toţi să se schimbe. Mă aşteptasem ca Max să-şi asume faptele. Mă aşteptasem ca Ben să admită ce fel de om era Max în realitate şi ce efect devastator avuseseră toate minciunile lor asupra mea. Mă aşteptasem ca Ace să iasă din mizeria în care se înglodase şi să înceapă o viaţă decentă. Probabil că aşteptare nu e cuvântul potrivit. Speranţă se potriveşte mai bine, deşi e un cuvânt la fel de inutil. Dar n-are rost să speri că alţii se vor schimba, nu poţi decât să te străduieşti să te schimbi chiar tu. Ceea ce nu-i deloc uşor.

L-am lăsat pe tata în pădure şi am traversat iar grădina din spate. Am simţit roua în ghete. Soarele care începea să răsară poleia cu auriu casa părinţilor mei, aerul era îngheţat şi cerul de un roz-trandafiriu. Am văzut-o pe mama la fereastra dormitorului mare, uitându-se în jos la mine, la fel ca acum un an. De atunci încoace, nimic nu se schimbase aici – în afară de mine. Asta înseamnă, cred, să nu te mai poţi întoarce acasă.

Niciodată.

EPILOG

Nu, nu m-am mutat cu Dylan Grace. Mă maturizasem suficient încât să-mi dau seama că, după tot ce păţisem, după toate metamorfozele pe care le suferisem, aveam nevoie de timp ca s-o cunosc pe Ridley Jones. Mă lovisem cu capul de pragul de sus, aflasem că nu sunt fiica lui Ben şi Grace, că nu sunt nici fiica lui Max şi a Teresei Stone, că sunt şi una, şi alta. Mai mult decât atât, eram o femeie care-şi croia propriul ei drum în viaţă. Origine, mediu, liber-arbitru – toate joacă un rol. În ultimă instanţă însă, totul se reduce la alegeri. Cele mari, cele mici… Mă rog, deja ştiţi pe de rost discursul.

Aşa că Dylan şi cu mine doar ieşim împreună. Mi se pare amuzant că numele lui de familie e acelaşi cu numele de botez al mamei. Un nume atât de feminin, iar el un tip atât de dur – dihotomia asta are ceva atrăgător. Dylan Grace are o mulţime de trăsături atrăgătoare. Mă rog, ne ducem la film, ieşim la restaurant, vizităm muzee… dar cel mai mult stăm de vorbă.

„Când te supravegheam”, mi-a spus el în timpul primei noastre ieşiri oficiale la cină, „chestia care mă înnebunea cel mai tare era că nu putem să stăm de vorbă”.

Se preface că nu ştie chiar totul despre mine şi stăm treji toată noaptea, încercând să aflăm dacă avem ceva în comun în afară de obsesia pentru Max, plus talentul teribil de-a ne vârî

singuri în situaţii periculoase şi extrem de dramatice. Şi nu cred că trebuie să vă mai spun, sexul este formidabil.

Într-o zi, după o partidă de bântuit prin galeriile de artă din Soho, în timp ce mergeam agale pe Fifth Avenue m-am gândit cât de minunat se desfăşoară totul între noi. Cred că lui majoritatea lucrărilor i s-au părut absolut hidoase, dar n-a spus nimic. O tăiasem prin Washington Square şi tocmai traversam Eighth Street, sorbind cacao fierbinte Dean & Deluca din pahare de plastic, când m-am văzut reflectată într-o vitrină. În urmă cu câteva zile mă dusesem la salonul John Dellaria şi-mi vopsisem părul într-o culoare apropiată de cea naturală, dar în rest nu prea avusesem ce să-i fac, era în continuare scurt şi ţepos. Într-un fel, începuse să-mi placă aşa, deşi bănuiam că până la urmă îl voi lăsa să crească la loc. În timp ce mă studiam, am mai văzut ceva peste drum: un bărbat slab, într-un palton lung, sprijinit într-un baston.

M-am întors să mă uit la el. Nu era Max.

Mi se întâmplă des şi bănuiesc că va continua să mi se întâmple, deşi ştiu că el nu va mai veni niciodată. Dar e cu mine. Va fi întotdeauna cu mine. În cea mai întunecată fantezie a mea crezusem că mă pot descotorosi de el. Am înţeles până la urmă că, dacă aş fi făcut-o, m-ar fi bântuit zi şi noapte, până la sfârşitul zilelor mele.

În situaţia în care sunt acum, anumite

întrebări continuă să nu-mi dea pace. Nu voi înţelege niciodată unele dintre lucrurile care s-au întâmplat. Nu cred că-mi voi aminti vreodată complet călătoria cu avionul şi mai ales cum am ajuns de la The Cloisters în avion. Paşaportul din geanta mea era fals; cel real mă aştepta cuminte în mapa lui, acasă. Banii din geantă? Nu erau ai mei. Partea bună e că măcar m-am ales cu nişte haine ca lumea din toată povestea asta.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Dylan în timp ce aşteptam să se facă verde.

Probabil că tăceam de prea mult timp.

De obicei evitam să discutăm despre Max. Nici eu, nici el nu aduceam vorba despre Ţarina olarului, – nu spuneam cu glas tare că în noaptea aceea nu reuşiserăm să obţinem ceea ce căutam şi nici nu vom reuşi vreodată.

— Mă întrebam dacă te-ai simţit vreo clipă deposedat… în sensul că n-ai obţinut dreptate pentru părinţii tăi, pentru femeile pe care le-a omorât Max. A reuşit să scape nepedepsit. Te doare? Te gândeşti la asta?

Dylan a clătinat din cap.

— N-a scăpat nepedepsit.

M-am uitat lung la el, întrebându-mă dacă ştia mai multe decât mine. Nu-i vedeam ochii, pentru că purta ochelari de soare. A aruncat paharul gol într-un coş de gunoi.

— Am înţeles că până la urmă că nimeni nu scapă de povara propriilor fapte. Răul pe care l-a

făcut o să-l roadă pe dinăuntru ca un cancer. Într-o zi îl va distruge.

Nu eram convinsă că are dreptate. M-am gândit la discuţia mea cu Nick Smiley.

Nu-i părea rău, îmi spusese Nick. Mi-am dat seama după cum se uita la mine. În faţa celorlalţi făcea o mutră tristă, dar când rămâneam numai noi doi, mă fixa cu ochii ăia ai lui şi ştiam foarte bine cum stau lucrurile. A omorât-o pe maică-sa, l-a acuzat pe taică-su şi a depus mărturie împotriva lui. De fapt, i-a omorât pe amândoi. Şi nu cred că a avut insomnii din cauza asta.

— Nu vorbesc de remuşcări, a spus Dylan, citindu-mi îndoiala în privire. Vreau să spun că dreptatea e un proces mai complex decât o judecată urmată de o pedeapsă. Karma, adică…

Nu voiam să-l contrazic. Dacă el găsise o cale să accepte că omul care-i omorâse părinţii era liber şi probabil o ducea foarte bine, ce rost avea să încerc să-l conving că greşeşte? Era în mod limpede mai evoluat decât mine.

N-am să vă mint: faptul că Max a scăpat, că e liber ca pasărea cerului şi că, probabil, înclinaţiile lui nu s-au atenuat deloc mi-a cam provocat insomnii. Mai mult, îmi închipui că exilul n-a făcut decât să-i stârnească apetitul. Sunt sigură că v-aţi fi dorit un final mai glorios: personajul negativ e prins şi adus în faţa justiţiei, iar eu trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi. N-ar fi nemaipomenit dacă am putea să-i schimbăm în bine pe oamenii

care ne rănesc şi să evităm situaţiile care ne provoacă suferinţă? Dar, evident, viaţa nu se desfăşoară întotdeauna cum vrem noi. Uneori totul rămâne neschimbat indiferent cât de mult te zbaţi. Adevărata provocare este să faci pace cu realitatea, să scoţi din ea ce e mai bun pentru tine şi să mergi mai departe, chiar dacă asta înseamnă, aşa cum se întâmplă în cazul meu, că te vei uita mereu peste umăr.

Mi-am aruncat şi eu paharul la gunoi şi Dylan m-a luat de mână. Am pornit, într-o tăcere grea, spre clădirea Flatiron.

— Dar tu? m-a întrebat, ridicându-şi ochelarii pe frunte; ochii lui cenuşii mă fixau atent. Aşa te simţi tu acum, Ridley? Deposedată?

M-am gândit câteva clipe şi mi-am amintit de ultima imagine a lui Max, la fereastra elicopterului, de biletul pe care mi-l lăsase. Mereu mă voi întreba unde se află, mereu mă voi întreba dacă nu cumva e pe-aproape şi se uită la mine.

— Nu deposedată, am spus. Bântuită.

Am observat că răspunsul meu l-a întristat. M-a luat de mijloc şi m-a tras lângă el şi am mers aşa mai departe tot restul drumului până acasă.

Am petrecut foarte mult timp inventariindu-mi greşelile. Veţi fi de acord cu mine, sunt convinsă, că lista e lungă. Cred însă că prostia mea cea mai mare a fost să-mi închipui că pot să-l readuc pe Max acasă. Mă voi ierta totuşi pentru asta. Fiindcă am înţeles ceva doar în clipa în care

a dispărut: în moarte, stafiile sunt deja acasă.

MULŢUMIRI

E adevărat, poate, că scriitori trudesc în singurătate. Rezultatul muncii mele ar rămâne în mod sigur în spatele uşilor închise dacă nu ar exista reţeaua de credincioşi şi susţinători pe care sunt extrem de norocoasă să-i am în viaţa mea. Îi voi menţiona aici, împreună cu panoplia de onoare a numeroaselor lor calităţi:

Soţul meu, Jeffrey, mă aude de ani şi ani ţinând aceleaşi discursuri şi răspunzând la aceleaşi întrebări – şi nu doar acasă. Încă nu mi s-a întâmplat să apar în vreo librărie, la vreo conferinţă sau reuniune a autorilor sau cititorilor fără ca din auditoriu să nu facă parte şi soţul meu. Şi, cu toată sinceritatea, e chiar cel mai neînsemnat lucru pe care-l face. El este cel mai bun soţ, prieten, agent de presă, cititor, coordonator de evenimente şi – de foarte curând – cel mai bun tătic pe care mi-a fost dat să-l cunosc. Şi găteşte! în fiecare zi îi mulţumesc stelei mele norocoase pentru el.

Agenta mea literară, Elaine Markson, şi asistentul ei, Gary Johnson, sunt categoric colacul meu de salvare. Din momentul în care am semnat contractul cu Agenţia Literară Elaine Markson, în urmă cu aproape şapte ani, Elaine a fost prima mea cititoare, susţinătoarea mea înfocată şi prietena mea. Gary mă ajută să rămân organizată, bine dispusă şi la curent cu ultimele bârfe din

branşă. În fiecare an încerc să găsesc ceva nou de pus pe hârtie, dar adevărul-adevărat este următorul: fără el m-aş simţi pierdută.

Dacă aş putea să-i ridic un altar editoarei mele, Sally Kim, şi să mă închin în faţa ei, aş face-o fără ezitare. Serios. Relaţia autor-editor este extrem de delicată, este crucială. Autorii sunt firi complicate şi fragile; în mâini nepricepute, se simt striviţi şi demoralizaţi. În mâinile potrivite, se dezvoltă şi devin tot mai buni în meşteşugul lor. Sally are minunatul dar de a şti cum să îndrume fără să bruscheze, să sugereze fără să dicteze, să facă din mine o scriitoare mai bună şi să mă convingă că e numai meritul meu. Este aliată, terapeută, susţinătoare şi prietenă.

O editură precum Crown/Shaye Areheart Books e visul oricărui scriitor. Nu-mi pot imagina un loc mai cald, mai primitor şi mai plin de generozitate. Mulţumirile mele din inimă lui Jenny Frost, Shaye Areheart, Tina Constable, Philip Patrick, Jill Flaxman, Whitney Cookman, Jacqui Lebow, Kim Shannon, Kira Stevens, Roseann Warren, Tara Gilbride, Christine Aronson, Linda Kaplan, Karin Schulze şi Kate Kennedy… ca să pomenesc doar câteva nume. Fiecare dintre ei şi-a pus la bătaie capacitatea şi talentul pentru ca rezultatul muncii mele să fie aşa cum mi-am dorit. Niciodată nu la voi putea mulţumi îndeajuns.

Agentul special Paul Bouffard îmi înţelege modul de a gândi, suntem pe aceeaşi lungime de

undă. De la el ştiu tot ce înseamnă legal şi ilegal. Cu vasta lui experienţă în domeniul aplicării legii federale, este cea mai bogată sursă de informaţii, un izvor nesecat de poveşti pline de suspans care îmi stârnesc permanent imaginaţia, o cutie de rezonanţă pentru ideile mele şi, alături de soţia lui, Wendy, un prieten extraordinar.

Familia şi prietenii mă ovaţionează în zilele mele de glorie şi mă ajută să trec cu bine de cele proaste. Mama şi tata, Virginia şi Joseph Miscione (cunoscuţi şi ca „Echipa Houston”), sunt promotorii mei neobosiţi şi suporterii mei înfocaţi. Nu există librărie în Houston unde un vânzător sau un manager să nu-mi fi spus: „O, da! Mama dumneavoastră a fost deja aici şi v-a mutat cărţile pe masa din faţă!” Fratele meu, Joe Miscione, face fotografii cu telefonul mobil de fiecare dată când îmi vede cărţile în librării şi îmi trimite pozele prin e-mail. Prietena mea Heather Mikesell a citit fiecare cuvânt pe care l-am scris de când ne-am cunoscut, acum aproape treisprezece ani. Mă bizui pe intuiţia ei şi pe ochiul ei de vultur care vânează greşeli. Cele mai vechi prietene ale mele, Marion Chartoff şi Tara Popick, îşi aduc fiecare o contribuţie specială de înţelepciune, sprijin şi umor. Le sunt recunoscătoare pentru mai multe motive decât aş putea să enumăr aici.

În librării:

Lee Child – CAPCANA MARGRAVE Matthew Pearl – CLUBUL DANTE Koji Suzuki – RING 1 – CERCUL Nick Drake – NEFERTITI. CARTEA MORŢILOR Boris Akunin – AZAZEL Lisa Unger – MINCIUNI PERICULOASE Yrsa Sigurdardottir – ULTIMUL RITUAL Lawrence Block – CÂND SFÂNTA CRÂŞMĂ SE ÎNCHIDE Alex Berenson – AGENTUL CREDINCIOS Lee Child – SĂ NU GREŞEŞTI Koji Suzuki – RING 2 – SPIRALA Boris Akunin – GAMBIT TURCESC Michael Marshall – OAMENII DE PAIE David Hewson – ANOTIMPUL MORŢILOR Jed Rubenfeld – INTERPRETAREA CRIMEI Dan Fesperman – PRIZONIERUL DIN GUANTÁNAMO Michael Byrnes – SECRETUL LUI IOSIF Boris Akunin – LEVIATAN Lee Child – EVADARE IMPOSIBILĂ Lawrence Block – OPT MILIOANE DE FELURI DE-A MURI